
Şerma Demir
Kızıl Kardelen 2
GÜNEŞİN
AŞIK OLDUĞU
KIZ
düzeltmesi kaktüsun tarafından
yapılmıştır
KAKTUSUN
Hayat

Kızıl Kardelen 2

GÜNEŞİN ÂŞIK OLDUĞU KIZ

© 2016, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.
ISBN: 978-605-151-218-1
Sertifika No: 12451

Hayat Yayınları : 611
Edebiyat : 71
Kitabın Adı : Kızıl Kardelen 2 / Güneşin Âşık Olduğu Kız
Yazarı : Şeyma Demir
Yayın Editörü : Erol Şahnacı
Metin Editörü : Ahmet Savaş Özpınar
Kapak ve İç Tasarımı : Hayat Yayınları
Baskı Yeri & Tarihi : Ankara, 2017
Baskı & Cilt : Ertem Basım
Başkent Organize Sanayi Bölgesi 22. Cadde
No: 8 Malıköy - Temelli / ANKARA
Tel: (0 312) 284 18 14
Sertifika No: 26886

Hayat Yayın Grubu
Nişancı Mahallesi Davutağa Caddesi No: 26/1
34050 Eyüp - İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 GSM: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55
www.hayatyayinlari.com - hayat@hayatyayinlari.com
twitter.com/hayatyayinlari - facebook.com/hayatyayinlari

Kızıl Kardelen 2

GÜNEŞİN ÂŞIK OLDUĞU KIZ

Şeyma Demir

Hayat

Şeyma Demir

14 yaşında eline manevi kalemi alan bir kız çocuğunun, 23'lerinden sesleniyorum size. Umutlarından, tükenişlerinden, sonra yeniden doğuşlarından bahsediyorum. Minnetim ve şükrüm yalnız Allah'a. Var eden, varlık sahamı buldurdu bana... O arayış bitti artık. O açlık nasıl doyurulacağını öğrendi... Ellerim susmaz, zihnim susmaz, köprülerim yıkılmaz artık.

Burası kırık kalbini sevgisiyle tamir eden bir kız çocuğunun gizli kapısı. Kapımı ardına kadar araladım, içeri bekleniyorsunuz.

Tedarikli gelin, keza kaybolabilirsiniz...

Şimdi gözlerinizi kapatın.

Kayseri'nin sokaklarında koşturan, doğu batı karması bir kız çocuğunu düşünün şimdi. Kiraz ağacının en ince dalına tırmanan, erkek çocuklarıyla top sektiren, duvarların en ince yerinde denge oyunu oynayan... Örgülü saçları iki yandan sarkmış, annesinin kıymetli elleriyle ördüğü hırkası yaramazlığından hırpalanmış... Babasının biriciği, ağabeyinin baş belası, erkek kardeşinin ikinci annesi, annesinin tek sırdaşı...

Özgürlüğün, sessizliğe dönüştüğü o evrede, 14'üne bastığı 4 Haziran gecesinde yazmakla tanışan bir kız çocuğu düşünün...

İşte o benim.

O ilk satırı karalayışımı hatırlıyorum; babamın koca kalemiyle ellerimi kirleterek... Neden ağladığımı bile bilmediğim bir sebebe ağlıyordum. Yanaklarıma bulaşıyordu ellerimin mürekkebi... Ama inatla gözyaşlarımı siliyor, ihtiyatla o son kelimeyi yazıyordum.

"Bugün de ölmedim ve ne için yaşayacağımı bilmiyorum."

Yıllar sonra, yine bir bahar mevsimindeyim. Ellerimde bu defa tuşların dokuları... Ağlamıyorum ve doymuş hissediyorum. Ve yine o son satırı karalıyorum.

"Bugün de ölmedim ve ne için yaşamam gerektiğini biliyorum."

İthaf

Ömer Halisdemir ve tüm şehitlerin anısına...

Sekiz yıl önce...

Genç adam nefes nefese, atının yularına tutunmuş, rüzgâra meydan okuyordu. Böyle bir durumda kahkaha atması oldukça saçmaydı. Bakanların gizli adamları peşindeydi. Ama o adeta onlarla eğleniyor, bu küçük köyün dört bir yanında toynak izleri bırakıyordu.

Kendine saklanacak bir yer bulana kadar bu kovalamaca devam etti. Koca kavakların mesken tuttuğu, terk edilmiş bir çiftlik bulduğunda yeniden kahkaha atmadan edemedi. Şans ondan yanaydı.

Genç adam kıvrak bir hayvan edasıyla atının üstünde ayaklandı ve ağaca tutundu. Bir maymun gibi sallanarak bir diğer ağaca atladı, onu en iyi gizleyen koca meşeye tutunana kadar bu böyle devam etti. Akıllı atı kendine saklanacak bir yer bulmuştu bile. Hatta orada uyukluyordu. Genç adam sırtını ağacın gövdesine dayayıp, elbisesiyle aynı renk yaprakların arasında gözden kayboldu. Uzun saçlarını, cebine sıkıştırdığı berenin altına gizledi; yoksa altın rengi saçları kırk metre öteden gözükürdü.

Genç adam soluklandığında ve adamların çılgınca arayış sesleri kesildiğinde uyuya kaldı. Ağaç, kuş tüyünden

döşekler gibiydi onun için. Günlerdir at sırtında, mağaralarda uyumaktan belinde oyuk açılmıştı. Nasırlı ellerini birbirine bağladı, bacaklarıyla bir dalı kıskaca aldı ve nedendir bilinmez, daha önce uyumadığı kadar derin ve huzurlu bir uykuya daldı. Ancak ne kadar derin olursa olsun asla duyularını kapatmadığı bir uykuydu...

Bir şarkı işitti genç adam. Bir şarkı ki kulaklar şenlenirdi. Bir şarkı ki ölüm emrini verirdi... Bu beyitti... Bu gazeldi... Hayır! Bu, bir ölüm çağırısıydı... Mühim olan sözler değildi. Mühim olan onu seslendiren bülbüldü.

Genç adam gözlerini açtığında, ayın gümüşi ışığıyla karşılaştı. Tepesinde koca bir mercan gibi parlayan dolunay, bir başka parlaklığın yüzünü okşuyordu. Bu parlaklık ki bir Hanım'dan başka bir şey değildi.

Örtülü başı gölün kıyısına yanaşmış, parmak uçları gümüşi su izlerini okşuyordu. Yüzü Ay'a nispet yapıyor, ona meydan okuyordu. Hangisi daha parlak, hangisi daha göz alıcı karar veremiyordu genç adam.

Genç kız gözlerini açtı. Genç adam kızın Ay'dan daha parlak olduğuna karar verdi.

Öylece bakakaldı bu dilbere. Kimdi? Neredendi? Dini, dili, ırkı neydi? Umurunda değildi adamın. Onu izledi. O gün ve bir sonraki gün... Yakalanma tehlikesini bile bile her gece uğradı o çiftliğe. Kaçışını ve saklanışını gerçekleştirdi bu kızın yurdunda.

"Koskoca isyancıların Bey'i nerelere kayboldu?" sorusuna cevabıydı bu kız. Kaybolmuştu onda.

Yine bir gece, yine onun şarkılarından biri çalınırken kulağına, uyanmıştı genç adam. Ay yine tepeden bakıyordu onlara. Genç adam en çok Dolunay'ı sever olmuştu şu sıralar. En parlak, kızın yüzünü net gördüğü en belirgin geceler Dolunaylı gecelerdi...

Neden sadece geceleri uğruyordu bu göle? Neden birkaç saat daha erken değil?..

Aşağıya bir cesaretle baktı adam. Gördüğü manzara onu tökezletti. Genç kız saçlarını, o gümüşe çalan kapkara şelaleyi göle daldırmış, bir kısmını ise kıyıya sermişti. Hanımannenin yedi masallarından birinde gibiydi genç adam. Bir peri kızı ile bir dilenci... Bir prense ile bir savaşçı...

Genç kız gözlerini çevirdi ve genç adamın bulunduğu noktaya dikti. Ona baktı. Onu görürmüş gibi, karanlıkta seçebilmiş gibi onun saklı köşesine baktı. Sonra hoyratça saçlarını savurarak ayaklandı.

Genç adam o vakit tutunmayı unuttu. Dallara çarpa çarpa yeri boyladı. Büyükçe bir homurtu koptu dilinden. Genç kızın o ince sesinden ise naif bir nida...

Genç adam kendi dilinde kendine lanetler okudu. Beresi düşmüştü. Saçlarını karıştırdı. Homurdanarak ayaklandı, üstünü çırptı, beresini araması gerekiyordu. Ama kafasını kaldırıp gözleri bu dilbere daha yakından ilişirken, şaşkınlıkla büyüdü. Gerçek olmayacak kadar... Güzeldi.

Dupduru bir teni ve o tenine nispeten kapkara gözleri vardı. Kirpikleri Ay ışığında bile yanaklarına uzunca bir gölge oluşturuyordu.

Onun bu süzüşü genç kızı rahatsız etmiş olmalı ki ürkekçe bir adım geriledi. İstemsizce, "Dur!" diye seslendi genç adam. Genç kız garip bir uysallıkla durdu.

Genç adam ona daha yakından bakmak istedi. Bir adım ilerledi... Genç kız bir adım geriledığinde kendini durdurmaya çalıştı.

"Kimsin sen?" dedi o ninniyi andıran ses. Gözlerini yumup bu sesi yudumladı.

Genç adam ona gerçeği söyledi. "Aciz bir kulunuz..."

1. Bölüm

Aynı yıllarda mı kaybetmişlerdi kanından gelenleri? Kardelen bu cevabı verirken hiç düşünmemişti. Sadece ağabeyinin hasretiyle saydığı günler dilinden akıp gitmişti. Şimdi arkasında kaskatı kesilen kocasına, günlerdir sormak istediği soruyu sormak zorundaydı. Sonu gelmişti. Öğrenecekleriyle kollarını ya bu güçlü, cüsseli, koca adama dolayacak ya da cehennem ateşindeymiş gibi yanacaktı.

Kocası konuşmadan o konuşmaya devam etti.

"Onu yedi yıl önce kaybettim. İyi bir insan, iyi bir bey ve mükemmel bir ağabeydi. Halkın her sıkıntısını dinlerdi. Bir de yetmiyormuş gibi erkek kardeşlerini eğitir, onlardan gizli bana da kılıç dersleri verirdi."

İç çekti Kardelen ve nedendir bilinmez, kocaman bedene daha çok yaklaştı. Kocası bir koluyla onun belini sıkıca sarmıştı, nefesini ensesinde hissediyordu. Solukları sıklaşmış, gürültülü bir hal almıştı.

"Onu kaybettiğimde henüz on bir yaşıma girmiştim. Babamın beni insanlardan asıl sakınmaya başladığı yaşlara gelmiştim. Büyüme çağımda bana en büyük desteği ağabeyim vermişti. Bir kız olarak bile kılıç tutabileceğimi, at binebileceğimi ve nişan alma yeteneğimi heba etmememi tembihlerdi."

Kardelen sesindeki neşeye engel olamadı ve gözlerini gökyüzüne, başını da kocasının göğsüne doğru kaldırarak şakıdı.

"Biliyor musun, bana Türklerin ok atış şeklini de ağabeyim öğretmişti."

Kocasının iç çekişi sırtında yankılandı. "Çok iyi bir öğretmenmiş." diye mırıldandı.

Kardelen yüzündeki hülyalı tebessüme engel olamadı.

"Öyleydi ve benim gibi inatçı bir öğrenciye sahipti."

Derin bir sessizlik oldu.

"O..." dedi kocası, ilk kez tereddütlü bir sesle. "Nerede ve nasıl öldü?"

Kardelen boğazını temizledi. Ona ölüm şeklini söylerse kocasının ağabeyini öldürüp öldürmediğini anlardı.

"Bir çatışma çıkmış duyduğum kadarıyla..."

Kara Bey'in gerilen bedeniyle çabucak doğruldu ve kafasını kocasına çevirdi. Şiddetle kafasını iki yana salladı.

"Hayır, yanlış anlama. Ağabeyim bir eşkıya değildi. Ondan Padişahın da bakanların da haberi vardı. Onun gibi birçok genç, eşkıyalara karşı gelmek ve halklarına Osmanlı'da yer edinmek için çabalıyordu. Aralarında birçok Türk direnişçi de var. Ben bu konulardan pek anlamasam da yenilikler yüzünden sıkıntılar çektiğinizi biliyorum. Bu dönemde iyi ve kötü olduğu gibi, kararsız bir bölüm olduğunu da biliyorum. Ağabeyim tam da bu kararsız bölümün, böyle sıkıntılı bir dönemden geçerken kötüye yönelmemesi için savaşıyormuş. Bunu bana daha yedi yaşımdayken anlatırdı. Anlamadığımı, bu yüzden uyumam için tek yolun bu olduğunu düşünüyordu. Ama ben onu can kulağıyla dinlerdim. Onu kaybetmemiz de sırf bu anlattıkları yüzündendi. Bir

çatışma olmuştu, ağabeyimin asla içinde bulunmayacağı bir çatışma. Çünkü onlar sessiz kahramanlardı, asla gürültü çıkarmadan yardımda bulunurlardı..."

"Peki..." dedi kocası. Gözlerini omuzlarına dikmişti. Neden ona bakmıyordu?

"Neden oradaymış? Neden bulunmaması gereken bir yerdeymiş? Adamları ya da yandaşları her ne diyorsalar kendilerine, onlar bunun sebebini bilmiyor muymuş?"

Genç kız, kocasının yüzüne dikkatle bakarak kafasını iki yana salladı. Genç adamın geniş göğsüne dayanan elleri onun şiddetli kalp çarpıntısını hissediyordu. Kendi kalp çarpıntısının yankısı gibiydi. Böyle ciddi bir konuyu konuşurken bile, Kardelen onun yakışıklı yüzünden etkilenmeden edemedi. Ellerini sakalına sürmek istiyordu. Yüzünü o sıcacık boynuna bastırmak istiyordu. Tepkisizliği Kardelen'e umut veriyordu. Belki de bunca zaman boşu boşuna kin gütmüştü. Belki Ateş, çocukluk arkadaşı -artık ebedi düşmanı- yalan söylemişti. Eğer öyleyse, Kardelen bunu Kara Bey'e bırakmaz, kendi alırdı kellesini ya da alnının çatından vururdu onu.

O mektubun yankıları halen zihnindeydi. Kardelen ona "Arkadaşım" demişti. Bir tek ona güvenmişti. Halen inanamasa da arkadaşı onun lanetli bulunan bedenini kendine eş olarak istiyordu ve halen istemeye devam ediyordu. Eskiden olsa Kardelen alaya alır, onu umursamazdı. Ama şimdi onun kendine beslediği hisler kocasına ihanet sayılırdı. Ayrıca o kocasını suçlamıştı. Belki de iftira atmıştı. Kardelen umutla Kara Bey'e baktı.

"Ağabeyim onların Beyi niteliğindeydi. Yöremizde de babamdan sonra gelecek olan, en büyük erkek çocuktu. Herkes onun getireceği yeniliklere umutla bakıyordu.

Gençleri okumaları ve kaynaşmaları için teşvik ediyordu. Burayı benimsememiz gerektiğini anlatıyor, genç erkeklere ise burayı korumaları gerektiğini söylüyordu. Tarımda, hayvan yetiştirmede köylülerle kaynaşmamızı sağladı. Osmanlıcayı öğrenmemiz için birkaç arkadaşını göndermişti, özellikle köye inemeyen kız çocukları için..."

"Sen..." dedi kocası, merakla. Onlardan öğrendiğini düşünüyor olmalıydı. Kardelen'in kafası aşağı düştü. Omuzları başını takip etti ve kocasının omuzlarındaki elleri geri-di. Sesindeki hüzne engel olmaya çalıştı, burukça ve sahte bir gülümseme takındı.

"Bana en iyi öğretmen öğretti. Yani ağabeyim." dedi.

"Seni aralarına kabul etmedikleri için..." diye bir tahminde bulundu kocası.

"Hayır..." diye fısıldadı genç kız. "Onları suçlayamam. O falcı kadın ne derse başımıza geldiği için, onların benden korkması normal. Hiç bilmedikleri bir devlette, Beylerinin hanımını öldürerek dünyaya gelen, kızıl saçlı bir kızdan kim korkmazdı ki? Benim, annemin kanını emdiğimi, o yüzden böyle saçlara sahip olduğumu söyleyen bile olmuştu."

"Saçmalık!" diye hırladı kocası. "Senin saçlarına sahip birçok erkek gördüm, kadınlarımız örtündüğü için görememiş olabilirim ama olduğuna eminim. Onlara neden karşı gelmedin? Neden seni böyle ezmelerine izin verdin?"

"Beni kimse ezmedi." dedi genç kız, kırılgan bir kızgınlıkla. "Ben özgürdüm. Yani öyle hissediyordum. Belki de olması gereken buydu. Ben hiçbir zaman elleri iş tutan bir hanım kız olamadım ya da diğer kızlar gibi çeyiz hazırlayarak yörenin en yakışıklı erkeğini beklemedim."

"İşte buna minnettarım..." diye mırıldanışını duydu kocasının. İnanmaz bir tavırla gözlerini kaldırdı ve o içinde

gri dalgalar dönen göz bebeklerine baktı. Dolunay şimdi onun kara gözlerinde yankı buluyordu. Kardelen bir yerde duymuştu; Kara Kurt rakibine en büyük kayıpları Dolunay günleri verdiriyordu. O gün daha kuvvetli ve hoşgörüsüz oluyordu. Bunların bir efsane olduğunu genç kız artık biliyordu. Ama şöyle bir gerçek vardı ki, onun bir kurt kadar keskin olan bakışları Ay'ın eşliğiyle karşı konulamaz oluyordu. Siyah saçları gümüş tellerle gölgeleniyor, güçlü çenesinin köşeleri sivriliyordu. Saçları gecenin hafif esintisiyle yüzünde, kulaklarında ve ensesinde uçuşuyordu.

Atalarının anlattığı fedailerden farksızdı. O daha önceleri, Osmanlı'nın daha geniş topraklara sahip olduğu dönemde doğsaydı, kitaplardan okuduğu bir Malkoçoğlu veya bir Kara Murat olurdu. Şimdi bile zamana ve zamanın getirdiği yeniliklere karşı geliyordu. Mesela silah kullanmıyor, öyle gösterişli konaklama merkezlerinde değil, kendi kurduğu çadırlarda konaklıyordu. Bir çakıyla kuş avlıyor, odun ateşinde pişiriyordu. Sıcak ve kapalı alanlarda yıkanmak yerine, doğanın ve Yaratıcının ona verdiği güzellikleri kullanıyordu.

Konağında bile gösterişten uzaktı. Uzun uzun duvarları olan ve gri renkte bir eve sahipti. Kardelen orayı dokunuşlarıyla az biraz değiştirse de eski zamanlardan kalma hanlardan farksızdı. Bunu kesinlikle iyi anlamda söylüyordu. Sağlam ve geniş, güvenli bir yapıydı.

Bu ev ise tam tersine bir hanımın ellerinin değmesiyle şekillenmiş, gösterişiyle Kardelen'in nefesini kesmişti. Mahinur, Kara Bey'ın kardeşi zevkli ve akıllı bir kadındı. Kardelen ona imrenmeden edemedi.

"Karım..." diye fısıldadı kocası, gözlerine aynı gri alevlerle bakarken. Şaşırmış bir görüntü sergiliyordu. Kardelen kaç zamandır ona gözlerini böyle dikmiş bakıyordu.

"Ef... Efendim." dedi kekeleyerek. Öylesi bir bakıştı ki bu, Kardelen'in elleri ve ayaklarından kan çekildi.

"Soruma cevap vermedin? Ağabeyin neden oradaymış?"

"Bilmiyorum..." diye mırıldandı Kardelen, ağabeyinin hatırasıyla. "Bize sadece vurulduğunu söylediler. Büyük bir çatışmanın ortasında kaldığını, kendini korumak için bile çabalamadığını... Bir sebepten dolayı teslimiyet içindeymiş."

Kocası garip bir heyecanla atıldı. "Silahla mı?"

Kardelen kafasıyla onayladığında kocasının dudaklarının kıvrılmaya başladığına yemin edebilirdi. Ama bir sonraki sözcüğü onun yüzünün yine kaskatı kesmesine sebep olmuştu.

"Kurşunu sağ omzuna, hançeri sol omzuna yemiş. Türk arkadaşları onu görmemiz için getirip de sonra yıkadıklarında bu yara izlerini babam ve ağabeylerim görmüş."

"Ağabeyini..." dedi kocası, pürüzlü bir sesle. "Türk kökenli adamları mı yıkadı? Neden?"

"Bilmiyorum... Ama onu beyaz bir örtüye sarmadan önce yıkadıklarını işittiğinde babam çok şaşırmıştı. Bunun sebebini hiçbir zaman öğrenemedim."

Kara Bey, Kardelen'i koltuk altlarından tutarak üzerinden kaldırdı ve tekrar göl kenarına yerleştirdi.

"Nereye?" diye söylendi genç kız. Artık kocasına güvenmenin verdiği hisle onun kollarının sıcaklığına teslim olmuşken, ondan uzaklaşamazdı. Kara Bey birini öldürmüşse eğer bunu sakınmadan söylerdi. Kardelen'in ağabeyiyle ilgili anlattıklarına ise hiç tepki vermemiş, tam tersine ilgiyle dinlemişti.

"Be.. Ben..."

Kara Arslan Bey kekeliyor muydu? Neden? Kardelen onun kekeleyişinin verdiği şaşkınlıkla ağzı açılırken, Kara Bey onu yanıltmadı ve eski katı haline döndü.

"Ne yapacaksın benim nereye gittiğimi kadın? Ayaklarının altında yüzebileceğin bir göl ve bahçende sürüyle atın var."

Kardelen'in yüzü öfkeyle kızardı. Ayağa kalkıp ellerini beline koydu ve kocasına doğru burnunu kaldırdı.

"Ben de tam bunu düşünüyordum zaten. Canım çıkana kadar yüzeceğim ve bacaklarım kopana kadar at bineceğim!"

Kocası dişlerini sıktı, ellerini iki yanına yumruk yaptı. "Ne halin varsa gör ama şu çitlerden adımını dışarı atma!"

Bahsettiği, çitlerin çevrelediği alan bir kasaba kadardı. Kocamandı. Kardelen memnuniyetle kafasını yana yatırdı, "Emrin olur Bey'im." dedi.

İkisi de aynı anda bir şey fark etti. Kardelen artık mesafeli bir dille değil, kocasına konuştuğu o samimi Osmanlıcası ile konuşuyordu.

"Saçlarını da sadece bu bahçede salabilirsin." diye uyarmaya devam etti, ellerini havalandırıp ağacın çevrelediği alanı işaret ederken.

Kardelen öfkeyle burnundan soludu. "Oradan bakınca aptal gibi mi gözüküyorum? Ben neredeyse on yaşımdan beri örtülüyüm ve kendimi nasıl korumam gerektiğini senden iyi biliyorum."

Kara Bey bir yandan onun sözlerine aldırış etmezmiş gibi davranırken, bir yandan da kaçmak için fırsat kolluyor gibiydi. Ayaklarının sürekli hareket edişi Kardelen'in dikkatinden kaçmamıştı.

Kocası ağabeyinin katili değildi! Kardelen neden onun boynuna atlamıyordu ki?

Bu fikirden derhal vazgeçti, çünkü Kara Kurt ona burnundan adeta ejderha dumanları çıkararak bakıyordu. "Beni sınama kadın!" dedi yine.

Kardelen ne yaptığını bilemeyerek kendine baktı. Kara Bey ise bu göz kaçırmayı fırsat bilerek arkasını döndü ve merdivenleri hızla adımladı.

Kardelen öfkeyle arkasından homurdandı. "Buruşup ölene kadar bu suyun içinden çıkmayacağım!"

Kocası dönüp bakmadı bile. Kardelen öfkeyle yere küt diye oturdu ve kollarını birbirine bağladı. Ayaklarını sinirle taş zemine sürttü. Tabi dönüp bakmazdı, Kardelen günlerdir kapısını onun yüzüne kilitliyordu. O Ateş'i kendi elleriyle öldürecekti!

Kardelen aklına gelen şeyle aniden dikildi. Kahretsin! Nasıl böyle bir aptallık yapabilmişti?

* * *

Kara Bey içerideki kahkahaların sebebini önemseyerek kapıyı ittirdi ve her zaman tetikte bekleyen askerlerinin bugün katıla katıla gülerek kendilerini yerlere attığını gördü.

Onu ilk gören Kağan'dı. Hayır, tabi ki de Kağan gülümsemiyordu. Onun gülümsemesi demek, bir düzine kâfirin kılıçtan geçmesi demekti.

"Bodur!" diye bağırdı. Ardından Alp'in kafasının tam arkasına bir tane yapıştırdı ve hepsi toparlandı. Kara Bey onların neden bu kadar güldüğünü anlamak için çember oluşturdukları alana baktı. Abrek denilen Çerkes isyancı, onlara şaşkın gözlerle bakıyordu.

"Beyim..." diye mırıldandı Sinan. Yüzündeki o aptal gülümsemeyi silmeye çalışırken, kıvırcık saçlarını ovaladı. Alp sessiz kalırken, Kağanda Abrek'e öfkeli ve böbürlenen gözlerle bakıyordu. Sanki onu engelleyen bir şey olmasa adamla şu dakika kanlı bir savaşa girerdi.

Abrek, Kara Bey'i görünce ayaklandı. Karman çorman olan sarı saçlarını siyah bir takkeyle örtmeye çalışıyordu. Yeşil gözleri ise birkaç saat önceden daha canlı bakıyordu.

"Senin burada ne işin var?" diye sordu Kara Bey makul tutmaya çalıştığı sesiyle. Sinan yine genizden gelen bir hırlamayla güldü, eliyle zorlukla ağzını kapattı. Kara Bey tek kaşını soru sorarcasına kaldırdı. Askerleri belli ki onun burada ne aradığı cevabını Abrek'e bırakıyordu.

Abrek omuzlarını dikti ve ellerini bir asker gibi arkasında bağladı. Çenesini kaldırdı, cesurca Kara Bey'in gözlerinin içine baktı.

"Size katılmaya, askeriniz olmaya geldim."

Kağan homurdanırken, Alp ve Sinan yine kahkaha atmaya başlamıştı. Kara Bey de seğiren çenesine engel olmaya çalıyordu.

"Askerim..." dedi, sesinde ki alayı gizleyemeden. Abrek kırılarak geri sinmeliydi ama o hâlâ karşısında, güçlü bir baş onayıyla gururla dikiliyordu. Kara bey önce hafifçe sırıttı ama sonra askerlerinin kahkahasına rağmen onun gözlerine ciddiyetle baktığını gördü.

Kara bey bir süre askerlerinin susmasını bekledi. Onlar susmayınca, "Yeter!" diye kükredi. Hepsi bir anda sustu ama gözlerinin yaşından kendilerine engel olmaya çalıştıkları belliydi.

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Kara Bey, ceketini çıkarıp gömleğinin kollarını katlarken. Asker-

lerin nefesi bu küçük ama kullanışlı evi boğucu bir havaya sokmuştu. Ya da daha demin öğrendiği gerçekler halen kanını kaynatıyor, öfkeyle solumasına sebep oluyordu. Öyle olmadığına kendini her ne kadar inandırsa da ihtimaller giderek yaklaşıyordu. Askerlerine bunu araştırmaları için gelmişti. Ama öncelikle şu delikanlının amacını öğrenmeliydi. Onu güvenmeli miydi?

"Bu gidişat nasıl işler bilemem Bey'im ama elim sağlam kılıç tutar."

Kara Bey onun ciddi olduğunu görünce gözlerini büyüterek askerlerine baktı. Şimdi hepsi bir köşeye çekilmiş, onun ciddi konuşmasına şüpheyle yaklaşıyordu. Kağan yine o kütüklerden oyduğu minik hayvancıklarla uğraşıyordu.

"Biz kılıç tutan değil, onunla doğan adamlarız." diye mırıldandı Alp, onları dikkatle izlerken.

"Onunla doğmamış olsam da beş yaşımdan beri elimden düşmez." diye dümdüz yanıtladı Abrek, öfkesine engel olmaya çalışarak. Öfkeli bir adamdı ama belli ki bu öfkeyi savaşta kendi lehine kullanan adamlardandı. Yersiz öfke bir adamı kellesinden edebilirdi. Yerli ve kontrollü öfke ise onu ulaşılmaz kılardı.

Kara Bey boğazını temizledi. "Sadece kılıç mı?" diye sordu. Ona ciddiyetle bunu sorduğuna inanamıyordu.

"İki elimle de kılıç tutabilirim ve aynı seviyede kullanabilirim." dedi genç isyancı aceleyle.

"O bizde var." diye dalga geçti Sinan, Alp'i göstererek. Aynı anda içeri dalan Murat homurdandı ve yeni başlayan yağmurla ıslanan saçlarını sıvazladı. "Şu kadını anladığım gün, ben de kılıcımı bırakacağım! Yemin ederim ki bunu yapacağım!"

"Yine kovulmuş." diye mırıldandı Alp. Sinan ise "İddiaya varım ki bu sefer iki gün kendini affettiremeyecek." diyerek tasdikledi Alp'i.

"Siz iki kokuşmuş bekârlar kendi işinize baksanız!" diye söylendi Murat. Kara Bey'e, sonra Abrek'e baktı. Sonra da bütün dişlerini göstererek sırıttı. "Aha! Yalnız değilmişim. Siz de mi kovuldunuz Bey'im?"

"Höst!" diye sahte bir sinirle ayaklanan Sinan, elindeki çıtayı Murat'ın kellesini kesiyormuş gibi gırtlağına dayadı. "Bey'im kovulmaz. Herkesi kendinle karıştırma!"

Alp gözleri yaşarana kadar gülmeye devam ederken, Abrek adeta "Ben nereye düştüm?" bakışı atıyordu.

Sinan, çıtayı bu sefer Abrek'e doğru sallayarak Murat'a açıklama yaptı. "Bu sarı kafa bize katılmak istiyormuş." dedi gülmesini tutmaya çalışarak.

Murat kaşlarını kaldırdı. "Yemek yemek için mi?" diye sordu. "Bir yerden gözüm ısırıyor ama..."

Alp'e baktı. "Akraban falan mı Yağız Alp?"

Sinan bu sefer büyük oluşunu önemsemeden onun kafasının arkasına yapıştırdı. "Bazen bu kadar boyun olacağına, bir parça beynin olsaydı diye Allah'a yakarıyorum." diye söylendi.

Murat ve Sinan'ın atışması devam ederken, ciddiyetle konuşan Kağan'dı.

"İki kılıç kullananımız Alp var... Başka adama ihtiyacımız yok!" dedi buz gibi bir sesle.

"Ok ve yay da kullanırım." diye atıldı Abrek.

"Sinan." diye dümdüz bir sesle yanıtladı onu soğuk savaşçı. "Ondan iyi kullanman olanaksız!"

Abrek çaresizce Kara Bey'e baktı. Kara Bey ise homurdanarak geniş sedire oturdu ve tabaktaki elmalardan birini alarak ısırdı. Bu evin devamlı hizmetlileri vardı. Savaşçıların her geldiklerinde göç yerine çevirdiği evi bir yılda ancak temizliyor ve düzenliyorlardı.

"Ona bir şans verelim Bey'im." dedi Alp, ciddiyetle. Kara Bey ona şaşkınlıkla baktı. Sinan ve Murat bile boğuşmalarını sonlandırmış, gözlerini Alp'e dikmişti.

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu Kara Bey. Alp pek sık karışmazdı, karıştığında ise Kara Bey her daim ona hak verirdi. Şimdi tedirgindi, yabancı bir adamı aralarına almak gibi bir niyeti yoktu. Ama bu gence güveniyordu, nedenini sorgulamazdı Kara Bey. Sezgileri onu asla yanıltmamıştı. Araştırmaları da bu yöndeydi. Neredeyse aylardır burada olan genç adam, en ufak bir hainlik göstergesi sunmamıştı. Ayrıca anlattığı hikâyesinde de gerçeklik payı büyüktü.

"Tamam..." dedi Sinan. "Bence de denesin Bey'im. Ama ona da bana yapıldığı gibi bir sınav yapılmalı."

Kağan hevesle ayaklandı. Sinan'ın yüzü kül rengini aldı, "Abrek, eğer aklın varsa arkana bakmadan kaçarsın." diye panikle soludu. Abrek ne demek istediğini anlamadı, Kara Bey başıyla onayladığında ise anlamıştı.

Kağan onu tek eliyle alıp duvara çaldı. Genç savaşçı aslında elinden kaçacak kadar hızlı reflekslere sahipti ama Kağan'ın iri ve hızlı ellerinden kaçmak imkânsızın da ötesindeydi. Onu yünlü ceketinden tutup, bir yastık gibi havada uçurup kapıyla buluşturmuştu. Böyle bir hareketle rakibin kemikleri kırılabilirdi. Ama son anda dönerek kendini koruyan Abrek hiç yara almamış gibiydi. Ayaklandı ve ona meydan okudu. Kağan, süpürge sapı olarak

kullanılan sopaları kapı arkasından kaptı ve birini kendi alırken diğerini Abrek'e verdi.

Bu iki güçlü erin boğuşması dakikalarca sürdü. Kağan neredeyse hiç nefes vermeden, yüzü dahi kızarmadan genç adamla boğuşuyordu. Sopalar birbirine sürtünmekten ateş çıkaracak raddeye gelmişti. Bu süre zarfında Kara Bey ve askerleri sedire ve sandalyelere kurulmuş, bir gösteri veya orta oyunu izler gibi onları izliyordu.

"Bence Kağan'ın tırnağı kırıldı." diye öngörüde bulundu Sinan. Murat ciddiyetle "Cık cık!" çekerek kafasını iki yana salladı ve sulu elmadan bir ısırık aldı. "Sadece ufacık bir çizik almış olabilir ama asla o toynak gibi tırnağı kırılmamıştır."

"Konuşuyorlar mı?" diye sordu Alp heyecanla. "O kadar hızlı hareket edip, o kadar şiddetle çarpışıyorlar ki ne ağızlarını okuyabiliyorum ne de konuşmanın titreşimini hissediyorum."

Sinan yandan bir gülücük atarak Alp'in kendine bakması için onu dürttü, "Konuşmuyorlar, sadece iki yırtıcı kaplan gibi hırlayıp duruyorlar." dedi.

Kara Bey, Abrek'in ciddi meydan okumasına ve azmine hayran kalmıştı. Onca zaman kimse ona bunu sormaya cesaret edememişti. Ve kimse kaşında ve çenesinde savaş nişaneleri taşıyan bu dev adama, yani Kağan'a meydan okuyamamıştı. Çaylaklar bile Kağan'ın adını duyunca birkaç adım gerilerdi. Kara Bey'in Selim'den sonra hiç adam edinememesinin en büyük gerekçesi buydu. Diğer gerekçe ise asla Selim kadar güvenilir bir adam bulamamaktı.

Ama bu genç isyancı, Kağan'ın neredeyse yarısı kilosunda olmasına rağmen güçlü ataklara sahipti.

Kağan artık sinirlenerek onu tekrar kapıya fırlattığında, gözlerini Murat'a dikti. "Sıra senin!"

Murat memnuniyetle havalandı. Kara Bey genç isyancının olduğu yerde sinmesini bekledi. Ama o kanlanmış dudağı ve seğiren eliyle sopayı kavrayarak yeniden ayaklandı. Önce biraz bükük, sonra dik duran omuzlarıyla daha inatçı ve inançlı görünüyordu.

Murat onu nefes nefese bırakana ve pes etmesi için zorlayana kadar epeyce süre geçti. Kara Bey daldığına inanamıyordu ama bu süre zarfında tek düşündüğü Kuzey ya da Temir hakkında bilgi bulmaktı. Abrek'ten bir kükreme işittiğinde bu düşüncelerden yeni sıyrılmıştı. Abrek elindeki sopayı Murat'ınkine vurdu ve onu birkaç adım geriletti. Hem de Murat'ı!

Sinan "Ovvv!" diye bir bağırırken, Alp de alkış tutturmuştu.

Kara Bey de onları durdurdu. "Yeter!"

Çok yorgundu ama ağabeyine ne olduğunu öğrenmeden karısının yanına gitmeye ve ona dokunmaya katlanamıyordu.

İki adam da duraksadı ve nefes nefese bekledi. Murat takdirle Abrek'in omzunu dövdü. "Fena sayılmazsın ama bu sadece bir sopa. "Diye hatırlattı.

"Yarın gerçekleriyle onu test edersiniz, size bırakıyorum." diye mırıldandı Kara Bey. Savaşçılar şaşkınlıkla soludu. Çünkü böyle ciddi bir kararı onlara bırakmasını beklemiyor olmalılardı. Ama bunca yıl, Kara Bey tek önemsediği onların birbirine sıkı sıkı kenetlenmesiydi. Eğer bir yenilik yer edecekse, ona da kendileri karar vermeliydi.

"Abrek." diye mırıldandı. Genç adam yine o asker pozunu verdi. Bunu neden yapıyordu? İsyancılar da bir asker gibi sıkı eğitimden mi geçiyordu? "Buyurun Bey'im." dedi saygıyla.

"Dışarı gel, seninle konuşmam gerek." dedi kupkuru bir sesle. Abrek kapıya yönelip dışarı adımını attığında Kara Bey, Murat'la dalga geçen askerlerine döndü. Kağan dışında hepsi bir araya toplanmıştı. Kafasını iki yana salladı ve sesindeki ıstırabı sakladı. "Bana bilgi toplamalısınız." dedi. Hepsi gözlerini Beylerine dikti. Kara Bey devam etti.

"Kuzey, Temir... Her neyse işte! Bu iki isimle ilgili bana bilgi toplamalısınız. Bir çatışmada öldüğünü ve Çerkes Beyi'nin oğlu olduğunu biliyoruz. Bu bilgiler onun geçmişini bulmanızda yeterli olur."

Hepsi ellerini arkalarında bağlayıp başlarıyla onayladı. Kara Bey, Abrek'in yanına yöneldi.

Abrek bir ağaç dalıyla konuşuyordu! Ya deliydi ya da fazla konuşkan... Kendi kendine söylendiği açıktı. Belli ki performansından memnun kalmamıştı. Kara Bey'i görünce derhal ellerini yanlarında topladı ve ayaklarını omuz hizasında açtı. "Ben..." dedi bahane arar gibi, "Ben daha iyiyim. Yemin ederim daha iyiyim Bey'im! O... O adam bir yaratık gibi." Sonra yüzü kızardı. "Yani Kağan, Kağan Bey'im." Ne diye hitap edeceğini bilemeyerek büzüldü.

"Eğer askerim olmaya kararlıysan, o senin Bey'in değil yol arkadaşın olur." dedi Kara Bey, düz bir sesle. "Ona Çakı Kağan deriz."

Abrek gözlerini büyüterek, heyecanla konuşmaya başladı. Aksanı hafiften belli olmaya başlamıştı. Tıpkı karısının sinirlenince kayan dil sürçmelerini andırıyordu. Kara Bey istemsizce kıvrılan dudaklarına engel olarak kaşlarını çattı.

"Ama Bey'im, o insan değil! Bir insan nasıl o kadar güçlü ve korkutucu olabilir? Onunla gücümü kullanmadan atışacağımı düşünmüştüm ama o tek koluyla beni hakladı! Namınızı biliyorum, sizi ve askerlerinizi biliyorum ama

topluluğumda benim yerim de azımsanmayacak kadar iyidir. Ben sadece yıllarca efsanesini dinlediğim Kara Kurt'un emrinde çalışmak istiyorum. Köstebekleri yuvalarından çıkarmak yerine, sizin gibi onları ininde avlamak istiyorum. Yemin ederim ki becerilerim azımsanmayacak ölçüdedir. Ama sizin askerleriniz..."

Kara Bey elini kaldırarak onu susturdu. Tüm Çerkesler mi böyleydi, yoksa bu adam ve karısı mı sinirlenince çok konuşuyordu?

"Yarın kendini ispatlaman için bolca zamanın olacak. Şimdi sana sormam gereken başka bir soru var. Kuzey'in, yani sizin deyiminizle Temir'in nerede öldürüldüğünü biliyor musun?"

Abrek bu soruya şaşırmış gibiydi. Ama yüzünün şekli değiştiğinde, Kara Bey onun bir şeyler bildiğini anlamıştı.

Abrek, "O, bizim Bey'imizin oğluydu." diye mırıldandı bir süre sonra acı bir sesle. "Küçükken arkadaştık, büyüdüğümüzde o benim Bey'im sıfatında olsa da arkadaşlığımız devam etti."

Bu genç belli ki Kara Bey'in onlardan gelin aldığını bilmiyordu. Kardelen'le akraba olmaları bile mümkündü.

"Ama onun nerede öldüğünü kimse bilmiyor... Onu bulduğumuzda, oraya sürünerek geldiğini gösteren kan izleri vardı ve göğsünden iki yara almıştı. Türk yandaşlarımız onu çadırların, halkının olduğu yere götürmek için gönüllü olmuştu. Ben onlarla gidemedim, çünkü akraba ilişkileri bizim için zorluydu. Ailemizin bir kısmı bizim gayemizi anlamıyordu. Temir Bey'im de sırf bu yüzden ara sıra uğradığı çadırlarımızda, barışın sağlanması için çaba gösterdiğini söylerdi. Çünkü aramızdan birkaç kişinin eşkıyalara karıştığı işitilirdi. Beyinleri yıkanan ve Devlet-i Aliye'ye düşman kesilen bir kesim..."

Kara Bey bunları biliyordu. Onun bilmediği, isyancıların bu kadar çok oluşu ve bu isyancıların gerçekten de barıştan yana oluşuydu. Bunca yıldır gözü öylesine kara ve kapalıydı ki, bu açılmayı karısı ve onun soyundan gelenlerin yapması şaşkınlık vericiydi. İntikam halen tazeydi. Ama Kara Bey artık şüphe içindeydi. Hepsi bir değildi. Her göçmen ya da her isyancı bir değildi. Babasını öldürenler, Allah korkusu bilmeyen namert bir avuç pislikten öte adamlar değildi.

Karşısındaki adam ise onların bir kesiminin kanından gelen ama asla onlara müsamaha göstermeyen bir yiğitti. Osmanlı'nın içinde de hainler yok muydu? Belli ki onlarda da tıpkı kendi halkında olduğu gibi arabozucular vardı. Arabozucular olduğu kadar, tıpkı bu genç gibi akıl başında insanlar da mevcuttu.

Kara Bey eve yine elleri bomboş dönmek zorundaydı. Tek öğrendiği, Kuzey denilen adamın, kendisinin bir anlamda benzeri olduğuydu. Abrek ağzını her açtığında onunla benzerliklerini, ona duyulan hayranlığı, ona bağlanan insanları anıyordu. Halkı ve adamları ona derinden bir sevgi duyuyordu. Tıpkı Kardelen'in de ağabeyine derinden duyduğu hayranlık ve sevgi gibi...

Kara Bey bunu onun gözlerinde görmüştü. Eğer Kara Bey'in o kılıç darbesinde en ufak bir yardımı varsa, Kardelen gözü kara bir savaşçıya dönüşürdü.

Daha bugün göl kenarında gördüğü savrulan kızıl saçları ve gururlu çenesiyle, atın üstüne eğersiz binmesi ve yaman oklarını göndermesiyle tam bir savaş kadını değil miydi? Efsaneleşen Tomris Hatun gibiydi. İlk Türk kadın hükümdar olan ve sırf çocuğunu öldürdüğü için Büyük Kiros'un kellesini alan, onu kanlı bir fıçıya sokan savaşçı Türk kraliçesi...

Kara Bey, ilk kez bir savaştan kaçmak istiyordu. Bu sefer galip olacağı kesin bir savaştan, mağlup çıkmaktan korkuyordu.

* * *

Kardelen yatağında dönüp duruyor, uykunun onun sokağına uğramasını bekliyordu. Derisi buruşana kadar yüzememişti. Çünkü yağmur başlamış, Kardelen'in üşüyen bedenini daha da üşütmüştü. Bu evin garip bir düzeneği vardı. Soba boruları belirli yerlerden geçiyor ve tüm evi ısıtıyordu. Ahu sobayı yaktığında, Kardelen yatağında terlemeye başlamıştı. Terliyor ama hâlâ sebepsizce üşüyordu. Hatta yorganı ve yastığı sarıp sarmalıyordu. Yumuşacık pamuklarla bezenmiş yatak, içine gömülmek ve uyumak için bire birdi. Peki, Kardelen'in derdi neydi?

Aptal değildi, biliyordu. Derdi, kocasıydı. Neredeydi? Ne yapıyordu? Neden kapısı açık olan odasına dalmıyor ve onun itiraz etmesine bile izin vermeden onun üzerindeki hâkimiyetini göstermiyordu. Kardelen, beklentiyle kavrulan gözlerini acıyla kıstı. Ah, onu nasıl da özlemişti!

Şimdi bir Bey karısı gibi davranmaya, kocasını memnun etmeye ve ona bir çocuk vermeye çabalayacaktı. İlk zamanlar yapması gerektiği gibi onunla bir olacak, onu kendiyle bir edecekti. Eskiden kaçan kocasıydı, şimdi ise kendisi olmuştu. Ama artık buna bir son verecekti. Bu yatakta onu sahiplenmesine izin verecekti. Eğer yatağından kalkmaya kalkışırsa da bir çocuk gibi mızmızlanacaktı. Onu neden odaya almadığını anlatacak, ondan af dilenecekti. Ateş meselesi ise... O bir süre bekleyebilirdi. En azından Kardelen'in kırdığı pot ortaya çıkmadan bir süre... Gerekirse kocasının ayaklarına kapanır, kendini affettirirdi.

Kardelen bu düşüncelerle uykuya teslim oldu. Sabaha kadar onu seyreden gri kurt gözleriyle dolu bir rüyaya daldı. Bir çocuk vardı ve Kurt onu dişlerinin arasında Kardelen'e taşıyordu. Kardelen, çocuğun kendisi gibi kızıl saçlı olduğunu görüyordu. Ama çocuk ağlamıyordu, gülmüyordu, sevinç çığlıkları ya da korku çığlıkları atmıyordu. Minik ve çıplak kolları kurdun dişleri arasından sarkıyordu. Kan damlıyordu... Yerde o kanla kaplı bir hilal şekli oluşuyordu ve kurt bebeği ona getirmiyordu. Bebek cansız ve bembeyaz bir renge sahipti. Kardelen onun bir ceset olduğunu biliyordu.

"Ağabey..." diye seslendi bilinmezliğe doğru. Neden ağabeyini çağırdığını bilmiyordu. Kurt'tan kurtarması için neden ağabeyine dileniyordu? "Sen!" diye bağırdı kurda. "Bırak onu! Dişlerini çek teninden!"

Kurt hırladı. Dişlerinden kan damlarken, cansız bebeği hilalin tam ortasına yerleştirdi ve yanına kıvrıldı. Kardelen ona her adım attığında kurt dişlerini ona gösterdi. Simsiyah teni ve bembeyaz dişleriyle bir yaratıktan farksızdı. Ve bu yaratık Kardelen'den korkuyor ya da ondan tiksiniyordu. Kardelen bir adım daha atmaya karar verdi ama kurt öyle bir kükredi ve ayaklandı ki, irkilerek uyandı.

Kardelen titreyerek doğrulduğunda şafak sökmüştü. Yanı başında bir sandalyede uyuya kalan kocası dışında oda soğuk ve bomboş gibiydi. Ama kocası odayı tüm varlığıyla ve sıcaklığıyla doldurmuştu. Üzerinde örtü veya ceket yoktu. Kardelen onun ceketiyle gittiğini hatırlıyordu. Şimdi neden ince bir gömlekle ve büzülmüş bir şekilde o sandalyede yatıyordu?

Kardelen örtünün altından çıktı ve kocasının koca bedenini oradan kaldırmayacağını bildiği için üstünü örttü. Garip tir ki en ufak çıtırtıya uyanan kocası onun üstünü

örtmesiyle sadece daha çok mırıldadı ve derin bir uykuya dalmak için büzüldüğü sandalyede yan döndü. Kardelen onun neden yatağın dışında yattığıyla ilgili öfkelenemiyordu. Çünkü bu mesafeyi aralarına kendi koymuştu. Ve şimdi o kocaman kolların kendini sarmalamasını arzuluyordu. İç çekti ve kocasından adım adım, ses çıkarmadan uzaklaştı.

Salonun kapısını açtığında ellerinde bir çay tepsisi ile kalakalmış Ahu'yu gördü. "Sabahı şeriflerin hayır olsun." diye mırıldandı Kardelen. Ahu ise yutkundu ve gözlerini kapalı kapıdan kaçırdı. "Hayırdır inşallah?" diye sordu Kardelen. Bu sözcükler artık ona daha yakın geliyordu. Öylece kullanıveriyordu.

Ahu tepsiyi ahşap sehpanın üzerine bıraktı. Elleriyle, "Hiç..." diye işaret etti. Sonra fikrini değiştirmiş gibi gözlerini şaşkınca hanımına çevirdi ve yutkundu. "Sadece bahçemizde dört tane adam var. " dedi, dört işaretine baskı uygulayarak. "Ve birinin üstünde sadece pantolonundan başka bir şey yok!"

Kız, kızaran yanaklarını avuçladı. Gözlerinin büyümesine bakılırsa üstsüz olan Alp'ti. Kardelen kıkırdamadan edemedi.

"Sen nasıl gördün?" diye sordu, sabahın bu saatinde uyanan Ahu'ya ve askerlere hayret ederken.

"Bey'im bana 'yarın misafirlerimiz olacak, kahvaltı hazırla' dedi. Sonra da eğer siz ondan önce uyanırsanız dışarı çıkmamanızı tembihledi."

Kardelen, kocasının kıskançlığına gözlerini devirdi. Sonra onun bahçe sınırlarında özgürlük sunmasını hatırlayarak, karısını askerlerden sakındığını düşündü. Bu düşünce de Kardelen'in fazlasıyla hoşuna gitti.

Ahu devam etti: "Sesler işittim ama daha şafak sökmediği için yabani hayvanlar sandım. Gerçekten de bir hayvan gibi hırlıyorlardı. Sonra..."

Ahu gözlerini yumdu. Belli ki âşığının o halini gözlerinin önünden atmak istiyordu, yutkundu. "Neyse, ben adamlara bir şeyler hazırlamaya başlayayım. Ocağı sabahın köründe yaktım ama halen onlara yetecek kadar şey pişirmiş sayılmam." Dedi, kollarının hareketiyle nefes nefese kalarak.

Kardelen onun al al yanaklarını ve heyecanla solumasını açıkça işitiyordu. Sabahın bu saatinde Alp'i görmek, Ahu'ya hayat katmıştı. Bunu Kardelen kendi gözleriyle görüyordu. Şimdi kendisi için çabaladığı kadar Ahu içinde çabalamalıydı. Alp'le uğraşmak komik olacaktı.

Ahu'ya yardım etmeye karar verdi. Saçlarını kat kat ördü ve birbirinden geçirerek sıkı bir topuz yaptı. Kurdeleyle uçlarını bağladıktan sonra kalın ama hafif bir eşarpla örtündü. Elbisesi de kadife ve oldukça rahattı. Rengi ise... Kardelen'in daha önce hiç giymediği tatlı bir renkti. Pembeye yakın ve oldukça açık bir renkti. Eşarbı da onun taklidi niteliğindeydi. Kardelen bunların içinde kendini kız çocukları gibi hissediyordu. Utansa da kocasına güzel görünme niyetindeydi ve onun gözlerindeki ilgiyi özlemişti.

Ona mutfakta yaklaştığı o kısacık anın anısı tazeydi. Sonra odada onu zorlarken yalvarışları... "Beni kendinden mahrum etme, karım!" demişti. Ah, Kardelen de zaten bunu asla istememişti! Ağabeyinin acısı kalbinde tazeydi ve o aptal Ateş'e inanmakla hata etmişti.

Kapı eşiğinden gür sesi işitti: "Sofrayı bahçeye kur, Ahu Hatun!"

Kardelen irkildi. Ahu'nun kırması için verdiği elindeki yumurtalara çaresizce bakmaktan vazgeçerek kafasını

çevirdi. Kocası, yüzü yorgunlukla hafifçe şişmiş, gözleri kısık ve saçları karışık bir halde, sadece incecik gömleğiyle karşısında duruyordu.

Kardelen yutkunarak gözlerini büyüttü ve kocasına bakmaya devam etti. Elindeki yumurtalar kaymak üzereydi ama o gözlerini kocasından çekemiyordu. Adam onun farkına yeni varmıştı; ovaladığı gözlerini aralamış ve bir anda diklenmişti. Saçındaki eli ise halen çaresizce o güzelim saçlara şekil vermek istiyordu. Kardelen o dağınık saçları ölene kadar tekrar tekrar dağıtabilirdi.

Yutkundu ve yeni öğrendiği cümleyi kocasına da söyledi: "Sabah-ı şeriflerin hayır olsun kocam."

Kocasının kaşları şaşkınlıkla havalandı. Ahu'ya bir göz attı ve gözleri kaçmak istemiyormuş gibi tekrar karısını buldu. Onun ilgisine şaşırmış gibiydi. Tabi şaşırırdı, Kardelen günlerdir adamın gözlerine bile bakmıyordu. Ama şimdi gözlerini bir saniye bile kaçırmıyordu.

"Senin de karım." diye mırıldandı, pürüzlü boğazını temizlerken. Sesi berbat ve hasta geliyordu. Kardelen panikle ona yaklaştı, gözlerini ilgiyle kocasına dikerek ve ona dokunmamak için savaş vererek, "Hasta mısın, kocam?" diye sordu. Kara Bey irkilerek geriye doğru adımladı, "Sadece biraz boğaz ağrısı, geçer." dedi, geçiştirir bir edayla.

Kardelen hızla arkasını dönüp ocak başına yaklaşırken, "Olmaz öyle..." diye mırıldandı. Taştan yapılmış ve odunla işleyen bu garip icat, bir nimetti. "Ahu, bana bal, limon ve karabiber gerekli!" diye aceleyle mırıldandı.

Ahu buraya bakan ailenin onlar için hazırladığı malzeme dolabını karıştırarak istediklerini çıkardı. Kara Bey mutfağın kapısında onu izliyordu, Kardelen de bunu yanan yüzünde hissediyordu.

"Orada durma!" diye kızgınlıkla söylendi Kardelen. "Üzerindeki gömlek incecik! Sahi, dünkü yağmurda onunla eve gelmedin, değil mi?"

Kaşlarını çatarak kocasına baktı. Kara Bey ise üzerindeki kıyafetten sanki yeni haberdar olmuş gibi kendini inceledi. Bir parça mahcup görünerek, "Ceketimi unutmuşum." dedi.

Kardelen ağzının içinde homurdandı. Ahu donup kalırken, Kara Bey kaşlarını çatarak ona, "Sen az önce benim ağzıma mı ökendin?" diye sordu.

Kardelen dilini ısırdı ama konuşmadan da edemedi: "Nasıl bu yaşına kadar o koca bedene baktığına hayret ediyorum doğrusu!"

Kara Bey'in kaşları yine havalandı. "Sabah sabah bayağı formundasın!" diye şaşkınlıkla söylendi.

"Sen bana laf yetiştirmeyi bırak da git üzerine yünlü bir ceket giyin. Sonra buraya gel ve senin için yaptığım karışımı iç. Bu yağmur sonrası soğuk havada talim yapmayı falan da aklından çıkar."

Kara Bey bu sefer daha da şaşkın bir ifadeye büründü ve kıkırdayan Ahu'ya sert bir bakış fırlatarak onu susturdu. "Emrin olur Hanım'ım..."

Kardelen gülmemek için kendini zor tuttu. "Estağfurullah, kocam. Ben emir vermem, rica ederim."

Tatlılıkla şakımıştı. Kara Bey'in gözleri kıyafetinde ve çarşambında geziniyordu. Kardelen bunu hissediyordu ve bir bahane olarak kullanmayı umdu. "İstersen senin için bir ceket seçebilir ve onu sana giydirebilirim." dedi.

Kara Bey boğulurcasına öksürdü ve arkasını döndü. Yüz ifadesini ve gergin omuzlarını ondan saklamaya çalışarak uzaklaşırken söylendi, "Bana bebek muamelesi gösterme kadın! Ellerim ve ayaklarım halen var!"

Kardelen kafasını iki yana sallarken omuzlarını acıyla düşürdü. Kocası aralarına uçurumlar ekerken ona yaklaşmak oldukça güç olacaktı.

Kahvaltıyı yerleştirmemesi konusunda Ahu'nun ısrarlarını umursamayarak ona yardımcı oldu. Yemek pişirmede beceriksiz olduğu için en azından ayak işlerinde yardımcı olmalıydı.

Adamların kılıç tokuşturma, kahkaha ve hırlama sesleri bahçede yankılanıyordu. Kardelen'in görüş alanı dışındalardı. Kocası, Kardelen'in hemen arkasından çıktı ve masaya yaklaştı. Tam arkasında, sahiplenici koca bedeniyle durdu ama dokunmadı. Kardelen'in bedeni hasretle titredi.

Kara Bey, "Sinan, diğerlerini de alıp gel." diye bağırdı. "Hanımınız da bizimle, üzerinize çeki düzen verin." diye ekledi hemen.

Birkaç dakikalık haşırtılar eşliğinde, Kardelen halen kocasıyla aynı mesafede ve uzaklıktayken askerler onlara doğru geldi.

Kardelen her zaman gördüğü siyah, kumral, kahve ve açık kahve saçlara sahip kafalar dışında bir kafa daha gördü. Gözlerini onlara dikmesi yanlıştı ama bu beşinci kişiyi merak etti. Onlar asla kendilerinden başka bir askeri aralarına kabul etmezdi.

Sonra o adamı gördü. Sarı saçlı, açık yeşil gözlü ve kumral tenli adamı... "Savaş ağabey?" diye soludu şaşkınlıkla.

Savaş ağabeyinin gözleri büyüdü, Kardelen'e dikkatle baktı. Bir süre kim olduğunun şaşkınlığını yaşıyor gibi kaldı. "Sen?" diye sordu derin bir şaşkınlıkla. "Sen?.. Ateşten Gelen... Kardelen..."

"Hayır!" dedi Kara Bey, uyaran bir sesle. "O, Kardelen! Sadece Kardelen! Benim karım ve sizin Hanımınız!"

2. Bölüm

Karısının şaşkın yüzü Kara Bey'in şüphelerini doğruluyordu. Kesinlikle bu ikisinin akrabalığı ya da tanışmışlığı vardı. Gözlerini karısına diken savaşçıdan rahatsız olmamak elde değildi. Karının güzelim yüzünü inceliyor, onu eski haliyle eşleştiriyor olmalıydı. Kara Bey koca bir dağ gibi aralarına girene kadar Abrek şaşkınca açılan ağzını kapatamamış, gözlerini bir saniye bile Kardelen'den ayırmamıştı.

Kara Bey askerlerine güvenirdi, onlar erkek kardeşleriydi. Hanımları onlarla Kara Bey'in gözetimi altında sohbet edebilir, kahvaltıya katılabilirdi. Ama bu yabancı, karısını ilk kez, hem de peçesiz olarak görüyor ve gözlerini ona dikiyordu. Kara Bey sahiplenici yanını törpüleyemiyordu.

Abrek'e güveniyordu ama kanı kıskançlıkla kaynamıştı. Atını, kılıcını ve babadan yadigâr çakısını sakınmak gibi değildi bu. Etini, tırnağını sakınmak gibiydi. Karısını o küçük kafasından tutup, kızıl çillerle bezenmiş yüzünü göğsüne gömmek istiyordu. Onun kendine ait olduğunu ilan etmek istiyordu.

"Sen?.. Sen?.. Ateşten Gelen... Kardelen..."

Kara Bey'in kızgın ruhu adeta bedenini terk etti. Ateşten Gelen değildi onun karısı! Kardelen'di... Kara Bey'in karısı Kardelen!

"Hayır!" diye adeta kan kustu. "O, Kardelen! Sadece Kardelen. Benim karım ve sizin Hanımınız!"

Kelimelerin üstüne öyle bir baskı uygulamıştı ki, ses tonundaki uyarıyı anlamamak için aptal olmak gerekirdi. Adeta, "O benim!" diye bağırmıştı Kara Bey.

Abrek bunun yankısını hissetmiş olacak ki kafasını eğdi ve Hanımını selamladı.

"Af buyurun Hanım'ım..." dedi, utandığını belli eden bir baş eğmeyle. Ellerini önünde edeple bağlamıştı. Kara Bey neden bu kadar sert davrandığını bilmiyordu ama Ateşten Gelen ismi onun midesini düğümlüyordu. O isimden nefret ediyordu. Ateş denen şerefsiz mi koymuştu bu ismi karısına? Ona Ateşten Gelen ve Ateşe Gidecek olarak mı bakıyordu?

Kara Bey, o soysuzun bedenine kendi ateşini basardı. Onu dayanmayacağı kızgın lavlara atar, sonra buharlaşsın diye soğuk sulara basardı. Kimse Kurt'un kadınını sahiplenemezdi.

Ortamda tuhaf bir sessizlik baş gösterdi. Askerler sandalyelerine yerleşmek için Beyleri ve Hanımlarının oturmasını bekliyordu. Ahu telaşla içeri bir şeyler taşımaya devam ediyordu. Abrek ise bir idam mahkûmu gibi boynu yere eğik ve elleri bağlı bekliyordu.

Kara Bey, sırtına dokunan minik parmaklar hissetti. O kadar naif bir dokunuştu ki, neredeyse hissedemeyecekti. Ama sırtından aşağı boşalan terler ve alev alev yanan bedeni, bu parmakların kime ait olduğunu biliyor gibiydi.

"Kocam..." diye fısıldadı Kardelen. Sırtındaki parmaklar geri çekilmişti şimdi. Kara Bey, karısına doğru döndü. Genç kadın ellerini birbirine bağlamış, utangaçça gülümsüyordu. Masayı bile kendi cüssesinin engeliyle göremiyor olmalıydı. Kara Bey'e fısıldadı: "Oturmalısın."

Kara Bey, Abrek ve Kardelen arasında mekik dokuyan bakışlarına engel olamayarak oturdu. Ama karısının masanın yanına kurulan sandalyesini kendi yanına çekmeden de edemedi. Aralarında bir karıştan az bir mesafe kalana kadar çektiği sandalyeyi işaret ederek "Otur." diye buyurdu. Sesini yumuşatmaya çalışmamıştı. Abrek'le nereden tanıştıklarını bilmiyordu ama eğer Abrek, Kardelen'in ağabeyini tanıyorsa, Kara Bey henüz Kuzey'in ölüm sebebini öğrenmeden Kardelen öğrenebilirdi. İhtimaller dâhilinde bu durum pek de iç açıcı değildi.

Kara Bey, askerlerine de "Oturun." diye seslendi. Abrek usul usul yaklaştı ve masaya kuruldu ama başını halen yerden kaldırmıyordu. Kara Bey onun edebine hayran kalsa da kendini rahatsız hissediyordu. Bu genç adamın Kardelen'i tanımak dışında bir yanlışı olmamıştı.

"Karımla nereden tanışıyorsunuz?" diye sordu, düz tutmaya çalıştığı sesiyle. Meraklı görünmemeye çalışıyordu ama içi içini yiyordu.

Diğerleri yemeye başlamıştı. Abrek ağzını açarken Kara Bey de titreyen dizlerine engel olmaya çalıştı. "Bizim babalarımız arkadaş, Bey'im. Sizin de bildiğiniz gibi Temir Bey'im benim çok eskiden aile dostum. Aynı halka mensubuz. Atalarımız vaktinde beraber göç etmiş, et ve tırnak gibi olmuşlardır."

Kara Bey, yanında kıpırdanan karısına bakmamak için kendiyle savaş verdi. Onun ağabeyini araştırdığını anlamış mıydı? Kara Bey, beyninde dönen çelişkiler yüzünden patlamak üzereydi.

Eliyle yemeğe başlaması gerektiğini, konuşmanın bittiğini işaret etti. Sessiz geçen kahvaltı boyunca Kara Bey istemsizce Kardelen'in lokmalarını saydı. Kuş kadar küçük

lokmalarla, en küçük kuru eti ve en minik peyniri koparara yemesi, Kara Bey'in sinirlenmesine yol açıyordu.

Kara Bey, Ahu'nun taş ocakta pişirdiği ekmeğini böldü ve içine özenle tereyağını sürdü. Üzerine köy halkının Beylerine her geldiğinde hediye ettiği lezzetli baldan gezdirdi ve askerlerine bir göz attı. Hepsi bir savaştan çıkmış gibi boğulurcasına lokmaları ağızlarına tıkıştırıyorlardı. Kara Bey elindeki ekmeği onlara çaktırmadan Kardelen'in önüne yerleştirdi ve gözlerini yerleştirdiği ekmeğe dikti. Kardelen onu ya görmemişti ya da görmezlikten geliyordu.

Koluyla hemen birkaç santim ötesindeki karnını dürttü. Bu sırada askerlerinin fark etmemesi için ağzına lokmalar tıkıştırıyordu. Kara Bey göz ucuyla karısına baktı. Kardelen gözünün önündeki ekmeği yeni görmüş gibi gözlerini dikti ve dudaklarını büktü. Belli ki onu bitiremeyeceğini düşünüyordu. Bakışları Kara Bey'e çevrildiğinde şaşkınlıkla büyüdü ve ekmeğe tekrar baktı. Kara Bey tabağına doğru başını eğdi ve dişlerinin arasından hırladı. "Ye!"

Bir deri bir kemik kalmıştı. Kolları neredeyse iki parmağının kalınlığına eş değerdi. Kardelen boğazını temizledi ve aynı kısık tonda kocasıyla konuştu. Şimdi ikisinin kafası da birbirlerine olağanca yakındı. "Doydum."

Genç adam kaşlarını çattı ve ısrarla, "Ye!" dedi. Sesini yükseltmemek için büyük çaba sarf ediyordu. "Yer... misin?" diye alayla devam ettirdi onu Kardelen. "Ben ev köpeği değilim, kocam. Emir alan askerin de değilim."

Selma Hatun elinde bir fırın tepsisiyle içeri girdiğinde, elindeki her neyse kokusunu duyan askerler bir anda başını kaldırmıştı. Murat derhal ayaklanmış, karısı için masanın karşısına bir sandalye yerleştirmişti. Kendi de yanı başına kurulduğunda adeta otuz iki dişiyle sırıtıyordu.

Selma Hatun'la arasını düzeltememiş olmalıydı ki, genç kadın ona bir saniye bile bakmadan böreği masanın ortasına yerleştirmiş, sonra da "Sabahı şerifleriniz hayır olsun inşallah." diye tebessümle herkese bir baş selamı vermişti. Genç kadın daha elini ekmeğe uzatmadan, böreğin yarısı tepsiyi terk etmişti bile.

Sinan dolu ağzıyla, "Yenge Hanım, ellerine sağlık. Şahane olmuş." diye mırıldanıyordu. Alp sessizce ama koca lokmalarla, Kağan ise homurdanarak yemeye devam ediyordu. Homurdanmasının sebebi, ağzından lokmalar fırlayan Sinan olmalıydı. Genç adamın sofra adabıyla uzaktan yakından alakası yoktu.

"Hoş geldin Selma." diye tebessüm etti yanı başındaki kocası. Ses tonu hiç olmadığı kadar yumuşaktı. Daha kısa süre önce ona bağıran kocası neredeydi?

"Hoş bulduk." diye tebessümüne karşılık verdi genç kadın. Murat halen ona bakması için çabalıyor, bin bir türlü şebeklik yapıyordu. Yahu, bu adam er meydanında nasıl bir kaplana dönüşüyordu?

Kara Bey, yanında hâlâ süzülerek yemek yiyen karısına dişlerini sıktı, "İnadından ölecek..." diye mırıldandı istemsizce.

Kardelen de kaşlarını çatarak ağzını açtı. Belli ki askerleri umursamadan onu kalaylayacaktı.

Kapıdan içeri giren atlı onu susturdu ve derin bir sessizlik atlının gelişini takip etti. Atlı, üniforması ve armasından anlaşıldığı üzere bir saray görevlisiydi.

Atından aşağı atladı ve Kara Bey'in karşısına geçip onu selamladı. Kara Bey el işaretiyle rahat olmasını buyurunca, "Bir maruzatım var Bey'im." dedi.

Kara Bey etrafındakileri yokladı. Önemli bir konu olmalıydı. Ama Abrek'i denemenin tam zamanıydı. Kara Bey böyle konularda herkes kadar tedirgin olmazdı. Onun düşmanlarının bir şey bilmesi ya da bir köstebekle haber alması sonucu değiştirmezdi. Sinsi ve gizli işler çevirmezdi. Açık ve derin yaralar açardı.

"Söyle yaver." dedi düz bir sesle. Bu adamın kim olduğunu anımsıyordu. Hüseyin Paşa'nın en güvendiği yaverlerinden biriydi.

"Bey'im, yaklaşık bir haftadır zindanınızda olan köstebek, dün gece vakti kaçmış."

Kara Bey bir anda masayı yumruklayarak ayaklandı. Tüm masa yerinden oynamış, askerleri de onun gibi sinirle ayaklanmıştı.

Yaver korkuyla renk değiştirdi. "Hüseyin Paşa'nın adamları Binbaşının baskısı üzerine başka bir mevkie yerleştirildi. Hüseyin Paşa dâhil kimse Binbaşı'nın bu mahkûmdan nasıl haberdar olduğunu bilmiyor. Hüseyin Paşamızın adamları kilidi yanlarına alıp, kaybolduğunu söyleyerek Binbaşı'nın herhangi bir propaganda yapmasını engelledi. Ama..."

Yaver yutkundu ve Kara Bey'in kanı beynine sıçradı. Tekrar masayı yumrukladığında tabaklar şıngırdamış, bir kısmı da yeri boylamış ve kırılmıştı. Karısı yanında korkmuş bir halde duruyor, Selma Hatun ise daha demin kırgın olduğu kocasının kolunu sarmalıyordu. Hepsi fazlasıyla ürkmüş gibiydi. Ama Kardelen'in sık solukları herkesten daha kötü durumda olduğunu söylüyordu.

Kara Bey sakinleşmek için yutkundu ve gözlerini yumarak, "Kardelen, Selma Hatun, siz eve geçin." dedi.

Sesini yumuşak tutmaya öyle özen göstermişti, kelimeler boğazına düğümlenmişti. Gözlerini onların ayak sesleri

uzaklaşana kadar açmadı. Kapı sesi duyulduğunda ise öfkeyle sandalyesini fırlattı ve kükredi: "Bana sakın o soysuzun kaçtığını söyleme!" diyerek yaverin üstüne yürüdü.

Sinan her zamanki cesaretiyle Kara Bey'in önüne siper oldu. "Bey'im, o sadece haberci." diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı. Kara Bey saçlarını avuçladı, neden bu kadar aşırı tepki verdiğini anlamıyordu. Onun elinden Binbaşı'nın hileleriyle nice kaçanlar olmuştu. Kara Bey elbet yakalayacaktı. Onu neden öldürmediğini şimdi kendinden bin kere daha nefret ederek sorsa da onu bulacak, konuşturacak, sonra idam emrini almak için elinden geleni yapacaktı.

Dümdüz ve tokat gibi sesiyle konuşan Kağan, "Devam et!" dedi. Kara Bey'in konuşamayacak halde olduğunu anlamış olmalıydı.

"Binbaşı'nın adamları belli ki birkaç gün kendilerini ispatlamak adına onu orada tutacaklardı. İkisi de yemeğini ve suyunu vermiş, nöbet tutuyormuş. Sabah Hüseyin Paşa her şeye rağmen güvenmediği için, güvendiği bir adamını teftiş etmesi emrini vermiş. Gardiyanlar kafalarına darbe almış ve baygın bir halde bulunmuş. Kapı ise bir tel yardımıyla kurnazca açılmış. Zanlı kaçmış."

"Nasıl?" diye kükredi Kara Bey. "O tel onun eline nasıl geçmiş? Binbaşı olacak it bunları nasıl öğrenmiş?"

Şimdi yerinde duramıyordu. Kardelen'den asla şüphelenmek istemiyordu. O, Kardelen'in ağabeyini öldürmüş olabilirdi ama Kardelen yapmazdı. Onun masum karısı, sırf âşığı diye o adamı...

Kara Bey kükreyerek masayı devirdi ve arkasına bile bakmadan atına doğru seğirtti. Askerleri peşi sıra geliyorlardı. Yaver çaresizce ona yetişmeye çalışıyordu. "Hüseyin Paşa'mız her yerde aratıyor. Ayılan askeri ise sorguya

aldı. Binbaşı çok büyük bir zan altında kaldı ve Padişahımıza kadar gitti."

Bunların hiçbiri umurunda değildi. Tek umurunda olan o itin buraya, yani Kardelen'ine doğru gelme ihtimaliydi. Kardelen mi ona yardım etmişti? Ama karısı o zindana hiç gitmemişti ki! Böyle bir şey yapması olanaksızdı. Peki ya kim yapmıştı?

Kara Bey aklını oynatacaktı.

Kağan, "Bey'im!" diye seslendi o gür sesiyle. Kara Bey onun kolay kolay kendine seslenmeyeceğini bildiği için duraksadı. "Hiddetinizi anlıyorum ama bırakın bu işi biz halledelim. Onu bulup size getireceğime yemin ederim."

Kara Bey bir süre Kağan'a baktı. Görmeyen gözlerle bakıyordu. Gözünün önünde dönen o mektup, Ateş denen soysuzun karısına o bakışı... Kardelen'in onun adını duyduğunda verdiği tepki...

Kara Bey ellerini yumruk yapıp açtı ve "Tamam." dedi. Karısının bir suçu yoktu. Bu, Kara Bey'in kuruntusuydu. Onları gönderecek, bir süre karısıyla zaman geçirecekti. Burada, onun yanında olursa Ateş şerefsizinin Kardelen'e yaklaşması gibi bir ihtimal yüzünden endişe duymazdı.

Şimdi daha mantıklı ve sakin düşünmeye başlamıştı. Kağan'a döndü, "Sinan'ı da yanına al. İşin aslını öğren ve çevreyi sorgula. O köstebek, deliğinden çıkana kadar her bulduğunuz deliğe çomak sokacaksınız! Anlaşıldı mı?" dedi.

Kağan bir baş selamı verdi. "Anlaşıldı Bey'im." dedi ve Sinan'a bir işaret verip arkası sıra yürüttü. Murat'a kısaca, "Sen hanımını al ve çiftlik evinize geçin." dedi. Selma Hatun'un yüklü olduğunu öğrenmişti ve bu korku, gebeliğine bir zarar verebilirdi. Kara Bey'in en nefret ettiği şey, masumların bu olaylardan etkilenmesiydi. Murat derhal karı-

sını almak için kapıyı çaldı. Kara Bey bir süre soluklandı ve ezbere bildiği ağaçlık alanı gözledi. İçeri koşarak girmemek için kendini tutuyordu. Kardelen'den inkâr eden bir söz istiyordu. Ona inanacaktı.

"Alp, Abrek! Size burada ihtiyacım var!" dedi. "Civar köylerde eliniz, kolunuz olsun. Herhangi bir yabancı, bir atlı görürlerse haberimiz olacak. Köy korucularını bu durumdan haberdar edin. Nal izlerini bile takip etmenizi istiyorum. Güvendiğiniz adamları yanınıza alabilirsiniz."

Kara Bey bir cevap beklemeden, sanki arkasından biri kovalıyormuş gibi eve koşturdu. Selma Hatun hırkasını düzelterek dışarı çıkıyordu, Murat ise sabırsızlıkla onu inceliyor, bir sıkıntısı olup olmadığını soruyordu. Kara Bey bunu yapmış mıydı? Kardelen'e hiç nasıl olduğunu, kendini nasıl hissettiğini sormuş muydu? Ona hassas bir ipekmiş gibi davranmış mıydı?

Genç adam kadınlara nasıl davranıldığını bilmiyordu ama Murat açık bir örnekti. Savaşta gaddar ve kindar olan Murat, karısına karşı merhametli ve yumuşak kalpliydi.

Kara Bey kapıdan geçerken ikisi de kenara çekildi. Kara Bey'in rüzgârı onları yırtıp geçmişti, aynı rüzgâr salonda elinde bir vazonun tozunu alan ve korkuyla avlunun sonunu, yani göl kenarını gözleyen Ahu'yu da okşamıştı. Kara Bey, "Ahu, bugün Murat ve Selma'nın misafirisin." dedi. Bu kibarca "Git." demekti. Kara Bey bağırabilirdi ya da ulu orta karısına sarılabilirdi. Şu an ne yapacağını kendi bile kestiremiyordu.

Ona ne olmuştu böyle? Neredeydi buz kalpli Kurt? Daha birkaç ay önce bu kızın pençelerine düşmemeye ant içmemiş miydi? Şimdi içtiği yemini tükürüyordu. Hem de memnuniyetle!

Ona inanması lazımdı. Ona güvenmesi lazımdı. Bu yüzden boş kalan evde avluyu aştı ve göl kıyısına doğru yürüdü. Kardelen, o yanakları kadar pembe olan ve bir hurinin yansımasını dünyaya konduran elbisesiyle, rüzgâra meydan okuyarak göl kıyısını adımlıyordu. Endişeliydi. Tırnaklarını ve parmak uçlarını kemiriyordu. Örtüsünü düzeltiyor, keskin poyraz hoyratça geriye attıkça o inatla önce çekiyordu.

"Kardelen!" diye seslendi Kara Bey, basamakları inmeden. Kardelen ona baktı ve yüzü bembeyaz kesildi. Kara Bey ona kollarını açarak, "Bana duymak istediğimi söyle!" diye bağırdı.

Eğer Kardelen'in bu işte bir parmağı yoksa onun kollarına koşar ve inkâr ederdi. Belki diğer türlüsü de olabilirdi. Suçu olduğunu bildiği için kollarıyla onu sarhoş edebilirdi. Şehrazat yine bir masal anlatır, Kurt'u uyutur ve onu kendine zincirlerdi.

Kardelen ağlamaya ve geri geri yürümeye başladı. Arkasındaki koca göle düşebilir, boyunun iki katı suda boğulabilirdi. Yüzme biliyor muydu? Kara Bey bu durumda bile onun için endişe duyduğu için kendinden nefret ediyordu. Neden ağlıyordu? Kolları böyle açıkken ona koşmalıydı, onun kollarında ağlamalıydı.

Ama Kardelen geri geri gidiyor, kafasını şiddetle iki yana sallıyordu. Kara Bey ona doğru adımladı. Kardelen'in, karısının güzel yüzü iyice sarardı ve elini havaya kaldırdı.

"Ben yaptım." dedi, kısık ama acı dolu bir sesle. Kara Bey'in kaşları acıyla çatıldı. Etrafını gözledi. Kimse Kardelen'in itirafını duymamalıydı. Ahu'yu gönderdiği için şükürler etti. Ona doğru bir adım daha attı. Şimdi Kardelen gölün tam kıyısındaydı. Dengesini kaybetse o derin

suyu boylardı. Ama Kara Bey ona yetişirdi... Kara, Kardelen'e hep yetişirdi. Şimdi bile... Gözlerinde ihanetin izlerini taşıyorken bile...

"Hayır!" dedi Kara, kararlı bir sesle. "Sen bir şey yapmadın!"

"Yaptım!" diye bağırarak ısrar etti Kardelen. "Onun kaçmasına ben sebep oldum!"

Kara Bey çenesini kastı. Öfke benliğinden taşarken, korkuyordu. Korkmaktan nefret ederdi o. Şimdi Kardelen itiraf edince, Kara Bey'in ona düşmanlık duyması gerekiyordu. Ama Kara Bey sadece korkuyordu... Onu göndermekten, onun ihanetini affedememekten!

Kardelen, "İstemedim!" diye ağlamaya başladı. "Ama sen..." yutkundu ve gözlerini sildi. Sanki ellerini indirse teslim olacaktı. "Ben... Ateş bana dedi ki..."

Kara Bey kükredi. "Onun adını ağzına alma!"

Kardelen küçük bir kız çocuğu gibi hıçkırmaya başladı. "O..." dedi korkuyla. "O, bana dedi ki... Sen, yani Kara Kurt, benim ağabeyimi... Kuzey ağabeyimi sen öldürmüşsün!"

Kara Bey olduğu yerde donup kaldı. Aralarında bir insan boyu mesafe varken öylece kalakaldı. Yüz ifadesini düz tutmaya çalıştı. Burun kanatları gerildi ve genişledi. Çenesini kasmaktan yüz hatlarına ağrılar girdi. Ama öylece karısına bakmaya devam etti.

Kardelen, burnunu ve gözlerini elinin tersiyle sildi. Yüzelim yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Çilleri daha belirgindi, minik burnu ise her zamanki gibi asilce yukarıdaydı.

"Bana söylediğinde ona inandım. Hem de ilk anda. Çünkü sen Kara Kurt'tun işte. O gece..." İç çekti Kardelen. Bağırmaya, sesini ona duyurmaya istekliymiş gibi boğazını

temizledi. Ama yine o cılız ve güvensiz sesiyle devam etti: "O gece beni yine acımasızca soğuk yatağımda bırakmıştın. Beni bir varis için kullanıyordun. Beni istemiyordun. Önce iltifatlar ediyor, sonra istediğini alınca çekip gidiyordun. Bana Kara Kurt ile evlendiğimi ispatlamak ister gibiydin."

Sesi bir nebze sakinleşmişti. Kara Bey onun nefretini kusmasını ve eteğindeki tüm taşları dökmesini bekledi. Ateş'le buluştuğunu itiraf etmişti ve bu da Kara Bey'in o iti bulup öldürme fikrini kesinleştirmişti.

Kardelen, "Ateş bana geldi..." dedi, boğazından boğuk bir ses çıkararak ve sakinleşmeye çalışarak. "Bana çok önemli bir şey söyleyeceğini söyledi. Sen sefere gittiğin vakitti. Akkız'ın ayağına benim paniğim yüzünden diken battığı vakit..."

Kara Bey o günü anımsayınca kanı dondu. Karısı, Akkız'ın önünde dizlerinin üzerine çökmüş ağlarken...

"Bana gece buluşmamız gerektiğini söyledi. Hasta olduğu halde gelmişti. Çok önemli olduğu konusunda bana yalvardı. Onu kovdum. Evli bir kadın olduğumu söyledim. Onun bana karşı böyle saçma şeyler hissettiğini bilmiyordum!"

Sesi kararlı ve gerçekçi çıkıyordu ya da Kara Bey ona inanmak istiyordu. "Sonra sen geldin..." Dudakları birer gül goncası gibi büzüldü ve ellerini çaresizce havalandırdı. "Beni öptün ve ben unuttum. Onunla görüşmeyecektim. Senin adına asla leke getirmeyecektim."

Sonra kolları indi ve kaşları çatıldı. Çenesini kaldırarak, "Ama sen beni tatlı sözlerinle, sıcak dokunuşlarınla kandırdın! Beni kullanıp, bıraktın! Bana kadının gibi değil bir... Bir..."

Kara Bey, "Sakın!" diye hırladı. O lafı duyduğu vakit öfkesine mâni olamazdı. "Kendine bunu dersen, ölüm fermanını imzalarsın!"

Kardelen sahte bir kızgınlıkla güldü. "Ben demeyeyim ama sen yap!" diye bağırdı. Kendini haklı çıkarmaya çalışıyordu.

Kara Bey ona doğru bir adım daha attı. Kardelen dengesini kaybedecek gibi gerildi. Kara Bey duraksayınca o da dengesini sağladı. Ondan kaçmak için göle atlamayı bile düşünüyor olmalıydı.

"Ben de senden nefret ettiğim ve ağabeyimin ne kadar kıymetli olduğunu hatırladığım için gittim! Benim bu hayatta en çok ve tek sevdiğim adamdı o! Ona her kim kıydıysa öğrenmeli..." Yüzünde tiksinen bir ifade belirdi. "Kellesini eline vermeliydim. Bakma öyle merhametli durduğuma, ben daha çocukken ant içtim. Onun kanına her kim elini bulaştırmışsa, o eli koparıp atacaktım."

Gözlerini araştırarak Kara Bey'in gözlerine çevirdi. "Bana ne söyledi biliyor musun?.."

Kara Bey sabırla bekledi. Kaygıdan ölen benliğini bastırdı. "Ağabeyimin cesedinin tam yanında, bir hilal şekli olduğu söylendi!"

Kara Bey ellerini iki yanında, eklemleri beyazlayana kadar sıktı. Kendini içinden, "Tepkisiz kal! Tepkisiz kal!" tembihliyordu.

Kardelen ona doğru bir adım attı. Şimdi ikisinin arasında bir kol boyu mesafe vardı. "Bana ağabeyimi öldürenlerin o hilali çizdiğini söyledi." diye üstüne basa basa fısıldadı.

Kara Bey'in gözlerine bakmaya devam ediyordu. Ama Kara Bey susuyordu. Emin olamadığı hiçbir konuda ağzını açmazdı. Yalan onun işi değildi. Yalan, mertliği bozardı. Hilal şeklini kimse çizmeye cesaret edemezdi. Çünkü her eşkıya cesedi, o hilal şekliyle anılırdı. Kurt tarafından yapılan bu simgeyi her kim taklit ederse, Kara Kurt'un kuyruğuna basar, ömrünü kısaltırdı.

"Sana ihanet edecektim. Seni kendime güvendirecek, sonra alaşağı edecektim. Bir yılan gibi sinsice yaklaşıp, kimsenin dokunamadığı gırtlağını..."

Kardelen hırıldayarak sustu. Belli ki bu düşüncelerini hazmedemiyordu. Kara Kurt, onun gırtlağına dayadığı keskin bıçağı hatırladı. Acaba kendine biraz daha güvense, kocasının ona verdiği izinle gırtlağını keser miydi?

Kara Bey karşısındaki su gibi duru kadına baktı. Gözlerinden boşalan yaşlar göz bebeklerini adeta gümüş rengine çalmıştı. Bulutların arkasındaki güneş, kızıl çillerini okşuyordu. Kara Bey düşüncelerine anlam veremiyordu. Bu kadın ona ihanet etmişti. Düşmanı olan adamların habercisiyle görüşmüş, onun yalan olabilecek haberine inanmıştı.

Dayanamayıp bir öfke nidası kopardı ve onun kolunu avuçladı. Onu sarsmalıydı. Onu kovmalıydı. En kötüsü onu ihanet suçundan yargılamalıydı. Bu sadece Kara'ya değil, devlete ihanet sayılırdı. O adama verdiği bilgilerle eşkıyalara malzeme çıkarmış olabilirdi.

Kardelen kafasını eğdi ve gözyaşları Kara Bey'in çıkarmayı unuttuğu ayakkabılarına damladı. Aklı başından öylesi uçmuştu ki, elleri o yanağı kavramak için havalanır hale gelmişti. Aklınca, gözünden düşen yaşları silecekti. Derhal elini yumruk yaptı ve yanına indirdi. Diğer eli tehditle kolunu sıkı sıkıya kavramaya devam etti.

"Yapamadım..." diye fısıldadı Kardelen. "Sen o kadar..." Gözleri havalandı ve Kara Bey'le buluştu. "O kadar iyi ve dürüsttün ki... O kadar merhametli ve özü sözü pektin ki, inanmadım. Ateş'e neden inanacaktım? O yalancıydı. Hep bana 'arkadaş' derdi. Hatta kardeş bile derdi. Kardeş kardeşi karısı olması için bekler miydi?"

Kara Bey engel olamayarak kolunu daha da sıkı kavradı. Ateş'in bahsi ruhunu daraltıyordu. O adamı bulup öldürmeden ona gün yüzü yoktu.

Kardelen acıyla inledi ama kolunu kurtarmaya çalışmadı. Çaresizce ona açıklama yapıyordu.

"Ben, yaramaz bir kar çiçeğinden başka bir şey değilim. Görüyorsun ya... Ne sana tam inanabiliyorum ne de ona. Ama bir şey biliyorum ki..." Su gibi titrek göz bebekleri yeniden onu buldu. "Senin yaptığına inanmıyorum. Kendimi ikna etmeye çabaladığım, babamın ve atalarımın efsanevi hikâyelerini anımsadığım zamanlar bile, o kılıcı senin çektiğine inanmadım. Ağabeyim mert bir savaşçıydı. Barıştan yana olan kimseye zarar vermedin sen..."

Bir an durdu. "Zarar vermezsin değil mi?"

Göz bebekleri öyle sulu bakıyor, dudakları öyle çok titreşiyordu ki Kara Bey diline hâkim olmakta zorlandı. Şimdi asıl konuşması, asıl dökülmesi gereken kendiydi. Ama bunu yapamıyordu. Emin değildi. Yalan söyleyemezdi.

Kardelen'in kaşları çatıldı ve kollarını kurtarmaya çalıştı. Kara Bey ona direndikçe, o hiddetle kendini geri çekmeye çalışıyordu. "Bana böyle bir şey yapmayacağını söyle!" diye yakardı, kollarını kurtarmaya debelenirken.

Kara Bey onun göle düşme tehlikesi yüzünden tedirgindi. Ama susmaya devam ediyordu. Kardelen ellerini kurtardı ve onun göğsüne sağlam bir yumruk attı. Onun için sağlam, Kara Bey için hafif bir yumruktu bu ama hiçbir düşman yumruğu, bu Çerkes kızının canını yaktığı kadar yakamazdı.

"Konuş!" diye bağırdı Kardelen, bir kere daha omzunu yumruklarken. Güçsüz elleri her darbesinde kızarıyordu ve parmakları acı çekiyor olmalıydı. Ama o vurmaya devam

ediyordu. Kara Bey ise kollarını tedirgince açmış, onun düşmesini engellemeye çalışıyordu. Kara Bey onu kurtarsa bile bu soğuk su onu hasta edebilir, zatürre olabilirdi.

Kardelen, dizlerinin üstüne düşecek haldeki bacakları titrerken "Bana yapmayacağını söyle..." diye yakardı.

Kara Bey onu belinden kavradı ve durdurdu. Ağlamaktan bitap düşmüştü, zayıf bedeni bu kadar acıya katlanamıyordu. Kara Bey onun acı çekmesinden nefret ediyordu.

Hakikaten onun adı gibi bir kaderi mi vardı? Her gittiği yerde nasıl böyle soluyordu? Güneş neden bu kıza gün gözüyle doğmuyordu? Halkı bu narin çiçeğe niçin katlanamıyordu? O kadar güzeldi ki, güneş bile onun güzelliğine katlanamıyordu.

Karın ve soğuğun hayvanı olan Kurt, onu korumak istiyordu. Ama şimdi bilinçsizce onu pençesiyle eziyordu. Karın içinde açan bu al çiçeği nasıl görememişti? Onu nasıl bu kadar yaralamıştı?

Düşman olan o değildi. Onun soyu da değildi. Kara Kurt'un gözlerini bürüyen kan bunu görmesine izin vermemişti. Şimdi görüyordu ama çok geçti. Yaralamıştı ve geçmişin izleriyle yaralamaya devam edecekti. Onu kaybedemezdi. Ağabeyini öldürsün, öldürmesin; Kardelen ondan gidemezdi.

Kardelen kendine gelmiş olmalıydı, çünkü onun elinden kaçmaya çalışıyordu. Kollarının acımasını umursamadan yırtarcasına çekti ve Kara Kurt'un korktuğu başına geldi, Kardelen göle düştü!

Saniyeler geçmedi ki Kara Kurt da onun arkasından atladı. Kardelen göle düşmenin verdiği şaşkınlıkla debelendi ve daha da derine gitti. Kara Bey kafasını soğuk suya daldırdı, suyun altına girdi. Gözlerinin önünde dönen tüller

ve örtülerden ibaret olan karısını bulduğunda, zaman kaybetmeden onun belini yakaladı. Kardelen yüzeye çıkmak için yüzmeye başlamıştı. Belli ki yüzme biliyordu ama o panik anıyla kendini kaybetmişti.

Kara Bey onun belini daha da sıkı kavradı ve yüzeye çıkana kadar debelenmelerini umursamadı. İnat kadın, suyun derinliklerinde bile inat etmeye devam ediyordu.

Yüzeye çıktıklarında ikisi de soluklandı. Kara Bey onun sıkı sıkı kavradığı belini bırakmamakta kararlıydı. Soğuktan uyuşmuş bedenlerini birbirine yaslamıştı. Kardelen soluk soluğa, örtüsü kaymış ve açılmış saçlarını arkaya itiyordu. Kara Bey onu bırakmamak için ellerinin yardımı olmadan görüşünü engelleyen saçlarını arkaya savurdu. Kardelen gözlerini dikmiş onu izliyordu. Pusudaki bir yılandan farksızdı. Ya sivri dili ya da yumuşak eli onu cezalandıracaktı. Ve derken devreye dili girdi: "Çek o ellerini üzerimden!" diye bağırdı. "Seni öldüreceğim! Ant olsun ki senin o kara kafanı, koca bedeninden ayıracağım!"

Kara Bey buna sadece güldü. Karısı yırtıcı bir hayvan gibi bağırıyor, bir yandan da onu iteliyordu. Kara Kurt onun belini daha sıkı tutarak gergin bedenini ona yapıştırdı. Onu halen istemesi ne kadar mantıklıydı? Aklını yitiriyor olabilir miydi?

"Ne yaparsın?" dedi gözlerini dudaklarına dikerek. "Cazibeni kullanıp beni yemek bıçağıyla mı doğrarsın?"

Kardelen ağzını açtı, sonra kapattı. Kara Bey'in bedeninin farkındaydı. Yüzü suyun değil, utangaçlığın hissiyle daha da kızardı ve bundan nefret ediyormuş gibi, duygularını konuşmasıyla sakladı.

"Nasıl öleceksin merak ediyorum. İnandığın Allah, senin canını acı çektire çektire alacaktır, bundan eminim. Na-

sıl o kadar kana elini bulayıp, böyle rahat gezebiliyorsun? Nasıl Allah'a ibadet edebiliyorsun?"

Kara Bey çenesini alaycı bir tavırla kastı. "Okuduklarından bir şeyler kapmışsın bakıyorum? Ben Allah'ın bana verdiği görevi takdirle yerine getiriyorum. Bana verdiği güç, vatanımdaki her bir karışı korumak içindir. Kötülüğe karşı elle, dille ve akılla karşı gelmek biz Müslümanların asli görevlerinden biridir. Kanımın son damlasına kadar bu gücü vatanım için harcarım."

Kardelen ona bir süre baktı. Bunları biliyor olmalıydı ya da ona yetiştireceği cevabı arıyor olmalıydı. "Benim ağabeyim kötü değildi!" diye bağırdı en sonunda ve yine onu itelemeye başladı.

Kara Bey gözlerini yılgınca devirdi. Onu kucakladı ve gölün kıyısına taşıdı. Kolunda debelenen ıslak karısı kadar büyük bir eziyet daha varsa, o da kolunda debelenen, öfkeli ve sürekli konuşan karısıydı.

Kollarında soğuktan dolayı hal kalmamıştı. Göl, güneşin yardımıyla bir nebze katlanılabilir durumdaydı ama içinde dakikalarca durulamazdı. Kara Bey'in kalın derisine böylesine işlemişken, Kardelen ne haldeydi kim bilir?

Kara Bey pes etti ve onun sırtını kendi göğsüyle örterek göl kıyısına yasladı. Şimdi sadece bir adımlık mesafe kalmıştı. Onu dışarı çıkarmalıydı.

"Bana yapmadığını söyle!" dedi Kardelen, takırdayan dişlerinin arasından. "Sana inanacağım. Yemin ederim ki en ufak bir sözüne inanacağım."

Kara Kurt, onun yalvaran gözlerine baktı. Ona dönmüş ve soğuktan titreyen ellerini göğsüne dayamıştı. Bel boşluğunu daha da sıkı tuttu. Onun kaçmasından korkarak alnını Kardelen'e yasladı. "Benim işaretimi, benden izinsiz Zebur bile işleyemez. Bu açıkça bir savaş ilanıdır." dedi.

Kardelen titrerken kafasını iki yana salladı. "Ama belki..."

"Eğer ağabeyin masumsa, ona asla dokunmamışımdır Kardelen. Eğer onun yanlış bir hareketini görmemişsem, eğer üzerinde eşkıyaların simgesini taşıyan herhangi bir iz görmemişsem..."

Kardelen yutkundu. "Yapmamışsındır." diye fısıldadı. Kendi söylediğine inanmak istiyor gibiydi. "Benim kocam, ağabeyimin katili değil." diye fısıldadı. Yüzünde bir gülümseme bile gördüğüne yemin edebilirdi. Ya deliriyor ya da kendini buna inandırıyordu.

"Adımın kaderi burada çalmaz kapımı. Güneş bile Kurt'tan korkar. Kurt, gölgesinde saklar beni..."

Şimdi kocasına mahzun gözlerle bakıyordu. "Affet beni..." diye fısıldadı. "Ateş'e..." Hızla düzeltti. "Ona o çengeli ben verdim."

Kara Kurt öfkeyle onu öldürmeliydi. Bu bir ihanetti. Ama tam tersine onun saçlarını gözünün önünden çekti ve yüzünü avuçladı. Bir eliyle arkadan onu sarmalamış, bedenlerini bir bütün haline getirmişti. "Affet..." diye fısıldadı Kardelen, yaşlı gözlerle. "Sana bir daha asla ihanet etmeyeceğim."

Kara Bey acıyla yutkundu ve onun daha fazla konuşmasına katlanamadığı için dudaklarını hoyratça kavradı. Boğazına düğümlenen bu his yeniydi. Böyle bir acıyı en son yıllar önce, kardeşini kaybettiğinde duyumsamıştı. Kardeşi bir yığın pis bedenin ortasında son nefesinin izleriyle debelenirken...

Kız kardeşi şehit düşmüştü. Onun güzel bedenine dokunmak için debelenen adamlara karşı, kendi ölümünü kendi ilan etmişti. Namusunu korumak adına canından olmuştu. Ve Kara Bey o günün acısını, kanla yıkanan bedenini unutmayacaktı.

Kardelen'in sıcak ve tereddütlü dudakları onu bu anılardan uzaklaştırdı. Özlemişti. Hem de ciğerleri yanarcasına. Bu dudaklardan nasıl ayrı kalabilmişti? Varsın Kardelen hain olsun, varsın Kara Kurt katil olsun, onu yine ve yine kendinin kılacaktı. Onu yatağından ayırmayacaktı. Sevmek değildi bu, Kara Kurt kimseyi sevemezdi. Ama sahiplenmekti, hem de en sağlamından.

Bir atı, bir kılıcı ya da herhangi bir adamını korur, kollardı. Ama bu bambaşka bir şeydi. Sanki annesini ve kız kardeşini kaybettiğinden beri hayatında açılan boşluğun tamamını doldurmuştu bu kız.

Tüm o inadıyla, tüm o ihanetiyle, tüm o asi ruhuyla ve tüm o güzelliğiyle...

Kurt, bir kuzunun değil, sadece bir kış çiçeğinin pençesindeydi. Akıl alacak iş değildi. Koca Kurt, kışın ve ayazın ortasında, bir Kardelen'i güneşten koruyordu.

Ya Kurt bitap düşecek ve Kardelen güneşin kızgın ateşini görecekti ya da Kardelen gün gözüyle görsün diye güneşi, Kara Kurt ona kendini siper edecekti.

Kara Bey sahiplenircesine öptü karısını. Soğuk suyun içinde bedeninden adeta buharlar çıkana kadar sarmaladı onu. İkisi de fena halde üşütecekti. Ama Kara Kurt şimdi bunu düşünecek halde değildi.

Onun belini kucakladı, diğer kolunu bacaklarının altından geçirdi ve gölden dışarıya doğru adımladı. Üstündeki sular yere damlıyordu. Ayakkabısı ve elbiseleri bedeninde ağırlaşmıştı. Kardelen'in pembe elbisesi bedenine yapışmıştı.

Kara Bey hızla salonu adımlarken, Ahu'nun yarın bu ıslak yerler için kendine nasıl sinirleneceğini biliyordu.

Kapıyı omzuyla ittirdi ve ıslak bedenlerini soba borusunun yakınına indirdi. Üzerindekileri hızla çıkarırken, karısından gözlerini bir saniye bile ayırmadı. Kardelen kollarını avuçlamış, tıpkı ilk geceki gibi korkakça dikiliyordu.

Kara Bey onun üşüteceğinden korktu ve itirazlarını dinlemeden üzerindekileri çıkardı. Onu sarmaladı, sıcacık yorganın altına soktu. İkisinin bedeni, sobanın alevinden daha sıcak bir hava yaydı. Kara Kurt üşümek bir yana, terlemeye başladı.

Onu en çok özlediği kızıl çillerinden öptü. Kardelen utançla büzüldükçe daha ısrarcı davranıyordu. Burnunu, yanaklarını, dudaklarını ve beyaz gerdanını öptü. Dayanılmaz bir histi, adeta duygu patlaması yaşıyordu. Sanki onu ne kadar kendine yaklaştırsa da yetmiyordu.

Onu sakinleştirmek için ıslak saçlarının ardındaki kulağına, "Seni ne kadar özledim, biliyor musun?" diye fısıldadı.

Kardelen daha da titreyince Kara Bey gülümsemeden edemedi. Bu yaptığı yanlıştı, biliyordu. Daha genç kızın ağabeyinin ölümüyle ilgili olan olaylar çözülmeden ona dokunması yanlıştı. Ama Kara Bey öylesine umursamaz ve hafif hissediyordu ki kendini, onu kendine bağladığı vakit gitmezdi, biliyordu. Ona bugün yaptığı gibi her şeyi itiraf ederdi. Şüphe duyduğunda bile gırtlağına dayadığı bıçağı hareket ettirememişti. Karısı ondan vazgeçemezdi, Kara Bey buna asla izin vermeyecekti.

"Gül ve tuzlu su kokun, genzimi yakıyor..." diye mırıldandı genç adam. Kardelen'in naif bedeni kıpırdandı.

"Kızma hemen." diye gülümseyerek fısıldadı.

Ama genç kız çoktan söylenmeye başlamıştı bile. "Yakıyorsa koklama kocam!"

O inatçı burnu yine havalanmıştı. Kara Bey bu atışmalara ömrünün sonuna kadar katlanabilirdi. Bu oyunu sürdürmeye karar verdi. Yoksa böylesi bir ıstırapla kadınına acı çektirirdi.

"Burnum sebepsizce kokluyor, benim suçum değil." diye mırıldandı, burnunu onun en sevdiği yere, kulağının yumuşak kenarına sürterken. Ona böylesi yakın olmak, yanmak gibiydi. Kızıl saçlarının ve beyaz teninin yangınlarında kavuruyordu bu koca adamı. Ama masumiyeti daha beter yangınlar doğuruyordu, güzelliğinden habersiz bu gül goncasının.

Kardelen, Kara Bey'in hiç beklemediği bir şey yaptı ve onun burnunu tuttu, sonra da kıvırdı!

Kara Bey, "Ah!" diye inledi, boğuk bir sesle. "Bırak kadın!" diye bağırdı.

Kardelen, "Burnuna sen mukayyet olamıyorsan, ben olurum!" diye dişlerinin arasından söylendi. Yataktan kalkmak ister gibi bir hali vardı. Kara Bey onu tekrar kavradı ve altında kıstırdı.

Nefes nefese fısıldadı: "Kadın! Böyle güzel bir kokuyu ilk kez kokladığı için yanıyor genzim. Bunu nasıl anlamazsın?"

Kardelen sakinleşerek gözlerini kırpıştırdı. Sonra eli havalandı ve onun ıslak saçlarını gözünün önünden çekti. Elini çektiği vakit saçları tekrar yüzüne düştü ama Kardelen sabırla o saçı geriye çekmeye devam etti. Genç adamın saçlarından hoşlanıyor gibiydi. Su rengi gözleri ise tüm yüzünde geziniyordu.

"Gitme..." diye fısıldadı. Sesindeki çaresizliğe Kara Bey kaşlarını çattı. Genç adam nereye gidecekti ki?

"Hiçbir yere..."

Kardelen eliyle onun dudaklarını kapattı.

"Benimle uyu. Uyandığımda yanımda ol."

Kara Kurt'un gözleri karardı ve kanı bedeninde oluk oluk çağladı. Ona acı vermemeye çalışarak, olanca yumuşaklığıyla sahip oldu. Ona, duyduğu sahiplenmeyi aktardı. Ona merhametini aktardı. Ona çaresizliğini aktardı.

Ona, bir gül goncasına nasıl davranılırsa öyle davrandı.

Saatler ilerlediğinde Kardelen kollarında uykuya daldı. Kara Bey gitmedi. Hayır, bu sefer öyle bir aptallık yapmayacaktı. Onu uyandırdı, bu sefer tüm zincirlerini kırarak onunla oldu. Kurt Kara'yı gösterdi. Onunla asıl yaşayacak olan adamı...

Kardelen de bir kadın kocasını ne kadar memnun edebilirse o denli kendini verdi Kara Bey'e, kocasına...

Uyku mahmuru gözleri aşkla parlıyordu. Kara Bey bunun aşk olmasını umdu. Ona tutulmasını umdu. Bu sefer kendisi Şehrazat olmaya, onu kollarıyla kandırmaya razıydı.

Genç kızı çiftlik evinin küçük hamamına götürdü. Burası odun ateşiyle ısınan kazanlarla doluydu. Kara Bey o kazanları yaktı ve karısının kendisini yıkamasına izin verdi. Onun minik ellerinin verdiği rahatlıkla başını karısının karnına yasladı ve günün hiç bitmemesini umdu.

Yarın, Ateş'i saklandığı delikten çıkaracaktı ve birkaç gün içinde de Alp'i veya Kağan'ı evlilik anlaşması için gönderecekti. Yine birkaç gün içinde Abrek hakkında da karar verecekti ve sırf bunun için onu, halkından olan ama bir hain olan Ateş'le karşılaştıracaktı. Hepsinden önemlisi de bu yorucu gündüzlerin gecesinde Kardelen'in sıcak kollarında olacaktı.

Kollarını onun karnına sarmaladı ve ıslak saçlarıyla ipek geceliğini okşadı.

İçinde, sadece kendinin duyabileceği o teslimiyet dolu ses fısıldadı. "Bu kollar beni sardığı müddetçe, her türlü kederi sırtlanırım."

* * *

Kardelen, kocasının onu bir sarmaşık gibi sarmasıyla ve ter içinde uyandı. Keyifle gülümsedi; yanı başında serili duran küçük kilime, namazlığa gözlerini dikti. Kocası ondan ayrılmamak için namazı odalarında kılmıştı.

Kardelen gerilmeye çalıştı. Tüm eklemleri çığlık attı. Bedeni ağrıyordu. Kolları ve bacaklarında hal kalmamıştı.

Gülümseyerek parmak uçlarını kocasının güzel yüzünde gezdirdi. Kendini hafiflemiş, adeta uçuyor gibi hissediyordu. Kalbi kanat çırpıyordu.

Kardelen ona kıyabileceğini nasıl düşünmüştü? Onun katil olabileceğini nasıl düşünmüştü?

O kalp çarpıntısı tekrar patlak verdi. Dünkü yakınlaşmalarından da şiddetliydi. Öyle ki, onun yüzüne bakmak kalbini büküyor, sonra midesine düğümler atıyordu. Ama Kardelen, ölümüne susamış bir kış çiçeği gibi ya da efsanevi bir varlık olan Ikarus gibi bu güneşi andıran adamın yüzüne bakarak alev alev yanmaya devam ediyordu.

Kirpiklerini, dudaklarını ve çenesini okşadı. Kocasının gülümseyen çehresine hayranlıkla baktı. Uyanık olmalıydı ama uyuyor taklidi yapıyordu. Çıplak göğsü, güneş ışığının kızıl boyasıyla gün yüzündeydi. Büyüleyici gözüküyordu. Kardelen bu sözcüğün anlamını artık biliyordu. Kocasına bakarken büyüleniyordu.

Ahu'nun aşk hakkında ona anlattıkları aklına geldi.

"Kalbin göğsüne sığmaz, kulakların onu her gördüğünde yanar ve ellerinden can çekilir. Midende kelebekler takla atar, birisi karnını burkuyormuş gibi ağrır. Boğazına en güzel lokmalardan biri düğümlenir. O lokma asla geçmez. O sana her baktığında büyüyüverir ve daha dayanılmaz bir hal alır."

Kardelen yutkundu ama boğazındaki o yumru gitmedi. Kocası gözlerini açtı, ona sıcacık gülümsedi. "Sabah-ı şerifin hayır olsun karım." diye fısıldadı, uyku mahmuru sesiyle.

Kardelen'in boğazındaki yumru bir kat daha büyüdü ve kalbi bedeninden bağımsızlaşarak bu adamın cennet çukuruna düştü.

Kardelen, Kızıl Kardelen, Güneşin Öptüğü Kız, Kara Kurt'a âşık olmuştu!

3. Bölüm

Kardelen yakalandığı bu hali gizlemek için başını eğdi. Bu nasıl olmuştu? Aşk sadece efsanelerde olurdu. Aşk zorluydu. İçine düşenlere acı çektirir ve mutsuz sonla biterdi. Bunu hanımannesinin tüm öykülerinde işitmişti. Aşk, acı çekmekti. Kardelen'in yıllardır yaşadığı dünyada acı duymaya bile yer yoktu. O sadece at koşturan, kılıç tutan, yüzü peçeli bir Bey kızıydı.

Onu kimse sevmezdi. O kimseyi sevemezdi. Evlenemeyeceğine o vakit kanaat getirmişti. Ama şimdi karşısındaki bu haşmetli ve cesur adamla evliydi. Saçları ve gözleri lakabı kadar Kara ve bakışları Kurt kadar keskin olan bu adamla evliydi!

Evlenmek bir şeydi ama ya âşık olmak? Bunu nasıl yapmıştı? Ona nasıl bir anda kapılmıştı?

"Karım..." diye fısıldadı kocası, tedirgin ve uyku mahmuru bir sesle. Kardelen başını parmak uçlarıyla oynadığı örtüden kaldırmadı. "Hım." diye mırıldandı. Genç adam uzanıp sıcacık parmak uçlarıyla Kardelen'in çenesini tuttu ve hafifçe kaldırdı. Gözleri gözlerini bulduğunda tedirginliği daha da artmış gibi soru sorarcasına kaşlarını çattı. Kardelen omuzlarını gerdi ve gülümsemeye çalıştı. Buruktu ama Kara Bey'i kandıracağını umuyordu.

Ancak kocası o keskin bakışlarını yüzünden çekmiyordu. Kardelen boğazını temizledi, örtünün altından çıkmak için kocasının çenesindeki elinden kurtuldu. "Ahu

bugün yok. Açlıktan midemden sesler geliyor. Bir şeyler hazırlamam gerek." dedi.

Yataktan çıkar çıkmaz zangır zangır titremeye başladı. Ahu evde olmadığı için sobayı tekrardan harlayan kimse olmamıştı. En son kocası sabah namazına kalktığında tekrar yakmış olmalıydı.

Kara Bey, "Dur! Sen örtünün altına gir. Ben sobayı tekrar harlayana kadar da çıkma." dedi.

Kardelen üstüne hırkasını almalıydı, soğuk da olsa kahvaltı hazırlama ihtiyacı hissediyordu. Açlık, üşüme yetisini daha da güçlendiriyordu.

"Üstüme kalın bir hırka geçirirsem üşümem, kocam." dedi. Dünkü o soğuk sular ikisinin de bedenine kalıcı hasar vermemişti.

Kara Bey kaşlarını çattı ve ona yatağı gösterdi. Ama Kardelen bunu görmezlikten gelerek mutfağa ilerledi. Arkasından kocasının sabırlar dilediğini işitti. Bu onu anlamsızca gülümsetti. Kara Bey bir süre sonra dış kapıyı açtı ve odunların sesi mutfak penceresinden duyuldu. Kardelen elini beline koydu, ne hazırlayacağına karar vermeye çalıştı. Aslında Osmanlı'nın öylesine geniş bir kahvaltı seçeneği vardı ki, yanına bir şeyler hazırlaması gerekmiyordu. Kardelen gibi mutfağa daha önce pek uğramamış bir Bey kızı içinde bu bir armağandı.

Kahvaltılıkları özenle oymalı bakır kaplara yerleştirdi. Kara Bey gösterişten hoşlanmıyordu. Kardelen bunu evinden ve eşyalarından anlıyordu. Öyle diğer zengin Beyler gibi altın işlemeler, pahalı takımlara yer vermiyordu.

Dışarıdan odunların parçalanma sesleri kulağına gelince Kardelen kaşlarını çatarak, "Hazırda odun yok mu acaba?" diye düşündü. Pencereye yanaştı ve dışarıyı gözledi.

Ancak gördüğü manzara dilini ısırmasına sebep oldu. Bir süre küçük bir öksürük krizine bile girdi.

Kocası gri yünlü bir pantolonun üzerine güç bela iliklenmiş bej rengi bir gömlek geçişmiş, zorlanmanın en ufak izini taşımadan odun kırıyordu. Odun kırarken kaslarına hafifçe yük bindiğini gösteren tek şey, kollarını katladığı gömleğinin dışında kalan kollarında görünen belirgin damarlarıydı. Boyun hatları bir gerilip bir rahatlıyordu. Kardelen onun kocaman baltayı kavrayan ellerine ve her eğilişinde gözlerinin önüne dökülen saçlarına baktığında inledi.

"Ben delirdim, aklımı kaybettim!" diye söylenerek kendini duvara yasladı ve yüzünü avuçladı. "O benim kocam ama ben ona bakınca bile kalbim kanat çırpıyor!"

Ağlamak üzereydi. Yüreğinin bu serzenişi dışarıdan duyuluyor olmalıydı. Kocası bunu anlamış mıydı? Kalbinin çırpınışını duymuş muydu? Peki ya Kara Bey de onun için azıcık da olsa bir kalp ağrısı çekiyor muydu?

"Aptal olma!" diye azarladı kendini. O koskoca Kara Bey'di. Hep söylediği gibi, bir Çerkes kızı için asla böyle şeyler hissetmezdi. Karısı olduğu için ona kıymet veriyordu, çocuk doğurması için onu besliyor ve iyi bakıyordu. Ona dokunması da bir ihtiyaçtı. Kocası da ihtiyaç duyduğu için onu yatağından ayırmıyordu. Ona tatlı sözler söylemesinin sebebi buydu.

Kardelen aklını oynatacaktı. Ne yaptığının pek de farkında olmadan kahvaltı için masayı hazırladı ve üzerine tabakları dizmeye başladı. Kilerden aldığı yazdan kalma domatesleri süsleyerek doğradı ve peynirlerin yanına yerleştirdi.

Kocası onun hislerini öğrenirse Kardelen utanç içinde ölürdü. O da babası gibi bir Bey idi. Kardelen bir vakit, henüz sekiz yaşındayken babasına, adamlarının önünde onu

sevdiğini söylemişti. Sadece babasının bir davete gideceğini ve bu davette konuşulan şeylerin tehlikeli olduğunu hatırlıyordu. Hanımannesi ona, "Babana veda etmelisin, sonra pişman olursun." dediği için Kardelen o gece uyumamıştı. Daha şafak sökmeden uyanmış, vedalardan nefret ettiği halde, "Geri dön baba. Beni burada yalnız bırakma." demişti. Yalnız kalırdı Kardelen. O yaşlarda ağabeyi çok sık uğramıyordu ovaya. Kardeşleri erkek oldukları için bir kız çocuğunu asla aralarına kabul etmiyorlardı. Diğer kızlar ise onunla lanetli saçları yüzünden oynamıyordu, kadınlar ise çadırlarının bir metre yakınına bile yaklaştırmıyordu. Eğlenceler olduğu zaman genç kız hep ağaç tepelerindeydi. En sevdiği şey, çalgılar eşliğinde edilen danslardı. Kızlar gösterişli yöresel elbiselerini giyer, başlarına süslü başlıklarını takardı; erkekler ise takımlarını kuşanır, aynı şekilde yünlü başlıklarını takar, eşlerini de bir düğün veya kutlama bahanesiyle bulurlardı.

Kardelen hiç özenmemişti. Özenemezdi. Onun böyle oyunlar da böyle mutluluk anlarında yeri yoktu.

Sırf bu yüzden babasına, "Sensiz bu ovada yaşayamam." diye diretmişti. Gözyaşları gözlerini yakarken babasının gergin çenesi yüzünden ağlayamamıştı. Ağladığı an cezayı alırdı. "Seni seviyorum baba." diye sözünü tamamlamıştı, ağlamadığı için gururla kafasını kaldırarak. Ama gördüğü şehre, soluğunu kesmişti.

Babası, arkadaşlarının tatlı tebessümlerini umursamadan, "Bensiz de yaşarsın, yaşamak zorundasın!" diye onu azarlamıştı. "Sen Bey kızısın. Sevgi duymamalı, o sevgiyi beklememelisin. Güçlü olmalısın. Bu yüze sahip olduğun için güçlü olmak zorundasın!"

Kardelen o son kelimeyi duyduğu vakit koşarak uzaklaşmıştı babasından. Onu kucaklayan nehirlere doğru koşmuştu. Yalnız kalana kadar Hercai, onun yerine çığlıklarını basmış, onun yerine özgürce gökyüzünü yırtmıştı.

Kardelen deli suların sesini bastırdığı bir köşe bulup akşama kadar ağlamıştı.

Şimdi yine aynı şeyin olmasından korkuyordu. Sevmek ve sevilmeyi beklemek, güçlü ve kusurlu bir Bey kızı için korkunçtu. Şimdi bir de Bey karısıydı. Ama insanlara tepeden bakamazdı, asla soğuk davranamazdı ve bir insanda hep sevgi arardı. Bir hayvanda, bir çiçekte ve bir şehirde...

Onun hırçın görüntüsü altında tamamen bir sevgi açlığı vardı. Kılıç tutan elleri okşanmak için yalvarırdı, ateşi andıran saçları kurdelelerle zapt edilir, korkunç bulunan göz bebekleri gizli gizli nemlenirdi.

Kardelen çaresizdi. Aklında bir dolu soru ve sorun varken, bir de aşk eklenmişti bunlara. Aşk acı çekmekti. Kardelen acı çekmek istemiyordu. Sadece Kara Kurt'un kadını olmak, güçlü olmak ve kimsenin onu ezmeyeceği bir görüntüye sahip olmak istiyordu.

Kahvaltı masası hazır olduğunda ev de ısınmaya başlamıştı. Kardelen ürpermesini halen geçirememişti. Dünkü serin su kemiklerine işlemiş olmalıydı. Kocasını beklerken sabırsızca süslediği masada tabakların yerini değiştiriyordu. Farkındalık onda ellerini terletecek kadar büyük bir heyecan doğurmuştu. Şimdi midesindeki bu kanat çırpan kuşların ve yüreğinin de sanki ağzında atmasının sebebini biliyordu.

Son bir kez eğilip ekmeği yerleştirdiğinde omuzları yine ısınmaya başlamanın verdiği hisle ürperdi ve Kardelen daha ne olduğunu anlamadan onu sıcacık bir beden

kucaklayıp kendine yaklaştırdı. Genç kız da elinde olmayan bir içgüdüyle ona yaslandı, kocasının nefesi kulaklarının ardındaydı.

"Üşüdün mü?" diye fısıldadı. Kardelen artık üşümüyordu, ayak parmaklarına kadar yangınlar içindeydi. "Artık üşümüyorum." diye fısıldadı utangaç bir sesle. Kocası sandalyeye kurulurken onu da beraberinde sürükledi. Belini iki sıkıya kavramıştı. Oturduğunda Kardelen'i kucağında bir bebek gibi yan döndürdü ve yüzlerini hizaladı. "Bugün benim kadar yemek zorundasın. Belin bir elim kadar kaldı." diyerek onu tatlı tatlı azarladı.

Kardelen onun kadar yerse patlayacağını düşünüyordu ama kocası ona beklentiyle bakıyordu. Kardelen başıyla onayladı, "Denerim." diye ekledi. Kara Bey bir eliyle onu tutarken, diğer eliyle kocaman bir ekmek kopardı. Ekmeğin üzerine tereyağını sürmek için Kardelen'in iki yanından uzandı. Öylesine sıcak bir andı ki, Kardelen'in içi ısındı, sıcacık oldu. Onu kucaklamak istedi ama işini bitirmesini bekleyerek bu arzusunu dizginledi. Kocası yağın üzerine balı da yaydı. Lokmayı elleriyle Kardelen'e yedirdi. Kardelen'in ağzına sığmayan lokma yanaklarını epeyce zorlamıştı. Kocası ona her an kahkaha atacakmış gibi bakıyordu. "Masa muazzam görünüyor." dediğinde Kardelen şaşırdı. Hızlı hızlı lokmasını yutmaya çalıştı. "Ama hiçbir şey yapamadım kocam, yemek yapmak konusunda beceriksizim." dedi mahcup bir sesle.

Kocası yine onun çenesini tuttu ve bir eliyle de belini sarmaladı. Kardelen başını kaldırdığında yüzünün hemen dibinde, griye çalan siyah gözlerle karşılaştı. Şefkat ve ilgi doluydu. Genç kız zorlukla yutkundu. Kocası konuşmadı, ona öylece bakmaya devam etti. Kardelen'in genzi yanmaya, burnu sızlamaya başladı. Neredeyse... Neredeyse

ağlayacaktı. Çok yoğundu. Hisleri ve bu adamın bakışları çok yoğundu.

Gözlerini kaçırdı ama ellerinden kaçmadı. Bir ekmeği de kendi kopardı ve tıpkı kocasının yaptığı gibi onun üzerine yağ ve bal sürdü. Yutkundu, "Bana o şekilde bakma kocam." dedi, sesini düz tutmaya çalışarak. "Nasıl?" diye fısıldadı kocası. Kardelen onun ağzına lokmayı tutarken ses çıkarmadı. Kocası onun ellerinden lokmayı kabul etti ve memnuniyet mırıltılarıyla yedi. "Kuru ekmek dahi olsa, senin ellerinden yemek güzel karım." dedi. Daha az önceki tedirginliğini geçirmeye çalışıyordu.

Kardelen, beceriksizliğine bile laf etmeyen kocasına minnettardı. Bu sefer üzerine peynir koyduğu ekmeği ona uzattı. Kara Bey kafasını iki yana salladı ve "Sen ye." dedi. Kardelen yalancıktan dudak büktü, "Ellerimden yemeyecek misin?" Kocası gülümsedi. Kardelen düşmemek için ona yaslanmak zorunda kaldı. "Şöyle gülme!" diye onu azarladı.

Kara Kurt gülmeye devam ederken, "Nasıl?" diye sordu. Kardelen bu soruyu da geçiştirmek için o koskoca lokmayı kendi ağzına tıktı. Kemiği çalınmasın diye ağzına tıkan bir yavru köpek gibi ağzındaki lokmayı yavaş yavaş çiğnedi ve kocasının bakışlarından kaçındı. Kara Bey artık kahkahasını bırakmıştı, burnunu da Kardelen'in saçlarına sürtüyordu. Kardelen'in bir ara ördüğü saçları onun bu temasıyla dağıldı ama genç kız umursamadı. Sakallarının tenine ve saçlarına batmasını seviyordu. Kardelen de karşılık olarak epeyce onun uzamış sakallarına burnunu sürttü.

"Ne zaman keseceksin?" diye sordu. Kesmesini istemiyordu. Tıraşlı yüzü de dayanılmazdı ama Kardelen onun sakallarını seviyordu.

"Kesmemi mi istiyorsun?" diye sordu Kara Bey. Kardelen onun sakallarıyla oynarken, zorlukla kahvaltısını yapıyordu. Ama umursamıyor gibiydi. Kardelen daha şimdiden doymasına rağmen burnunun dibinde biten lokmalara ağzını açmak zorundaydı, çünkü ısrarcı kocası o lokmayı saatlerce burnunun dibinde sallayabilirdi.

"Hayır." diye mırıldandı Kardelen, dolu ağzı yüzünden boğuk bir sesle. Lokmasını yuttu ve devam etti; "Sakallarını seviyorum."

Söylediği sözün farkındalığıyla kaskatı kesildi. Bunu söyleme izni var mıydı?

"Şu an adamın kucağındasın Kardelen!" diye seslendi bilinçaltı, sanki bir aptala seslenirmiş gibi... Kardelen çaresizlikle yutkundu ve doğrulmaya yeltendi. "Ben... Ben sandalyeye..." lafını tamamlamasına izin vermedi kocası. Onu kalktığı gibi tekrar kucağına oturttu ve kaşlarını çattı. "Otur!" diye buyurgan bir sesle söylendi.

"Ama sen rahat rahat yemeğin..." Yine sözünü kesti.

"Ben yemeğimi böyle de yiyebiliyorum karım. Ama sen tek başına hiçbir şey yemiyorsun!"

Kardelen'in yüzü suçlulukla kızardı. Kafası ve omuzları çöktü, dudaklarını büktü. Bir çocuk gibi azarlanmadan günü geçmiyordu. Kara Kurt onun çenesini tutarak dudaklarını düzeltti, "Şunu yapma!" dedi. Kardelen şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Neyi?" dedi. Bu sefer kocası ona bir lokma sunarak soruyu geçiştirdi.

"Sakallarım seni rahatsız etmiyorsa, kesmem." dedi. Kardelen en tatlı iltifatlardan bile daha tatlı olan bu sözle eridi. Ölümü bu adamın kaba ama tatlı dilinden olacaktı.

Kardelen şımarık bir çocuk gibi sırıtmamak için dudaklarını mühürledi. Kara Kurt ise yine bir kahkaha koy

vermişti. Yüzünü onun saçlarının arasına gömmüş, Kardelen'i yine nefes nefese bırakmıştı. Bu sefer Kardelen de kıkırdadı. Niçin güldüğünü bilmiyordu, onun gülüşüne gülüyor olabilirdi.

Kahvaltıları böyle, Kardelen'in aptalca utangaç halleriyle ve kocasının ona gülümsemesiyle devam etti. Kardelen artık patlayacağını düşündüğü bir anda kocasına yalvardı: "Öldüreceksin beni kocam!"

Kara Bey o vakit yediği yemeğin yeterli olduğunu düşünmüş olmalı ki tatminkâr bir gülümsemeyle ona baktı. Sonra gözlerini Kardelen'in dudaklarında gezdirdi. Sonra da gözlerini ayırmadan onun dudaklarında gezdirdiği parmağını kendi dudaklarına götürdü. Kardelen'in gözleri bir baykuş gibi iri iri açıldı. Kocası halen gülümsüyordu. Kara Bey, "Kenarında kaymak kalmış." diye mırıldandı hınzırca gülümseyerek. Sesindeki tını genç kızın yüzünü daha da kızarttı.

* * *

Bu sohbet Kara Bey'in köstekli saatine bakmasıyla son buldu. Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ve ağzını aceleyle pamuklu peçeteye sildi. Kardelen'i olağanca nazikliğiyle kaldırdı ve diğer sandalyeye bir kediyi oturtur gibi oturttu. "Gitmem gerek." dedi. Sonra bu açıklamasına da kendisi de şaşırdı. O açıklama yapmaya pek alışkın değildi ama Kardelen'in kaygılı yüzüne karşı açıklama yapmaya devam etti. "Emrim üzerine bu çevrede kimse olmayacak. Ahu'yu yalnız kalmaman için gönderirim. İşim akşam geç saatlere kadar sürebilir." dedi.

Eğilip Kardelen'i alnından öptü ve ceketini giymek için askılığa doğru ilerledi. Arkasından ufak adımlarla gelen

karısının farkındaydı. Kardelen, Kara Bey ceketine uzandığında, "İzin ver..." dedi. Kara Bey anlamadı, arkasını döndüğünde karısı elindeki ceketi çekip aldı ve açtı. Mahcupça gülümseyerek, "Sana yardım edeyim." dedi.

"Bu kadın beni öldürecek." diye düşündü Kara Kurt. "İyilik ve tatlılığıyla..."

Kollarını memnuniyetle ceketinden geçirdi. Onun minicik boyuna yetişebilmek için epeyce diz kırmak zorunda kalmıştı. Kapıya aceleyle yönlendiğinde kadını yine onu takip ediyordu. Hatta ondan önce davrandı ve kalın, suya dayanıklı deri çizmelerini çıkarıp önüne koydu. Kara Bey saygılığını tuttu. Annesi de babasına hep böyle davranırdı. Babası eve geldiği o tek tük zamanlarda onların arasındaki saygıyı ve hürmeti görmüştü. Bu evlilikti. Bir erkeğin, eli kılıç tutan bir erkeğin kadını olması böyle bir şeydi. Kanın, kirin ve pasın içinde eve döndüğünde, seni sıcak ve terteniz eller beklerdi. O eller seni temizler paklar, vahşetin izlerinden uzaklaştırırdı.

Kara Kurt artık bunu anlıyordu. Bunu hissediyordu. Murat'a sonsuz hak veriyordu. Kara Kurt da o vahşet anlarının hemen sonrasında bu yumuşacık kollara koşmak için gün sayardı.

Çizmelerini ayağına geçirdi ve arkasına bakmamaya karar verdi. Çünkü daha fazla dayanamaz, onu kollarına alır ve yine geç kalırdı. Saatlerce kahvaltı yaparken aklı neredeydi? Askerleri sabırsızlanıyor olmalıydı.

Kapıyı açtı. Tam bir şey söyleyecekken karısı, "Hayırlı günler kocam." dedi. Kara Bey dayanamadı, onu kapının hemen yanına dayayıp doyasıya öptükten sonra geri çekildi. "Hayırlı günler karım." diyerek, şaşkın halde bakan karısına fısıldadı. Sonra da arkasına bakmadan atına koştu.

Kara Bey, Alp'in eşliğiyle vardıkları alanı gözledi. Çiftlik evine bir köy uzaklıkta olan bu kasaba küçük ama kalabalıktı. Pazarları tıklım tıklım doluydu. İnsanlar hayvanlarını evine sürüklüyor, sebzelerini pazara taşıyor, evleri için alışveriş yapıyordu. Bu çevrede oturan çiftlik sahipleri, hizmetlilerini bu pazarlara gönderdiği için rağbet çok oluyordu.

Alp, bakır tencereler ve kaplar satan bir tüccarın önünde durdu. "Çerçi Kazım sen misin?" diye sordu. Adam korkuyla irkildi. Alp selam vermeden lafa girmişti, genelde bunu yapmazdı. Çok öfkeli olmalıydı.

Adam, "Evet, benim Bey'im." dedi ceketlerindeki armalara bakarak. Padişah'ın adamları olduklarını anlayınca yüzü kireç gibi olmuştu. Buradaki birçok satıcı onların Bey olduğunu anlamıştı ama Padişah için çalışan askerler bir tüccara uğruyorsa, o tüccarın korkması gerekirdi.

"Bizimle geliyorsun." dedi Alp, buz gibi bir sesle. Adamın rengi yeşile yakın hastalıklı bir hal aldı. "Bir kusurum varsa affedin Bey'im, çoluk çocuğum var..."

Adam yakarmaya devam ederken Alp kafasını eğdi ve adama kısık sesle bir şeyler söyledi. Kara Bey, "Şimdi sakinleşecek." diye düşündü. Adam başıyla söyleneni onaylarken etrafa tedirgin bakışlar attı. Kısık bir sesle, Alp'e bakmadan, "Beni takip edin." dedi. Alp duymadığı için yanı başındaki Abrek'e baktı. Abrek durumu izah etti. Alp başıyla onayladı ve Bey'ine döndü. Kara Bey'den onayı aldığı vakit atından aşağı atladı ve adamı yaya takip etmeye başladı. Kara Bey de bu esnada küheylanının üzerinden pazarı gözledi. Açık alan fazla yoktu, yürümek için bırakılan yerler Kuzguni'yi rahatsız ediyordu. O da kalabalık ve bağıran insanlardan nefret ederdi. Tıpkı Kara Bey'in de nefret ettiği gibi...

Rahatsız eden uzun bir yürüyüşün ardından, daha köhne bir köşeye döndüler. Bu sefer daha büyük bir dükkân sahibi olan tüccar onları gördüğü vakit kafasını eğip selamladı. Kara Kurt başıyla ona eğilmemesini işaret etti. Bu adam onları tanıyor olmalıydı, Kara Bey'e adamın yüz hatları aşina geliyordu.

"Buyurun, size ikramda bulunayım Bey'im." dedi ellerini önünde bağlayarak. Kara Kurt, Alp'e bir bakış attığında Alp söze girdi. "Vaktimiz az, haber var mı?"

Adam gülümsedi ve onlara eşlik etmek için ıslığıyla atını çağırdı. Aslında seyisini çağırmıştı. Adam varlıklıydı. Seyis atıyla geldiğinde adam hiç tereddütsüz üstüne atladı ve onlara bir baş hareketi yapıp yönünü belirledi. Kuzguni bir şeylerin kokusunu almış olmalı ki adamı minnetle takip etti. "Kirli kan kokusu!" diye düşündü Kara Bey. Avuçlarının içleri kaşınıyordu.

Kağan'ın atını gördüğü vakit sırıtarak gülümsemek istedi. Öyle sırıtmak istedi ki kendini zor zapt etti. O soysuzu yakalamışlardı. Hem de vaktinden önce...

Adam atından atladı ve onu bir ağaca bağladı. Alp ve Abrek de atlarını bıraktı. Abrek, Kuzguni'nin kuzeni olan soylu bir atı nasıl bu kadar rahat sürebiliyordu? Kara Bey onun yeteneklerine gün geçtikçe hayranlık duyuyordu. Eğer bu güven testini de geçerse, kesinlikle kimselerin başaramadığı bir yere sahip olacaktı. Hem de bir göçmen olarak...

Kara Bey atından ihtiyatla atladı. Kuzguni, yerini bilerek bir ağacın kıyısına biriken suyu içmeye başladı. Asaletiyle diğer atlardan çok farklıydı.

Alp ve Abrek adamın peşi sıra giderken, Kara Bey etrafı kolaçan etti. Buranın çiftlik evine ne kadar yakınlıkta olduğunu hesaplamaya çalıştı. Kadınına ne kadar yakın oldu-

ğunu düşününce kemiklerine sanki kızgın demirler basıldı. Ateş denen soysuz halen onu mu istiyordu? Öleceğini bile bile eceline mi geliyordu? Kardelen'i sevdiğini mi sanıyordu? Kara Kurt onda sevmekten yana hiçbir şey bırakmayacaktı. O beyinsiz başını gövdesinden ayırdığında, o zaman içi rahat edecekti.

Ya bu adam Kara Bey evde olmadığı ve askerinin boş bir anına denk gelseydi? Ya Kardelen'e yaklaşsaydı? Ya ona dokunmaya kalksaydı?

Kara Bey burnundan öfkeyle nefes alarak ellerini yumruk yaptı. Kardelen kocasına sarılmıştı; onu öpmüş, onun sakallarına dokunmuştu. Onun sakallarını sevdiğini söylemişti. Bakışlarında ve utangaç yanaklarında ışıltılar taşımış, onu elleriyle beslemişti. Ceketini giydirmiş, onu bir Bey karısı gibi uğurlamıştı. Kardelen onundu! Ateş denen şerefsiz bunu asla değiştiremezdi. Şimdilik bedenen onun olan karısı, zamanla tümüyle onun olacaktı. O zamana kadar Kara Kurt onun aklına düşecek olan her bit yeniğini deşecek, ortadan kaldıracaktı.

O Binbaşı da olmak üzere yoluna taş koyanlar da bu işten nasibini alacaktı. Padişahın kulağına ne kadarının gittiğini bilmiyordu ama Hüseyin Paşa ile Binbaşı'nın ihanetini ele almak zorundaydı. Kara Bey o mertebeyi asla istemiyordu ama oraya hak eden birinin oturması gerektiğini biliyordu. Bunu sağlayacak kişi de Hüseyin Paşa'dan başkası olamazdı. Padişah'a maneviyatla destek veren tek insan oydu. Padişah onun fikirlerine güvenirdi. Kara Bey ise uygular ve hesap verirdi. Padişah onun gerçekleştirdiği gizli operasyonları her daim takdir ederdi. Ona hep askeri değil, gizli Bakan'ı olduğunu söylerdi. Eli kanlı, siyasetten anlamayan ve muhafazakâr bir Bakan...

Kara Bey bir çoban çadırına yürüdüklerini yeni fark ediyordu. Ancak çadırı geçtiler ve koyunların tutulduğu çitlerin hemen yanında kahkahalar işittiler. Çoban olduğunu tahmin ettikleri adam bu kahkahaların asıl sebebiydi. Diğer adam ise her zamanki gibi Sinan'dı!

Alp sırıtarak, "Deyin hele biz de gülelim." dedi, onlara yaklaşırken. Çoban ve tüccar dostça kucaklaştı. Çoban hemen ardından ellerini bağladı ve Bey'ini selamladı. Kara Bey bir yırtıcının avına yaklaşması gibi etrafı taradı. Kağan bir ağacın tepesinde yine odun oyuyordu ve Kara Bey o ağacın altına baktığında asıl hedefini buldu. Öfkesine yenik düşmemek için yumruklarını sıkıp açtı. Abrek, etrafına bir an bile bakmadan, çobanın muhtemelen Sinan için kestiği koyuna yumuldu. Kızarmış koyun onların saatlerdir burada olduğunun beyanıydı. "Nerede kaldınız Bey'im?" diye takıldı Sinan.

Alp homurdandı. "Benim rekorumu kimse kıramaz!" diye mızmızlandı. Kağan elindeki tahtadan bir parça kopardı ve çekinmeden Alp'in kafasına attı. Hafif ama hissedilirdi. Alp ona döndüğünde, "O kadar emin olma paşam!" diye hırladı. Alp'in soru soran bakışları altında Sinan kahkaha attı.

"Senin cazibeni kullanarak hallettiğin işleri, biz kaba kuvvetle daha hızlı hallettik."

Alp kıpkırmızı kesildi. Aslında onun cazibesini falan kullandığı yoktu. Sadece bakışları bile bir insanı çözüyordu, onun masum görünen özrü ise insanların yüreklerine dokunuyordu. Alp de memnuniyetle ihtiyaç sahibini oynuyordu. Bu hepsinin işlerini daha da kolaylaştırıyordu.

"Koyun henüz sıcak, en fazla beş saattir buradasınız. Koyun yağlı, bunu hesaba katarsak pişme süresi daha kısa-

lır. En fazla dört saat." diye mırıldandı Abrek. "Atlarınızın teri bile henüz soğumuştu. Hayvanlar sularını içip otlanmışlar ve uyukluyorlardı ama gübrelememişlerdi. Bu da dört saatin bir diğer ispatı."

Kara Bey kaşlarını kaldırarak Kağan'a baktı. Kağan bile ağaçtan yarı eğilmiş, şaşkınlık içinde Abrek'i izliyordu. Sinan öksürük krizine girmişti, Alp de kocaman sırıtıyordu. "Murat'tan sonra en iyi yandaşımı buldum." diye duyurdu Sinan'a doğru. "Seninle bir tek Murat baş eder sanıyordum ama Abrek'in keskin zekâsı senin zırvalıklarını ezer geçer."

Sinan ağzını yamultur gibi yaptı. "Bunlar hep ihtimal, ayrıca koyunun yağlı olduğunu nereden çıkardın? Belki ben tüm etleri iç etmişimdir? Sana da kala kala yağları kalmıştır."

Abrek omuz silkti. Sinan gibi saniyeler içinde hayvanın bir budunu bitireceğe benziyordu. "Hayvanın eti yumuşak ve lezzetli ... Bu da yağlı olduğunun ispatı."

Kara Bey'e ithafen "Af buyurun Bey'im, sabah hiçbir şey yemedik." dedi Abrek, dolu ağzıyla. "Malum yolculuk da acıktırdı."

Kara Bey gülmemek için dudaklarını eğdi. Böyle öfkeli anında bile gülmek üzereydi. Alp de onu doğrulayarak sofraya kuruldu ve Sinan'la bir çocuk gibi omuzlarını ittirmeye başladılar. Biri öbürünün uzandığı lokmaya uzanıyor, iddialaşıp duruyorlardı. Sinan'ın tok olduğunu belliydi, sırf onları sinirlendirmek için yapıyordu.

"Iyyk!" dedi Sinan bir süre sonra. "Orası kuyruğu Yiğit Alp! Senin gibi süslü oğlanlara orayı yemek yakışır mı?"

Alp en çok nefret ettiği bu lafı duyduğunda elindeki yağlı kemiği Sinan'ın kafasına geçirdi. Çoban tüccarı da sofrasına davet etmişti. Kara Bey öyle tıka basa toktu ki, kafasını yemeğe çeviremiyordu bile. O en güzel yemeğini bu sabah yemişti. Hem de kadınının ellerinden.

Ağacın altındaki şeref yoksununa doğru bakmamak için çaba gösterdi. Oraya döndüğü an sorgu falan hak getire, bedenini o ağacın gövdesine gömerdi.

Adamları yemeklerini yerken o da çobandan bu çevreyle ilgili ayrıntıları dinledi. Gözlerine ve ellerine daha ne kadar hâkim olacağını bilmiyordu. Bu işi Abrek'e bırakmak zorundaydı. O, bu güven sınavından geçmek zorundaydı. Göz ucuyla Abrek'in doyduğunu fark etti. Sabırsızca, "Abrek!" diye seslendi. Ağaçların oradan Kara Bey'in sesine acıyla inleyen bir ses karıştı. Kara Bey umursamamaya çalıştı. O adamı tek bir bilek hareketiyle öldürmemeye çalıştı.

"Eğer doyduysan iş başına."

Abrek şaşkınlıkla hemen ayaklandı. Kara Bey onun sabırsızlığıyla daha da sabırsızlandı. "Umarım öldürmez de bana bırakır." diye umdu. Ama eğer öfkesini gösteremezse ya da yumuşarsa asla Kara Bey'in askeri olamazdı.

Kara Bey ayaklandı ve sabırsızlık içinde yumruklarını açıp kapattı. Kağan ağaçtan atladı, Bey'ine baktı. Kara Bey onayladığında ise bir kılıç darbesiyle köstebeğin düğümlerini kesti. Adam bir un çuvalı gibi devrilmeden önce ellerine dayandı. Sarı saçları kirden kahveye dönmüştü, üstü başı pislik içindeydi. Rezil bir haldeydi. Ölümü hak eden bir rezil...

Abrek, Kara Bey'in baktığı yere döndü, herkes onu izlerken genç adam sessiz kaldı. Sessiz ama kararlı bir şekilde köstebeğe yaklaştı. Yüzünde onu tanıdığına ya da acıdığına dair herhangi bir ifade yoktu.

Ateş'in önünde duran Abrek, bir süre bomboş gözlerle baktı. Sonra aniden onun saçlarını kavradı ve kafasını arkaya yasladı. Yüzleri birbirine döndüğünde bir şeyler fısıldadı. Bunu duyamayan Kara Bey rahatsızlıkla kıpırdandı

ama Alp, Bey'ine sakin olması gerektiğini söyleyen bir baş hareketi yaptı. Belli ki dudaklarını okuyordu.

Kafasının üstünde uçan kuş bir feryat kopardı bu sırada. Kara Bey hayretle, karısının şahini Hercai'nin yine onu takip ettiğini gördü. Bunca zamandır sahibesinin omzundan ayrılmayan kuş, neden şimdi onunlaydı?

Abrek, köstebeğin başını savurarak ağaca vurdu, ona Çerkesce bağırdı. Tüccar bu dili biliyordu. Bildiği için tutulmuştu ve onlara gözlerini büyüterek baktı. Yutkundu, ellerini birbirine bağlayarak ağaç dibindeki arbedeyi izledi. Kara Bey ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu.

Sadece Abrek'e güvenmesi gerekiyordu. En sonunda Abrek onu yine saçından tuttu ve ayağa kaldırdı. Eline zorla bir kılıç tutturduğunda Kara Bey dâhil kimse buna karışmadı. Abrek ihanet etmezdi, etse dahi bu dört adama karşı kimse meydan okuyamazdı.

Tahmin ettiği gibi oldu, Abrek ve Ateş'in kılıçları birbirini buldu. Ateş cansızdı ama gözlerinde nefret doluydu. Abrek, ona neden bir kılıç vermişti? Tıpkı Kara Bey'in de istediği gibi dişe diş bir dövüşün ardından mı öldürmek istiyordu rakibini? Kara Bey, haksızlık olmaması adına ellerine bir kılıç verirdi ama esnemesine sebep olacak kadar kısa bir sürede, kılıçları daha havaya kalkmadan kelleleri bedenlerini terk ederdi.

Kara Bay, Abrek'i itip kendi cenk etmemek için zor dayandı. Onu kendi öldürmeliydi. Askerlerinin bu ortak kararından nefret etmişti. Bu sefer öfkesine hâkim olacak ve onu konuşturmaya uğraşacaktı. Ama askerleri buna inanmıyor, onun hırslanınca gözünün kardığını düşünüyorlardı. Hem Abrek'in de bir tecrübe edilmeye ihtiyacı vardı.

Konuşmalar bu sefer Osmanlıcaya döndü. Kara Bey bundan memnuniyet duydu. Ama hırıltılardan zorlukla duyuluyordu.

"Sen, soyumuzun beş para etmez tek adamısın!" dedi Abrek. Gözlerinden adeta kan fışkırıyordu. Nefret duyuyordu. Ama bu öylesi bir nefretti ki, Kara Bey'in kardeşi olduğu vakit duyduğu nefreti anımsatıyordu.

"Ben senin gibi yardakçı değilim!" diye bağırıyordu karşısındaki soysuz.

"Zebur'a keyfin için hizmet ediyorsun o vakit?" diye bağırdı Abrek. "Soyum senden utanırdı, atalarım senden utanırdı, babam senden utanırdı! Çocuk katili, hırsız ve bir avuç vatan hainin yardakçısı!"

Bu söz herkeste soğuk su etkisine sebep oldu. Kara Bey dâhil herkes nefesini tutmuş, bu sözün anlamını düşünüyorlardı. Ateş tükürükler saçarak, yorgun düşmüş kollarıyla onu cevapladı. Abrek onu bilerek öldürmüyordu, onu konuşturuyordu.

"Babam benden hep utanırdı, çünkü onun kıymetli oğulları vardı!"

Abrek hırsla onu arkaya ittirdi. Ateş'in sırtı ağaç gövdesine çarptığında kılıcını göğsüne doğrulttu ama vurmadı. Nefes nefese, öfkeyle sözcüklerini kustu. "Babam mert adamdı. O yalnızca kendi gibi mert oğullarını kollardı!"

Ateş öfkeyle kılıcını kaldırıp Abrek'in kılıcını ittirdi. Yine kılıçları tokuşmaya başladı. "Mert değil, korkak!" diye bağırdı Ateş. "Bir avuç yardakçı ve korkak!"

Abrek öfkeyle onu yine ağaca çarptı. Bu sefer kılıcı boynuna santimler kadar uzaktaydı. Bir bilek hareketiyle kesip atardı. Herkes şok içindeydi. Kara Bey hiç beklemediği bu durum için ne yapacağını bilmiyordu. Abrek, kardeşini öl-

dürebilir miydi? Onu konuşturuyordu ama kardeşinin kanına girebilir miydi? Onu buradan uzaklaştırıp, bu işi Kara Bey halletmeliydi. Bu kardeşlik bağı tüm işleri dağıtabilirdi. Abrek'in yüreğini dağıtabilirdi...

Ama Abrek ısrarla onu sorguluyordu. "Sen o itin eşelediği toprağa kafanı sokunca cesur mu oldun? Sen lokmasını yediğin millete kılıç çekince, kadınlarını kaçırıp çocuklarını öldürünce cesur mu oldun? Sen ananın evladı, babanın oğlu değilsin."

Ateş hızlı hızlı soluk alıyordu. "Onlar benden Kardelen'i aldı. O benden Ateş'ten Gelen'imi aldı."

Nefret dolu gözleri Kara Bey'e döndü. Kan kusuyordu. Yılanın ölmeden önceki çağrısı gibi zehir akıtıyordu. "Kardelen kimsenin olamazdı. Olmayacaktı. Ona yaklaşan her erkeği ölümle tehdit ettim ben. O benimdi ve benden onu aldı."

Kara Bey kükreyerek onlara doğru yürürken, kılıcını çoktan kabzasından çıkarmıştı. Sinan, Kağan ve Alp aynı anda onu durdurdu. Kara Kurt şimdi bir Kara Arslan'a dönüşmüştü. Onları öfkeyle, tüm gücüyle savurmaya çalıştı ama Sinan, "Bey'im, bırak biraz daha konuştursun. O vakte kadar zaten bizim elimizde." dedi.

Kara Bey sakinleşemiyordu. Abrek de şaşkınlıkla önce Bey'ine baktı, sonra başını kardeşine çevirdi. Kendini toparladı, "Kardelen dört senedir mi Kara Bey'le evli?" diye sordu.

Kardeşi buz kesmiş gibi sustu. Abrek kafasını kaldırdı. "Sinan, işittiğinize göre köstebek dört yıldır onların emrine çalışıyormuş?" diye sordu. Sinan kafasını onaylayarak salladı. "Ve yine işittiğinize göre birçok kere şehirlerarası gidip gelmiş. Birçok yerde haber aldığı adamları varmış." Yine başıyla onayladı. "Bu adam hep aynı tasvir-

lere uyuyormuş." Sinan onun nereye varacağını anlamadan yine onayladı.

Abrek kardeşine dönmüştü ve bu sefer kılıcı boynuna bir parça batırmıştı. Ateş acıyla inlerken, Abrek dişlerinin arasından tısladı: "Dört yıldır her fırsatta çadırları terk eden, okul bahanesiyle aylarca eve gelmeyen kardeşim, sen ne diyorsun bu durum için? Kardelen, yani Kara Bey'in karısı olan Hanım'ımız için mi seçtin bu yolu? Ha diyelim ki öyle... Halkımızın barışı için seçilen bu evliliğe köstek olmak, evli bir kadının peşine düşmek senin ne haddine?"

Ateş, çirkin yüzünü gösteriyormuş gibi kanlı dişleriyle gülümsedi. "Oldum olası nefret edersin benden değil mi? Senin de Kuzey'den farkın yok çünkü. Kuzey seni adam yerine koymadı, koyamadan da geberip gitti. Sizin halkımıza yol göstermeye hakkınız yok! Siz, ayaklar öpmeye devam edin."

Abrek hırsla kılıcını geri çekti ve sapıyla kardeşinin kafasına vurdu. "Biz ayak öpmeyiz, soysuz! Biz sizin gibi balçığa batmış pabuçları öpmeyiz. Allah'ı biliriz."

Herkes bu beyanla yine susup kalmıştı. Kimse Abrek'in Müslümanlığı bildiğini ve seçtiği bilmiyordu. Mütevazı genç asla bundan bahsetmemişti. "Zebur neye tapıyor? Ateş'e mi? Güneş'e mi? Yok, dur tahmin edeyim. Kendine!"

Kılıcıyla kardeşinin kalbini nişan aldı. "Sen de ona tapıyorsun. Onun kirli parasına, kan bürümüş gözlerine. Ben ise halkımı Allah için koruyor, onları benimseyen Allah'ın salih kulları için çabalıyorum. Ben kardeşlik için çabalıyorum. Ben aynı kan için değil, aynı dil için değil, ben Allah için çabalıyorum."

Kardeşinin kalbine biraz daha sapladı. Birkaç damla kan kirli bedeninden süzüldü. "Şimdi ya bir bir dökersin o değersiz kelimelerini ya da hiç çekinmem alırım kelleni.

Babam bile ahirette helal eder bana hakkını. Senin gibi evlat, ancak kabir azabı!"

"İyilikle kazanamadığın parayı ve şanı, ben sırf bu yollarla kazanıyorum diye bana kızamazsın. Ben, babamın yıllarca yerlerde süründüğü gibi sürünmeden, dilediğim gibi yiyip içiyorum. O adamlar bana bir bedel ödüyor, sen de ucuz bir mal gibi 'mertlik' dediğin budalalığında boğuluyorsun."

Abrek yumruğunu sıktı, hırıltılı nefesi dağlarda yankılandı. Herkes Abrek'in neye karar verdiğini biliyordu. Karşı çıkmak için atılan askerleri öfkeli gözleriyle uzaklaştırıyordu. Gözleri eski masumiyetini saklamış, o efendi çocuk gitmiş, tam bir savaşçı gelmişti. Onun itiraf etmesini beklediği belliydi.

Ateş sırıtarak susmaya devam etti. Öyle çirkin bir yüzdü ki bu, Kara Bey itiraf falan istemediğine, onu kendi öldürmek istediğine karar verdi. Kılıcını tekrar çektiğinde Abrek geri çekilmiş ve kardeşine elinden düşen kılıcı ayağıyla sunmuştu. Onunla yeniden dövüşmek istiyordu, bu yüzden Kara Bey'e ısrarlı bir baş işareti yaptı. Kara Bey onun gözlerini süzdü. Bir tereddüt aradı ama kararlılık vardı.

Bu kısacık anda Ateş denen soysuz kılıcını kaldırdı ve ağabeyinin suratına savurdu. Abrek'in yanağının bir kısmında bir kesik açtı. Kan genç adamın suratını okşarken karşı atakta bulundu. Kimseden yardım istemediği aşikârdı.

Kardeşi o çirkin sırıtmasıyla Çerkesce bir şeyler söyledi. Abrek'in yüzü bembeyaz kesildi. Ardından keskin bir kararlılık bürüdü gözlerini.

"Bunu babam ve halkım için yapıyorum." diye kükredi Abrek ve göz açıp kapayıncaya kadar kılıç kalbini deşti. Tükürerek, adeta feryat ederek sözünü tamamladı. "Annem senden utanırdı!"

Anneleriyle ilgili ne denli bir yara barındırdığını bilmiyordu Kara Bey ama koskoca adam, kardeşinin cesedinin önünde diz çöktü ve sessiz gözyaşları döktü. Ağlamadı, sadece içine akıttı. Daha demin keyifle yediği tüm yemeği, kardeşinin ölü bedeninin biraz uzağına çıkardı.

Kılıcı kardeşinin kalbinin üzerine bırakarak arkasını döndü ve saçları yüzünü kapatırken, kanlı ellerini elbisesine sildi. "Bey'im..." dedi arkasını dönmeden. Sesi boğuk ve acı doluydu. "Cesedini halkıma gönderin. İbreti âlem olsun."

Bunu söyledikten sonra hızla gözden kayboldu. Askerler de Kara Bey de ne yapacağını bilemeyerek bir süre bekledi. Sinan, "Esaslı adammış." dedi. Ama sesi, çektiği acıyı belirtircesine pürüzlü çıktı. Kara Bey, Abrek'in gittiği yönü takip etti.

"Şu cesedi ovaya ulaştırın ve yola koyulun. Ben Abrek'le sizin ardınızdan gelirim." dedi.

Emin adımlarla yeni askerinin yanına ilerledi. Genç adam kimsenin göremeyeceği bir dağ yamacında, omuzları sarsılarak ağlıyordu. Kara Bey yanına gelip omzuna dokunduğunda, sanki yaptığından utanıyormuş gibi doğruldu ve boğazını temizledi.

"Ağlamalısın." dedi Kara Bey. "Bu senin hakkın..."

Abrek kafasını şiddetle iki yana salladı.

"O... Hak etmiyor."

Kara Bey boğazını temizledi. Askerlerine demeçler vermeyi pek beceremezdi. O yumuşak bir adam değildi, hayatta sadece bir kere ağlamıştı ve erkeklerin ağlamasına anlam veremezdi. Ama bu adamlar onun erkek kardeşi gibiydi, şimdi Sinan ne ise Kara Bey için, Abrek de öyleydi.

"Kanımızdan geleni biz seçemeyiz." dedi kısık ama kararlı bir sesle. "Bunu Hak seçer. Kardeşler bir olsaydı; Kabil, Habil'i ölüme götürmezdi. Bazen kanından olmayan bir adam, bir dost, bir eş; kanından olan bir kardeşten daha yakındır sana."

Abrek kafasıyla onayladı. Sonra hırıltıyla boğazını temizledi, "Sınavı geçtim mi Bey'im?" diye sordu. Kara Bey acıyla yutkundu. Onu böyle bir sınava tabi tuttuğu için kendinden nefret etti. Her ne kadar hak etse de bir kardeşi öldürmek ağır bir yüktü. Bu adam ömrünün sonuna kadar onun kanatları altında kalacaktı.

"Askerim değilsin sen." dedi Kara Bey kararlılıkla. Abrek kaskatı kesildi, Kara Bey ise sesinin gür tutarak ve onun kasılan omzunu eliyle döverek sözüne devam etti.

"Kardeşimsin bundan gayri."

Bu sohbeti Kara Bey'in omzuna konan ve başıyla saçlarını okşayan kuş böldü. Hercai bir şahin değil de bir güvercinmiş gibi onun omzuna pineklerken, Kara Bey yılgın bir nefes verdi.

"O..." dedi Abrek gözlerini büyüterek, "O bir Şahin mi?"

Kara Bey gözlerini devirdi. "Evet, karımın evcil kuşu..."

Abrek soluğunu yine içine çekti. Kara Bey eliyle kuşun başını okşarken sırıtıyordu.

Orada epey bir süre oturdu iki genç adam. Sessizlik içinde, bazense kısa sohbetlerle... Güneş batmaya yakın ayaklandılar. Kara Bey aslında evine gitmek istiyordu ama daha çok Abrek'in yanında olması gerekiyordu. Kardelen, Ateş'in ölümüne nasıl bir tepki verecekti, bilmiyordu. Onun üzülmesinden korkuyordu. Bu adam üzülürse, Kara Bey kahrolurdu. Abrek'i zorla yemek yemesi için bir dükkâna götürdü. Sonra askerlerinin bulunduğu eve gitti.

Bir süre sessiz kalan adamları, Abrek'i neşelendirmek için sonradan açıldı. Sinan türlü hikâyeler anlatıyor, Murat'ın yine evden kovulmasıyla ilgili alay ediyordu. Murat bu sefer bilinçli kovulduğunu iddia ediyordu. Eğer kovulmazsa, Selma Hatun onu böyle vakitler kolay kolay bırakmıyordu. Murat'ın beyanına göre ise genç adam sırf buradaki şamata için kendini kovduruyordu.

"Yahu, şuna desene karım bile bana tahammül edemiyor." diyen Sinan herkese kahkaha attırıyordu. Abrek gülümsüyordu ama Kara Bey onun ölene kadar kardeş kanıyla yanacağını biliyordu...

* * *

Kardelen yeni durulan yağmurun kokusuyla iç çekerken, neden burada, soğukta oturduğunu bilmiyordu. Kocası gelmemişti. Belli ki işleri uzamıştı. Ama Kardelen perdenin arkasından dış kapıyı gözlemekten yorulmuş, kendini dış kapıya atmıştı. Ellerini çenesine dayamış, soğuk betonu hissetmeden, dalgınca oturuyordu.

İç çektiği sıra Ahu olduğunu anladığı bir el omuzunu dürttü. Ahu geldiğinden beri evin yerlerini siliyor, hiç şikâyet etmeden onların dün gece bıraktığı lekeleri arıtıyordu. Kardelen'den gelen yardımı şiddetle reddediyordu. Aldığı parayı hak etmek için bunları yapmak zorunda olduğunu söylüyordu.

Şimdi diğer elinde genişçe bir minderle dikilirken Kardelen'in omzunu dürtüyordu. Ona kalkmasını işaret etti. Kardelen hafifçe doğrulduğunda altına minderi yerleştirdi ve kendi de oturmak için izin istedi. Kardelen ona dalga geçip geçmediğini sordu. Minderde kayıp ona yer açtı. Ahu tebessüm ederek yanına oturdu.

Bir süre sessizlikle geçtiğinde Kardelen onun geldiğinden beri mahzun bakan gözlerine döndü. Ahu karşısında bir noktaya dalmış, derin derin düşünüyordu.

"Ahu." dedi Kardelen. Ahu yerinde sıçradı, sonra burukça gülümseyerek kafasını yana eğdi. Kardelen ona gülümsedi. "Neyin var?" diye sordu yumuşacık bir ses tonuyla. Sesinin onu incitmesinden korktu.

Ahu omuz silkti. "Hiç." der gibiydi ama belli ki bir yarası vardı. Kardelen dudak büktü ve "Bey'in olacak adam gelmedi." dedi. Mızmızlanır gibi kafasını kollarına gömdü. "Akşama gelirim dedi ama gelmedi."

Ahu onu dürttü. Kardelen diz kapaklarını dayadığı başını yana eğerek ona baktı. Ahu, "Onu özlüyorsunuz." dedi. Kardelen kızardı ve yüzünü tekrar eteğine gömdü. "Evet..." diye mırıldandı. "Onu özlüyorum... Biliyor musun? Anlattığın aşk hastalığının tüm belirtilerini kendimde buldum. Ve korktum."

Ahu onu tekrar dürttü. "Korkmamalısınız." dedi ışıldayan gözlerle, ellerini zarifçe göğsüne vurarak. "Sevmek ve sevilmez çok güzeldir."

Kardelen yüzünü buruşturdu, "Onun sevdiğine pek emin değilim." dedi.

Ahu, "Bence seviyor." diyerek yine düşüncesini söyledi. Kardelen, gözlerini Ahu'ya dikti. Genç kız gözlerini kaçırdı ve acıyla yutkundu.

"Peki, sen?" diye sordu Kardelen. "Sevmek ve sevilmenin ne demek olduğunu biliyor musun?"

Ahu telaşla ayaklanmaya çalıştı, bir işi bahane edeceği belliydi. Kardelen onun kolunu sıkı sıkıya tutup, yüzlerini hizaladı. "Ben senin Hanımın olduğum kadar arkadaşınım da. Arkadaşlar birbirinden sır saklamazlar." dedi.

Ahu'nun yemyeşil gözleri onu buldu, ışıltısı sönmüş, gözkapakları çökmüştü.

Bir anda doldu gözleri. Kırpmadı bile gözkapaklarını ki yanaklarından akmasın yaşlar. Kardelen de "Ne oldu?" dedi, onun gibi nemlenen gözleriyle. Ahu'nun bir damla gözyaşı onu da ağlatırdı. Bu naif kır çiçeğine nasıl kıyılırdı?

Ahu hıçkırmaya başladı. Dilini nasıl kaybettiğini Kardelen kimseden öğrenememişti, Ahu da hiç ağzını açmazdı. Ama şimdi, garip ve iç yakıcı sesler çıkararak ağlıyordu. Sakinleştiği vakit Kardelen'e baktı ve çok garip bir şey yaptı. Kardelen'i donduracak kadar garip.

Dili döndüğünce, "Yi... Yiğit Alp." dedi. Ama dili kısa olmalıydı, ağzının içinde zorlukla dönüyordu. Çok yorucu bir işti ama önemli olan Ahu'nun acıyla bunu umursamamasıydı. Sonra hiddetle ellerini kaldırıp göğsüne vurarak Kardelen'e, "O evleniyor." dedi. "Ben..." durdu. "Ben hakkım olmadan buna üzülüyorum. Onun hakkı bir hanım. Benim gibi bir hizmetçi değil. Ama kalbimin acımasına engel olamıyorum." Elini kalbinin üzerine koydu ve fırlatıp atarmış gibi bir hareketle elini savurdu. "Onu kalbimden sökemiyorum."

Kardelen ağlamaya ve onu sarmalamaya başladı. Kucağında mahcup bir edayla sönen kız, Kardelen'in ciğerlerine kor ateşler düşürmüştü. "Şişt!" dedi. Ağlamasına dayanamıyordu. Alp'in ona nasıl baktığını görmüştü. Bu hizmetçi bey zırvalığı da neyin nesiydi? Eğer Alp gerçekten lakabı gibi yiğit ve yağızsa, o vakit sevdiğini kimseye yar etmez, kendi de bir başkasına yar olmazdı.

Kardelen bunu ortaya çıkarmaya ant içti. Eğer Alp aptalsa, bu kızı elinden kaçırırdı.

"Hayırlı akşamlar karım." dedi, Kardelen'in saatlerdir beklediği ama gece yarısını bulan bu vakitte duyduğu ses. Ahu'ya ve Kardelen'e tedirgin bir bakış attı. Ahu'nun ağladığını gördü ama Kardelen'in bakışlarıyla sustu. Ahu derhal Bey'ini selamladı ve içeri kaçtı. Kara Bey ise kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı. Üstü başı kir pas içindeydi. At ve toprak kokuyordu.

Ellerini havaya kaldırdı ve onu kucağına bekledi. Kardelen hiç tereddüt etmeden ona koştu. Sıkı sıkıya kucakladı. "Nerede kaldın?" diye sordu Kardelen haddi olmadan. Kara Bey güldü. Boğazını temizledi." Beni mi özledin?"

Kardelen kızardı ama yanıtladı. "Evet."

Kara Bey yüzünü hafifçe yana eğdi. Güzel bakışları yine yerli yerindeydi, bir parça derinlik vardı sadece. Ve göz çevreleri kırışmıştı. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi gözlerini devirdi, "Şunu başımdan alır mısın?" diye sordu Kardelen'e. Kardelen şaşırarak ellerine baktı. Başında değildi. "Neyi?" diye sordu. Kara Bey tiz bir ıslık çaldı ve gökyüzünde uçuşan Hercai ikisinin arasına kondu. "Şu evcil kuşunu." dedi genç adam yılgın bir sesle.

"Ben de sabahtandır onu arıyorum." diye çıkıştı Kardelen. Şahin'in tüyünü hafiften şakalaşırcasına çekti. "Seni hain kuş!"

Kara Bey gülümsedi. "Beni seviyor galiba?" Kardelen içinden, "Seni sevmemek kimin haddine?" diye düşündü.

"Galiba..." diye mırıldandı ona daha çok yaklaşarak. Sonra yüzünü buruşturdu ve burnunu tuttu. "Ahırda mı çalıştın?.." diye sordu şakacı bir tavırla. "Af buyur kocam ama at dışkısı kokuyorsun."

Kocası bu sefer içten bir kahkaha attı. "Yıka beni o vakit." dedi. Kardelen burnunu ve ağzını eğdi. "Seni bu halde salondan geçirirsek, Ahu'yu bayağı bir sinirlendireceğiz."

Kara Bey bir çocuk gibi muzipçe sırıttı ve ona doğru eğildi, daha doğrusu sesiyle kulaklarını yakıp kavurdu. "Biz de gizli saklı gidelim."

Kardelen ona gözlerini büyüterek baktı ve biraz geri çekildi. Koca ve göz kamaştırıcı cüssesini tarttı. "Ben her neyse de seni saklayabileceğimizi nasıl düşünebiliyorsun?"

Kara Bey yine kahkaha attı. Kardelen bu sesi içti ve doyamayacağını anladı. Onu hep böyle güldürmek istiyordu. "Neyse..." dedi ağzını yine eğerek, "Seni kapının önünde kovayla yıkar, öyle sokarız eve."

Kara Bey bu sefer sahte bir öfkeyle kaşlarını çattı ve onu kucaklayarak yüzlerini hizaladı. Kardelen'in çığlığı havada asılı kaldı. "Senin dilin çok uzadı." diye takıldı genç kıza. Solukları birbirine karışırken, Kara Bey'in gözleri genç kızın dudaklarındaydı. "Eve girelim." dedi.

"Ahu uyumaya gitmiştir." diye destekledi Kardelen, nefes nefese.

Kara Bey ona derin derin baktı, "Seni özledim." dedi, ondan hiç beklenilmeyecek bir tonda. Kardelen de kelimelerine engel olamadan ona karşılık verdi.

"Ben de seni özledim."

4. Bölüm

Rüzgâr yüzünü okşadı, genzini yaktı ve gözlerini yaşarttı. Ama genç kız atının dizginlerine asılmaya devam etti. Soğuk iyiydi, uyuşturuyordu yüzünü. Hız iyiydi, düşünmesine fırsat vermiyordu. Ama gözyaşları rüzgâra ve zamana meydan okuyordu. Damla damla uçuşuyordu geçtiği yollardan.

Karnının ağrısından nefret ediyordu Kardelen. Bu karın ağrısının getirdiği kanamadan da nefret ediyordu. İstemeden sayıyordu günleri, istemeden takip ediyordu belirtilerini. Biliyordu, bir bebek taşımadığını anlamıştı. Bunun kesinleşmesi de yarasına tuz basmıştı.

Aslında henüz erken olduğunu söylüyordu Selma Hatun. Ama Kardelen korkuyordu. Onun görevi hanımlıktı, onun görevi Kara Arslan'ın soyunu devam ettirmekti, onun görevi halkları arasında barışı sağlamaktı.

Kardelen, lanetini buraya da mı getirecekti? Âşık olduğu adama bir bebek veremeyecek miydi?

Bir bebek aşkta önemli değildi. Hanımannesi kocasıyla evlendiğinde kısırdı, bunu Kardelen'e her anlattığında ağlardı. Çünkü kocası her ne kadar onu bir bebekten çok istese de kadın gözleri kocasına benzeyen bir çocuk istemişti. Hep istemişti. Kocası öldüğü vakit bile, ondan bir parça kalsın istemişti. Ama sevmişti. Kimsenin sevilemeyeceği

kadar da sevilmişti. Yörenin en saygı değer kadını olmuştu, yörenin en mert kocasına sahipti. Onların dillere destan aşkını hayranlıkla dinlerdi Kardelen.

Ama bu kaderi yaşamaya ölesiye korkuyordu. Kara Arslan'ın ve Kardelen'in evliliği pamuk ipliğiyle bağlıydı. Yalnızca küçük bir kızın aşkıyla tutunamayacak kadar zor bir evlilikti. Herkesin gözleri onlardaydı. Herkesin onlardan büyük beklentileri vardı. Ve Kardelen yine onları hayal kırıklığına uğratacaktı.

Gözyaşlarını keskin poyraz okşadı, yanağı soğuktan çatlayacaktı. Burnuna ve gözlerine iğneler batıyordu. Ama umursamadı. Omzundaki yünlü kaftanı havalanıyordu. Hercai ise vefasını hatırlamış, o kaftanı taklit edercesine alçaktan uçuyordu. Bağırıyordu kuşu ama Kardelen onu duymuyordu.

Kocası bir haftadır her akşam onun kollarında uyuyordu. Masal gibiydi yaşadığı günler. Bu ağrılar mutluluğunu gölgelemeden önce gökyüzünde süzülüyordu adeta Kardelen. Sabahları kocası namaza kalkıyor, Kardelen o namazını bitirene kadar kahvaltıyı hazırlıyordu. Elleriyle besliyordu bazen onu genç adam, bazen de gözleriyle onu yemeye zorluyordu. Kucağında oturuyordu genç kız sık sık. Genç adamsa bir kuşu tutuyormuş gibi hiç şikâyet etmiyordu.

Saçlarını seviyordu kocası. Kardelen bunu hayretle fark etmişti. Hamamdan her çıkışında pamuklu bir havluyla kuruluyordu onları. Sonra kokluyordu. Bir keresinde Kardelen'e, "En değerli ipekler gibiler." demişti. Kardelen öleceğini sanmıştı. Onun ağzından tek bir latife ölüm sebebiydi.

Sonra gözlerini beğendiğini öğrenmişti Kardelen. Geçmişini mahveden ve onu lanetli ilan eden gözlerine, "Su gibi..." demişti. Kardelen başta bunu anlamamıştı. Sonra

kocası gülerek onun kulağına doğru açıklamıştı. "İçtikçe içesi, baktıkça bakası geliyor insanın."

Onu anlamak çok zordu. Zorlukla konuşur, kırk kere düşünürdü. Ama Kardelen onu anlamaya başlamıştı. Kocası onu beğeniyordu ve bu inanılmazdı!

Saatler geceyi zor ediyordu. Ahu ile temizlik yapıyor, yemek yapmayı öğreniyor, at sürüyor veya göl kıyısında vakit geçiriyordu. Kocası göle fazla yaklaşmamasını sıkı sıkı tembihlemişti. Kardelen hasretle bakıyordu o sulara. Ata binmesine de izin yoktu. Hava soğuktu ve üşütürdü Kardelen, Kara Bey'e göre. Ama inatçı yanı bunu umursamıyordu. Kalın kaftanlar giyip, yünlü çoraplar geçiriyordu ayaklarına. Ve çiftliğin tüm civarını atıyla dolanıyordu. Bir haftada tüm çiftlik halkını, hatta yakın civardaki birkaç köy insanını tanımıştı.

İnsanlar onun Kara Bey'in hanımı olduğunu biliyordu. Bunu nasıl anladıklarını bilmiyordu Kardelen. Ama üzerindeki pahalı kumaşlar ve soylu atı onlara bir ipucu veriyor olmalıydı. Önceleri korkuyla yanaşıyorlardı genç kıza. Kardelen bunu istemiyordu. Zamanında ondan korkan ve iğrenen o kadar çok insan tanımıştı ki, bu insanlarla samimiyet kurmak istiyordu.

Öyle de yaptı. Bir haftada hasatlardan ve hayvanlardan sohbetler açmayı öğrendi. Köylünün dertlerini dinledi. Elma bahçesi olan bir amcayla her öğlen kahve içti. Çarşıya uğradı, kendine ok ve yay yapabilecek bir ustayla tanıştı. Adam ona hayatında gördüğü en güzel oku ve yayı armağan etti. Kardelen'in ısrarlarına rağmen, "Bey'imin hanımına canım feda." dedi ve karşılığını almadı. Kardelen ise bunun ödemesini oraya birkaç adam gönderip, lazım olmasa da hançerler ve mutfak bıçakları alarak ödedi.

Kocası tüm bunlardan haberdar olmalıydı. Ama gariptir ki Kardelen'e kızmıyor, sesini çıkarmıyordu. Hatta evden her çıkışında pazara veya tarlalara gideceğini biliyormuş gibi büyük miktar ödenek bırakıyordu. Atıyla değil, aralıklı gitmesi için arabacı kapıda bekliyordu. Kardelen ise her bir bahaneyle kaçıveriyordu.

Şimdiyse emekle işlenmiş, kıymetli oku kavramak istiyordu. Sırtına astığı ince ve zarif oktan bir tane çekip aldı. Omzuna astığı yayını çıkarırken, tüm kontrolü Akkız'a bıraktı. Atıyla da kocasıyla olduğu gibi derin bir bağ ile bağlanmıştı. Sanki yıllardır onun atıydı. Kardelen babası ve ağabeylerinin atını nasıl kullandığına hayret ediyordu. Akkız mükemmel bir hayvandı, bir daha ondan başka ata binebileceğini kestiremiyordu.

Talim yapmak içtin seçtiği alana geldiğinde bacaklarını kastı. Akkız derhal itaat etti. Kardelen rüzgârın geldiği yönü kestirdiğinde, okunu çoktan yayında germişti. Usta adamın söylediğine göre bebe oku deniyordu kullandığı oklara. Bu okları genelde çocuklar kullanırdı ama işini bilen bir okçunun elinde de hızlı bir can alıcı olarak görülürdü. İnce ve hafif olduğu için hedefini en hızlı bu oklar bulurdu.

Kardelen avlanmak istemiyordu, hele ki böyle duygusal bir çöküntü içindeyken bir hayvanın canını almak istemiyordu. Gerekli olduğunda avlanmasını bilirdi, insanlar da tıpkı hayvanlar gibi doğanın kanunlarına uyardı. Et yemek insanların doğasında vardı ve Kardelen buna karşı değildi. Ama şimdi elinin altında onca yiyecek varken bir can almak mantıksızdı.

Okunu gerdi ve gözünün önüne gelen görüntüleri def etmek için uzaklarda bir ağaca nişan aldı. Hedef derhal yolunu buldu. Kardelen tatmin olamıyordu. Daha uzağa nişan

aldı, oku bu sefer zorlukla da olsa yolunu buldu. Kardelen hedefini daha da yükselttiğinde, okunun hızı yavaşlamış ve yeri boylamıştı. Bu bir bahaneydi ve Kardelen bu bahaneyi kullanarak sinirden ağladı. Elleri titriyordu ve yanakları üşüyordu. Karnı dayanılmaz ağrılar çekiyordu. Ama o umursamadı ve Akkız'ın dizginlerini çekiştirerek ağaçlara saplanan okları çıkarmaya uğraştı. Zorlandığında ağlamaya devam etti. Sinirden ağladığına inandırdı kendini.

"Eğer kökünden kavrar ve çevirerek çekersen, daha kolay çıkar."

Kardelen yabancı sesi işittiğinde yerinde sıçradı ve yeni bir tane yayı kavradı. Arkasındaki adam ellerini havaya kaldırdı ve gözlerini bahar güneşine karşı kısarak Kardelen'e baktı. Kardelen, adamın silahsız olduğunu görünce ağaçtaki oku kökünden kavradı, çevirerek çıkardı. Adamın dediği gibi kolaylıkla çıktı. Kardelen arkasına bile bakmadan oradan gitmek için atının dizginlerini kavradı.

"Bir şey değil!" diye seslendi adam, kinayeyle. Kardelen kaşlarını çattı ve gözlerini kısarak adama baktı.

Adamın bu çevrede görmediği bir yüzü vardı. Korkutucu denecek bir boya ve bedene sahipti. Saçları Kardelen'in örtüsünün altında yaptığı örgüler gibi kalın bir örgüye sahipti. Örgünün ucu garip renkli ipliklerle bağlanmıştı. Adamın üzerinde hayvan postunu andıran kalın bir kürk vardı ve yüzü... Nedendir bilinmez ama Kardelen'de korku uyandırdı. Yutkundu ve "Teşekkürler." dedi.

Bu sefer gitmeye kararlı bir şekilde dizginleri çekti. Akkız koşmaya başlayacağı sıra gözlerinin önünde bir hançer geçti ve tam karşılarındaki bir ağaca saplandı. Akkız feryat ederek ayaklarını havaya kaldırdı. Kardelen yelelerine sıkı sıkıya tutundu ve bu hançerin nereden geldiğine bakmak

için arkasını döndü. Koca cüsseli adam Kardelen'in hoşuna gitmeyen bir sırıtışla, "Konuşmamız bitmedi." dedi.

Kardelen okunu derhal kavradı ve yayına yerleştirdi. "Bence bitti." dedi. Hiç çekinmeden adamın ayağına niştanladı. Adamın hızlı refleksleri yüzünden ok toprağa saplandı. Kardelen yutkunarak bu adamın hiç de öylesine biri olmadığını düşündü.

"Kocam kelleni almadan yolumdan çekil." diye dişlerinin arasından haykırdı Kardelen. Adam yine sırıttı. Kardelen bu sefer o sırıtan ağzına oku fırlatma umuduyla okunu kavradı. Adam ellerini kaldırdı. "Sana zarar vermeyeceğim." dedi.

Kardelen, "Bana zarar vermen için aklını kaybetmiş olman gerek." diye cevapladı hırsla. Okun hedefi belliydi ve öylece bekledi. Adam yolundan çekilmezse gözünü kırpmadan atacaktı.

"Tamam." dedi adam lafını uzatarak. "Seni görmek bile yetti. Kara Kurt bir kuzuyu kaptı demişlerdi bana. Bir dişi kurt olduğunu kim bilebilirdi ki?"

Kardelen gerinerek okunu yayında geriye doğru çekti. Adam gözlerini kısarak ona baktı, "Sana bir şey söylemem gerek." dedi. Kardelen okunu daha da gerdi. Bir çift laf daha ederse fırlatacaktı. Ama adamın sözleri onu duraksattı. "Bu bir bilmece Çerkes kızı. Bu bilmeceyi çözdüğün vakit esaretin son bulacak."

Kardelen kaşlarını çattı ve ne demek istediğini düşündü. Adam bir adım geriledi ve ellerini indirdi. Gözlerini Kardelen'den çekmeyerek, adeta onunla dalga geçerek konuştu. "Atmaca, Kurt'a ulaşmak için bir yemdi." dedi. Hercai bu haberin ne olduğunu anlamış gibi bir feryat kopardı ve evin istikametini tuttu. Genç kız daha ne olduğu-

nu anlamadan adam koca bedenini yukarıdaki dallara attı ve tırmanmaya başladı. Bir maymun gibi ağaçları takip ederek gözden kayboldu.

Genç kızın gözleri kocaman açıldı. Kafası dönene kadar etrafını taradı ama adamdan tek bir iz bile yoktu. Bir kâbus gibi görünmüş ve kaybolmuştu. Amacı neydi? Kocasının Kara Kurt olduğunu nereden biliyordu? Bir Osmanlı Beyi gibi görünmüyordu, bir köylü gibi hiç görünmüyordu. Daha çok bir haramiye benziyordu. Keskin yeşil gözlere ve korkunç yüz hatlarına sahipti. Güldüğünde ise insanda korku hissi uyandırıyordu. Yüzünde pençeyi andıran üç tane yarık izi vardı. Ve o bilmece dediği şeyde neydi? Atmaca da neydi?

Kardelen kafasını iki yana sallayarak bunu unutmayı umdu. Kocasına söylerse onu bir daha asla atıyla göndermezdi. Okunu ve yayını elinden alırdı. Bey babası onu hep böyle cezalandırmıştı. Bir çadıra kapatarak...

Kardelen, Akkız'a yolu bırakarak kıvranmaya devam etti. Normalde böyle ağır sancılar geçirmezdi. Ama gölün soğuk suyu ve her gün atın üzerinde yediği soğuk rüzgâr ağrılarını çoğaltmıştı.

Eve dönüşüne dakikalar kala arkasından bir atın toprağı dövme sesini işitti ve aynı zamanda onu terk eden Hercai'si atlıya yol gösterdi. Şaşkınlıkla soluğunu tuttu. Kafasını kaldırmasına fırsat kalmadan bir el belini kavradı, siyah yeleli atının ve bacaklarının üzerine oturttu. Akkız kişnememişti bile, hemen teslim olmuştu; tıpkı sahibesinin de Kuzguni'nin üzerindeki adama teslim olduğu gibi.

"Sen beni öldüreceksin..." diye dişlerinin arasından hırlıyordu kocası. Ama onun sıcaklığı karnının ağrısına iyi geldiği için sesini çıkarmadı genç kız ve kucağına iyice sokul-

dı. "Şu haline bak!" diye söylemeye devam etti genç adam. "Bir çocuk gibisin. Ellerin, ayakların buz kesmiş."

Kardelen çocuk lafını duyunca gerildi. Hatta dolmaya hazır gözlerini kocası fark etmesin diye yumdu, döndü ve kocasının belini kucakladı. Kafasını rüzgârla savrulan saçlarının arasına, boyun girintisine soktu. Derin derin kokladı. Civarda tek tük çiftlik çalışanları dışında kimse yoktu. Ama Kardelen utanmıyor ya da umursamıyordu. Kocası da bunu umursamıyor olacak ki bir eliyle dizginleri kavrarken, diğer eliyle onun belini kavradı.

Sessiz geçen yolculuk çitlerle çevirili kendi evlerine yaklaşınca son buldu. Kara Arslan onun tedirginliğini sezmiş gibi, "Kardelen..." diye seslendi. Kardelen cevap vermedi. Muhtaç bir bebek gibi daha da sokuldu ve kollarını boynuna doladı. Kara Bey kasıldı. "Karım?" diye yine soru soran sesiyle ona seslendi. Kardelen omuzlarını kastı ve geri gevşetti. Bu konuşamayacağının beyanıydı. Kara Arslan ahıra yaklaşana kadar seslenmedi. Atının üzerinden inerken kısa süreliğine onu kollarından ayırdı. Kardelen titrekçe kendini kucakladı. Üşümüştü. Ama kendini çıplak hissetmesinin sebebi bu değildi. Kendini kusurlu hissediyordu, korku içindeydi. Tam da bir yere, birine bu kadar aitken, onu kaybetmeye korkuyordu.

Kocası atları için kapıyı açtı ve eşleri yan yana yerleştirdi. Eve varana kadar yavaş adımlarla ilerledikleri için atların teri soğumuştu. Kumrular gibi birbirine sokulan atlara buruk bir tebessümle, göz ucuyla baktı genç kız.

Kocasının kocaman göğsü önünde bir gölge oluşturdu. "Seni nasıl zapt edeceğimi bilmiyorum..." diyerek nefesini dışarı üfledi genç adam.

Kardelen kırgınca omuzlarını silkti. "Ben de bilmiyorum." diye fısıldadı. Kendiyle ne yapacağını bilmiyordu. Bu duygular yeniydi. Bu sancılar da yeniydi. Bu aşk çok ama çok yeniydi. İçi ve dışı, her yanı acıyordu.

Kocası içini çekti ve "Gel buraya." dedi. Onu zorla kollarına çekmedi. Kollarını açtı ve onu bekledi. Kardelen sanki bu anı bekliyormuş gibi kollarına atıldı ve ona dolandı. Elleri ve ayaklarıyla sarıldı. Kafasını göğsüne gömdü ve ona sığındı.

"Minik maymun." diye takıldı kocası ona. Kardelen gülmek istedi. Ama acı bir kıkırtıdan öteye geçemedi. Kocası sakin adımlarla evin yolunu tuttu. "Geldiğimden beri seni arıyorum. Kuşun yolu göstermese çok daha uzaklara gidebilirdim."

Kardelen büzüldü. Suçlu hissediyordu. "Beni bu kadar kaygılandırma karım. Senin deli kanına yetişemeyecek kadar yaşlıyım."

Kocası onu güldürmeye mi çalışıyordu? Onu teselli mi ediyordu? Hamile olmadığını, bu yüzden kaçtığını anlamış mıydı? Gözleri yaşardı, kocasının kabanını ıslattı. Kara Bey sesini çıkarmadı ve onu sobanın yanına yanaştırdı. Orası evin en sıcak yeriydi. Yastıklarla süslenmiş sedire oturduğunda onu da kucağına oturttu. Kardelen ondan kopmak istemiyordu. Korkuyla daha sıkı sarıldı.

"Kardelen..." diye yılgınca seslendi Kara Bey. "Neden böyle yapıyorsun?"

Kardelen kafasını iki yana salladı. "Beni bırakmazsın değil mi?" diye sordu kendinden nefret ederek. Ne ara böyle muhtaç ve aciz bir kız olmuştu. O korkusuz olurdu, o inatçı olurdu; o kaçar, göçerdi. Ama şimdi yurdunu bulmuş bir kuştan farksızdı. Oradan sürgün edilmekten korkuyordu.

Kalbine giremediği adamın yatağına ve evine girmişti. Bununla yetinirdi. O kollarla yetinirdi. Yeter ki kaybetmesin...

"Nereden çıktı şimdi bu?" diye kızgınlıkla konuştu kocası. Kardelen geri çekildi, yastıklara doğru yaslanırken kollarından uzaklaşmanın acısıyla dişlerini sıktı. Gözlerini ellerine dikti. "Ben... Ben yine gebe değilim." diye mırıldandı. Gözlerini defalarca kırpıştırdı. Kara Arslan kaşlarını kaldırmıştı ve ona dikkatle bakıyordu. Kardelen ağlamamak için zorlukla yutkundu.

"Bu muydu seni yollara düşüren?" diyen kızgın sesini işittiğinde donup kaldı. Kara Bey onu umursamadan tekrar kollarına aldı ve alnına sıcak bir öpücük kondurdu.

"Henüz çok erken karım. Bir gün olur elbet." Dedi, ne dediği bilemez bir halde. Kocası teselli etmeyi beceremiyordu, Kardelen'in bu hassas kişiliği de ona eziyet ediyor olmalıydı.

"Ya olmazsa?" diye mırıldandı genç kız kendi kendine.

"Olacak Allah'ın izniyle." diye kararlılıkla konuştu adam.

Kardelen bu sefer sessizce içinden geçirdi. "Peki ya hiç olmazsa?"

Kocası sanki bunu duymuş gibi, "Vakti gelince olacak." diye fısıldadı kulaklarına, elleri karnını okşayıp acısını dindirirken. Kardelen'in karın ağrısı dinmeye başladı ama kalp ağrısı dayanılmazdı.

Demek ki olmama ihtimalini bile düşünmüyordu. Olmak zorundaydı. Olmasa da olur, demiyordu. Olmalıydı, yoksa...

Kardelen gözlerini yumdu ve hafiften adama sokuldu. Sıcacık soba ayaklarını ısıttı. Ahu'nun kaygılı ayak sesi yaklaştı. Kara Bey'e sıcak çay yapması gerekip gerekmeyeceğini sormuş olacak ki, Kara Bey yerinden hiç oynamadan, "Sonra... Uyanınca yaparsın içer." dedi.

Ahu arkasını döndü. Kara Arslan, "Ahu." diye onu durdurdu. Kardelen mayışmış bir halde onun ne söyleyeceğini bekledi. Kocası Ahu'yu yaralayacak en acı sözü söyledi.

"İki gün sonra yola çıkıyoruz. Hanımın, Selma Hatun ve birkaç Bakan hanımı da bizimle gelecek. Onların âdetlerine uygun bir düğün yapacak ve anlaşma evliliğini gerçekleştireceğiz..."

Duraksadı. Sanki Ahu'dan bir tepki bekliyordu. Ahu ne tepki vermişti bilemiyordu ama kocası sözlerine devam etti, "Kışlık kalın kaftanlar ve kıyafetler ayarlamalısın. Sen de bizimle geleceksin. Bu yüzden kendine de sıcak tutacak kıyafetler al."

Ahu'nun hırıltılı nefesi Kardelen'in içini dağladı. Neden bu kadar erken olmak zorundaydı? Kocasına kızmak istiyordu ama onun da emir kulu olduğunu biliyordu. Ahu'yu dört günde çözemez, Alp'i de dile getiremezdi. Alp evlenirse Ahu bir daha gülmemek üzere içine kapanırdı. Ayrıca Alp o bey kızını mutlu edemez, evlilikleri felaketle sonuçlanırdı.

Ahu'nun gittiğini işitti. "Bunu neden ona söyledin kocam?" diye uyku mahmuru sesiyle acı içinde fısıldadı.

"Bilmem gerekiyordu." dedi kocası, onu kucaklayıp sedire uzatırken. Ayaklanacağı sıra Kardelen kolunu tuttu. Gözlerini sadece yarım açabildi, "Nereye?" diye sordu. Kocası ona gülümsedi, Kardelen'in içinden sıcak bir şeyler aktı.

"Üzerine örtü getireceğim."

Salınarak odalarına gitti. Kardelen ona hayran hayran bakarak iç çekti ve gözlerini yumdu...

Her şeye rağmen, Kara Bey'in ilgilendiği kadın olmak bir lütuftu.

* * *

Aybüke Hatun ve birçok hanım büyük şehirden sabahın erken vakitlerinde gelip, arabalara doluşmuştu. Herkes heyecanlı bir telaş içinde hanımlarının çıkmasını bekliyordu. Kara'nın kadınını...

Kardelen'in karın ağrıları geçmişti. O garip ve yürek burkan ruh hali de son bulmuştu. O henüz on sekiz yaşında körpecik bir kadındı, daha üç aylık evliydi. Böyle telaşeler yaşaması anlamsızdı. Olacaktı elbet, ikisi de sağlıklı insanlardı. Kardelen'e ve kendine benzeyen bir bebeğin düşüncesi bile kanını kaynatıyordu.

Şimdi ki endişesi bu değildi. Güzel karısı yollara düşecek ve bir Bey hanımı olarak askerinin düğününde bulunacaktı.

Kara Bey, İç Anadolu Kürtlerinin namını duymuştu. Neredeyse Fatih Sultan Mehmet zamanında göç etmiş ve Anadolu'nun göbeğine yerleşmiş bir ırktı. Kimisi Türkler ile evlenerek çoğalmış, kimisi kendi aralarında birbirinden kız alıp vermeye devam etmişti.

Kara Arslan güvensiz bir adamdı. Önceden olsa değil kendi durumuna askerini düşürmek, bu habere bile kan çıkarırdı.

Ama minik karısı ve Abrek, onun yüreğine şüphe tohumları ekmişti. Abrek'in çekeceği ıstırap bile onu yolundan döndürmemişti. Yanlışı görmüş ve gözü kapalı kardeşini öldürmüştü. Kara Arslan öyle bir durumda olsa kendinin bile ne yapacağını kestiremiyordu. Ama söz konusu iman ve vatan olduğunda, kılıcın ucu tutulmuyordu.

Kara Arslan üç araba konvoyuna baktı. Yolları kısaydı. Bir güne kalmaz varırlardı. Önlerinde bir köprü veya dağ yoktu. En geniş toprağa sahip olan şehre, Konya'ya gidiyorlardı. Yolları temizdi ve çiftlik evine oldukça yakındı. Kardelen'i almak için Akdeniz'in en uzak kıyısına gitmesi

gerekmişti. Yolculuk köprüler, ulaşım sıkıntısı ve eşkıyaların saldırma ihtimali yüzünden oldukça uzun sürmüştü. Kara Bey o zamanlar ne yapacağını bilmeyen bir sübyandan farksızdı. Evleneceğini işittiği vakit hırsla atına atlamış, eşyalarının ve Kardelen'in atının arkasından gelmesini emretmişti. Namaz ve ihtiyaç dışında dur durak bilmemişti.

Amacı Çerkes Beyi'ni korkutmaktı. Beyi ve halkı korkutursa ve aklınca Bey kızına gözdağı verirse her şey daha kolay olacaktı. Kapılıp gitmeyecekti koskoca Kara Arslan, küçücük bir kadına...

Karısı kadife yeşil elbisesi ve onun üzerine geçirdiği yünlü kaftanıyla dışarı çıkınca kendi aptallığına yandı. Bu kıza nasıl da direnmişti? Bu kıza kapılmayacağına nasıl inanmıştı?

Genç adam derhal gözleri kaçırdı. Bakan hanımlarının onun Kardelen'e olan bakışlarını fark etmemesini umdu. Aslında bir erkeğin karısına hayranlıkla bakması övülecek bir durumdu. Ama onlarınki gibi bir evlilikte bu tehlikeliydi. Dışarıda sivri çomaklarla bekleyen bir avuç insan vardı. Onları gözleyen ve en ufak hareketlerini not eden...

Binbaşının akıbeti halen belli değildi. Bu Kara Bey'i hırsından öldürecek kadar uzun süren süreçte, Binbaşı kendince sebepler sunmuş ve yalancı şahitlerle haklı çıkmıştı. Kara Bey onun kellesini alıp halkın önüne atmalıydı...

Ama ne yazık ki Bakanlar ve Vekiller toplandığında verilecekti bu karar. Kara Bey meclise girmemeyi kendi tercih etmişti. O siyaset ve çene adamı değildi. Ama şu an Binbaşı'ya idam cezası vermeyi ne çok isterdi!

Minik ayaklar kendi koca ayaklarının hemen yanında duraksadı. Ayağında kışlık botlar vardı. Botlar küçücüktü. Küçücük! Kara Bey'in ellerinden bile küçük!

Onu sarıp sarmalama isteğini yutkunarak ve ellerini cebine sokarak geri tepti. İlgisini görmemeleri adına soğukça, "Arabanıza geçin." dedi. Ahu'nun onu takip ettiğini biliyordu.

Kardelen şaşırmış gibi bir süre duraksadı, sonra etrafa bakındı ve anlamış gibi kafasıyla onayladı. "Tamam, Bey'im." diye mırıldandı. Belli ki diğerlerinin yanında kocasına olan saygısını gösteriyordu. Kara Bey minnetle iç çekti. Normalde o inatçı burun kalkar, asi ruhu gün yüzüne çıkardı. Ama kocasının makamını düşünüyor ve ona yardımcı oluyor olmalıydı. Küçücük yaşına rağmen buradaki birçok kadından daha olgun ve daha akıllıydı. Kara Bey onun aklına hayranlık duyuyordu, onun güzelliğine hayranlık duyduğu kadar...

Dişlerini sıktı. Bu renk çok mu yakışmıştı? O gözler daha bir derin, daha bir içine düşülesi mi olmuştu? Peki ya yüzleri! Allah Kara Arslan'ın aklını korusun! Bu kızı oradaki erkeklerden nasıl saklayacaktı? Erkekleri bırak, kadınlar bile ona hayranlık duyacaktı!

Kara Bey cebini yokladı ve yutkundu. Cebindeki yüzüğü o parmağa bir şekilde geçirmeliydi. Kişinin evli olduğunu duyurması sünnettendi. Ve Kara Arslan, karısının sol yüzük parmağına taktığı yakutla, onun evli olduğunu herkesin gözüne sokacaktı. Ama önce yüzüğü o parmağa takması gerekiyordu...

* * *

Kardelen yanı başında sessizce oturan Ahu'ya bakarken gözleri yanıyordu. Bir şeyler yapma isteğiyle dolup taşıyordu. Aybüke Hatun ise kollarını birbirine bağlamış, gözünü tıpkı Ahu gibi yola dikmişti. Ortamda kızgın ve boğucu bir

hava vardı. Kimse konuşmuyordu. Herkes kaderine teslim olmuş birer kader mahkûmu gibiydi.

Kardelen boğazını temizledi. "Ahu..." diye seslendi. Ahu yerinden sıçradı. Hatta Aybüke Hatun bile sıçramıştı. Hâlbuki kısık bir sesle seslenmişti.

"Acıkmadınız mı?" diye sordu bu sefer sessizce. Neredeyse üç saattir süren yolculukta konuşulan tek tük hâl hatır soruları dışında, oldukça sıkıcı bir yolculuktu. Bu yolculuğu Akkız'ın sırtında, rüzgâra karşı yapmak vardı. Ya da kocasının kucağında... Yüzü kızardı. Kocasının bacakları üzerinde yolculuk yapmaya epey alışmıştı.

Ahu hanımına sanki çiğ et yemek istediğini söylemiş gibi baktı. Aybüke'ye dönen Kardelen nefesini dışarı üfledi. "Yahu, saatlerdir tek çift laf etmediniz. Bari acıktınız mı onu deyin de sizin bahanenizle şu kutudan birkaç dakikalığına çıkalım."

Araba kalın duvarlarla çevrilmiş, kadife kumaşlarla kaplanmıştı. Konforlu koltukları vardı. Oldukça geniş ve sıcaktı. Ama Kardelen boğuluyor gibi hissediyordu. Bakan hanımları öndeki arabalarda yolculuk yapıyor olmasa, arkalarından salınarak gelen Akkız'ın sırtına atlardı.

Aybüke de omuz silkti ve o sürekli gülen suratını asarak pencereye baktı. Tam bir, istediği olmayan Paşa kızına benziyordu. Padişah'ın yeğeni olduğunu kırk elin yabancısı bile anlardı. Güzeldi, güzelliğinin farkındaydı. Takıp takıştırıyor, kendine bakıyordu. Renkli peçelerle şallarla saçlarını ve çenesini kapatsa da kadınların yanında açtığı gerdanı ziynetler ve renkli takılarla süslü oluyordu. Saçları gösterişli bir sarı rengindeydi. Teni pembe ve güneş yüzü görmemişti. Narin ellerine tek bir kıymık batmamış olmalıydı. Kardelen kendi ellerine baktı. Birçok çocukluktan kalma izler taşıyordu. Kimi yerlerinde de güneş lekeleri vardı.

İç çekti ve kıyaslamaktan vazgeçti. Kocası onun ellerini çok beğeniyordu. Sürekli sakallarını ellerine sürtüyordu. Kardelen, Kara Arslan ellerini sevdiği için, kendi ellerini seviyordu.

"Hoo!.." diye bağıran bir adam atları durdurdu. Kapıları tokmağıyla çaldı. Kardelen kızların örtünmesini bekledi. Kendi örtüye alışkın olduğu için asla bunalmazdı. Şalı sıkı sıkıya örtülüydü. Perdeyi araladı ve Alp'in yüzüyle karşılaştı.

"Biraz ayaklarınızı açmanız ve yemek yemeniz gerek Hanım'ım." diye bildirdi. Kocası fazla ilgi göstermekten çekiniyor olmalıydı. Kardelen bunu anlıyordu. Babası da Bey olduğu için tüm gözlerin Bey kocasını seyrettiğini biliyordu. Anlayışla gülümsedi. "İyi olur, kızlar da epey acıktı." dedi. Ahu halen yüzünü çevirmemişti. Sesini duymuş ama duymazlıktan geliyor gibiydi.

Alp göz ucuyla Kardelen'in arkasına baktı. Yutkundu ve boğazını temizledi. Şimdi sesi daha gürdü. "Bakan eşlerinin hizmetlileri büyükçe bir sofra kurdu. Aybüke Hatun'u ve sizi bekliyorlar."

Ahu'nun elini tutan Kardelen destekleyici, aynı anda tereddütlüydü. "Onlarla yememiz şart mı? Ahu'nun da benimle yemesini tercih ederim."

Alp yine gözlerini saniyelik kaçırmalarla genç kıza dikti. Sanki bu durumdan rahatsız gibiydi. "Kişisel hizmetliler hanımları istediği sürece onlarla aynı sofraya oturur." dedi bir kuralı belirtir gibi. Ahu kaskatı kesildi. Kardelen de öyle. Aybüke kederli haliyle nefesini üfledi. Sanki Alp'i boğacak gibiydi.

"Sen söylemeseydin biz bilmiyorduk." diye terslendi. Ahu'nun duygularını anlıyor muydu? Yoksa sadece canı sıkkın olduğu için mi Alp'e sataşıyordu. "Ayrıca, Ahu tabi

ki bizimle yiyecek. Belki hali vakti yerinde, adam gibi bir talip çıkar da hayatı kurtulur kızın."

Kardelen öksürük krizine girdi. Aybüke'den böyle dobra sözler beklemiyordu. Kız kendine güveniyor, lafını esirgemiyordu. Gözlerini kaldırdığında Alp'in burnundan soluduğunu gördü. Kafasını iki yana salladı ve örtüyü kapattı. Bu sefer kapıyı onlar için açtı ve çıkmalarını bekledi.

Hepsi arabadan indiğinde Ahu geriye adımladı. Kardelen şaşırdı. "Ahu?"

Ahu arabanın yük bölmesine gitti ve minik bir bohçaya elini vurdu. Bu bohça yolluk olmalıydı. Kardelen ağlayacak gibi oldu. Eğer Ahu onunla yemeyecekse boğazından tek bir lokma geçmezdi. Ayrıca o kadınlarla ne konuşacağını bile kestiremezdi. Hepsi onu inceleyecekti. Birçoğunu tanımıyordu. Yalvaran gözlerle Ahu'ya baktı. Aybüke de aynı ısrarlı bakışları attığı halde Ahu eliyle, "Siz yemeğinizi yiyin Hanım'ım." dedi. "Benim için kaygı duymayın."

Yere bıraktığı bohçasını aldı ve arkasını döndü. Seyislerin ve şoförlerin yanından adımladı. Belli ki gözden uzakta bir yer seçmek istiyordu. Kardelen çaresizce, soru soran bakışlar atan kocasına baktı.

Kardelen onu bekleyen hanımların mırıltılarını işitiyordu. Hepsi yoğun konuşmalar eşliğinde yemeklerini diziyordu. Bu Kardelen'in hanımlar içinde yer edineceği ilk yerdi. Eğer onlara sırtını çevirirse bir daha gözlerine giremezdi.

Genç kız gözlerini yumdu ve gri fırtınalı göz bebeklerinin esaretinden kurtulmak için arkasını döndü. Mırıltılar çoğaldı ama duymadı. Ahu'nun gittiği yöne doğru hızlı adımlar attı.

Alp kilitlenmiş olmalıydı ki bir süre sonra, "Hanım'ım!" diye fısıldayarak arkasından koşturuyordu. Kardelen, Alp'e

çok sinirliydi. Ufacık ama koca yürekli kızı, tek bir sözüyle korumaası altına alamıyor muydu? Ahu böyle bir hayatı hak etmiyordu. O akıllıydı. O güzeldi. O, Kardelen'in eşyalarını toplayıp, saçlarını tarayamayacak kadar kıymetliydi.

Alp tekrar "Hanım'ım!" diye seslendi Kardelen'in neyle yemek yiyeceğini umursarmış gibi... Onun tek derdi Ahu'nun yemek yiyip yemediğine bakmaktı. Kardelen de onun için çok güzel bahane olmuştu.

Genç kız gözden uzak bir köşede, o mat kaftanıyla oturan Ahu'yu gördüğünde adımlarını hızlandırdı. Büzülen genç kız önündeki örtüye bakmıyordu bile. Değil onu açıp yemek, dokunmak bile istemiyor gibiydi.

Alp tekrar fısıldadı. "Hanım'ım..." Bu seferki fısıltısı bir anda söndü. O da Ahu'nun ne halde olduğunu görüyor olmalıydı. Kardelen hızla arkasını döndü ve ateş saçan gözlerini Alp'e çevirdi. Alp ona bakmadı. Hayır, gözleri o ağaç altında büzülen kızdaydı. Neden bir konaklama yerinde durup, sıcacık bir yemek yemiyorlardı? Kardelen bazen kocasının aşırı tedbirinden bunalıyordu. Şimdi her şey sinirine dokunuyor gibiydi. Parmağıyla Alp'in omzunu dürttü. Orayı delmeyi umdu. Bu aptal adamın aklı başına anca gelirdi.

Alp bakışlarını Hanım'ına çevirdiğinde gözlerinde şaşkınlığın izleri vardı. "Ne?" diye ağzını kocaman oynattı Kardelen. Ona bağırmak istiyordu. Ama bağırsa da duymadığı için öfkesini anlamayacaktı ve Ahu duyacaktı...

Ellerini kollarını hiddetle salladı ve "Ne?" diye sormaya devam etti. "Benden ne istiyorsun Alp? Ben Ahu ile yemek istediğimi belli ettim. Kocam, Bey'im bile peşimden gelmezken, senin derdin ne?"

"Çünkü aptal." diye mırıldandı Aybüke ve onları umursamadan Ahu'nun yanına doğru ilerledi. İkilinin de gözle-

ri kocaman açıldı. Aybüke sanki kırk yıllık dostuymuş ya da kırk yıllık köy hayatı yaşıyormuş gibi bir taşın üstüne elinde tuttuğu kalın bezi serdi ve Ahu'nun bohçasını kaptı. Ahu şaşkınlıkla ona bakıyordu. Gözleri panik içinde her hareketini takip ediyordu.

Sonra bakışları Kardelen'i ve hemen arkasındaki Alp'i buldu. Öksürük krizine girdi, ayaklandı ve hemen kafasını eğerek Kardelen'e yaklaşmaya başladı. Kardelen buna izin vermedi. "Hadi yemeğimizi yiyelim." diye seslendi. Hızla sofraya doğru ilerledi.

Aybüke bir nebze sakinleşmiş gibiydi. Ahu'nun yaptığı o nefis fırın ekmeğini kopardı ve kokladı. "O buruşuk Cevriye Hatun'un yemeklerinden bin kat daha iyi." diye mırıldandı. Aslında iştahsızdı. Ama Ahu için yiyordu. Kardelen bunu fark etmişti. Aybüke ona göz kırptı ve arkasını dönerek ayakta kalan Ahu'ya baktı. Kardelen de kafasını çevirdiğinde başı yerde, belli ki bir çift ayağa bakan Ahu'yu gördü.

Alp ise gözlerini sakınmadan onun yüzüne dikmişti. Öylesine saf, öylesine elle tutulurdu ki onların hissiyatı, Aybüke ve Kardelen iç çekti.

"Ayakta dikilmeye devam mı edeceksiniz, bir lokma yemek mi yiyeceksiniz?" diye söylendi Aybüke.

"Burnuma enfes kokular geliyor Yiğit Alp." diye şakıyan Sinan'ın sesi iki genç kadının lokmasını boğazına dizdi. "Destur var mıdır Hanım'ım?" diye sordu, ağaçlar ardından.

"Tabi Sinan, buyur." diye titrekçe seslendi Kardelen. Alışkın değildi kendine gösterilen bu saygıya.

Sinan yemeklere adeta aşk yaşayarak yanaştı ve "Vallahi dayanamadım Hanım'ım. Bu deyyusun buraya geldiğini görünce anladım ki yine av peşinde. Burnu köpek gibi koku alır."

Sinan'ın ima ettiği şeyle Aybüke ve Kardelen kahkahalarını zor tuttu. Alp ona cevap vermiyordu. Genç adam kırılmış gibiydi. Sonra Sinan elini izin isteyerek ekmeğe uzattığında, Alp bir çeşit rüyadan uyanır gibi bağırdı. "İki lokma yemekleri var, onu da bir lokmada bitirirsin sen, aç ayı! Hadi, biz askerler için kurulan sofraya gidelim."

Sinan mızmızlanır gibi yaptı, derken birkaç adım ötelerden bir ağaç gıcırtısı duyuldu ve bir adam bağırdı. Sesi dağlarda yankı buldu, "Bir uyutmadınız adamı be!"

Sinan bir kahkaha patlattığında kızların korkusu bir nebze azaldı. Ancak Aybüke çubuk yutmuş gibi omuzlarını dikleştirmişti.

"Asıl ayı orada işte!" diyen Sinan, Alp'e ağaçların üzerindeki Kağan'ı gösterdi. Sonra bağırdı. "Ne arıyorsun orada ayı? Bal kovanı mı?"

"Senden ve çenenden kaçacak herhangi bir yer arıyorum, bodur! Cehenneme gitsem oraya da gelecek misin?"

"Hay hay paşam! Senin o kıymetli bedenin nereye, ben oraya."

Kağan homurdandı ve aşağı atladı. Cidden koca bir dalın üzerinde mi uyuyordu? Kardelen açık ağzını kapattı ve nezaketen, "Sen de bir parça ekmek ve et ister misin?" diye sordu. Bu soğukta etler kokmamıştı. Ahu yolculuk için hazırlık yapmıştı. Belli ki hanımının kendiyle yiyeceğini düşünmüştü. Kardelen onunla yemeye karar verdiği için kendini tebrik etti.

Alp bağırdı. Bir hayvanı kovar gibiydi sesi. "Bu hayvanlar bir lokma ekmekle doymaz Hanım'ım. Siz hanımlar yemeğinizi yiyin, bu açları da Allah doyursun."

Sinan, Alp'e hasta birine bakarmış gibi baktı. Elini Alp'in alnına dayadı. Adeta komik bir gösteri sergiliyorlardı. "Al-

lah Allah..." diye çenesini sıvazladı Sinan, Alp alnına koyduğu elini savururken. "Ateşi de yok. Neden ola ki?"

"Müstakbel eşine kavuşacak ya, ondandır!" diye bağırdı Kağan, Alp'in görüş açısında olmalıydı. Kardelen, Ahu'ya bakmaya cesaret edemedi.

"Gidelim." diye dişlerini sıkan Alp'in gözleri Ahu'nun ellerine kayıp duruyordu. Onun yemek yemesi için mi bekliyordu? Neden gitmiyordu?

Ahu gözlerini kaldırdığında Kardelen oradaki derin acıyı gördü. Yutkundu. Derken, o daha şimdiden özlediği ses bağırdı.

"Orta oyunu mu sergiliyorsunuz burada? Bu ne şamata?"

Sesinde biraz uyarı, azıcık da eğlence vardı. Kardelen onun gerçekten sinirlenmediğini biliyordu. Ama sahiplenici gözleri onu bulmuş ve başkasına dönmüyordu. Ayaklanan Ahu'ya hitaben, "Ahu, derhal sofraya geç. O yolluklar bitmeden yola çıkılmayacak." dedi.

Kardelen'e bakıp çapkınca sırıttı. "Sen de karım, yeterince yemeden oradan kalkamayacaksın."

Kardelen soluğunu tuttu. Yeterince yemediğinde Kara Bey'in onu besleyen parmaklarını hatırladı.

Öksürük krizine girdiğinde Ahu'nun koşuşturup eline tutuşturduğu matarayla duruldu. Kocasının bakışları bir gün onu öldürecekti.

"Sen de yemelisin kocam." dedi kimseden çekinmeden. Aybüke'nin yanında da kendini rahat hissediyordu. O diğer hanımlar gibi değildi. "At üstünde yorulmuşsundur."

Kara Bey aralarında geçen bu espriye gülümsedi. Askerinin önünde hiç yapmadığı bir şekilde hem de. Ve onu

daha da şaşırttı. "Akkız'ın üzerinde yolculuk yapmak için can atıyorsun değil mi?"

Kardelen lokmasını hemen yuttu ve kafasını şiddetle onayladı. Hatta ayağa kalkmış ellerini çırpmıştı. Bir çocuk gibi heyecanla cırladı. "Hem de ne çok istiyorum!"

Kara Bey kahkaha attığında, tüm askerleri de ona eşlik etti. Kardelen kızardı ve yüzünü asarak pat diye soğuk taşa yerisin geri oturdu. "Beni kandırdın!" diye söylendi. Kara Bey onun yüzüne gözlerini dikti ve gülümsedi.

"Evet karım, seni kandırdım. Bir Bey karısı gibi, rahatça yolculuk yapmak zorundasın. Ayrıca hanımların sofrasını terk eden ve kendine başka bir sofra kuran ilk Bey karısı olmalısın. Bir de onların önünde ata binersen vay benim halime."

Selma Hatun ve Murat onlara katılmaya henüz karar vermiş olacak ki, ikisinin tartışma sesleri yeni bir kahkaha tufanını yarıda böldü. "Ben o kadınların sualini çekmek zorunda mıyım? Ben de Aybüke ve Kardelen Hatun'la yemek istedim sadece."

Murat ona kısık bir sesle bir şeyler anlatırken, o dağ gibi savaşçıdan hiçbir iz taşımıyordu. Tabi Bey'ini görene kadar...

"Bey'im siz de mi?" diye sordu ukala bir sırıtışla. Sinan yeniden kahkaha attı.

"Bence bu yolculuğa bu ekiple çıksak daha makbul olurmuş."

Kara Bey, Sinan'a bir bakış attı ve Sinan eliyle ağzını kapattı.

Bu sefer Abrek'in sesi uzaktan duyuldu. "Bey'im, sizi bekliyoruz." Belli ki yemeye başlamak için beylerini bekliyorlardı.

"Bırakın kadınlar yemeğini yesin." dedi Kara Bey. "Ve siz iki ayı..." dedi Kağan ve Sinan'ı göstererek. "Benimle geliyor ve koruyucularla beraber yemeğinizi yiyorsunuz."

Sinan gücenmiş gibi gözlerini büyüttü ama teslim olarak Bey'ine doğru ilerledi. Kağan bu gafı hiç umursamamış gibiydi. Kağan gerçi pek bir şeyi umursamazdı.

Aybüke dakikalardır elini lokmasına atmamış, önünde bağlamıştı. Kağan yakınından geçtiğinde ise elleri bembeyaz kesilene kadar sıktı. Kardelen "Cidden ayı!" diye fısıldayışını duydu Aybüke'nin. Ama duymamış gibi yaptı. Kağan ise duymuştu belli ki ama her zamanki gibi duymazlıktan geldi.

Kardelen kocasına baktığında onun sorgulayıcı bakışları altında omuz silkti, ağzına kocaman bir lokma iliştirdi. Şiş yanaklarıyla gülümsedi ve "Memnun musun?" diye homurdandı. Kara Bey askerleriyle ilerlerken ona göz kırptı ve lokması yine Kardelen'in boğazına kaçtı.

5. Bölüm

Saçlarını elleriyle karıştıran genç, kuru çalıların ve henüz kurumaya karar vermiş otların arasında gezindi. Burçaklar güneşin yansıması gibiydi. Neredeyse genç adamın omuzlarına kadar uzanıyor, görsel bir şölen sunuyordu.

Kuru ama keskin havası burçakların arasından süzülüyor, önüne çıkan her türlü canlının tenini şiddetle okşuyordu.

Beyi tarafından emir alan geç adam işini çabucak halletmenin peşindeydi. Bu bölgede o tür bir çiçeği bulabileceğinden emin değildi. Hele ki bu çiçeğin sonbahar açabilme ihtimali bu kadar az iken...

Burçakların parçaları saçlarını ve boynunu gıdıklıyordu. Kimisi kulağının kenarını kaşındırıyor, kimi ellerine batıyordu.

Onun bu tarlada ne işi vardı? Bir savaşçıya verilecek görevler lisesini yaptı.

"Adam kesmek."

"Kılıç bilemek."

"En ön safta savaşmak."

Peki ya ona şimdi verilen görev neydi. "Çiçek bulmak!"

Alnına dökülen saçları arkaya doğru savurdu ve tarladan kurtulmak için hızlı adımlarla yürüdü. Ayakkabılarının

içine giren çalılar dişlerini gıcırdatmasına sebep oldu. Bu da yetmezmiş gibi gömleğinin içine giren burçakların baş kısımları ona eziyet ediyordu.

Oflayarak sırtını kaşımaya çalışırken, bir yanda da oradan kurtulmak için çabalıyordu.

Daha fazla dayanamayarak ve vücudunun çizilme ihtimalini umursamayarak üzerindeki yünlü kabanını, ardından siyah yakalı gömleğini çıkardı. Sırtı derin bir huzur bulmuş gibi kasıldı ve derin bir oh çekti. Bu sırada ötelerde bir hareketlilik olduğunu sezemeyecek kadar keyiflenmişti. Ayakkabılarını da çıkarmak isterdi ama bu ayakları için pek de iyi olmazdı.

Uzaktaki o hareketlilik ise elindeki sepetle eğilmiş ve en sevdiği işe yoğunlaşmıştı. "Deve kulağı, ebegümeci, sarıpapatya, ısırgan otu..."

Genç kadın, otlarla kurduğu arkadaşlıkla kendinden geçmişti. Kendi kendine nağmeler mırıldanıyor, sivri küçük bıçağıyla işine yarayan bitkileri kökünden söküyordu. Elindeki kalın ve büyük sepet epey ağırlaşmıştı. İşlemeli yazması gözünün önüne düşmüştü, dökümlü elbisesi rüzgârla uçuşmak için çırpınıyordu. Burçakların arasında sık sık çıkan yabani otları toplaması gerektiği için elbisesinin epey zarar göreceğini biliyordu. Ama bunu umursamamış olacak ki tarlaya dalmış ve aç bir hayvan gibi otlara saldırmıştı.

İkili birbirlerinden habersiz adım adım yaklaşırken, genç adam kafasını yukarı kaldırmış, sabır dileniyordu. Genç kız ise elbisesini takıldığı çırpıdan kurtaramaya çalışırken debeleniyor ve söyleniyordu. Genç adam yan dönerek ve ellerini önünde siper ederek yürümeye, yol açmaya çalıştı. Beline astığı gömleği ve kabanı çalılara takıldıkça söylendi, onları zorlukla kurtardı.

Derken genç kız eğildiği yerde arkasında bir beden hissetti. Panikledi. Kuşların dans ederken attığı çığlıklar çıtırtıları duymasını engellemişti. Genç adam ise önüne çıkan engeli devirmek için kolunu savurdu.

Ne olduysa bir anda oldu.

Genç kız çığlık attı ve elindeki minik bıçağı savurarak kendini korumaya aldı. Genç adamın kaslı kolundan sıcak sıvı aşağı süzüldü. Bunu bir tehdit olarak gören kolları düşmanının boynuna dolanırken, genç kız var gücüyle çığlık atıyordu.

Uzaktan gören herhangi bir göz bu ikilinin âşık bir çiftin oynaşmak için burçak tarlasını seçtiğini düşünürdü.

Ancak gerçekte genç kız bu adamı bir tacizci ve eşkıya olarak görüyor; genç adam ise bu kızın güzel elbiseler içine saklanmış bir suikastçı olabileceğine inanıyordu.

Yırtıcı bir yaratık gibi tepinen kızın ellerindeki bıçak yeri boyladı. Ama o durmaksızın genç adamı tırmalıyordu. "Seni pislik torbası! Seni... Seni kahrolasıca eşkıya! Sen benim kim olduğumu biliyor musun?"

Adam onu sakinleştiremeyeceğini biliyordu ama bu vahşi kızın ona eşkıya demesi, onun da durumdan bihaber olduğunu belirtiyordu.

"Bir dur be kadın!" diye bağırdı. Ama bu kızın duymak bir yana, algı problemi var gibiydi.

"Babam seni öldürecek! Seni diri diri gömecek! Seni uçkuruna düşkün mahlûkat! Bırak beni!"

Adam ellerini çekmek istedi, ancak ellerini onun kollarından çektiği an daha büyük bir saldırıyla yüz yüze geldi. Genç kızın şalı örgülü saçlarının üstünden havalandı, uçlarına taktığı boncukları sırtını şiddetle döverken, adamın

üzerine atıldı. Yüzünü tırmalama niyetindeydi. Ona vereceği her türlü hasar içini soğuturdu.

Bir Bey kızına, bir ağa kızına tecavüz girişimine nasıl cüret ederdi? Babası bunu duyduğunda bu adamı hadım edecekti.

Ama tahmin ettiği gibi onun yüzüne ve çıplak göğsüne hasar veremedi. Hay Allah! Adamın bedeninin üstü çıplaktı!

Adam onun bileklerini kavradı ve sırt üstü yatırdı. İkili nefes nefese kalmıştı, öfkeli gözlerle birbirine bakıyordu.

Nefesleri sessizlik içinde bir çığlık gibi yankılanmaya başladı. Şiddetle inip kalkan göğüsler birbirine değiyor, adrenalinin verdiği heyecan damarlarını ısıtıyordu.

Genç kız, adamın yakışıklı ve soylu yüzüne bakarken, bu adamın neden eşkıya olmayı seçtiğini kestiremiyordu. Bu yüzle, bu yanık tenle ve bu çehreyle ancak bir paşa, bir padişah torunu ya da soylu bir yaver olurdu.

Genç adam ise gördüğü gözlere kilitlenip kalmıştı. Bu vahşi kadının dişleri eksik, gözleri çökük ve yüzü yara bere içinde bir ihtiyar olması gerekirdi. Yaşlı olmaktan çokça uzakta, tazecik yanık bir tene, kalın ama biçimli kaşlara, kaşlarını okşayacak kadar gür ve uzun kirpiklere, kehribar rengine benzeyen ancak kenarlarından yeşil ışıklar alan gözlere sahip, simsiyah saçları şalının altından uçuşan genç bir kız olması ihtimalini aklına bile getirememişti.

Çıplak teni, sonbahar günü ince bir elbiseyle gezen bu kızın üşümüş ve titreyen bedenine yaslanmıştı. İnce bilekleri güçlü elleriyle sarmalanmış, zarif ama güçlü bedeni altında hapsolmuştu.

Kilitlenip kalmıştı genç adam. İkisinin de fikri aynıydı. Böyle bir insan, nasıl bu kadar yabani olabilir?

"Kimsin sen kadın?" diye fısıldayan genç adamın sesi okşar gibi çıkmıştı. Hiç böylesi bir hal yaşamamış, hiçbir kadının sınırlarını böylesine ihlal etmemişti.

Genç kızın aklı yeni yeni yerine geliyor ve bedeninin bir erkeğin altında olduğunun sinyalini veriyordu. Bir de bu erkek ona kim olduğunu mu soruyordu? Gözlerini gözlerine dikmişti ve ona kim olduğunu soruyordu!

"Dur tanıştırayım..." diye fısıldadı ve daha adam ne olduğunu anlamadan bacaklarının arasına dizini geçirdi. Genç adam yana doğru devrildi, genç kız derhal ayaklandı ve ayağını son bir kere adamın karnına geçirdi.

"Ben Elfida! Bu dağların ve ovaların kızı..."

Arkasına bakmadan koşarak saçları kendininki gibi örgülerle ve boncuklarla kaplı atına atladı. Topladığı onca bitkiyi ortaya savurduğuna yansa da o adama dersini verdiği için gururlu hissediyordu. Atını son hızla mahmuzlarken babasının ona çok kızmamasını umdu. Bugün misafirlerin geleceğini biliyordu, o nefret ettiği evliliğini gerçekleştirmesi gerektiğini de biliyordu... Ama yanına en çok ihtiyacı olan bitkileri almadan hiçbir kuvvet onu sürükleyemezdi. Şimdi ise topladığı onca şifalı bitki, o sersem yüzünden ellerinden kayıp gitmişti!

Acaba kocası ona bitki toplaması için izin verir miydi? Acaba bahsettikleri o büyük şehirde istediği otları bulabilir miydi?

Onu bir cadı olarak görebilirlerdi... Ya da bir tür büyücü. Babasının tembihlerini hatırlamak zorundaydı ve bu garip yeteneğini gizli tutmalıydı.

Habersizdi. Başına gelecek olan o koca felaketten habersizdi. Şimdi yöresine gidecek ve annesinin elleriyle gömüldüğüne hazırlanacaktı.

Genç adam ise ağır darbenin hisleriyle bir süre kıvranacak, sayıp sövecek, sonra da kaderinin kollarına düşmek için geri dönecekti.

Ama önce... Önce Elfida adındaki tüm kızları sorgulatacak ve o çingeneyi cezalandıracaktı. Hayır, onun bir hayal olup olmadığını ispat etmek için ya da onu bir daha görmek için değildi bu isteği. Varlığı halen sızlayan yerlerinde ispatıyla duruyordu. Eğer delirmediyse ve kendi kendini dövmediyse o yırtıcı yaratık gerçekti.

Sıyrılan koluna gömleğini bastırdı ve homurdandı.

"Elfida..."

Anlamını biliyordu bu adın, genç adam. "Feda etmek."

Bu kız değil kendini feda etmek, önüne çıkan ilk erkeği kendi elleriyle hadım ederdi.

Homurdanan adam o çiçeği bulamamanın ve yaralanmanın verdiği sinirle atının yolunu tuttu. O çiçeği bulmak zorundaydı.

Kış çiçeği aramak için çıktığı yoluna, dikenli bir kaktüsle karşılaşarak son vermişti. Gün batımını andıran gözleri ve gece kadar siyah saçlarıyla, vahşi ama güzel bir kaktüs...

* * *

Kardelen kısa bir yollarının kaldığını işitmişti ama arabaları daha erken bir vakitte sarsılarak durunca bunun sebebini merak ederek kafasını dışarı sarkıttı. Kocasının sert sesi, "Daha arabayı kimin durdurduğunu bilmeden o güzel kafanı dışarı sarkıtmamalısın karım." diye onu azarladı.

Kardelen kızardı ve kafasını pencere pervazından içeri sokarak kızlara suçlu suçlu gülümsedi. "Kafama güzel dedi." diye fısıldayıp dişlerini göstererek güldü. Kızlar moralleri bozuk olduğu halde onun bu haline kahkaha attı.

Kapıları tıklatıldı ve yine kocasının sesi, "Kardelen." diye seslendi. Kardelen kapıyı açmadan, "Efendim kocam." diye seslendi. Yüzü yine kızardı. Bunca insanın içinde "Kocam" demek garip hissettiriyordu. Onu sahiplenmişini herkesin duyması...

"Şimdi kafanı dışarı uzatabilirsin karım. Hatta mümkünse dışarı çıkabilirsin." diye ona takıldı genç adam. Kardelen onu utandırdığı için söylenerek kapıyı açtı. "Ben aptal değilim ki, söylesen anla..." Lafı ve söylenişi yarıda kesildi. Kocası güçlü elleriyle onu kavradı. Kardelen daha ne olduğunu anlamadan kocasının dizlerinde ve Kuzguni'nin üstündeydi. "Siz devam edin!" diye bağırdı kocası. Askerlerin kısık kahkahaları ve kızların kıkırdamaları eşliğinde genç kızı dizlerinin üzerine iyice yerleştirerek atını mahmuzladı.

Kardelen eşarbını okşayan keskin rüzgârla nefesini tuttu. Burnuna kuru ot, nemli toprak ve tuzlu su kokusu geliyordu. Bu kadar keskin bir gölün veya akarsuyun kokusunu ilk kez duyumsuyordu.

Burnu ve elleri üşüse de önemsemedi. Ama kocası önemsiyor gibiydi. Ellerini bir eline alıp, dizginleri tek eliyle kavradı; Kardelen'in ellerini ovaladı. "Üşümüşsün." diye kulağına fısıldadı. Kardelen'in birkaç saattir dokunamadığı kocası o kadar yakın, o kadar sıcaktı ki iç çekmeden edemedi.

Kocası onun iç çekişini neye yormuştu bilinmez ama genç kız çığlık bile atamadan beline sarılan güçlü kollarla ters dönmüş ve kocasıyla yüz yüze gelmişti. Bacaklarını genç adamın bacaklarından iki yana salmış, yüzleri birbirine bakarken nefes nefese kalmıştı. Kocası, hâkimiyeti Kuzguni'ye bırakarak ellerini tuttu ve ceketinin içine, belini saracak şekilde çekti.

Belli ki iç çekişini üşümesine yormuştu. Kardelen genç adamın kabanının içinden suratına doğru üfleyen sıcak havaya daha fazla dayanamadı, derhal kollarını ahtapot gibi ona doladı, burnu boyun girintisini buldu.

Kocası dizginleri tekrar kavradı. Çenesini Kardelen'in omzuna dayadığında, "Şimdi daha iyi..." diye mahzunca mırıldanışını duydu genç adamın.

Kardelen iç çekti ve "Evet..." diye fısıldadı. "Çok daha iyi..."

Çünkü yolculuk boyunca hasret kaldığı kokuyu içine çekebiliyor, bu da yetmezmiş gibi ona sıkıca sarılabiliyordu.

Kocasının sık nefesleri kulağının ardındaydı. O da onu kokluyor olmalıydı. Kardelen kadar özlemiş miydi? Bu mümkün müydü? Çünkü Kardelen ondan birkaç saat ayrı kaldığında bile boğazı düğümleniyor, burnu hasretle yanıyordu.

Sanki bunu sesli sormuş gibi, "Özlemişim." diye mırıldandı kocası. Kardelen heyecanlanan kalbini susturmaya çalıştı. Göğüsleri birbirine değiyorken kocasının duymaması imkânsızdı. Derin bir nefes aldı, "Neyi?" diye sordu.

"Seni..." diye mırıldandı kocası. "Şu düğün dernek işi çabucak bitsin istiyorum."

Kardelen gözlerini kırpıştırarak yutkundu. "Niye ki?" diye sordu bilinmezlikle. Aslında bilmemesi imkânsızdı ama o yine de kendini kandırmak istemiyor, cevabı duymak istiyordu.

"Çünkü evimize dönebiliriz ve sen yalnızca bana kalırsın."

Bunun ne demek olduğunu anlamayan Kardelen kafasını kaldırdı. Ah, büyük hata! Çünkü kocası ona doğru eğilmişti ve burunları nazikçe birbirine sürttü. Solukları-

nın arasında hiç mesafe yoktu. Birbirlerinin ciğerlerindeki havayı solurken, "Yalnızca sana mı?" diye fısıldadı genç kız.

Kocası o iç eriten sesiyle fısıldadı. "Bir tek bana..."

Genç adam Kardelen'i belinden tuttu. Kardelen bir öpücüğün beklentisiyle gözlerini kapattı. Ancak gözlerini açtığında havalanmıştı ve yere iniş yapıyordu. Kocasının güçlü kolları belini bırakmadı, sersemleyen bedenini dengede tuttu.

"Geldik."

Kardelen kocasında kilitlenen gözlerini ondan alabilmek için epey uğraştı, sonra etrafa göz gezdirdi. Gördüğü manzarayla aniden soluğu kesildi.

Bir çeşit cennet parçasının içine düşmüş gibiydi. Bir göl dolusu pamuk gibiydi ayaklarının altı. Nemli ve ıslak toprak beyazdı! Bembeyaz!

Bulutlar gökyüzünü terk etmiş de yeryüzüne inmiş gibiydi. Su, mavi göğü hatırlatıyordu; beyaz toprak bulutlardı... Kardelen gökyüzünde yürüyordu!

"Bu..." dedi, kocasının sıcak kollarından uzaklaşıp etrafına parlayan gözlerle bakarken. "Bu..."

Dili tutulmuştu. Hangi tabir bu görüntüyü anlatabilirdi?

Karların ortasında bir Kardelen'di bu gölün tasviri.

Kardelen elini ağzına götürdü ve titrekçe, "Mükemmel..." diye fısıldadı. Sonra kocasına döndü gözleri. Kara Arslan ona gülümseyerek bakıyor, karışmış saçlarını mahcupça bir eliyle kurcalıyordu. Kardelen aniden hiç atmadığı kadar yüksek sesli bir kahkaha attı ve kocasını habersiz yakalayarak onu kucakladı. Ayaklarını beline dolayıp yüzünü ellerinin arasına alarak, "Kocam, burası hayatımda gördüğüm en güzel yer!" diye bağırdı.

Kara Bey onun kahkahasına eşlik etti. Sahte bir kızgınlıkla kaşlarını çattı hemen sonra. "El âlem ne der şu halimize?"

Kardelen kıkırdadı ve etrafa baktı. "Kazlar mı ayıplar? Yoksa balıklar mı?"

Kara Bey yine kahkaha atarken Kardelen burnunu kocasının burnuna sevgiyle sürttü. Bu cesareti nerede bulmuştu bilmiyordu ama onu öpmek istiyordu. İlk kez bu öpücüğü kendi başlatmak istiyordu.

Ama kocası öyle düşünmüyor olacak ki onu ayaklarının üzerine indirdi. Ceketini çıkardı ve atının üzerine bıraktı. Ayakkabılarını da çıkardı, yünlü pantolonunun paçalarını katladı. Kardelen onun ne yapmaya çalıştığını anlayamadı. Kocası ise, "Kaftanını çıkar." diye ona buyurdu. Kardelen anlamasa da buna itaat etti.

O kaftanını atın üzerine atmaya çalışırken kocasının sıcak elleri bileğini kavramıştı. Kardelen yerinden sıçradı ama Kara Bey ihtiyatla işine ara vermeden devam etti. Ayağındaki bağcıklı kışlık ayakkabılarını özenle çıkardı, Kardelen'in yünlü örgü çorabını ayağından çekti. Çıplak ayağı havada asılı kalan Kardelen kocasına soru sorarak baktı. Ama kocası diğer ayağını da aynı şekilde çıplak bırakınca utanmaya ve çekinmeye başlamıştı. Ayağıyla ilgilenen güçlü elleri sıcacıktı. Ayakları onun ellerinden daha ufaktı.

Yalınayak kalan Kardelen kocasına soru soran gözlerle baktı. Genç adam ise onun elini tuttu ve beyaz kuma doğru sürükledi. Nemli kum suyun etkisiyle yumuşacıktı. Buz gibi bir su bekleyen Kardelen suyun ılık olduğunu hissedince minnetle iç çekti. Bileklerine henüz gelebilen su çok berraktı. Daha derin olan kısmı ise bembeyazdı ve gökyüzünün yansımasını taşıyordu. Akşama yakın bir vakit olduğu için güneş kızıllaşmaya başlamış, bulutlar birer pembe pamuk gibi şekiller alıyordu.

Eteklerinin ucu hafif ıslanmaya başlayınca Kardelen biraz daha havalandırdı. Etraf ıssızdı ve bedenini yabancı gözlerden koruyacaktı. Onun bu tedirgin bakışları kocasını gülümsetmişti. Memnun kalmış gibiydi.

"Beğendin mi?" diye sordu sıcak bir tebessümle. Sert yüz hatları yumuşacıktı. Kardelen onu daha önce hiç bu kadar gevşemiş ve tasasız görmemişti.

"Beğenmek mi?" diye şakıdı genç kız. "Bayıldım!"

Eteğinin ıslanmasını umursamadan ellerini iki yana açtı ve etrafında birkaç tur döndü. Havayı ciğerlerine çekerken gözlerini yummuştu. "Burada ölebilirim..." diye konuştu neşe içinde. "Hayatımın tam bu noktasında!"

Âşık olduğu bir kocası vardı. Üzerinde kıymetli bir elbise, saçlarında güzel bir örgü ve sevgi dolu dostları... Hiç ummadığı ve beklemediği bir yerdeydi Kardelen.

"Lanetli Kardelen" bir Hanım olmuştu. Kara Kurt'un kadını, cengâverlerinin Hanım'ı.

Son turunu dönerken kocası tarafından kucaklandı genç kız. Kara Bey, onu nefes nefese kendine yasladı ve üşümüş yanaklarını avuçladı. "Ölemezsin." diye fısıldadı dudaklarına doğru, hırçın esen poyrazlar gibi bulutlanan gözleriyle ona bakarken... "Buna izin vermem."

Kardelen'in gülen yüzü soldu, kocasının aç ve muhtaç bakışlarıyla boğazı kurudu. Şimdi öpmeliydi onu. Yüzünü ellerinin arasına almalı...

Ama bunu yapamadan kocası kaşlarını çattı ve güneşe baktı, "Gitmemiz gerek." diye mırıldandı. "Onlara tekrar yetişmeli ve hep beraber köye giriş yapmalıyız."

Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Sanki hoşuna gitmeyen bu işe zorlanmak onu sinirlendiriyor gibiydi. Kardelen onu

teselli etmek istedi. Sonra aklına gelen düşüncelerle bundan vazgeçti. Çünkü kendi de zoraki bir evliliğe zorlanan Kara Arslan, aynı durumu askerleri için istemiyor olmalıydı.

Kim istedi ki? Kardelen gibi sorunlu bir kızı zorla almasaydı, Kara Bey asla ona bakmazdı. Kendi gibi dirayetli ve güçlü bir kadın alırdı.

Kardelen hırsla yanaklarını dişledi, kocası onu kucaklarken. Ayaklarını yerden havalandırmış ve atına doğru taşımıştı. Ama Kardelen onu başka bir kadınla hayal ederken içine düşen kor ateşe engel olamıyordu.

Kocası ona ayakkabılarını giydirmek için eğildiğinde Kardelen bu görüntüyle ölebileceğini düşünüyordu. Koskoca adam dizlerinin üzerine eğilmiş, minik ayaklarını diz kapaklarına kaldırmış ve ayaklarının altındaki kumları temizliyordu. Zarif hareketlerle ayakkabısını giydirirken kırılmasından korkuyor gibiydi. Kardelen ise ona öyle sıkı sarılmak istiyordu ki, muhtemelen onun kadar güçlü olsa kocasının kemiklerini kırardı.

Diğer ayağını da aynı şekilde temizlerken Kardelen onun kasılan omuzlarına tutunuyordu. Gergindi. Neden?

Genç kız sorma cesaretinden bulunamadan kocası kendi ayakkabılarını da giydi ve yünlü kabanını üzerine geçirdi. Genç kızın kaftanını omuzlarına atarken," Hadi gidelim." dedi.

Kardelen kararsızlıkla arkasındaki manzaraya baktı. Tuz olduğunu anladığı kumlar pembeye dönmüştü, göle yansıması düşen güneş ise kızıldı. "Tıpkı ben gibi." diye düşünmeden edemedi.

"Yine getiririm seni karım." dedi kocası tedirgin bir sesle. "Şimdi gitmemiz gerek."

Kardelen onun ata atlayışını ve eğilip onun belini avuçlayışını hissetti. Genç kızı bir çuval gibi kolaylıkla kaldırdı ve dizlerine yanlamasına yerleştirdi. Atını mahmuzlamadan kafasının arkasından tuttu ve yüzünü boynuna gömdü. Ellerini de kendi kabanının içine yerleştirdi.

Kardelen hareketsizce duruyordu ama kocası tedirgin gibiydi. Nedenini anlamayan Kardelen ellerini kabanının içine iyice gömdü. Ve eve çabuk dönmeyi, kocasının onu öpmesini diledi.

Ahu ve Aybüke'nin bulunduğu arabaya dönen Kardelen'in yüzü düşmüştü. Çünkü Akkız ve kocası ona göz kırparken bu kutuya tıkılmaktan nefret ediyordu. Yolculuk boyunca surat asan yol arkadaşlarını taklit ederek dudak büktü ve kollarını bağladı.

"Al işte, bir katır sevdalısı daha." diye mırıldanışını duydu Aybüke'nin. Kendi kendine söyleniyor gibiydi. Kardelen gözlerini büyüterek ona baktığında genç kız omuz silkti. "Al birini, vur ötekine." diye üstüne bastıra bastıra konuştu. "Selma'nın ellerinden öpmek gerek. O katırların içinden adam çıkarmış."

Kardelen yutkunarak etrafını kolladı. Biri duyar diye odu kopmuştu. Koskoca Kara Bey'e katır mı diyordu? Ama kıvrılan dudaklarına engel olamadı. Ahu bile bir nebze kıkırdamıştı. Öne doğru eğildi genç kız ve Aybüke'ye, "Cidden bazen çekilmez katırlar oluyorlar." diye fısıldadı ve gülümsedi. Aybüke de aksi surat ifadesini koruyamadı, gülümseyiverdi.

Birkaç dakika kıkırdamaları kesilmedi. Aybüke ortamı yumuşatmış ve Ahu'nun bile geldiğinden beri ilk kez sesli gülmesine sebep olmuştu.

Varmak üzere olduklarını seziyordu Kardelen. Aslında daha erken varıyor olmaları gerekirdi ama kocasının garip ama muhteşem sürprizi yüzünden askerleri yolculuğu ağırdan almıştı. Bakan hanımlarının bir kısmının söylendiğini işitmişti. Aybüke bunu, "Hanımların oturacak yerleri ağrımış." diye ifade etmişti, Kardelen kıpkırmızı kesilene kadar gülmüştü.

Ve kocası yine ona seslenmiş, Kardelen yine attan düşmüşe dönerek yerinde sıçramıştı. Bu sefer kafasını dışarı uzatmadı ve "Efendim kocam." diye mırıldandı yumuşak bir sesle. Kocasının sesi gergindi. Kararsızlıkla, "Sana bir şey vereceğim, elini uzat." diye seslendi.

Kararsızlık ve Kara Bey. İmkânsızdı! Kardelen elini başına ne geleceğini kestiremeyerek titrekçe uzattı.

Titreyen parmaklarını kocasının güçlü parmakları kavradı. Genç adamın başparmağını elinin ayasında hisseden Kardelen, parmaklarını aramak zorunda kaldı. Parmaklarına metal ve soğuk bir şey değdi ve parmağı ağırlıkla aşağı sarktı. "Tamam." diye seslendi kocası, resmi bir işi tamamlarmış gibi.

Kardelen elini içeri çektiğinde parmağında yabancı bir madde hissetti. O madde pencereden süzülen hafif ışıkla ışıldıyordu; arkasında bir ip saklıyordu. Genç kızın parmağı bükülse de ipin neye bağlı olduğunu sezmek için hızla çekti. Pencereden içeri dalan bir dal çiçeğe baktığında nefesi ciğerlerini terk etmişti.

Kızlar da kendisi gibi soluksuz kalmış, gözlerini büyüterek parmağındaki ayrıntıya bakıyordu.

Kardelen aslında yüzüğün varlığını unutmuştu. Onun için daha önemli bir ayrıntı vardı. Kocası ipin ucuna bir

Kardelen bağlamıştı! Bir kış çiçeğini sonbaharın son günlerinde bulmuş, onu Kardelen'e vermişti!

Ama bu çiçek beyazdı. Bembeyaz... Bir gelin gibi... Bir kefen gibi... Ölüm ve doğum gibi... Kardelen'in gözünden düşen şeffaf ve sıcak yaşlar gülü okşarken, kızlar elindeki yüzüğü inceliyor olmalıydı. Kara Bey'e ait olduğunu gösteren yegâne nişandı bu yüzük. Ama genç kızın kalbini tamamen çalışının asıl ispatı bu çiçekti. Ruhunu ve kalbini teslim edişinin kesin kanıtı...

* * *

Kara Bey'in eli, en ön safhadan duyduğu çığlığı andıran seslerle kılıcını bulmuştu. Aynı anda yakınına gelen Abrek, sesleri bastırarak bağırdı.

"Endişelenecek bir şey yok Bey'im!"

Sinan aynı ses tonuyla diğer yanından bağırdı; "Nasıl yok? Çığlık atıyorlar!"

Abrek kahkahayı andıran bir ses çıkardı. "Hayır, sizi nazardan koruyorlar." diye keyifle konuştu. "Bu onların geleneği... Sevinçlerini haykırmak, kötü ruhları ve kem gözleri kovmak için bu sesi çıkarıyorlar."

Sinan, Alp ve Kağan aynı anda yutkundu. Böyle bir karşılama asla beklemiyorlardı. Ağaçların yanına dizilmiş yöre halkı gün yüzüne çıkarken, kadınlar renkli elbiseleri ve eşarplarıyla ellerini ağızlarına vuruyor, bir çeşit ıslığı andıran ses çıkarıyorlardı.

Kara Bey daha ne kadar şaşırabileceğini kestiremeden, bir adam önlerine büyükçe bir koç devirdi ve besmelelerle gırtlağını kesti. Hayvan çırpınırken kanını onların güzergâhına akıttı. Kara Bey istemsizce geriye baktı ve Bakan hanımlarının ardındaki su rengi gözleri görmeye çalıştı.

Karısı böyle şeylerden ürkmezdi, o cesur bir kadındı. Ama Kara Arslan onu bilmediği bir yere getirdiği için tedirgindi.

O yüzüğü verene kadar gerim gerim gerilmiş, ne yapacağını bilememişti. Tuzlu gölü daha önceki seferlerinden görmüştü genç adam. Bir su aşığı olan karısına bu manzarayı göstermek istemişti. O zamanlar beyaz bir karın ortasındaki su birikintisi gibi görünürdü tuzlu göl ona. Ama bu sefer ki görüşü karısını anımsatmıştı genç adama. Onca beyazın ve karın ortasında açan bir kış çiçeği. Göz alıcı ve eşsiz...

Ve Kara Arslan, eşsiz karısını ne olduğunu bile bilmediği bu Beyliğe getirmişti. Birkaç asker dışında korumasızdı. Padişaha kanı kadar güveniyordu ama geçmiş yakasını bırakmayan bir alacaklı gibiydi. Kim bilir kaç hain barındırıyordu bu köy? Peki ya köyün Beyi'ne güvenebilir miydi?

İlk başlarda Çerkes Beyi için düşündüklerini hatırladı. Ama Bey, son geldiğinde kızını kesin bir dille uyarmış, onun yerinin Osmanlı askeri olan kocasının yanı olduğunu söylemişti. O dönemler bir parça kırılmıştı nefreti, şimdi ise parçalanmak üzereydi. Ama kız kardeşinin ve Selim'in acısı halen taze, intikam yemini yerli yerindeydi. Bu beylikte ufacık bir muamma gördüğü vakit elini kılıcına uzatmaktan sakınmayacaktı. Padişah onu anlayacaktı.

Önlerinde duran bir sıra insana baka kaldı Kara Bey. Ortada duran hafif beyaz sakallı ve cüsseli bir adam vardı. Onun iki yanında üçer tane genellikle siyah saçlı, genç ve dinç delikanlılar mevcuttu. Bir kısmı muhtemelen Kara Bey'le yaşıttı. Aralarında en fazla birkaç yaş olmalıydı. Sağ sıranın en sonunda ise en küçükleri duruyordu. En fazla sekiz, dokuz yaşlarında bir delikanlıydı. Bu gençlerin kardeş olduğu gün gibi ortadaydı. Siyah saçlarından,

uzaktan bile seçilen keskin ve renkli bakışlarından, duruş şekillerinden...

Ortadaki şu meşhur Kürt Beyi olmalıydı. Yanlarındakiler ise oğulları... Kaç çocuk olduğunu hesaplayamadı genç adam. Kızlarının da olduğunu işitmişti. Ne kalabalık bir aileydi bu böyle?

Geri dönüp karısını gerisin geri götürmeyi planlarken Bey onları Allah'ın selamıyla selamladı. Kürtlerin büyük bir çoğunluğunun Allah inancına asırlar önce geçtiğini biliyordu. Ufak bir kısmı Hristiyanlık ve Zerdüştlük dinine halen inanmaya devam etse de bu ufacık bir kısmıydı. Kara Bey Çerkeslerin de böyle olduğunu duymuştu. Ama onun karısı ve Beyliği maalesef henüz Müslümanlıkla tanışmamıştı. Abrek gibi gençler onlara öncü olmak için vardı. Ateş gibi züppeler ise bu öngörüyü silmek için uğraşıyordu.

"Selamun Aleyküm Osmanlı Beyi Kara Arslan." diyen adamın lehçesi ağır ve oturaklıydı. Ama Türkçeye oldukça hâkim gibiydi. "Hoş gelmişsiniz."

Kara Bey, "Aleyküm Selam." diye kararlı ve oturaklı sesiyle selamladı. Kadınların gerildiğini ve adamların dikeldiğini hissetti. Kara Bey sesindeki hâkimiyete engel olamazdı, olmazdı da. Hele ki kızıl güneşi hemen arkasında, korumasız bir şekilde bekliyorken...

Tıpkı karısının babasına yaptığı gibi, bu adamlara da gözdağı verecekti. Kara Bey, test etmeden kanından gelene bile güvenmezdi.

"Buraya Padişahımızın emri üzerine geldik. Bir sulh evliliği yapmak için çaldık kapınızı." Gerisini getirmedi. Uzun cümleler hâkimiyetini kaybettirirdi. Adamları tedirgin bırakmak en doğrusuydu.

Adam eli ile arkasındaki ovaya dizilen çadırları ve bir kısım taş evleri gösterdi. Çadırlar kocaman, taş evler ise yeniydi. "Buyurun, kapım Padişahımızın askerine her daim açıktır."

Kara Bey bir süre bekledi, bakışlarıyla adamları tarttı ve bir baş hareketiyle askerinin önde gitmesine sebep oldu. Alp, Sinan, Kağan ve Abrek bir sıra halinde giderken, arkalarından Bakanların eşlerini taşıyan araba onları takip ediyordu.

Ovadaki kızların iç çektiğine ve fısıldaştığına yemin ederdi Kara Bey. Suratında yer etmeye çalışan gülüşü geri tepti. Kardelen'le tanışma anı halen tazeydi. Kızlar o zaman da askerleri için iç çekmişti. Kardelen dışında... Kardelen ona özeldi. Ona aitti. Onu "Delikanlı" diye çağırmış olabilirdi ama şimdi kanıyla, canıyla Kara Bey'in kadınıydı ve Kara Arslan'ı bir delikanlıya çeviriyordu.

Akkız'ı kavrayan Kara Arslan, Kardelen'in bulunduğu arabaya doğru ilerledi. Kürt Beyi ve çocukları onu tedirgince izliyordu. Onun gideceğini mi sanmışlardı? Kara Bey onlardan korkmazdı, o korkuturdu ama kaçmazdı. Ama kadınını yanında istiyordu. O kutu onu korumak için yeterli değildi. Ayrıca bu halka bir gözdağı vermeliydi. "Benim kadınım, benim yanımda." gibi bir sesleniş olacaktı bu görüntü. Adamların onu süzüşüne bir süre katlanmak zorunda kalacaktı. Kardelen'in görülmemiş güzelliğinin herkesi etkisi altına alacağını biliyordu, bu erkekler de aptal değildi.

Pencere kenarından onun gelişini izleyen minik kadını, onu azarlayacağını düşünmüş olacak ki çabucak geri kaçtı ve perdeyi örttü. Kara Bey kıvrılan dudaklarına engel olamadı. Kapısını tıklattı ve "Benimle gel karım." diye seslendi.

Kardelen kapıyı araladı ve ona soran gözlerle baktı. Kara Arslan uzandı, onu önce kendi dizlerine, sonra hemen yanı başındaki Akkız'a bindirdi. Beyaz atın üstündeki güzelliği yutkunmasına sebep oldu; dişlerini sıktı, "Allah'ım sen sabır ver." diye fısıldadı. Onu ebediyen saklayamazdı. Kendi kontrolü altında onun Kara Kurt'un kadını olduğunu herkese gösterecekti.

Atları dip dibe yürürken Kara Arslan karısına doğru hafifçe eğildi. "Karşına bak Kardelen. Ne olursa olsun başka yöne bakma. Bir nokta belirle ve gözlerini oradan ayırma."

Aşağı bakamazdı Kardelen. O Bey karısıydı ve güçlü, başı dik olmalıydı. Meraklı ve araştırmacı gözlerini etrafta da çeviremezdi, bu onun güzel gözlerini görmeleri için herkese fırsat verirdi.

Kara Bey de tıpkı onun gibi gözlerini bir noktaya kilitledi. En büyük oğlun gözlerine... Çehresi sert ve kararlıydı. Dimdikti. Bir Bey varisi olacak kadar güçlü görünüyordu. Ama bu gücü Kara Bey'e sökmezdi. Bakışlarını bölen şey Bey'in hanımı olduğunu tahmin ettiği, geleneksel kıyafetler giyen kadındı. Kadın, Kardelen'in atına uzandı ve yularını tuttu. Kara Bey kendini zorlukla tuttu. Kadın, Kardelen'e sıcak bir tebessüm sununca bir nebze gevşedi. Ama halen tedirgindi. Kadınların arabaları farklı bir yöne, erkekler ise bir başka yöne çekilmişti.

Kara Bey, karısına bir baş onayı sundu. Onu yalnız bırakma fikri kötüydü. Ama kendiyle beraber götürme fikri daha kötüydü. Bu yüzden sanki karısını hiç önemsemiyormuş gibi arkasını döndü ve atını hafif hafif mahmuzladı.

Onu karşılayan çocuk, en ufak olan Bey oğluydu. Kendi atını Kara Bey'in bir kaça adım ötesinde sürerken, ufak beyleni titriyordu. Bu görevi ona babası vermiş olmalıydı.

Kara Arslan'ın babası da ona böyle büyük görevler verirdi. En azılı düşmanıyla sohbet etmişti daha on yaşındayken Kara Bey. O zamanlar eşkıyaların başında Zebur denen it değil, onun babası olan, lakabıyla anılan Akbaba vardı. Hayvan isimleriyle kendilerini ne de güzel tanıtmışlardı leş düşkünü, hazıra konan bir avuç kıymet bilmezler...

Çocuk titrekçe dizginlerini tutarken, "Adın nedir delikanlı?" diye sordu Kara Bey, onu bir nebze sakinleştirmek için. Bu çocuğu neden sakinleştirmek istediğini bilmiyordu. Titreyen elleri yüzündendi belki, belki de kendine benzettiği için...

"Hazar, Bey'im." Çocuğun Türkçesi babasınınkine oranla daha düzgün ve akıcıydı. Hafif bir sürçmeye sahipti, tıpkı karısınınki gibi...

Çocuk onun ses tonuyla daha da titrer bir hale geldi. Kara Bey büyük çadıra daha yol olduğunu görünce önden giden atlılara bir süre gözlerini dikti. Adamlar kendi dillerinde konuşuyor ve kahkaha atıyordu. Bu küçük çocuğa ise akıllarınca en zor görevi vermişlerdi.

"Anlamı ne genç?" diye sordu sesini yumuşatmaya çalışarak. Çocuk dizginlerini sıktı ve omuzlarını dikti. "Anlamı, barış ve güvendir Bey'im."

Kara Arslan gülümsedi. "Umarım çocuk..." diye fısıldadı. "Umarım bunu başarırsın."

Çadıra vardıklarında çocuk atından atladı ve Kara Arslan'ın hemen yanına bir tabure getirdi. Taburenin ne işi vardı? Attan inmesi için mi? Bu resmen onu aşağılamaktı.

Sesine hâkim olamayarak, "Çek şunu çocuk!" dedi. Ağabeyleri onu azarlar gibi çekiştirerek tabureyi ayaklarının altından çekti. Kara Bey, büyük bir gürültüyle atladı ve ayaklarının tozunu silkti.

Ağabeyleri çocuğu azarlamaya devam ediyordu, Kara Bey onların damarına basmayı umdu. "Çocuğa kızmayın, belli ki buradaki erkekler attan tabure olmadan inemiyor."

Adamlar kıpkırmızı kesilirken en büyük ağabey, Kara Bey'e doğru keskin bir bakış attı. Kendi ifadesinin yansıması bu yüzdeydi. "Bu saygıdandır Kara Arslan Bey." dedi kelimelerin üstüne basarak. "Biz misafirlerimizi rahat ettirmeyi seven bir milletiz."

Türklerden bu konuda hiçbir farkları yoktu. Karısının halkı da ikram ve saygı konusunda onlardan geride kalmazdı. Ama içlerindeki hainler bu iyimserliği gölgeliyordu. Kara Arslan sadece boş boş baktı ve onu yönlendirmelerini beklemeden çadırdan içeri girdi.

Çadır koyu renk halılarla örtünmüş, kalın duvarlar gibi kat kat kalınlaştırılmıştı. İçerisi yaz günü gibi sıcaktı. Ortada sobayı andıran bir köz yanıyordu, közün etrafında sıcak sular ve ikramlık kuru meyveler mevcuttu. Çadırın duvarları boylu boyunca kırmızı renkli yastıklarla, yastıkların hemen altı da aynı renk minderlerle kaplıydı. Askerleri çoktan kurulmuş ve yerleri belirlenmişti. Beylerini görünce ayaklandılar. Kara Bey eliyle onların oturmasını işaret etti. Kürt Beyi, Kara Bey'e baş köşeyi gösterdi ve "Buyurun Bey'im" dedi. Hemen yanındaki mindere de o kurulmuştu. Odanın her yanına hâkim olan köşeden çadırı incelemeye devam etti Kara Bey. Acaba Kardelen'e de böyle sıcak bir çadır ve bol yiyecek sunulmuş muydu? Karısı aç kalırsa koca köyü katledeceğinden korktu. İçinde yaşayan Kurt dişisinin aç beklemesi fikrinden memnun değildi.

"Evet..." diye lafını uzatarak gerindi. "Gel gelelim, geliş sebebimize."

Adam gerildi. "Önce yemek yiyelim, yol yorgunluğunu üzerinizden atın Bey'im" dedi. Kara Arslan kadınların yorulduğunu biliyordu, kendine kalsa hemen kızı alır ve çıkardı. Düğünü ve nikâhı bile Padişah'ın gözetimi altında yapma taraftarıydı. Adam sözlerine, "İzin verin size ikramda bulunalım, kadınlar da karnını doyursun ve dinlensin." diye devam etti.

Kara Bey kadınlara da aynı hürmetin gösterildiğini işittiğinde derin bir nefes vermeden edemedi. Murat da onunla beraber aynı nefesi verdiği için gözleri kesişti. Sessiz bir iletişimin ardından kafasıyla onayladı Kara Bey. "Ama fazla uzatmayalım, yolcu yolunda gerek." dedi keskin bir sesle.

Ne vardı sadece savaşçılarıyla gelseydi ve kızı aldığı gibi geri dönselerdi? Ama bu Kürt Beyi ısrarla kınanın âdetten olduğunu, hanımların gelmesi gerektiğini söylemişti. Kara Bey oldum olası böyle âdetleri saçma bulurdu. Düğün dernek gösterişini de sevmezdi.

Bir süre sonra önlerine gelen koca tepsiyi en az dört adam taşıyordu. Adamlar zorlanıyor olmalıydı. Çünkü bakırdan işlenen sininin bir ucu kendine, bir ucu bir adam boyu uzaktaki Alp'e uzanıyordu. Alp kapının yakınına kurulmuş, her an kaçmak ister gibi bir halle oturuyordu. Kara Arslan'ın dudakları kıvrılmak istedi, buna engel oldu. Kağan ise sanki Alp onun yerini kapmış gibi ters ters bakıyor, aynı kaçış planını kurguluyordu. Abrek ve Sinan onlardan tamamen farklı olarak, önlerindeki yemeğe daha önce görmedikleri bir hazineye bakar gibi bakıyorlardı. Sinan'ın ağzının suyu aksaydı şaşırmazdı Kara Bey.

Gelen sofraya baktığında ise aynı şaşkınlığı kendi de yaşadı. Bir çeşit bulgur pilavının üzerine, kocaman bir kızarmış kuzu yatırmışlardı. "Buyurun, başlayın Bey'im." dedi adam ciddiyetle.

Kara Arslan, babalarının yanına sıra sıra dizilmiş gençlere baktı. Hepsi Kara Bey'in ağzına bakar gibiydi. En büyükleri ve en küçükleri dışında... En büyükleri ona keskin bakışlar atmaya devam ediyordu, en küçükleri ise Sinan'ın küçük bir taklidi gibi ağzının suyu akarak yemeği süzüyordu.

Sessizlik içinde tahta kaşığı eline aldı ve yemeğe daldırdı. Lokmasını yutar yutmaz bir hareketlilik oldu. Tüm gençler yemeğe bir anda gömüldüler. Kardelen burada olsa bu görüntüye kahkaha atardı.

Sahi, karısı şimdi ne durumdaydı? Karnı ağrıyor muydu? Yolculuk onu yormuş muydu? Lokmasını zorlukla yuttu. Onu en erken vakitte görmeyi umdu.

* * *

Kardelen önündeki yemeğe bakarken yutkundu. Allah aşkına bu kocaman kuzuyu hangi Allah'ın kulu bitirebilirdi? Bakan hanımlarının bir kısmı balık etliydi. Bir kısmı da Kardelen kadar zayıftı. Yine de bu koca kuzunun ve pilavın bitmesi olanaksızdı. Dediği gibi de oldu. Bir süre sonra nerdeyse sırt üstü devrilecek hale gelen kadınlar karınlarını ovaladılar. Bey hanımı olan aksanlı kadın onlara sürekli gülümsüyor, ikramda bulunuyordu. Âdetleri ve geleneklerinin bir kısmı Kardelen'in soyunun geleneklerine benziyordu. Saygı ve hürmet, misafirperverlik, sıcakkanlılık... Gerçi Osmanlı'nın birçok kültürü de kendi kültürleriyle uyuşuyordu. Öyle aman aman bir fark yoktu.

Kardelen gelinlik kızı görmek için sabırsızlanıyordu, aynı zamanda ruhu daralıyordu. Ahu'nun tedirgin bedenine içi gidiyordu. Damat adayı Alp olmamalıydı. Eğer kocası biraz görebilmiş ise bunu engellemeliydi.

Alp de salaklık etmemeliydi. Yoksa ömürleri boyunca birbirine meftun ama başkasına bağlı insanlar olacaklardı. Ahu yeterince acı çekmişti. Alp'in bu yaptığı pervasızlıktı.

Kadınlar arada o farklı dille fısıldaşıyordu, bir tür tedirgin hal içindelerdi. Kardelen kendi evlendiği günü hatırladı. Çamurlarla döndüğü çadırlardan, at üstünde ayrılmıştı. Bu kız da kendi gibi bir anlaşmanın eseri mi olacaktı? Kardelen kocasına âşıktı, âşık olmadan edememişti. Ve tüm o mecburiyet gözünde silinmişti. Geçmişe gitse onunla evliliğini engellemezdi. Ama ya bu kız kabullenmezse?

Bu büyük bir felakete yol açmaz mıydı?

Derken çadırdan habercinin sesi duyuldu. Adam Kürt dilinde bir şeyler söyledi ve kadınlar zılgıt çalmaya başladı.

Kardelen şaşkınlıkla "Ne oldu?" diye sordu Aybüke'ye.

Aybüke tedirgince omuz silkti. "Bilmiyorum."

Kürt Beyinin karısı Kardelen'in ellerinden tuttu ve kaldırdı. "Artık aile olduk." dedi gülümseyerek. "Kızım sana emanet."

Ahu'nun elindeki bardak gürültüyle yere düştü. Kardelen kızın istendiğini ve damadın seçildiğini anladı. Titreyen omuzlarına engel olmaya çalışarak sordu. "Kim?" Kadın anlamamış gibi gözlerine bakınca, "Damat kim?" diye fısıldadı.

Kadın şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bilmiyor musunuz?"

Kardelen kafasını iki yana salladı.

"Kocanızdan sonra gelen ilk bekâr erkek kimse, o." dedi.

Kardelen şaşkınlıkla soluğunu tuttu. Yani bu adam herhangi biri olsa bile bu insanlar kabullenecekti. Ama kocasından sonra gelen ve bekâr olan bir tek kişi biliyordu. Ahu'ya döndüğünde onun yere düşürüp kırdığı seramik-

ten şekillenmiş bardağın parçalarını toplarken buldu. Kimisi eline batıyordu, kimisi elleri titrediği için tekrar yere boyluyordu ama o inatla toplamaya devam ediyordu. Aybüke'nin ısrarlarını duymuyordu.

"Bu gece kınamız var." dedi kadın kararlı bir sesle. "Bir saat dinlenesiniz ki dinç olasınız."

Kardelen kafasıyla onaylarken Ahu'yla ne yapacağını bilemiyordu. Onu buralardan alıp kaçsa mıydı? Alp'in kafasını kırsa ya da tam göğsünün ortasına oklarından birini fırlatsa mıydı?

Kardelen dinlenmedi. Ahu ve Aybüke de öyle... Çünkü ikisinin de hem kendileri hem birbirleri için kaygıları vardı. Bu durum Kardelen'in hiç ama hiç hoşuna gitmemişti. Kocası bu kadar anlayışsız olabilir miydi? Peki ya kocası anlasa bile, emirlere karşı gelebilir miydi?

Akşamın karanlığı iyice çökmüştü. Yan çadırdan kadınların kahkahaları işitiliyordu. Bir tür çalgı sesi de duyuyordu Kardelen. Belli ki eğlenceye başlamışlardı. Uyku tutmayınca Ahu veya Aybüke'yi bu işe karıştırmadan kına denilen düğün merasimini üstlenmeyi düşündü. Bakan hanımları arabada yeterince uyudukları konusunda ısrarcıydı ve uyumamayı seçmişlerdi. Kardelen olmadan kına yakmak istemeyen Bey karısı ise, onların dinlenmesinde ısrarcıydı.

Kardelen üstüne kaftanını geçirirken arkasında bir hareketlilik hissetti. Aybüke ayaktaydı ve Ahu da ayaklanıyordu. İkisi de ruh gibiydi. Halıların ve koyun yünlerinin koruduğu çadır sıcaktı ama hisler buz gibiydi.

Kardelen teslim olarak onları da bekledi. Sessizlik sadece kıyafet hışırtılarıyla boğuştu. Kına çadırına geldiklerinde hepsi bir ağızdan nefeslerini saldılar.

İçeri girdiklerinde kadınların koyu kırmızı elbise giymiş ve aynı renk duvak örtünmüş bir bedenin etrafında gezdiklerini gördüler. O beden ise hayattan bezmiş gibi omuzlarını düşürmüş, elbise onu rahatsız ediyormuş gibi çekiştiriyordu.

Bey karısı onu sırtından ittirerek Kardelen'i geline yaklaştırdı. Kardelen ne hissedeceğini bilmiyordu. Kız ufaktı, belliydi. Yüzü kapalı olsa bile bedeni tazecik ortadaydı. Örgülü saçlarının ucunda kırmızı boncuklar parlıyordu. Saçları tel tel örülmüştü. Kardelen başka zaman olsa bu saça hayranlıkla bakardı ama şu an içi acıyordu. O yeşil ve garip şey önüne geldiğinde Kardelen ellerini iki yana salladı ve "Ben beceremem." dedi. O şeyi nasıl sürecekti ve niye sürecekti?

Kadın gülümsedi. Bakan eşleri bu işi üstlenmek istedi. Ama kadın gözlerini tedirgince bekleyen Ahu'ya dikmişti. Sofra boyunca onun bekâr olup olmadığını, yaşını, ismini sorup durmuştu. Ahu'yla nedendir bilinmez yakından ilgiliydi.

"Sen sür hanım kızım." dedi Ahu'ya ve Kardelen oturup ağlamak istedi. Kınayı kapmayı düşündü, bu olaya kendi katlanabilirdi. Ama kadın Ahu'yu elinden çekiştirmiş ve kırmızı elbiseli gelinin önüne getirmişti. "Darısı başına inşallah." diye mırıldanmıştı da. Kadının gözlerindeki ışıltı Kardelen'e yutkunma isteği doğurdu. Oğullarına mı düşünüyordu Ahu'yu? Bu nasıl olurdu? Ahu ve Alp aynı aileden iki kardeşle evlenemezdi!

Ahu itiraz etmeden, kaderine mahkûm olmuş bir edayla diz çöktü ve kına tabağını eline aldı. Kardelen bu görüntüye tahammül edemiyordu, gözlerini sıkı sıkıya yumdu. Kınayı ondan alırsa saygısızlık olur muydu? Bir tür kavga çıkar da bu anlaşma bozulur muydu? Eğer kocası katliam

çıkarmayacak olsa Kardelen bunu denerdi. Ama ellerini iki yanında yumruk yapıp, en sevdiği ve tek arkadaşının acısını izledi. Genç kızın titrek elleri gelinin minik ellerini açtı ve tam ortasına Bakan hanımlarının verdiği bir altın sikkeyi yerleştirdi. Kınayı üzerine sürerken omuzları hafif hafif sarsılmaya başladı. Kadınlar kendi dillerinde acıklı bir ağıt yakmaya başladı. Gelini ağlatmak mı istiyorlardı?

Gelin Ahu'ya doğru eğildiğinde ve bir şeyler fısıldadığında, ardından Ahu daha çok ağladığında, Aybüke ve Kardelen artık dayanamayarak onun elinden tası aldı. Aybüke, Ahu'yu peşinde sürükleyerek dışarı götürdü. Kardelen ise bu görevi üstlenerek kaldığı yerden devam etmeyi umdu. Acemi elleri taşırsa da gelin sesini çıkarmıyordu. Kardelen'e doğru eğildi ve tatlı ses tonuyla, "Neden ağladı?" diye sordu. Tedirgindi.

Kardelen burukça ve beceriksizce gülümsemeye çalıştı. "Kalbi ağrıyor."

Kız anlamadığını belirtircesine kafasını yana eğdi. Kadınlar onun ağlayıp ağlamadığını kontrol etmek için duvağını açtığında, genç kız sadece Kardelen'e bakıyordu. Kehribar rengi gözleri can alıcı, simsiyah saçları ve kaşları nefes kesiciydi. Çok güzeldi. Ahu kadar, Aybüke kadar güzeldi. Bakışları ise yaşından daha olgun gibiydi. Çünkü bu kız taç yatlasa on yedi yaşında olmalıydı.

"Çok güzelsin..." diye fısıldadı kız. "Kara Kurt'un kadını."

"Sende öyle..." dedi Kardelen. Devamını getiremedi. Onu Alp'in kadını olarak düşünemiyordu.

Kızın gözlerinde garip bir hüzün ve nefret ikilemi vardı. Hüzün buradan ayrılacağı içindi de nefreti kime duyuyordu? Kardelen'e duymadığı aşikârdı. Evleneceği adamı mı istemiyordu? Alp gibi bir adamı istememek pek mümkün değildi...

İçeri girdiklerinde kadınların koyu kırmızı elbise giymiş ve aynı renk duvak örtünmüş bir bedenin etrafında gezdiklerini gördüler. O beden ise hayattan bezmiş gibi omuzlarını düşürmüş, elbise onu rahatsız ediyormuş gibi çekiştiriyordu.

Bey karısı onu sırtından ittirerek Kardelen'i geline yaklaştırdı. Kardelen ne hissedeceğini bilmiyordu. Kız ufaktı, belliydi. Yüzü kapalı olsa bile bedeni tazecik ortadaydı. Örgülü saçlarının ucunda kırmızı boncuklar parlıyordu. Saçları tel tel örülmüştü. Kardelen başka zaman olsa bu saça hayranlıkla bakardı ama şu an içi acıyordu. O yeşil ve garip şey önüne geldiğinde Kardelen ellerini iki yana salladı ve "Ben beceremem." dedi. O şeyi nasıl sürecekti ve niye sürecekti?

Kadın gülümsedi. Bakan eşleri bu işi üstlenmek istedi. Ama kadın gözlerini tedirgince bekleyen Ahu'ya dikmişti. Sofra boyunca onun bekâr olup olmadığını, yaşını, ismini sorup durmuştu. Ahu'yla nedendir bilinmez yakından ilgiliydi.

"Sen sür hanım kızım." dedi Ahu'ya ve Kardelen oturup ağlamak istedi. Kınayı kapmayı düşündü, bu olaya kendi katlanabilirdi. Ama kadın Ahu'yu elinden çekiştirmiş ve kırmızı elbiseli gelinin önüne getirmişti. "Darısı başına inşallah." diye mırıldanmıştı da. Kadının gözlerindeki ışıltı Kardelen'e yutkunma isteği doğurdu. Oğullarına mı düşünüyordu Ahu'yu? Bu nasıl olurdu? Ahu ve Alp aynı aileden iki kardeşle evlenemezdi!

Ahu itiraz etmeden, kaderine mahkûm olmuş bir edayla diz çöktü ve kına tabağını eline aldı. Kardelen bu görüntüye tahammül edemiyordu, gözlerini sıkı sıkıya yumdu. Kınayı ondan alırsa saygısızlık olur muydu? Bir tür kavga çıkar da bu anlaşma bozulur muydu? Eğer kocası katliam

çıkarmayacak olsa Kardelen bunu denerdi. Ama ellerini iki yanında yumruk yapıp, en sevdiği ve tek arkadaşının acısını izledi. Genç kızın titrek elleri gelinin minik ellerini açtı ve tam ortasına Bakan hanımlarının verdiği bir altın sikkeyi yerleştirdi. Kınayı üzerine sürerken omuzları hafif hafif sarsılmaya başladı. Kadınlar kendi dillerinde acıklı bir ağıt yakmaya başladı. Gelini ağlatmak mı istiyorlardı?

Gelin Ahu'ya doğru eğildiğinde ve bir şeyler fısıldadığında, ardından Ahu daha çok ağladığında, Aybüke ve Kardelen artık dayanamayarak onun elinden tası aldı. Aybüke, Ahu'yu peşinde sürükleyerek dışarı götürdü. Kardelen ise bu görevi üstlenerek kaldığı yerden devam etmeyi umdu. Acemi elleri taşırsa da gelin sesini çıkarmıyordu. Kardelen'e doğru eğildi ve tatlı ses tonuyla, "Neden ağladı?" diye sordu. Tedirgindi.

Kardelen burukça ve beceriksizce gülümsemeye çalıştı. "Kalbi ağrıyor."

Kız anlamadığını belirtircesine kafasını yana eğdi. Kadınlar onun ağlayıp ağlamadığını kontrol etmek için duvağını açtığında, genç kız sadece Kardelen'e bakıyordu. Kehribar rengi gözleri can alıcı, simsiyah saçları ve kaşları nefes kesiciydi. Çok güzeldi. Ahu kadar, Aybüke kadar güzeldi. Bakışları ise yaşından daha olgun gibiydi. Çünkü bu kız taç çatlasa on yedi yaşında olmalıydı.

"Çok güzelsin..." diye fısıldadı kız. "Kara Kurt'un kadını."

"Sende öyle..." dedi Kardelen. Devamını getiremedi. Onu Alp'in kadını olarak düşünemiyordu.

Kızın gözlerinde garip bir hüzün ve nefret ikilemi vardı. Hüzün buradan ayrılacağı içindi de nefreti kime duyuyordu? Kardelen'e duymadığı aşikârdı. Evleneceği adamı mı istemiyordu? Alp gibi bir adamı istememek pek mümkün değildi...

Çalgılar çalmaya devam ederken, Kardelen gülümsemek için kendini zorlayan bu kızdan gözlerini alamadı. Garip bir ihtişamı ve gücü vardı. Güzelliği buradaki her kadını üçe katlardı. Ama ufacık yaşına rağmen konuştuğu dil, davranışları çok olgundu.

Kardelen gecenin sonunda patlamak üzere olan bir kafa ve ağrıyan bir mide ile çadırına dönmeyi planladı. Yolun yarısında bir kadın onu çevirdi ve onunla gelmesini söyledi. Kardelen güvensizlikle etrafına bakındı ama kadını tanıyordu, gelinin akrabalarından biriydi.

Kadını takip ederken bir eli istemsizce bileğinin içine sakladığı çakıya gitti.

Bir çadıra adım attığında bu çakıya sıkı sıkıya tutunmuştu. Ona uzanan eli hissettiği vakit kendi etrafında döndü ve sivri ucunu ona uzanan bedenin gırtlağına dayadı.

6. Bölüm

Önlerindeki mükellef sofra silip süpürülmüş, geriye hayvanın kuru kemikleri kalmıştı ki Kara Bey boğazını temizleyerek askerlerinin kendine bakmasını sağladı. Hepsi diken üzerinde Kara Bey'in ağzından çıkacak kelimeyi bekliyordu.

Kağan umarsız gibi gözükse bile tedirginliği ellerinin dizlerine vuruşundan belliydi. Alp ise gözleriyle etrafı tarıyor, konuşulacak herhangi bir kelimeyi kaçırmamaya çalışıyordu. Sinan halen umarsızdı. Elindeki kemiği iliğine kadar kuruttuğuna kanaat getirmiş olacak ki umarsızca örtünün üzerine attı. Abrek'in de Sinan'dan kalır yanı yoktu.

"Gel gelelim asıl geliş nedenimize." dedi Kara Bey gür bir sesle. Ancak adının Süleyman olduğunu öğrendiği Kürt Beyi'nin buna pek niyeti yoktu. "Hele durun Bey'im. Yayık ayranımız gelsin, o vakit konuşuruz."

Kara Bey artık patlayacak raddeye gelmişti. O sabırlı bir adam değildi. Evine gitmek istiyor, karısının durumunu merak ediyor, şu düğün işini derhal halletmek istiyordu.

Tam itiraz edeceği sıra Sinan yine Murat'a bir şey söylemiş olacak ki askerler arasında kahkaha tufanı koptu. Kara Bey kaşlarını çatarak Sinan'a baktığında, Bey'in oğulları da meraklı ve sinirli bir ciddiyetle onları izliyordu. Sinan ise her zaman ki rahat ve kendine güvenir haliyle, "Murat böy-

le devam ederse, buradan ayrılmayacağımdan korkuyor Bey'im." dedi. Kara Bey'in dudakları kasıldı.

Ağzını pamuklu el bezine silen Murat kahkaha attı. "Haksız mıyım Bey'im? Abrek'le Sinan'a gün doğdu."

İkramların fazlalığından gem vurdukları aşikârdı. Ve Bey oğulları bu durumdan rahatsız olmak yerine gururlanmış gibiydiler.

Kağan ve Alp'in arasında da bir hengâme oluştu. Aralarında nasıl bir tartışma döndüğünü kestiremiyordu Kara Bey, ama ikisi de her an kaçacak gibi duruyordu. Kağan dostane bir yumrukla Alp'in kolunu dövdüğünde Alp'in yüzü acıyla kasıldı. Kağan şiddetli vurmamış olacak ki eline baktı ve eğilerek Alp'e bir şeyler sordu.

Bu hengâme devam ederken içeriye bir beden süzüldü. Ufacık boyuyla, kırmızı bir elbise giymiş, kafasına da aynı renk bir örtü takmış genç bir kızdı bu. Çenesinden doğru yüzünün yarısı neredeyse örtünmüştü. Kafası yerdeydi ve ellerinde bakırdan oyulmuş, üstünden köpükler taşan ayran tasları vardı.

Gözlerini hiç yerden kaldırmayan bu kız önce Kara Bey'e ikramda bulundu. Kara Bey'in gözleri derhal askerlerini taradı. Hepsi de kendi kadar şaşırmış görünüyordu. Bu ufak kız taş çatlasa on dört yaşındaydı.

Alp ve Kağan adeta yumruk yemiş gibiyken, Abrek gözlerini dikmiş genç kıza bakıyordu. Sinan ise bu durumdan kendini soyutlamış, Murat'a hararetle bir açıklama yapıyordu.

Ayranını alan Kara Bey gözlerini bardağına dikerek düşündü. Gelin bu olamazdı değil mi? Bu kız ufacıktı!

Genç kız babasına da bardağını uzatırken erkek kardeşleri gülmemek için kendini tutar vaziyetteydi. Ya bu kızda ya da bu ailenin erkeklerinde bir gariplik vardı.

Kız, babasının bardağını uzattıktan sonra en büyük abisine de ikramda bulundu ve dönerek askerlerinin bardaklarını dağıttı. Kağan'dan başlayarak en küçüğe doğru dağıttığını sezdi Kara Bey.

Askerlerinin hepsi edeple bardağını aldı, Alp'in rengi kül rengine dönmüştü sadece. En son Sinan bardağını alacakken genç kız tepsiyi biraz daha uzaktan uzattı. Sinan sol koluyla bardağa uzanırken çenesi kasıldı. Onun da kolunda Alp'te olduğu bir sorun mu vardı? Bunların derdi neydi?

Kız, kardeşlerine de dağıtıp odadan çekildiğinde ortalık büyük bir sessizliğe gömülmüştü.

Kara Bey sessizliği, "Padişahımızın emri üzerine evlilik çağındaki en küçük kızınızı, evliliğe müsait olan askerime almaya geldim." dedi. Bir isteme olamazdı. Çünkü bu evlilik bir anlaşma evliliğiydi, mecburiydi. Her iki taraf da sessizce kabul etmek zorundaydı.

Adam cevap vermeden, dakikalardır yerinde duramayan Sinan, "Olmaz Bey'im!" diye bağırdı. "Sizi kandırıyorlar. O bir Bey kızı olmayacak kadar vahşi!"

Kara Bey nutku tutularak Sinan'a baktı. Sinan öfkeyle ayaklarını yerde sektiriyordu. "Yiğit Alp'imiz edepli, üsluplu bir hanım kıza layık. Bu kız olsa olsa evsiz bir çingene olur!"

Süleyman Bey soğukkanlılıkla yerinde seyre dururken, oğulları kılıçlarını kınlarından çekip ayaklanmıştı. En büyük ağabeyin çenesi şiddetle kasılırken, "Bizim kardeşimize kimse çingene diyemez!" diye kükremişti. Hepsi her an bir kavgaya hazır pozisyona, aralarında bir adım mesafe kalarak karşı karşıya gelmişti.

En küçükleri ise, "Çingene gibi olsa da..." diye mırıldanarak herkesin dikkatini üstüne çekmişti. Tüm başlar ona dönünce ellerini havaya kaldırıp, "Ne? Ablamın sinirlenin-

ce nasıl bir varlığa dönüştüğünü hepimiz biliyoruz." diye kendini kayırdı. Savaşçılarının yüzlerindeki kızgın ifade zorlanarak kasıldı. Gülmek isteyen savaşçılar homurdanarak bunu engelledi.

Sinan halen imkânsız derecede ciddi duruyordu. Kara Bey'e adeta yalvararak baktı. Sanki son çaresi buymuş gibi Bey'ine yaklaştı ve kulağına eğildi. "Bey'im, bu kız ne Alp'e ne de Kağan'a layık." diye fısıldadı.

Kara Bey'i meraklı gözlerle izleyen kalabalık halen gergindi. Kara Bey ne olduğunu anlamasa da bu evliliğin zorunlu olduğunu bildiği için kararını açıklamalıydı. Yoksa burası düğün yerine değil, kan gölüne dönecekti. En büyük ağabey ve Sinan birbirlerine ezeli düşmanlar gibi bakıyordu.

Sinan'ı eliyle öteledi ve ayaklandı Kara Arslan. O ayaklanınca Süleyman Bey de ayağa kalktı. Adamın üzerinde tuhaf bir bilgiçlik vardı, sakinlikle kararı kabul edecek gibiydi. Ya da tıpkı Kara Bey gibi kaderine boynunu eğmişti.

Kara Bey, "Kağan, en büyük askerimdir." dedi gür bir sesle. Kağan'ın nefesini içine çekişini işitince sırıtmamaya çalıştı. "Ancak Padişahımız onun için bir nişan çoktan belirledi."

Bu bir yalandı. Kağan'ı evlendirmeye karar verirse, bu çadırlardan yana hiçbir şey kalmazdı. Kağan barış evliliğini umursamaz, buradan can almadan çıkmazdı. O değil Bey kızıyla evlenmek, ömrünün sonuna kadar evliliği kabullenmeyecek gibiydi.

Kağan'ın bir soluk vererek kılıcını kavradığını duyumsadı. Bu sözden sonra Alp'in rengi adeta yeşile dönmüştü. Kusacak gibi bir hali vardı. Kara Bey onu bu dertten kurtardı. Bu kurtarma onun kalbini kıracaktı. Ama Kara Bey hayatı boyunca pişman olacağını bile bile onu ateşe atamazdı. Bunu Alp'ten çok Ahu'ya yapamayacağını biliyordu.

"Alp'imiz ise kusurludur. Kızınızın hiçbir kusuru olmadığını duyduk. Allah herkesi dengiyle bir etmemizi ister..."

Aslında bu da bir yalandı. Alp'in minik bir kusuru, onu herkesten daha çok kusursuz yapıyordu. Alp'e Padişah kızı bile yakışırdı. Ancak o, Kara Bey'in bu dünyada tanıdığı en temiz yürekli kıza vurulmuştu ama bunu kabullenemiyordu.

Kara Bey göz ucuyla Alp'e baktığında onun gülümsediğini gördü. Kırılmamıştı, minnettardı.

Sinan'a ve Abrek'e baktığında ise ikisi ağzı açık, tedirginlikle bekliyordu. Sanki evlilik haberi değil, ölüm fermanı verecekti Beyleri.

"Abrek, Kafkasya göçmenidir ve askerlerimin arasına yeni katıldı. Padişahımızın ondan henüz haberi yok. Bu yüzden..."

Kara Bey, Sinan'ın bir adım gerilediğine yemin edebilirdi. "Kızınızı en küçük ama en yaman olan askerime, Sinan'a almaya karar verdim."

Ortalıkta uğultulu bir sessizlik oldu. Sinan itiraz eder gibi bir adım öne çıktı ama sesini çıkaramadı.

Bu sessizliği aralanan perde böldü. O minik beden ayaklarını yere vurarak Kara Bey'in ve babasının karşısına dikildi. "Ölürüm de evlenmem bu yabaniyle!" dedi.

Sinan da kızın hemen yanına, Kara Bey'in karşısına geçmişti. "Ölürüm de evlenmem bu çingeneyle!" dedi.

İkisi de burnundan soluyarak birbirine baktı. Kızın elleri yumruk olmuştu, sanki Sinan'ın suratının ortasına okkalı bir yumruk indirmek istiyor gibiydi. Sinan ise korumaya alır gibi sol kolunu kavradı ve hırçın kıza öfkeyle baktı.

Genç kız dişlerinin arasından, "Bey baba!" diye sızlandı ama halen Sinan'a bakıyordu. Babası, "Kocan olacak adama yabani dememelisin." diye onu azarladı.

"Ne kocası!" diye gözlerini büyüterek babasına baktı genç kız. "Bu adam bana tecavüz edecekti!"

Herkes bir anda şaşkınca soludu. Ağabeyler ellerinde kılıçlarla Sinan'a yürürken, Kağan, Alp ve Murat çoktan yerini almıştı.

"Asıl bu kız beni bıçakladı!" diye bağırdı Sinan ve gömleğini utanmadan üstünden sıyırdı. Sargıyı açtı ve kesiği gösterdi. "Beni öldürmeye çalıştı!"

Genç kız, Sinan'ın soyunması üzerine elleriyle gözlerini kapatarak bağırdı; "Bakın, yine soyunuyor, sapık!"

Kara Bey artık sabrı taşmış bir şekilde bağırdı. "Yeter!"

Derin bir sessizlik oldu. Hatta o cazgır küçük kız bile susmuştu. "Kızın evlilik çağında mıdır Bey? Görünümüne bakılırsa henüz on dördünde!"

Bey kafasını iki yana salladı. "Hayır, Bey'im. Ufak görünür ama on altı yaşında, birkaç ay sonra on yedisine basacak."

Kara Bey kafasıyla onayladı. "Yarın sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacağız." diye buyurdu.

Süleyman Bey ise yine karşı çıkmadan kabullendi. Adam edep timsali gibiydi ve bu Kara Bey'in sinirlerini bozuyordu. Neden bu kadar çabuk kabulleniyordu?

Ancak adamın yüzünü incelediğinde bu durumun pek de kolay olmadığını anladı. Adam soğuk terler döküyor, kızına tedirgin bakışlar atıyordu. Kızı için endişeleniyor muydu?

Kızın rengi adeta kül rengine çaldı ve babasına yalvaran gözlerle baktı. Ama babası, "Hazırlığını gör, yarın yolcusun kızım." dedi. Genç kız dimdik duruyor, ağlamıyordu. Ama öyle bir bakıyordu ki, sanki ihanete uğramış gibi... Omuzlarını düşürdü ve çadırdan çıktı.

Arkasından bakan Sinan, bakışlarıyla kızı yakalayacakmış gibiydi. Kara Bey'e döndüğünde gözlerinde tıpkı genç kızın taşıdığı ifade vardı.

Kara Bey çadırdan çıktı. Kızın ağabeylerinin ve kendi askerlerinin arasında büyüyen laf dalaşını duyuyor, karışmamanın en doğrusu olacağına inanıyordu. Tek duası sabaha kadar birbirlerini öldürmemeleriydi.

Arkasından gelen küçük bey, "Bey'im!" diye seslendi. Kara Bey yılmış taklidi yapıp çocuğa döndü. O ise sırıtıyordu. "Şimdi sizinle daha mı yakın olduk?" diye sordu genç çocuk merakla. Sonra arkasında kavga eden, itişen Kağan ve Sinan'ı göstererek, "Ben de size onlar kadar yakın mıyım artık?" diye sordu. Kara Bey şaşırmıştı. Soru sorarcasına kaşlarını çattı. Genç çocuk ise bunu kızgınlık olarak algılayarak yutkundu ve gülücüğü soldu.

Kara Bey, "Neden yakın olmak istiyorsun bana?" diye sordu.

Çocuk ise bu sefer omuzlarını dikti ve ciddiyetle, "Sizin gibi asil bir savaşçı olmak istiyorum." diye cevapladı.

Kara Bey şaşırmamıştı bu cevaba, daha bu yaşta bu kadar asil olan bu çocuk gelecek vaat ediyordu.

Kara Arslan bir şey söylemedi ve çocuğun kafasının üstünü eliyle okşadı. "Şimdi bana bir çadır ayarlaman gerek." diye fısıldadı.

"Ama şu gerzeklerin seslerinden uzakta!" derken halen çocuk gibi surat asan ve söylenen Sinan'ı gösterdi. Çocuk kafasıyla onayladı ve derhal hareketlendi. Kara Bey onu durdurdu, bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. "Karımı çağırması için bir hanım kişi de bul çocuk." diye buyurdu. "Benim için ayarladığın çadıra getirilsin."

Bunu söylerken yüzünün şeklini bozmamaya çalışıyordu. Sanki karısıyla aynı çadırda yatması bir çeşit kural da bu kuralı korumak istermiş gibi göstermeye çalışıyordu. Çocuk ona vatani bir görev verilmiş gibi kafasıyla onayladı ve koşarak gitti.

Kara Bey dakikalar sonra genişçe ve sıcacık bir çadırdaydı. Çadırın ortasına köz sobası yakılmıştı ve yuvarlak çeliğin deliklerinden kızıl ışıklar çadırın yeşil örtüsüne yayılıyordu. Yerler hayvan yünleriyle kaplanmıştı. Kocaman bir döşek ve döşeğin üstünü kaplayan sıcacık bir yün yorgan vardı.

Kara Bey örtünün açılmasını sabırsızlıkla bekleyerek çadırda gezindi. Birtakım çıtırtılar duyulduğunda çadırın kapısına yakın bir yerdeydi. Örtü aralandı, içeri ancak karısına ait olabilecek zarif bir beden süzüldü.

Kara Bey daha fazla dayanamayarak elini uzattı ve karısını kucakladı. Bu kucaklamayla boynuna değen metalin soğuğunu aynı anda hissetti.

Bir süre nefes alışverişlerin ardından, karısı bakar kör gözlerini ona dikti. Dehşet içinde kalmış gibi hızla soluyordu. Kara Bey onun bu keskin duyusuna hayranlık duyarak ve boynundaki keskin metali umursamayarak yüzlerini hizaladı. Metal canını yakmaya başlamıştı ve tarih yine kendini tekrarlamıştı. Kardelen gözlerini dehşetle açarak elindeki hançeri yere attı. Feryat etti. Boynunu inceledi. Kara Bey ise sadece gülüyordu.

"Be... Ben seni... Ben seni başka biri sandım. Ben..."

Kara Bey onun titreyen bedenini kendine çekti ve sarmaladı.

"Biliyorum karım. Korktun." Gülümsemeden edemiyordu. "Ve tam da Kara Kurt'un dişisi gibi davrandın."

Onu öpmek için uzandı ama Kardelen göğsünü yumruklayarak uzaklaştı. "Ödümü kopardın. Çok övündüğün Kurt kelleni alacaktım neredeyse! Baksana..." Elini boynuna sürttü genç adamın, Kara Bey ise bu dokunuşla titredi.

"İz bile kalmış." diyerek dudaklarını eğdi genç kız. O kızgın gözlerini kocasına çevirdi, köz ateşiyle gözleri kızıla çalıyordu. Tam bir savaşçı kadın gibiydi.

* * *

Kocası Kardelen'e öyle bir bakıyordu ki... Genç kızın korkması gerekirdi. Siyah gözlerinin içinde kızıl alevler dans ediyordu. Siyah saçları sıkıntıyla karıştırılmış gibi karman çormandı. Üstündeki kabanını sıcaktan çıkarmış, gömleğini neredeyse göğsüne kadar açmıştı. Ulaşılmaz ve ürkütücü bir görüntüydü. Kardelen'de yutkunma isteği uyandırıyordu.

Kara Bey, "Buraya gel." diye buyurdu, kollarından kaçan kadına. Kardelen zaten öfkeli olduğunu hatırlayarak bir adım daha geriledi ve burnunu kaldırdı. "Bana emir verme kocam! Şu an senden nefret ediyor bile olabilirim."

Kara Bey olduğu yerde kaldı ve kaşlarını çattı. Ah, bu ifade... Kardelen dilini ısırarak çok ileri gitmenin cezasını kendine verdi. Ama kafası halen dikti.

"Benden neden nefret ediyorsun karım?" diye sordu Kara Bey ciddi bir merakla. Elleri iki yanında yumruk olmuştu. Kocası bu nefretin gerçek olduğunu mu sanıyordu? Kardelen şimdilik nefret ediyordu ama bu alacağı cevaba göre devam edebilirdi.

"Bunu nasıl yaparsın?" diye konuştu Kardelen boğazı tıkanarak. Bir bey karısı olarak ağlamamak üzere kendini şartlamıştı ama işte, yine kocası onu çözüyordu. Kardelen, Kara Kurt'un yanında çok fazla ağlıyordu.

"Ne yapmışım?" diye sordu. Onun da sesi mi titremişti?

Kardelen gözlerine baktığında kocasının tedirgince cevabı beklediğini gördü.

"Yaptığın şeyi bilmiyor musun?" diye bağırır bir sesle konuştu genç kız. "Onun ne kadar canını yaktın, haberin var mı?"

Kara Bey düşünür gibi kafasını yana eğdi ve karısına baktı. "Kimin?" diye sordu dişlerinin arasından. Aklına Ahu gelmiyordu.

"Ahu'nun!" diye bağırdı Kardelen. "Onun hislerini göre göre, nasıl bu emri verebildin?"

"Birincisi bu emri ben vermedim." diyen kocası ona doğru adımladı. Omuzları gevşemiş, yine o yırtıcı halini almıştı. "İkincisi ben vermiş bile olsam, benden nefret edemezsin karım."

Kardelen onun elinden kaçmak için çadırı tutan direğin etrafında dolandı. Kocası sola doğru hamle yaptığında sağa doğru kaçtı ama Kara Kurt avını yine yanıltmıştı ve onu pençeleri arasına almıştı. Karısını arkadan kucaklayarak kulağına hırladı. "Üçüncüsü, benden asla kaçma!"

Kardelen tepinmeye başladı. Dışarıdan biri geçse onların birbirini öldürdüğünü sanırdı. "Sakin ol!" diye fısıldadı dişlerinin arasından.

"Yoksa ne yaparsın? Canımı mı yakarsın? Belki de şu köz sobasında közlersin beni? Senden her şey beklenir! Nasıl kıydın onlara?"

Kardelen lafı daha bitmeden kendini sırt üstü yumuşak döşekte buldu. Ve gözlerinin hemen önünde simsiyah, ateşin kızıl ateşiyle şenlenen gözleri...

"Şimdi sus ve beni dinle." diye hırladı kocası nefes nefese. Gözlerini Kardelen'in yüzünde gezdirdi, bu bakışlar Kardelen'in ensesinden ağır bir ürperti yaydı.

"Evlenen Alp değil. Alp olsaydı bile senin benden nefret etmeye hakkın yoktu. Sen benim karımsın, kadın. Kimse, en yakın arkadaşın bile bunu değiştiremez. Benden nefret etmeye hakkın yok senin! Anladın mı?"

Kardelen yutkundu ve gözlerini rahatlamayla yumdu. Şimdi korkması gerekirdi ama o Ahu adına rahatlamıştı. Dudaklarının kıyısında hissettiği nefesle kaskatı kesildi. Nefes kulaklarına doğru taşındı ve bileklerindeki eller sıkılaştı. Kocası nefesini üfleyerek, "Ben seni özlerken, senin benden nefret etmeye hakkın yok." diye fısıldadı.

Kardelen kaskatı kesildi önce, sonra içinin ürpertisiyle tüm bedeni ısındı. Burnunu kocasının saçlarına değdirmeden edemedi. Onu içercesine kokladı. Ama aklını başına toplayarak sordu, "Peki kim oldu damat?"

Kara Bey kafasını yastığa gürültüyle vurdu. "Beni öldürecek!" diye söylendi ve Kardelen'in üstünden kalktı. Sinirle botlarını çıkarırken söyleniyordu. "Ben kadına ne diyorum, o halen neyi merak ediyor?"

Kardelen gözlerini kırpıştırdı. Neden bu kadar öfkelenmişti? "Ne yani, bir damat yok mu?" diye sordu safça. Kocası dişlerini sıkarak yatağa girdi ve ona sırtını döndü. "Sinan!" diye bağırdı mızmız bir sesle. "Damat, Sinan! Memnun olduysan uyu artık."

Kollarını birbirine bağladı ve arkasını döndü. Ne yani, burada mı uyuyacaklardı? "Ama ben kızlarla..."

Kara Bey nefesini sıkıntıyla üfledi. Kardelen'in kafası yeni yeni yerine geliyordu ve sırıtmaya başladı. "Burayı bizim için mi ayarladılar?" Yanaklarını kassa da bu sırıtışa engel olamadı.

Etrafı taradı ve ayaklarındaki yünlü botları çıkardı. Pelerinini çözdüğünde hışırtı odada büyük bir gürültüye dönüştü. Kocasının sıkıntıyla nefes alıp verişini işitiyordu. Kara Arslan onu özlemiş miydi? Kardelen yolculuk daha başlamadan özlemeye başlamıştı. Özlemek de evlilikte var mıydı? Her koca karısını özler miydi? Bu aşk değildi ama Kardelen aşk olmasını ne çok isterdi! Peki, onun kendine âşık olup olmadığını nasıl anlayacaktı?

Kocası ona Alp'in Ahu'ya baktığı gibi bakmıyordu. Ya da Murat'ın yaptığı gibi tatlı sözlerle gönlünü çalmıyordu. O kendi tarzıyla Kardelen'in gönlünü alıyor, yine kendi tarzıyla ona bir yüzük takıp sahipleniyordu. Ama bugün ona verdiği kardelen çiçeği tüm duygularını alt üst etmişti. Ya o göl gezintisi?

Kardelen daha fazla ümitlenmeden yünlü yorganın altına girdi. Saçlarını açmıştı ama örgülerini çözmemişti. Sabah onlarla uğraşamazdı. Kocasının sıcaklığıyla ısınmış yorganın içine iyice sindi.

Kocasının sırtına doğru yan döndü ve geniş omuzlarını hayranlıkla süzdü. "Kocam." diye seslendi. Kara Bey cevap vermedi. Ne yani, bir çocuk gibi küsecek miydi? Kardelen dudaklarını ısırdı. "Kocam..." diye uzatarak seslendi. Kocası yine ona cevap vermedi. Kardelen cesaret ettiği şey yüzünden utanarak ona yanaştı. Ellerini onun kollarının arasından geçirip, genç adamın karnına doğru sardı. Kulağına doğru dudaklarını yanaştırdığında, Kardelen'in tüm yüzü yanıyordu. "Arslan." diye fısıldadı kalbi göğüs kafesini terk ederken.

Kardelen ondan bir cevap beklerken, saniyeler içinde kendini kocası tarafından yatağa bastırılmış bir halde buldu.

Kocasının yakıcı gözleri sevinçle parlamış, dudakları dudaklarına santimler kala duraksamıştı.

"Yine söyle." diye buyurdu keskin ve boğuk bir sesle.

Kardelen onun sinirlenip sinirlenmediğini kestiremiyordu. "Be... Ben..." diye kekeledi.

Kara Bey gözlerini yumdu ve alınlarını birbirine dayadı. "Bir daha söyle." diye kısık bir fısıltıyla yakardı. İkisinin bedeni öylesine yakıntı ki, adeta çadır alev almış, genç kızı saç tellerine kadar yakıyordu.

Kardelen nefes nefese "Arslan." dedi. Yüzü suçlulukla ve utancın verdiği ateşle kasıldı. Kocası ise buna onu öperek karşılık verdi.

"Kardelen..." diye fısıldadı öpücükleri arasında daha önce hiç kullanmadığı bir ses tonuyla. "Seni özlemekten nefret ediyorum." diye hırladı, sanki bu büyük bir suçmuş gibi. "Sana muhtaç olmaktan nefret ediyorum."

Kardelen geri çekilmek istiyor, ona hesap sormak istiyordu. Ama kocası bunları öyle bir ses tonuyla söylüyordu ki, nefret etmesi bu gerçekleri değiştiremiyor gibiydi.

Onu iyice sarmalayarak göğsüne hapsetti ve dudaklarını acı verecek bir baskıyla mesken tuttu. "Bana ne yapıyorsun bilmiyorum ama bu duygudan nefret bile edemiyorum."

Kardelen duygu yoğunluğundan ağlamak üzereydi. Ona karşılık vermek istiyordu ama canı acıyordu. Aslında kalbi acıyordu. Kocası da Kardelen'in genç adama âşık olduğu gibi ona âşık olabilir miydi?

Kardelen duygu yoğunluğuyla her şeyi itiraf etmek istedi. Ama kocası onu konuşturmuyordu bile. Örseliyor, sahipleniyordu.

Kardelen'in aklı bulanmış, tüm duyuları onu terk etmişti. Onu sarıp sarmalayan güçlü kollara teslim oldu ve ona karşılık verdi. Ona bakan, onu süzen gözleri görmüştü.

Onun karısı olarak atının üstünde gururla ilerlerken, kocasının ne denli hayranlık uyandırdığını sezmişti.

Kardelen de zamanında ona hayranlık duyuyordu. Ama artık bu hayranlık sahiplenmeye, aşka dönüşmüştü. On beş yaşındaki korkulu ve ürkek Kardelen yerine, kocasının yanında gururla dikilen Hanım Kardelen olmuştu.

Bunu kimse onun elinden alamazdı.

Kimse onu Kara Kurt'un tek kadını olmaktan vazgeçiremezdi.

* * *

Seher vakti Kardelen birtakım tıkırtılara uyandı. Gözlerini hızla araladı ve gerindi. Kocasına döndüğünde onun çoktan gözlerini açtığını ve kendini izlediğini gördü. Gülümsemeye çalıştı. Bu sesin sebebi neydi? Kocası neden şüpheyle sese doğru gitmemişti? Kurt gibi duyuları çoktan ayaklanmış olmalıydı.

"Sakin ol." diye yumuşakça mırıldandı kocası ve ellerini kafasının altında birleştirerek göğsünü gerdi. "Sesin sahibi Ahu... Ağlamak istediğinde hep böyle gezinir. Ağladığında garip sesler çıkardığını sanıyor ve bundan sakınıyor, bu yüzden kalabalık ortamlarda ağlamaktan korkuyor."

Kardelen neden Ahu'ya daha önce haber vermediğini düşünerek kendini azarladı. Kocasının kolları ona her şeyi unutturmuştu. "Ben bir bakayım." derken pelerinini giymişti bile.

"Dikkatli ol, çadırdan uzaklaşma." diye uyardı kocası. "Ben de hazırlanacağım, birazdan yola çıkacağız"

Kardelen kafasıyla onayladı. Neden bu kadar erken çıktıklarını artık biliyordu, çakallar uyanmadan burayı terk etmeleri gerekiyordu.

Başörtüsünü sıkı sıkıya örtündü ve pelerinini iyice sarındı. Sabahın ayazı sertçe yüzünü tokatladı. Kardelen burnunu çekerek bu soğukta Ahu'nun ne halde olduğunu düşündükçe kendine daha fazla kızıyordu.

Ahu'yu büzülmüş bir şekilde çadırın birkaç metre ötesinde, ayağının altındaki taşlarla oynarken buldu. Kardelen'in ayağının altında bir çalı çıtırdadığında Ahu yerinde öyle bir sıçradı ki, Kardelen bağırsa bu kadar etki edebileceğini düşündü. "Benim." dedi hemen ellerini ona doğru uzatarak.

Ahu elini kalbinden çekti ve yine başını eğerek yerdeki çalılıklarla oynadı.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordu Kardelen tatlı bir ses tonuyla. Ahu omuz silkti ve eliyle ufakça, "Uyuyamadım." diye izah etti. Kardelen onun karşısına geçti ve buz tutmuş ellerini avuçlayarak ısıtmaya çalıştı. Kızarmış yanaklarını da avuçlayıp ısıtmaya çalışırken, "Bu soğukta neden dışarıdasın?" diye sordu cevabını bile bile. Konuya nereden gireceğini bilemiyordu.

Ahu ona eziyet gören bir öksüz gibi baktı ve göz bebekleri titredi. Kardelen zorlukla yutkunuyordu. Kafasıyla atların sırtına yüklenen ve yüklenmeye devam eden eşyaları gösterdi. "Çeyiz yüklüyorlardı, ben de bu seste uyuyamadım."

Kardelen acıyla çenesini kastı. Ahu çeyizin çokluğuyla kendini aciz mi hissediyordu? Kardelen, Alp eğer bu eşekliğine devam ederse Ahu'yu zengin biriyle evlendirecek, ona deve yüküyle çeyiz armağan edecekti.

"O çok güzel..." diye elleriyle yüzünü gösterdi Ahu. "O" dediği belli ki taze gelindi. "Hem güzel hem vicdanlı hem de zengin... O, Alp Beyi'mi hak ediyor."

Kardelen artık daha fazla dayanamayarak söylendi. "Alp'i hak ediyor olabilir ama Sinan'la kanaat edecek."

Ahu'nun sessiz gözyaşlarını paylaşan göz bebekleri havalandı ve ışıldayarak Kardelen'i buldu. Kardelen burukça gülümsedi ve omuz silkti. "Kara Bey'iniz böyle emretti."

Ahu neredeyse oracığa yığılacaktı. Kardelen onu kucakladı ve sessizce omzunda mutluluk gözyaşlarını dökmesine izin verdi.

Onları selam veren Kürt Beyi'nin hanımı bu sahneyi böldü. Ahu derhal toparlandı ve gizlice gözlerini sildi.

"Selamun Aleyküm hanımlar." dedi kadın, şen sesiyle. Gözleri sevinçle parlıyordu.

Aynı zamanda uzaklardan gelen kılıç sesleri Kardelen'in dikkatini çekti. Öyle bir kuvvetle birbirine çarpıyordu ki, Kardelen merakla o yana baktı. Uzaktan seçilen gölgeler birkaç adam ve etrafında çevirili gruba aitti.

"Aleyküm Selam Asiye Hanım." diye mırıldandı Kardelen ama merakla adamların olduğu tarafa bakıyordu. "Orada ne oluyor?" diye sordu. Kocasının siluetini gördüğüne yemin edebilirdi. Ne ara giyinmiş de oraya gitmişti?

"Beyinizin askeri Alp ile büyük oğlum Raber cenk eder. Erkekler kaç yaşına gelirse gelsin, güçlerini göstermek için her fırsatı kullanır."

Kadın bunu öyle bir rahatlıkla söylemişti ki, Alp'in keskin öfkesini tanıyan Kardelen neye inanacağını şaşırmıştı. Ya birbirlerine zarar verirlerse?

Ahu da aynı telaşta olmalı ki Kardelen'in koluna asıldı. Kardelen kocasının kızacağını bilse de kalabalığa doğru yaklaştı. Bey'in hanımı da onlara ortaklık ediyordu.

Sesler iki yırtıcı hayvanın birbirini parçalaması gibi gür ve buyurgandı. Alp'i gören tüm Bey oğulları epey şaşırmış gibiydi. Bir de ağacın tepesinden halinden hoşnut, sabah

sabah elma yiyen Kağan vardı ve ayaklarını sallandırarak onları izliyordu. Sinan dünya sırtına binmiş gibi somurtuyor, bu oyunda Alp'in yerine geçmek istiyor gibiydi. Abrek kollarını çırpıyor, "Size demedim mi? O tek başına hepimizi haklayacak kadar sağlam duyulara sahip." diyordu.

"Ama nasıl olur?" diye itiraz etti ortanca oğul. "O duymadan nasıl yaklaşan kılıcı sezer?"

Kağan ıslık çaldı ve ortanca kardeşin kendine bakmasını sağladı. Alp dönerek iki bileğiyle kavradığı kılıcıyla Raber denilen delikanlıya meydan okurken, Kağan elinde kalan elmanın artığını Alp'in kulağı hizasına fırlattı. Ahu'dan derin bir soluk çıkarken, Kardelen çığlık atmamak için nefesini tutuyordu. Ancak kimsenin korktuğu olmadı. Alp, Raber'i tek kılıcıyla engellerken, kulağına yaklaşan elmayı bakmadan ikiye böldü.

Tüm Bey oğullarından güçlü bir hayret nidası yükseldi ve renkleri attı. En küçükleri ise şiddetle alkışlıyordu. Ağabeyi ona keskin bir bakış atınca duruldu.

"Bu kadar yeter, yolculuk vakti." diye buyurdu kocası gururla ve arkasını döndüğünde Kardelen'le karşılaştı. Kaşlarını çatarak karısına baktı. Onun orada ne işi olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Bey karısı ise Ahu'yu sarmalamış ve kulağına bir şeyler fısıldamıştı. Ahu'nun atan rengi Kardelen'i de korkuttu. Bu manzarayı izleyen Alp de Kardelen kadar meraklıydı.

Kürt Beyi'nin karısı, "Bey'im." diyerek Kara Bey'in önünü kesti. Yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı. Ahu'nun bir eli halen avucunun içindeydi. "Vakti geldiğinde biz de sizi ziyarete gelmek isteriz. Bu evliliği karşılıklı kuvvetlendirmek adına, berdel istiyoruz."

Kara Bey de kendisi gibi şaşırmış olacak ki kadına boş boş baktı. Kürt Bey'i ise bu konuşmanın üzerine sert sesiyle karışmıştı. "Bunun sözü ayaküstünde edilmez hanım!"

Kara Bey ve Kardelen bakışsalar da bu konuşmadan hiçbir şey çıkaramadılar. Kardelen, Raber denilen delikanlının annesine keskin bakışlar atarak, aynı bakışları Ahu'ya çevirdiğini fark etti. Eliyle anlındaki terini sildi.

Kürt Bey'i, Kara Arslan'a açıklama yaparken mahcuptu. "Bizde berdel denilen bir nikâh şekli vardır Bey'im. Kız alır ve kız veririz. Aileyle bağlarımızı daha kuvvetli kılmak adına..."

Kardelen Alp'e baktığında, onun kızarmış gözlerle Raber'e ve Ahu'ya baktığını gördü. Gerçekleri kavramış olacak ki, "Olmaz öyle şey!" diye kükredi. Kardelen gibi Kara Bey de buna şaşırmıştı.

Alp dişlerini sıkarak sözünü yineledi. "Bu evlilik Padişahımızın emriyle gerçekleşiyor. Berdel denilen saçma âdetinizi uygulamak zorunda değiliz!"

Kürt Beyi bu sefer daha sert ve keskin bir sesle cevapladı, "Bu bir mecburiyet değil delikanlı. Biz sadece sizinle akrabalık bağımızı güçlendirmek istedik. Ve hanımım Ahu kızımızı çok beğendi. Ona burada sıcak bir yuva açacağımıza ve el üstünde tutacağımıza inanın. Zamanı geldiğinde konuşulacak mevzular bunlar, ancak niyetimizi önceden belirtmek isteyen karım çok istekli. Oğlum da aynı şekilde..."

Alp'in gözleri derhal Raber'i buldu. Sanki gözleriyle onu öldürecekti. Derken Alp her zamanki belirsizliğiyle ve kalp kırıcı sesiyle konuştu. Parmağıyla Ahu'yu işaret etti. "O konuşamaz! Yine de kabul edip evinin hanımı yapacak mısın?"

Raber burnunu gururla kaldırdı, gözlerini Alp'e zehirli bakışlarla dikti. "Dilsiz olması kusur değil, asıl kusur onu

dilsiz görende." dedi. Raber sanki Ahu bakışlarıyla konuşuyormuş gibi gözlerini genç kız dikti. Alp ise buna engel olmak adına aralarına geçti.

"O bir hizmetli!" diye dişlerinin arasından hırladı Alp. "Sen bir Bey'in en büyük oğlusun!"

Raber, Alp'in üstüne doğru yürüdü. Burun buruna bakıştılar, boynuzlarını birbirine vuran keçilerden farksızlardı. "Evimin hanımı olduğunda hizmetli olmayacak. Ona hizmet edilecek."

Alp, "Onu almak için, kellemi alman gerek." diye fısıldadı.

Raber'in ne dediğini hiç anlamıyor olmalıydı. Çünkü ağzına değil, gözlerine bakıyordu. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti, elindeki kılıcın kabzasını kavrayan parmakları ise bembeyazdı. Bu manzarayı izleyen Ahu ise sessiz gözyaşları dökü yor ve ne olduğunu anlamıyor gibiydi.

"Buna sen karar veremezsin!" diye aynı ses tonuyla karşılık verdi Bey'in oğlu. "Zamanı geldiğinde onu almaya geleceğim."

"Ve cesedin ile geri dönecekler." diye kükredi Alp. Hiç bu kadar ruhsuz değildi ses tonu. Öylesi bir bakışlar atıyordu ki rakibine, onu oracıkta öldürecek gibiydi.

Kara Bey, "Yeter!" dedi tartışmayı bölerek. "İyice it dalaşına döndürdünüz ortalığı."

Alp gerilerken halen Raber'in gözlerine bakıyordu.

Kara Bey, "Zamanı gelince konuşulacak mevzular bunlar. Ahu benim kardeşim yerindedir, onu alacak kişi de benim kabulümü almak zorunda." dedi.

Son noktayı koyan Kara Bey kafasını iki yana sallayarak karısının elini kavradı ve hızlı hızlı atlarına doğru yürüdü.

"Buradan derhal gitmezsek ya Sinan ya da Alp katil olacak. Bu barış evliliği de hikâye olacak."

Kardelen gülse mi ağlasa mı bilemedi. Alp'in duyguları gün gibi ortadaydı ama kırıcı laflarıyla bunu gölgelemeye çalışıyordu. Arkasına baktığında Alp'in Ahu'ya yalvaran bakışlarla baktığını gördü. Ahu ise daha iyi bir şey yaptı. Raber'e bakış atıp tebessümle selamladı ve arkasını dönerek çadırına doğru ilerledi. Arkasında çenesi kasılarak saçlarını avuçlayan bir Alp ve gülümseyen bir Raber bıraktığından habersizdi.

Eşyalar yüklenmiş ve yük arabaları doldurulmuştu. Kardelen sarı bir atın örgülü ve boncuklu saçlarını gördüğünden beri gözlerini o attan ayıramıyordu. Atı kırmızı tüllerle süslemişlerdi ve güzel, uzun yelelerini örmüş, uçlarına mavi boncuk takmışlardı. Duyduğuna göre bu gelin atıydı. Onun en büyük isteği eve kadar Akkız'ın üstünde gitmekken, bu gelin âdetler gereği at sırtında gidecekti. Dudakları sarktı. Yanı başındaki kocası bu haline ufak bir kahkaha patlattı. Kardelen küskünlükle kollarını bağlamaya devam etti. O da Akkız'la eve dönmek istiyordu.

Yaklaşan gelin, ailesiyle vedalaştı. Kadınların hepsi ağlıyordu. Kardelen duygulanmadan edemedi. Onun ağlayacak bir annesi yoktu ama hanımannesi ağlamıştı.

Merakla Kürt Beyi'nin kızını kucaklamasını bekledi. Kendi babası gibi soğuk mu davranacaktı?

Kız, babasının elini öptü ve adam da kızının başının üstünü öptü. Kız bu sefer yeşil bir kaftan giymiş, kafasını kalın yeşil bir örtüyle sarmıştı. Örtüsünün uçlarında rengarenk işlemeler vardı. Elbisesinin etekleri ve kolları da işlemeliydi.

Adam, kızın kulağına birkaç öğüt vermiş olacak ki kızı başıyla onayladı ve geri çekildi. Kardelen, "Demek ki Bey

kızı olmak böyle bir şey." diye düşünerek iç çekti. Bey kızı olmak sorumluluk ve soğukluk istiyordu.

Kız, annesini kucakladığında annesine kızan babasıyla bu kucaklaşmaları kısa sürdü. Babası, "Onun yuvası burası değil artık." dedi ve Kardelen'e kendi babasını hatırlattı. Bu adam kızından nefret etmiyordu, sadece onun yuva kurmasını istiyordu. Bu yüzden Kardelen artık kendi babasına kızmıyordu. Babası onun garip yüzü ve saçları yüzünden zarar göreceğini düşündüğü için onu örtmüş olmalıydı. Sonra evine geldiğinde ondan yüz bulmasından korkarak, "Senin bir evin yok artık." demişti. Kardelen artık Kara'ya aitti. Onun yuvası olmak zorundaydı. Kardelen kendini bir parça daha iyi hissetti. Ama bunu kendisine güzel bir dille anlatamadığı için babasına halen kırgındı. Yaşayarak ve acı çekerek öğrenmek zorunda mıydı? Kızını Kurt'un pençelerine atarken, onu cidden bir kuzu gibi yetiştirmişti.

Kız, süslü ata bindirildiğinde Kara Bey, "Hadi Kardelen, sen de arabaya." dedi. Kardelen kollarını birbirine bağlayarak, istediği kabul edilmemiş bir kız çocuğu gibi ayaklarıyla yeri döve döve arabaya gitti. Sonra aklına gelen şeyle sırıtmadan edemedi. Etrafı kolladı ve arabanın arkasına bağlanan Akkız'ın ipini açılacak kadar gevşetti. Yaptığı işten memnun sırıtarak arabaya giderken, sempatik tavırlar takınmaya çalıştı. Herkese el salladı ve Aybüke'nin çoktan kurulduğu arabaya atladı. Aybüke, "Kara Bey sana çok kızacak." diyerek onu gördüğünü belirtti. Kardelen ise sırıtmaya devam etti. "Eve varana kadar kızamaz. Ben Bey karısıyım, öyle herkesin içinde azarlamaz."

Aybüke gözlerini büyüterek Kardelen baktı. "Koskoca Kara Kurt sana kızacak ve sen sırıtıyorsun."

Kardelen omuzlarını silkti. "Bünyem alıştı benim. Her gün bir öğün azarlanmadan yapamıyorum" Aybüke göz-

lerini devirdi. Umurunda değilmiş gibi bir tavır takınarak, "Damat Sinan'mış" dedi.

Kardelen yine sırıtarak, "Evet." diye hevesle cevapladı.

"Neden Alp ya da o hödük Kağan değil?"

Kardelen yutkundu. "Bana diyene bak... Aybüke Hatun, sus! Yerin kulağı vardır."

Aybüke omuz silkti. "Hödük olmasa, hödük demem."

Kardelen bu lafları kendi demiş gibi ağzını kapattı ve etrafı taradı. Pencereden dışarı bile sarktı. Kocasının, "Karım!" diye bağırmasıyla derhal kafasını içeri soktu. Suçlu suçlu kızardı. "Senin yüzünden azar işittim." diye dudak büktü. "Çakı Kağan duyarsa kadın falan dinlemez, doğrar ikimizi de."

Aybüke arkasına yaslandı ve gururla omuzlarını gerdi. "Bana kılıcının ucu değerse, amcam onu doğduğuna pişman eder. E, Kara Kurt'un karısına da dokunmayacağına göre..."

Kardelen şaşkınlıkla ağzını araladı. Şu kız kadar özgüveni olsaydı, Akkız'ı gizli gizli değil, açık açık kaçırırdı.

Ahu arabaya bindiğinde elinde yine yolculuk bohçası vardı. Yüzünün rengi ise kıpkırmızıydı. Bohçayı yanına bırakıp soluklandı ve ellerini birbirine bağladı. Kafasını utançla yerden kaldırmamıştı.

"Ee..." diye sordu Aybüke, gözlerini yumup kafasını arabanın duvarına dayarken. "Bu bohça kayınvalideden mi?"

Ahu kaskatı kesilerek büzüldü. Aybüke onun konuşamayacağını biliyordu ve bilerek gözlerini açmıyordu. "Söylemene gerek yok. Kadın seni gözleriyle talan etti. Neredeyse kızı bırakın siz gidin diyecekti."

Ahu, Aybüke gözlerini açmasa da Kardelen'e elleriyle anlattı. "Bize yolluk koydu."

Kardelen onaylarken kaşları çatılmıştı. Niyetleri epey ciddiydi. Ceset Alp de ciddi miydi? Eğer böyle eşeklikler yapmaya devam ederse, bu evliliğin en büyük taraftarı Kardelen olurdu ve Alp'in ölüm fermanını imzalardı. Ahu'yu memnuniyetle bu Beyliğe gelin ederdi.

Yolculuk başladığında Kardelen heyecanla kasıldı ve etrafını taradı.

"Tekrar söylüyorum Kardelen Hatun, kocanı sinirlendirmek istemezsin."

Kardelen, Aybüke'yi umursamadan kapıyı araladı ve kalasını azıcık dışarı uzattı. Tahmin ettiği gibi en arkada ilerleyen onlardı. Akkız'a "Kızım" diye fısıldadı. Daha ağzından çıkan kelime yeni son bulmuşken Akkız gözüktü ve yanı başında heyecanla koştu. Onun da ayakları paslanmış olmalıydı. Tehlikeli olduğunu bile bile arabanın üzerinden Akkız'a doğru atladı. Karnıyla üzerine yerleşti, Akkız yavaşladı ve Kardelen bacaklarını iki yana açıp, uzun eteğini atının üstüne ve kendi bacaklarına serdi. Bir çarşaf gibi örtündüler.

Heyecanla dizginleri kavradı ve atını mahmuzladı. Dünden beri sesi çıkmayan Hercai gökte havalandı, kanadının sesi rüzgârı yırttı. Atı hırsla eşinin yanına koşarken, Kardelen korkuyla gözlerini yummadan edemedi. Korktuğu şey o dakika gerçekleşti, "Kardelen!" diye kükredi kocası. Kardelen ise daha çok hızlandı ve Kuzguni'yi geçti. Daha saniyeler geçmeden yanı başında koşan kocası, "Seni inatçı kadın!" diye bağırdı. Ama kızgın değildi. Hatta gülüyor gibi bir hali vardı. Kardelen omuz silkti. "Dişi Kurt'un yeri, eşinin yanıdır." diyerek atını daha çok mahmuzladı.

Kuzguni gücünü sergileyerek hiç zorlanmadan onu taklit etti. Kara Bey tek kaşını kaldırdı. "Kocana meydan mı okuyorsun?"

Kardelen sırıttı ve bağırdı. "Hodri Meydan!"

7. Bölüm

Bu kadın genç adamın sabrıyla oynuyordu. Dediğim dedik ve inat timsali bir kadındı onun karısı. Bir Hanım gibi dokunulmazlık istemiyor, kanı deli çağlayan bir delikanlı gibi eyersiz atının dizginlerini kavrıyordu. Kalın şalı arkasında bir hale gibi dalgalanırken, o herkesin korktuğu Kara Kurt'a meydan okuyordu.

"Hodri meydan!" diyecek bir Allah'ın kulu olmuş muydu Kara Bey'e? Yıllarca, hatta asırlarca düşünse karısı olan bir Çerkes kızının ona meydan okuyacağı aklına gelmezdi. Şimdi ise gökyüzünün sisli havasıyla karışmış su rengi gözler ışıldayarak ona bakıyor, korkusuzca onu düelloya çağırıyordu.

Kara Bey kıvrılan dudaklarına engel olamıyordu. Kara Kurt'un ancak böyle bir karısı olabilirdi.

İlk başta günaha yeltenerek, "Neden Allah'ım?" diye sormuştu. "Neden bana böyle bir cezayı reva gördün?"

Şimdi Cenab-ı Hak adeta ona cevap veriyordu. "Senin yularını ancak bu kadının elleri kavrayabilir."

Huzursuzlanan yanını susturamıyordu Kara Arslan, tıpkı gülen yanını susturamadığı gibi... Yaşamak ve böyle kahkahalar atmak ona göre değildi pek. Küheylanı genellikle er meydanına koşardı doludizgin. Sonra yüzünde huzurlu gülümsemeler yerine, intikam kokan kükreyişler yer eder-

dı. Bir eli karısının ince beline uzanmak için değil, keskin kılıcının kabzasına uzanmak için kalkardı havaya.

Karısı onun yakınlaştığını ve yakalayacağını anladığı vakit hayret dolu bir çığlık koparıp beyaz atıyla sisler arasına karışmıştı. Yolculuk ahalisinden epey uzaklaşmış olmalılardı. Murat ve Sinan'ın Kardelen'e ıslıklı tezahüratı, Bakan eşlerinin hayret nidaları kesilmişti.

Kara Arslan şimdi karısıyla daha özgür konuşabileceğini, daha rahat gülebileceğini biliyordu.

Sisin içerisinde süzülen Akkız görünmez haldeydi. Kendi gibi beyaz bulutların arasına saklanmıştı. Ancak karısı bordo kadife elbisesi ve aynı renk kaftanıyla bir fener gibi gözalıyordu. Kafasındaki elbiseyle aynı renk şalı saçlarının bir taklidi gibiydi; basit ve beceriksiz bir taklit.

Onun saçlarını andıran bir renk bulamamıştı Kara Arslan kâinatta. Onlara bir yakıştırma yapmak istediği her vakit; bir gülden, şafak vakti güneşten, damarlarından akan kandan gem vurmak yetmiyordu. Ne gül ne güneş ne de kan kırmızısı tarif edebiliyordu ona dokunduğunda yakan, kokladığında tutuşturan saçlarını...

"Yeniliyorsun kocam!" diye şen şakrak sesiyle bağıran karısı onu gerçek zamana çekmişti. Kara Arslan bu tehlikeli sularda dalmış mıydı? O asla dalmaz ya da dikkatsiz davranmazdı.

İçinde yeşeren endişeyi susturup," Kimseler yok." diye kendi kendini teskin etti. Her zaman övündüğü duyularından şimdi nefret ediyordu. Çünkü kulakları eğer bir kurt gibi dikilebilseydi, şimdi dikilirdi.

Sesindeki endişeyi bastırarak sisin içerisinde koşturan karısına, "Kardelen!" diye seslendi. Kardelen özgür kalmış bir kafes kuşu gibi omuzlarını havalandırmış, atının eyerle-

rini bırakıp yularına tutunmuştu. "Yenilmekten korkuyor musun kocam?" diye yine o tatlı heyecanıyla bağırmıştı. Sesi birkaç kere yankı bulmuştu yakın civardaki kayalıklarda. Burasının neresi olduğunu kestiremiyordu genç adam. Yarışmak niyetiyle ne kadardır koşturduklarını da kestiremiyordu. O asla bu kadar dikkatsiz davranmazdı!

Korkuyla ileri atıldı ancak karısı neredeyse gözden kayboluyordu. "Kardelen dur!" diye bağırdı, ancak duyuları o vakit haklı çıktı. Bir düzine atlı tam da karısının gözden kayboluşunu fırsat bilip Kara Arslan'ın önüne çıktı. Ani refleksleriyle elini kılıcına attı genç adam. Karşısındaki sisin gölgesindeki çehreler çok tanıdıktı, bir o kadar da nefret uyandırıyordu genç adamda.

Kılıcı daha o komut vermeden havalanmıştı. Karısının çığlığı ise Kara Arslan'ın savaş çığlığının yankısı gibiydi...

* * *

Kardelen ağzına kapanan elin kocasına ait olmasını ne çok isterdi. Onun elini birkaç metre öteden bile tanırdı. Nasırlı parmakları sert olurdu. Avucunun içindeki bu nasırlar ise tatlı bir acı bırakırdı dokunduğu yerlerine... Ama her daim temiz olurdu elleri. İbadet için aldığı abdestler yüzünden tırnakları kısa kesimli, elleri mistik bir kokuya sahip olurdu.

Bu el ise kocaman ve iğrenç bir eldi. Çamur ve hayvan pisliği kokuyordu. Bu koku ellerinden değil, bedeninden de geliyor olabilirdi. Kardelen çığlık atmak için fırsat arayarak onu kavrayan eli iğrenerek ısırdı. Kulağının dibindeki ses bir küfür savurdu ve elinin tutuşu azaldı. Kardelen derhal bir çığlık kopardı. Ancak bu sefer adam daha sıkı bir tutuşla ağzını kapamıştı.

İğrenç elleri kendiyle beraber onu aşağı indirdi. Kardelen'in bedeni çırpınsa da adamın ellerinde bir un çuvalı gibi şekilleniyordu. Genç kız dizlerinin üzerine çökene kadar çekiştirildi. Gözlerinin önündeki yoğun sis, ağaçları ve uzakta gölgeleri andıran kargaşayı görmesine engel oluyordu. Sadece çığlıklar, bağırtılar ve homurtular vardı; kocaman ve tanıdık bir gölgenin etrafında bir düzine adam dolanıyordu. Kardelen yanan gözlerine engel olmaya çalışarak gürültüyle hırladı. Kocasının canını yakacaklardı. O Kara Kurt olsa dahi, tek başına bu kadar adamla baş edemezdi. Kardelen'in küçük oyunu, kocaman bir ölüm fermanına dönüşmüştü.

Kendinden nefret ederek acıyla gözlerini yumdu ve elini kavrayan adama fırsat vermemek için çırpındı. Adamın tutuşu çok sıkıydı. Genç kız onunla mücadele edemiyordu. Diğer ayaklarına basıyor olmasaydı, onun en hassas yerine bir tekme atar, kılıcını kavradığı gibi kocasına yardıma koşardı.

"Rahat dur!" diyen ses oldukça tanıdık geldi genç kıza. İçinde bir ürperti oluşturacak kadar çirkin bir ses tonuydu bu.

"Kimsin! Benden ve kocamdan ne istiyorsun?" diye bağırdı.

Adam onu ayağa kaldırdı, ellerini bileklerinden kavramaya devam ediyordu. Kardelen ayaklarının boş kalmasını fırsat bilerek bir tekme savurdu. Adam keskin duyularıyla bu tekmeden kaçındığında genç kız sıkıntıyla dişlerini sıktı. "Bizden ne istiyorsun?" diye bağırdı. Adamın yüzünün yarısı örtülüydü, sis ise diğer yarısı için bir ipucu vermiyordu.

Adam onun yüzüne doğru eğildiğinde Kardelen korkuyla kasıldı. Ancak adam Kardelen'in bileklerini bir eliyle kavrarken, diğer eliyle peçesini açtı. Gördüğü yüz Kar-

delen'in irkilmesine ve hayretle gözlerini açmasına sebep oldu. Bu adam, şu bilmece denilen saçmalığı soran adamdı. Gözleri halen keskin yeşil rengindeydi, saçları kafasına yapışan örgülerle kaplıydı, yüzü yara bere içindeydi. Ve Kardelen'de halen tiksinti uyandırıyordu.

İğrenç nefesini genç kızın suratına üfleyerek, "Beni tanıdın mı dişi kurt?" diye sordu. Kardelen yüzünü iğrenerek geriye çekmeye çalıştı. Ama mengene gibi kavrayan eller onu gerisin geri yakınına çekti. Kardelen kusmak üzereydi. Kocasının güçlü haykırışları, metalin birbirine çarpan keskin sesi kulaklarına çınlıyordu.

"Seni tanımam mı gerekiyor?" dedi. Bu adamın hiçbir sözüne ehemmiyet vermemeye kararlıydı.

Adam gürültülü bir kahkaha kopardı. "Bakışların kadar sivri bir dilin var Kızıl Ateş." diye mırıldandı. Kardelen yüzünü ekşitti. Bu lakap da nereden çıkmıştı? Bu adam Kardelen'le ilgili ne biliyordu?

"İğrenç soluğunu yüzümden çek ve beni serbest bırak." diye soğukkanlılıkla mırıldandı genç kız. Adam, Kardelen'e onu tartar gibi uzun uzun baktı. Gözlerini bedeninde gezdirmesinden rahatsız olan genç kız, bir deneme daha yapıp dizini adamın karına geçirmeye çalıştı. Adam yine kaçmıştı ve bu sefer Kardelen'i daha yakından zapt ediyordu. Kardelen kıvranarak onun kendine dokunan ellerinden ve bacaklarından kurtulmaya çalıştı. Ağlamak üzereydi. Kendi elinde olmasa dahi, Kara Arslan'ın böyle bir şeyden nefret edeceğini biliyordu. Kardelen de kocası dışında birinin ona dokunmasından nefret etmişti. Sivri kılıcını kaftanının altına saklamadığı için hayıflanıyordu.

"Eğer rahat durursan, uslu uslu konuşup seni kocanın kollarına bırakacağım ateş parçası. Ama rahat durmazsan

ne senin için ne de benim adamlarım için pekiyi şeyler olmayacak. Kara Kurt'u zapt etmeyi başarırlarsa -tabi bunu bugüne kadar pek başaran olmadı- kocan seni kurtarmaya gelene kadar o soluk renk gözlerin ebediyen kapanmış olur. Ama eğer uslu durur da..." Kardelen'i yine o iğrenç bakışlarla baştan aşağı süzerek, "Benim söylediklerimi dinlersen, seni ve kocanı serbest bırakacağım." dedi.

Kardelen burnunu nefretle ve onurla kaldırdı. "Kara Kurt'un kadını tehlikedeyken değil bir düzine, bir şehir dolusu adam getirsen de onu zapt edemezsin. Birazdan senin o iğrenç suratında kendi simgesini bırakacak."

Adamın yüzü nefretle gerildi, Kardelen'in bileklerini daha sıkı tuttu. "Ona bu kadar güveniyor musun?" diye fısıltıyla Kardelen'in kulağına doğru hırladı. Kardelen bu adamın üstüne kusarsa midesindekilere yazık olacağını düşündü.

"Ona kendimden daha çok güveniyorum." diye tısladı Kardelen bir savaşçı kadın edasıyla. "Andım olsun ki seni gözlerimin önünde şenlik olsun diye öldürür, kanından bir göl yapar ve kelleni balık gibi içinde yüzdürür."

Adamın çenesi daha çok gerilse de yüzündeki alaycı ifade yerini koruyordu. "Bilmeceyi halen çözmemiş olmalısın, yoksa ona bu kadar güvenmezdin."

Kardelen onu duymak istemediği belirtircesine kaygılı yüzünü kocasının uzaktan zorlukla seçilen gölgesine dikti. Kaç yara açılmıştı güçlü bedeninde? Peki, Kardelen'in güç gösterisi yapmak için söylediği şeyler doğru çıkacak mıydı? Kocası bir düzine adamla baş edebilecek miydi? Silah sesini işittiği vakit Kardelen'in rengi sapsarı kesildi. Bunu nasıl düşünememişti? Bu adamlar öyle mertlik olsun diye kılıçlarıyla gelmezdi, bu adamlar tam da bir eşkıyaya yakışır şekilde, korkakça silahlarına sarınırdı.

"Sen!.." diye tiksintiyle adamın yüzüne baktı genç kız. "Sen o dağdaki itlerden birisin değil mi?"

Adamın yüzünde bilmiş bir ifade belirdi. "Lakabıma çok yaklaştın Kardelen. Ancak itliğe en yakın olan senin kurt kocandır. Bana Tilki derler. Daha akıllı ve işini bilen..."

Adamın keskin yeşil gözleri sinsi bir varlık olduğunun en büyük habercisiydi. Ona en uygun hayvan ismi de bir tilki olurdu. Sinsi ve gamsız...

"Şaşırmadım." dedi Kardelen soğuk bir gülümsemeyle. "Bir kurda meydan okuyan aciz, hırsız, kurnaz bir tilki. Ne kadar da uygun..."

Adamı zorladığını bilen Kardelen korku duymuyordu. Tam tersine daha güçlü ve gururlu hissediyordu kendini. Kocası gelene kadar bu güç gösterisine devam etmeyi umdu. Adamın dikkatini dağıtacak ve kocasına fırsat verecekti.

Ama adam çok farklı bir soruyla Kardelen'in dikkatini tamamen kendine çekti. "Atmaca'nın kim olduğunu hiç merak etmedin mi?"

Kardelen meraklanmaya başlamıştı ama bunu örtbas ederek, "Çiftlik mi kuracaksın? Tilkiler, atmacalar... Tam bir sinsi hayvan topluluğu..." diye alaya aldı adamı.

"Doğru..." diye mırıldanan adam, Kardelen'in sırtını bir kayaya yaslayarak kulağına eğildi. Kardelen çırpınmaya ve debelenmeye başladıkça onu koca bedeniyle ezdi. Daha fazla yaklaşmasını istemeyen Kardelen teslim olmuş gibi duraksadı. Adam sözlerine devam ederken onun teslimiyetini sezmiş olmalı ki biraz geriledi ve yüzüne baktı. "Atmaca da sinsi bir kuştur. Hızlıdır. Çeviktir. Renksiz görür dünyayı ve bir avcı tarafından eğitildiğinde, mükemmel bir av hayvanı olur."

Kardelen sıkıntıyla dişlerinin arasından söylendi. "Bana hayvanlarla ilgili ders vermek için mi bu kadar tuzak?"

"Söylesene Kardelen..." dedi adam onu hiç duymayarak. "Senin, bizlerin arasında bir arkadaşın var mıydı?"

Kardelen soru sorarcasına kaşlarını çattı. Aklına gelen ismi susturmak için yanaklarının içini ısırdı. Ne oluyordu? Bu adam Ateş'le olan arkadaşlığını biliyor muydu? Ateş daha fazla ne kadar batacaktı genç kızın gözünde? Onu tanıyamıyordu artık Kardelen. Çıkarcı ve bencil bir adamdı Ateş. Bunu yeni yeni fark ediyordu.

Adam sanki onun zihnini okumuş gibi devam etti. "Biz kendimize ve düşmanlarımıza isimler takarız Ateş'ten Gelen. Tıpkı sana takılan isimler gibi... Bana neden tilki denildiğini söylemiştim sana. En büyük düşmanıma da neden kurt denildiğini en iyi sen bilirsin. Atmaca ise... Şu kocana yardım eden şahin gibi yırtıcı bir kuştur. Senin bu aptal kuşunu saymazsak, hiçbir yırtıcı kuş eğitilemez ve zapt edilemez. Ancak atmaca istediğin gibi şekillendireceğin, hızlı ve sinsi bir kuştur. Düşmanlarımız ona her ne kadar köstebek dese de..."

Kardelen'in aklı sulanmaya başlamıştı. Bütün parçaları birleştiriyor, aklına gelen kötü düşünceleri savuşturuyordu. "Ne sizin atmacanız ne de tilkilerinin gezindiği kopasıca kafan umurumda."

Onu öldürebilirdi. Ama Kardelen'in umurunda değildi. Umurunda olan, çığlık atar gibi bağıran kuşu ve hırıltıları kesilmiş olan kocasıydı. Kılıç sesleri biraz daha sert ama güçsüz darbeleri andırıyordu. Yaşaran gözlerine engel olmaya çalıştı. Ağlamayacaktı. Bu tatmini, bu soysuza yaşatmayacaktı. Nasıl olurdu da o koca beden bir kurşun darbesiyle susardı? Nasıl olurdu da öylesi mert bir dövüşçüye, böylesi kahpece yaklaşırlardı.

"Umurunda olmalı!" dedi adam dişlerinin arasından. "Eğer Temir'in katilini arıyorsan, umurunda olmalı."

Kardelen kaskatı kesildi.

"Temir..." dedi adam bir kahkahayla. "O aptal ağabeyin! Gücünü hiçe harcayan, bir pars olacakken bir sineğe dönüşen..."

Kardelen yutkundu. Abisine "Pars" dediklerini işitmişti. Bu lakabı ona eşkıyalar takmıştı. Güçlü bir rakibi sahalarına çekmek isterken, onu bir sinek gibi avlamışlardı. Kardelen yutkundu, boğazı alev almış yanıyordu. Elleri buz kesmişti. Ağabeyinin katiline çok yakındı. Ama onun tek düşünebildiği kocasıydı.

Ağabeyi yıllar önce ölmüştü. Kocası ise sıcacık ve sapasağlamdı. Şimdi Kardelen yüzünden canıyla cebelleşiyor olmalıydı.

Adam onun titreyen bedeninden bir zarar görmeyeceğini düşünmüş olacak ki kollarını bıraktı ve birkaç adım geriledi. Ona şimdi tepeden bakıyordu. Güneşle ve soğukla kavrulmuş yüzü tatminkâr bir gülüşle çevrelenmişti.

"Ateş..." dedi genç adam. "Bizim atmacamız. O Kurt'a yem oldu Kardelen. Cesedi yöre halkına gönderildi. Hem de ibret-i âlem olsun diye kalbindeki kan lekesiyle..."

Kardelen elini ağzına kapattı ve hayret nidasını susturdu. Ateş için yanmıştı içi, evet. Ama Kardelen halen Ateş'in canını alan kocası için endişe duyuyordu. Ne yapabilirdi? Bağırsa askerleri gelir miydi? Adam onun bu acısını hayra yormuş ve gülümsemişti. Ardından gelen sözleri ise zehir gibi kavurmuştu Kardelen'i.

"Onun tek istediği Kara Arslan'ı öldürmek ve zengin olmaktı. Çalmadan bir şey elde edemeyeceğini öğrenen akıllı bir çocuktu. Senden herkese bahsedecek kadar da salak bir

aşık... Şimdi aşkının ellerinden ölümü tattı. Onu sen öldürdün ateş parçası. Kocana olan sonsuz güveninle kalbine hançeri sen geçirdin."

Kardelen nefes alamıyordu. Ateş her ne kadar kirli dünyaların ve kirli duyguların adamına dönüşmüş olsa da bunların hepsini Kardelen'e olan saplantısı yüzünden yapmıştı. Bu aşk olamazdı. Aşk, bir adamı böylesi çirkin yollara sürükleyemezdi. Tüm bunlar Kardelen'in omuzlarına ağır yükler yüklemişti.

"Yalan söylüyorsun." dedi keskin bir solukla. "Onun zindandan kaçtığını biliyorum. Beni inandıramazsın." Bu dediğine kendi de inanmıyordu. Kocasının onu aradığını biliyordu. Bulduğu yerde öldüreceğini de...

Adam küçümseyici bir gülümseme sundu.

"İster inan ister inanma Kardelen. Altın kafesinde, sahibinle mutlu mesut yaşayabilirsin. Ya da bu gerçeğe inanarak, geçmişin gölgesini hayatından kaldırabilirsin. Ağabeyinin katilini merak etmiyor musun? Kocana Pars lakabıyla birini tanıyıp tanımadığını sor. Eğer cevabı bulmak istersen, ben her daim hazırım. Sen bilmesen de biz aynı taraftayız ateş parçası. Sen benim en sağlam müttefikim olabilirsin. İyi düşün ve arkanı kolla. Görüşmek üzere..."

Kardelen kendine engel olamayarak, kayalığın bir kat üstüne tırmanmış adama bağırdı. "Kim?"

Adam bir tilkinin çevikliğiyle kayalığın üzerinde çömelerek Kardelen'e baktı. Gözlerinde memnuniyet dolu bir ışıltı vardı.

"Kim ağabeyimin katili?" diye sordu Kardelen. Kendine engel olamamıştı. Cevaba bu kadar yakınken... Ayrıca adamı oyalamaya devam etmeliydi. Çünkü kulağına birtakım sesler geliyordu. Eğer yanlış işitmiyorsa Hercai yardım çağrısında buluyordu ve o yardımı getirecekti.

"Ağabeyin sahip olmak istediğim en güçlü savaşçıydı. Barış ve aptal duyguları uğruna ölmeden önce... O bana katılmak yerine, kendi saltanatını kurmak istedi. Bu saltanatı kurarken de ezeli düşmanımın yuvasına çomak soktu. Düşmanımın düşmanı oldu... Aklında bulunsun Kardelen. Ağabeyin kadar kararsız bir ahmak olma. Yanlış bir karar vermek bile, arada kalmaktan daha iyidir."

Ve adam tıpkı ağaçlarda yaptığı o tırmanış gibi, elleri ve ayaklarıyla kayaları aşındırdı. Kardelen ona bir soru daha sormak için ağzını açmıştı oysaki. Şimdi kafasının içi, içinde bulunduğu sis kadar bulanıktı. Tilki denen adamın düşmanının düşmanı olmuştu ağabeyi...

Kardelen daha bunu derinlemesine düşünmeden kocasının olduğu tarafa yöneldi. Eli karnında, her yanı kanla kaplı tanıdık bir cüsse adeta sürünerek Kardelen'e doğru geldiğinde genç kız çığlığını zapt edemedi. Elindeki kılıcın sivri ucu yerleri sürüyor, onun koca cüssesini zorlukla taşıyordu.

Genç kız öyle bir kuvvetle koştu ve öyle bir haykırdı ki adını, etrafta bulunan tüm kuşlar çığlık atarak havalandı.

Hercai'nin tanıdık feryadı, nal seslerinin yeri dövmesini takip ediyordu. Kardelen ise kanla kaplanmış kocasının yüzünü şalının ve elbisesinin kollarıyla siliyor, "Umarım onun kanı değildir." diye yakarıyordu. Kocası hiç olmadığı kadar solgundu. Karnından akan kan Kardelen'in aynı renk elbisesini, oradan da kuru toprağı ıslatıyordu.

Kara Arslan yaralanmıştı! Kardelen dehşetle her tarafını sildi. Kan kokusu genzini yakmaya başlamıştı. Kaftanını titreyerek çıkardı ve kocasının karnına bastırdı. "Kocam..." dedi titrek sesiyle, gözlerinden sicim gibi akan yaş, kocasının taze kanına karışıyordu.

Kocası boğazını temizledi. Gözleri sadece Kardelen'deydi. Onun yüzüne ve bedenine bakıyordu. Bir hasar bulmaktan korkar gibiydi göz bebekleri. Kardelen onun başını bir koluna yasladı. Koskoca adam, küçücük bedenine sığınmıştı. "Keşke daha güçlü olabilseydim." diye düşündü Kardelen. Suçlulukla içi yandı. O adamın sözlerini dinlerken ve laf ebeliği yaparken, kocası hayatıyla cebelleşmişti.

"Kardelen..." dedi kocası, pürüzlü ama gür sesiyle. Bir barut yarası bile, kocasının güçlü sesine etki edemezdi. Bir silah, aciz bir kurşun izi Kara Kurt'a etki etmezdi. Edemezdi değil mi?

Kardelen titrek ve kanlı ellerinin birini karnına bastırırken, diğeriyle kafasını kucakladı. Daha fazla yorulmasını istemiyordu. "Şişt..." diye fısıldadı dudaklarına doğru. "İyi olacaksın. Duyuyorsun ya güçlü toynak seslerini. Adamların, cengâverlerin seni korumaya geliyor."

"Sa... Sana..." dedi Kara Bey ve yine boğazını temizledi. Dudakları tuhaf bir morluktaydı. O üşümezdi. Kardelen onu hep sıcak bulurdu. Şimdi ise dudakları morarmış ve soğuktan titriyordu. "Sana bir şey yaptı mı?" diye fısıldadı acıyla kaşlarını çatarak.

Kardelen dudaklarını dişledi ve gözyaşlarını omzuna sildi. "Kara Kurt'un dişisine kim dokunabilir?" diye gülümsemeye çalıştı.

"Zebur... Sana bir şey yaptı mı?"

Kardelen'in gülümsemesi aniden soldu. "Zebur mu?" dedi gözlerini büyüterek. O adam... Kendine tilki diyen adam, Zebur muydu? Yani bundan günler önce Kardelen eşkıyaların başıyla konuşmuş, şimdi ise onun saldırısına mı uğramışlardı? Suçlulukla içi daha çok yandı. Daha önce kocasına söylese böyle bir şey olmayacaktı.

"Canı cehenneme!" diye dişlerinin arasından hırladı Kardelen. "Ona, bana bir daha yaklaşırsa senin, onun kanıyla bir göl yapacağını ve kellesini içinde balık gibi yüzdüreceğini söyledim."

Kocası gülümsedi. İçten bir gülümsemeydi. "İşte benim karım." diye mırıldandı ve zorlukla açık tuttuğu gözleri yumuldu.

Kardelen, "Kocam!" diye bağırdı. Kara Arslan ağır ağır tekrar açtı gözlerini. Genç kız ikna edici bir ses tonuyla, "Gözlerini yumma olur mu? Korkusuz görünürüm ama korkarım ben. Beni burada yalnız bırakma." diye bir bahane uydurdu. Kendi doğumunda annesi de uyumak için gözlerini yummuştu, herkes öyle sanıyordu. Ancak kaybettiği kan, onu ölüme götürmüştü.

Kara Arslan gözleri ne zaman kapanmaya kalksa, Kardelen'in bir çift sözü için zorlukla açtı. Kardelen öyle yoğun bir acı ve aşkla dolmuştu ki, yutkunamıyordu. "Arslan." dedi, adını söylemenin hazzını yaşadığı dün gecenin hatıraları yoktu şimdi. Şimdi acı bir serzenişti bu isim. "Yumma gözlerini olur mu?" diye mırıldandı gözlerini gözlerine dikerek.

Kocası zorlukla gülümsedi. "Bir daha söyle Çerkes kızı." diye mırıldandı.

Kardelen acı acı, "Arslan." dedi.

Kocasının gülümsemesi solmaya ve yüzü ifadesizleşmeye başladığı vakit tekrar tekrar selendi dudaklarına doğru. "Arslan... Kocam... Arslan..."

Ancak Kara Arslan, o dostlarının bile yanında kolay kolay yummadığı gözlerini yummuştu. Güçlü bedeni ağırlığıyla Kardelen'in ufacık bedenini eziyordu. Sanki onu taşıyacak bir can yokmuş gibi... Bir kemik yığını gibi...

Kardelen bağırdı. "Korkuyorum! Korkuyorum kocam uyuma! Arslan! Arslan aç gözlerini. Sana söylemem gereken bir şey var..." Kardelen acı çığlıklarını yutkunarak gözlerini telaşla sildi. Karnına daha sıkı bastırarak kocasının yüzüne yaklaştı. "Kocam. Sana söylemem gereken bir şey var." Dudaklarını kanlanmış dudaklarına dokundurdu. Ona nefesini vermek istedi. Ona güç vermek istedi. Ona kanını vermek istedi... "Sana âşık oldum." dedi titreyen dudaklarını onun dudaklarıyla okşarken.

"Çerkes kızı, Osmanlı askerine âşık oldu."

* * *

Bunu takip eden kısacık sürede askerleri etraflarında etten bir duvar ördü. Kağan ve Alp etrafı tararken, Murat, Sinan ve Abrek de Beylerinin yarasını inceledi.

Kardelen, "O ölmez!" dedi kendini inandırmaya çalışarak. "Ölmez değil mi Sinan? O sizi bırakmaz." Kanlı elinin biriyle yüzünü silerken, "Hekim!" diye bağırdı aniden. "Hekim getirin. Kanı durdurun. Bir şeyler yapın!"

Sinan onun elini kocasının karnından çekmeye çalıştıkça Kardelen itiraz ederek bağırıyordu. Elini çektiği vakit onu kaybetmekten korkuyordu. Sıcaklığını ellerinin arasında hissetmeliydi.

Hercai, bir kedi gibi mırlıyor, kafasını sahibesinin ve onun kocasının elbiselerine sürtüyordu. Kardelen şimdi aklı yerinde olmadığı için onu takdir edemiyordu ama kocası iyileştiği vakit kuşunu ödüllendirecekti.

Dişi kuş da kendisi gibi Kara Arslan'a sadıktı ya da her dişiden beklenildiği üzere ona hayrandı.

Sinan'ın hemen arkasından bir ses duyuldu bu hengâmede...

"Bana izin verirseniz..."

Sinan derhal eli kılıcında arkasına dönmüştü. "Senin burada ne işin var kadın?" diye bağırdı. "Neden ayrıldın o arabadan?"

Genç kız sanki bir sinek vızıldıyormuş gibi omuz silkti ve Sinan'ın hemen yanına, Kardelen'in karşısına oturdu. Kardelen'in ellerini nazikçe çekmeye çalıştı. Kardelen direndikçe onu ikna etmeye çalışır gibi bir hali vardı.

Sinan öfkeli bakışlarıyla onu azarlamaya devam ederken, genç kız işini bilen bir hekim gibi boynuna astığı çantayı çıkardı. Bu çanta el dokuma kilimleri andıran yatsı bir çantaydı.

İçini kurcaladı ve "Bana müsaade ederseniz Hanım'ım, onun yarasıyla ilgilenebilirim." dedi.

Kardelen iç çekti ve kızarık burnunu omzuna sürttü. "Yapabilir misin?" dedi engel olmadığı umut ışıltılarıyla. "Denerim." dedi genç kız ona buruk bir tebessüm sunarken.

Sinan itiraz ederek bağırdı. "Daha iki günlük birine Bey'imizi emanet edemeyiz Hanımım!"

Bey kızı gözlerini kıstı. Ona keskin bakışlar atan yeni kocasına, aynı bakışlarla cevap veriyordu. "Bana güvenip güvenmemek senin sorunun, bay yabani! Şimdi geri bas da işimi yapayım."

Sinan sanki ona vurmak istiyormuş gibi üstüne doğru eğildiğinde, Elfida'nın gözlerinde bir gram bile korku yoktu. Sinan adeta kan kusarak, "Bir çingeneye güvenmem!" dedi.

Elfida da ona aynı ses tonuyla cevap verdi. "Ne yazık? Bu çingene dediğin Bey kızı da sana güvenmez, pis tacizci."

Kardelen artık dayanamayarak bağırdı. "Bir şey yapın!"

Alp ve Kağan etrafta bir şey bulamamış olmalı ki, bunlarından soluyarak yanlarına geldi.

Alp, "Bey'imizin on leşi var." dedi bir gurur tablosunu gösterir gibi. "At izlerine bakılırsa en az yirmi kişi varmış. Bir kısmı kaçmış olmalı."

"Kaçar o soysuzlar..." dedi Sinan, suratını buruşturarak. "Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildik?"

Elfida tüm bu konuşmaları fırsat olarak görmüş, Kardelen'in elini yaranın üzerinden hızla çekmiş ve hasar tespiti yapmıştı. Sonra Kardelen'in kanlı ellerine daha kuru ve kalın kumaşlar tutturarak yaraya iyice bastırmasını tembih etti.

"Sıcak su gerek. Temiz kumaşlar, iplik ve iğne!"

Sinan genç kıza bir deliye bakar gibi bakıyordu. "Ne?" dedi yüzünü şekilden şekle sokarken. Elfida ise onu umursamadan çantasından garip bir şeyler çıkarıyordu.

"Bana deli diyebilirsin, hatta cadı. Ama şimdilik o kalın kafanı kullan ve dediklerimi getir. Yoksa Bey'inize yardım edemem. Ve bir Osmanlı Beyi, tam da bizim misafirliğimizden dönerken ölürse..."

Lafını tamamlamamıştı. Kimse de tamamlamasına gerek duymamıştı. Küçücük elleri çevikti genç kızın. Küçük yaşına rağmen de bilgiç bir çeneye sahipti. Gözlerinden kararlılık akıyordu. Hareket etmeyen Sinan ise kısa süreli bir şok geçiriyor gibiydi.

Elfida çöken sessizlikle kafasını kaldırdı. Ona dikkatle bakan her savaşçıya bir bakış atıp ellerini aşağı düşürdü ve gözlerini yumdu. "Peki, istemiyorsanız dokunmam." dedi ve ayaklandı.

Kardelen onu kolundan tutarak aşağı doğru çekerken, ilk kez kendinde deli cesareti buluyordu. "Sinan!" diye bağırdı Kardelen. "Derhal Elfida'nın istediklerini yerine getir."

Kafasını kaldırdı ve ilk kez emir verdiği için şaşıran diğer askerlere baktı. "Eğer Bey'inize burada bir şey olursa -Allah korusun- bu iç savaş çıkarır."

Kardelen ona bir şey olmayacağına canı gönülden inanıyordu. Bu ufacık yara onu sadece bir süre uyuturdu. Ufak ama simsiyah barut yarasıydı.

Dakikalar sonra askerler emirlerini yerine getirmiş, bir ateş yakmış, arabalardan aldıkları kaplarla, içmek için yanlarında bulundurdukları suları kaynatmışlardı. İğne ve iplik bulmak ise zor olmamıştı. Ahu her daim hazırlıklıydı.

Ahu, Bey'ini gördüğünde küçük bir ağlama krizine girmişti. Sonra da Kardelen'in sırtına elini koyarak, Hanımına destek olmak için sessizce iç çekmişti. Aybüke daha soğukkanlıydı. Elfida ne derse koşturuyor, ona yardımcı oluyordu.

Elfida, yarayı kaynatılmış bezlerle temizledi. İçinden o garip parçaları çıkarırken Kardelen hıçkırıklarına engel olamıyordu. Baygın olan kocası kollarında kaskatı kesilmiş, çenesi ise acıyla kilitlenmişti. Dayanılmayacak bir acı olmalıydı. Onun baygın bedenini uyandıracak kadar derin bir acı.

Kardelen yaraya sırtını dönmüş, kocasını kollarıyla sarmalamış ve kimselerden utanmadan alnını onun alnına dayamıştı. Yaratıcıya, Allah'a dua ediyordu.

"Sen varsın." diyordu suçlulukla. "Allah'ım! Ne olur onu şimdi benden alma! Artık buna tamamen inanıyorum. Bu adam, varlığının ispatı. Bana onu Sen gönderdin, en kederli acılardan en güzel hayırları çıkarıp önüme serdin. Küçükken Sana söylediğim her söz için özür dilerim Allah'ım.

Bilgisizdim, cahildim ve herkes benden nefret ediyordu. Onlar yüzünden Seni suçlu buldum. Özür dilerim... Onu benden alma ne olur! Bu adam Senin askerin... Bu adam Seni seviyor Allah'ım. Ölmesi gereken o kadar iğrenç adam varken, bu mert adamı bizleri koruması için bırak. Onu çok sevdiğini ve yanında istediğini biliyorum. Selim, 'Allah sevdiği kulunu yanında ister.' demişti bir keresinde. Ama Allah'ım, onu henüz bulmuşken ayrılamam ki! Daha bana Seni öğretecek o. Daha bir evlat verecek bana. Daha bana âşık olacak! Onu alma..."

Kardelen bunları mırıldanırken etrafında olup bitenden habersizdi.

* * *

Elfida ise kan ter içinde bu adamın ölmemesi için dualar ediyor, elinden geleni yapıyordu. Bedenine bakılırsa güçlü bir savaşçıydı. Kendi kocası kadar ahmak olmadığı kesindi. Bu askerler içinde onu bulan, karısı yapan en ahmağıydı.

Aslında o da güçlüydü. Çelik gibi bir bedene ve keskin bakışlara sahipti. Hafif kıvrık ve uzun saçlara sahipti. Koyu toprak rengi gözleri, çıkık elmacık kemikleri ve biçimli bir burnu vardı. Ve genç kızın bakmaya bile korktuğu kıvrımlı dudakları... Günahkâr kahkahalar atıyordu o dudaklar sık sık. Sesi ise bir çocuğun neşesini taşırken, bir erkeğin otoritesine sahipti. Şimdi yanı başında ona gözlerini dikmiş, adeta bir "Cadı"Ya bakar gibi bakıyordu. Evet, Elfida kendi ahalisinin gözünde bile bir cadıydı. Çünkü o kural tanımaz bir budalaydı.

Şimdi kullandığı yöntemlerin birçoğu bu devlette, hatta bütün devletlerde yasak ve günah olarak görülürdü. İnsanlar bilmedikleri şeylerden korkardı. Ama Elfida oldum

olası kural tanımazdı. Meraklı ve girişkendi. Şimdi bir savaş istemiyorsa eğer öncelikle bu ahmak kocasına katlanmalı, sonra da bu koca Kara Bey'i hayatta tutmalıydı. Çantasını yanında getirmediği ve çeyiz sandığına sakladığı için pişmanlık duyuyordu. Ancak çok şükür ki kol çantasına birtakım şeyler sıkıştırmıştı. Bunu annesinden gizlemek için gizli bir göz yapmak zorunda kalmıştı. Annesi ve babası bu "Büyüleri" orada da yapmaması için onu tembihlemişti. Ama Allah'ın işi işte, diye düşündü genç kız. Şimdi onların hayatın büyücülük dedikleri yetenekleri kurtarabilirdi.

"Allah'ım Sen yardım et." diye mırıldandı elinin tersiyle alnından akan teri silerken. Yarayı dikmek oldukça zor olacaktı. Çünkü tepesinde bir düzine adam ve ona umutla bakan bir çift gök mavisi göz ile omuzlarına büyük yükler yüklenmişti. Gergindi.

Ellerine titrememesi için komut verirken, o ahmak yine konuştu. "Bakın, bence vakit kaybetmeden bir hekim getirelim. Bey'imizi bu kıza emanet edemeyiz. Onu öldürmeyeceği ne malum?"

"Yeter Sinan!" dedi Murat, garip bir hâkimiyetle. Sesinde büyük bir gerginlik vardı. Şehre dönen karısını zorlukla ikna etmiş olmalıydı. "Bırak genç hanım işini yapsın. Buraya en yakın yerleşim kilometrelerce uzakta. Bir hekim bulana kadar ne kadar kan kaybedeceğini düşünemiyor musun? Ayrıca yarayı temizledi ve tek yapması gereken dikmek."

Kardelen ileri geri sallanıyor ve kocasının dudaklarına bir şeyler fısıldıyordu. Bu sohbetten oldukça uzaktı. Dua ediyordu ya da kocasına güç aşılıyordu. Kara Arslan ise gitgide solan rengiyle, yarasını diken Elfida'yı ürkütüyordu.

İlk dikişi attığı vakit deri elinin altında gerindi. Adama acı çektiriyor olmalıydı. Ona bitkilerden bir ilaç yapıp uyuşturmayı çok istedi ama zamanları kısıtlıydı. Ancak bu koca savaşçı güçlü bir adamdı. Elfida ikinci dikişi attığında tüm askerin asabi bir sessizliğe büründüğünü fark etti.

Ama kocası sabırsızdı. Kalkıyor, oturuyor, onun yaptığı işi izliyor ve tekrar kalkıyordu. Arada kükrüyor, ağaçları tekmeliyordu. En küçükleri ve en sabırsızları olduğu gün gibi ortadaydı. Belli ki bu ağabeyi gibi sevdiği adama kim silah doğrulttuysa onu derhal öldürmek istiyordu. Bir yığın cesedi geliş yolunda gören Elfida, bunu Bey'in kendi başına da yaptığına emin olmuştu.

"Daha bitmedi mi?" diye adeta haykırdı Kara Kurt. Elfida dikkatini yaraya vermeye devam etti. Ahu denilen güzel gözlü kızdan garip bir ses duyan herkes o tarafa döndü. Kardelen'in hıçkırıkları ise onun çıkardığı bu garip sesi bastırıyordu. "Nefes almıyor." diye bağırdı Kardelen. "Kocam nefes almıyor. Bir şeyler yapın! Bir şeyler yap!"

Elfida derhal bileğini kontrol etti. Nabzı zayıf olsa da atıyordu. Kanlı olmayan bir eliyle çantasından kuş tüyü çıkardı ve Kardelen'e uzattı. "Bunu burnunun yakınına tut." diye mırıldandı. Kardelen ne yapacağını bilemeyen titrek elleriyle dediğini yaptığında, soru soran bakışları Elfida'daydı. Elfida gözlerini tüye dikti, hafif kıpırdanan tüyü gördüğünde derin bir nefes verdi. "Nefes alıyor." dedi rahatlamış halde. Dikkatini tekrar yaraya verirken, "Sadece bayıldı." diye ekledi.

Acıya her ne kadar dayansa da o da bir insandı. Bu adamın yerinde bir kadın veyahut güçsüz bir er olsaydı, şimdi çığlık çığlığa ağlıyor, ciğerleri patlayana kadar bağırıyor olurdu. Yeniden ayılmadan işini bitirmek umuduyla elleri-

ni hızlandırdı. Keten iplik ellerinden kaydıkça sinirle dişlerini sıkıyordu. Daha önce hiç böyle bir ortamda, bu kadar kısıtlı malzemeyle yara dikmemişti. Son dikişi de düğümlediğinde derin bir nefes verip alnındaki teri sildi.

Ellerini nemli bir havluya sildikten sonra onu seyreden gruba döndü. "Yarasını diktim ama onu bir arabayla, sarsmadan götürmemiz gerek. Şimdi yarasına iyi gelmesi için ilaç hazırlayacağım ama bu onu sadece bir süre koruyacak. Yaranın temiz bir ortamda, temiz sargılarla sarılması gerek."

Askerler, kadınlar ve kocası ona şaşkınlıkla bakıyordu. Bir tek Kardelen dünyayı görmüyor gibiydi. Kocasıyla bir kabuğun içinde gibiydi. Ve yine bağırdı. "Tüy... Tüy kıpırdamıyor!"

Elfida'nın gevşeyen omuzları tekrar gerildi. Kendini nasıl yere attığını ve ona kalp masajı yapmaya başladığını kestiremiyordu. Korkuyla küçük ellerini bastırmaya çalışıyor, etki etmesi için umut ediyordu. Onun güçsüz elleri ne kadar tesir edebilirdi? Derken ellerini kocaman eller tutup aceleyle itti ve onun ellerini taklit ederek Bey'inin göğsüne masaj yapmaya başladı. Aralıklarla masaj yaptı ve kafasını göğsüne dayadı. Elfida, kocasının ağlayacağını sandı. Ama yüzünde kararmış bir ifade vardı. "Bizi bırakamazsın!" diye fısıldayışını duydu Elfida. Ondan başka kimse duymuyor olmalıydı. Ahu'nun hıçkırıkları ve Kardelen'in yalvarmaları kulakları tıkıyordu. Kocası adeta ağzından tükürükler saçarak hırıltılı nefesler alıyor, söyleniyordu. "Aciz bir kurşun seni alamaz. Böyle olmaz! Er meydanında ölecektik biz... Omuz omuza."

Elfida nabzı aldığı vakit neredeyse sevinçle çığlık atacaktı. "Atıyor!" diye bağırdı, kocasının ellerini durdurmaya çalışarak. "Kalbi atıyor, yeter."

Sinan olduğu yere çöktü, boynunu önüne eğdi. Elfida onun hıçkırıklarla sarsılan omuzlarını görüyordu. Herkes derin bir nefes almıştı. Elfida, kocasının ağladığını sandı. Ama kafasını yan çeviren adam ağlamıyor, kahkaha atıyordu. "Bu berbat bir şakaydı Bey'im." dedi yorgun ama mutlu bir sesle. "Ancak sizden beklenecek kadar berbat bir şaka."

Kardelen artık bayılacak gibi görünüyordu. Elfida ise bu insanlara yapacağı şey için güvenmek istiyordu. Eğer Beylerini bu kadar önemsiyorlarsa...

Çantasına sakladığı ceylan derisi, ince halatı çıkardı. Aslında bu bir halat değildi. Bu Elfida'nın kendi elleriyle yaptığı bir suç silahıydı. Adamlar öne atılacak gibi duruyordu, sanki Elfida o halatla Beylerini boğacaktı.

"Çok kan kaybetti..." dedi kocasının ve Kardelen'in gözlerine ihtiyatla bakarken. Sinan onun ne yapmaya çalıştığını anlamıyormuş gibi kaşlarını çattı. "Umarım arabanızda bir çadır vardır. Çünkü bu yaptığımı bir tek Allah'ın kulunun bile görmesini istemeyiz."

"Ne demeye çalışıyorsun?" dedi onun huysuz ahmağı Sinan. Hayır, onun değildi! Sadece bir mecburiyetten ibaretti. Ama Elfida acısından dolayı onu hoş görmeye çalıştı.

"Ona kan vereceğiz." dedi bir solukta. Herkes bir anda nefesini tuttu. Elfida da tutmuştu. Onu ihbar ederlerse, daha koca evine gitmeden baba evine dönecekti ve halkı için yaptığı bu evlilik fiyaskoyla sonuçlanacaktı. Babasının yüzünü yere eğecekti.

"Peki, bunu daha önce yaptın mı?" diye sordu en makul olanları, Yağız Alp. Elfida omuz silkti. "İki kere ama ikisi de bunu yaptığımı bilmiyor."

"Hayattalar mı?" dedi en suratsızları. Aybüke bu adama öfkeyle bir bakış attığında, Elfida ona teşekkür et-

mek istedi. Sesindeki iğneli ton Elfida'yı rahatsız etmişti. "Tabi ki." diye kendini savundu. "Ama onun yaşaması benim elimde değil. Ben sadece bana bahşedilen yeteneği kullanacağım, takdir Allah'ın."

"Ama kan..." En uzunları olan Murat, bunun yasak olduğunu belirtmek ister gibiydi. Ama Elfida, "Bunu günah olduğuna inanmıyorsunuz değil mi?" diye sordu. "Allah böyle bir şifayı bahşetmişse, kullanmalıyız!"

O zamana kadar sesi çıkmayan Kardelen, "Ben veririm." dedi kararlılıkla. "Benim kanımı alabilirsin."

Elfida hüzünle gülümsedi. Âşık bir kadın nasıl bakardı bilmiyordu o vakte kadar ama şimdi öğrenmişti. Açık renk gözler bir damla can olsa akar, kocasını bulurdu. Ona can verir ve göz bebeklerinin kurumasına göz yumardı.

"Önce birtakım testlerden geçmeliyiz... Hepimiz." dedi. Bu testleri hayvanlarla yapacağını söyleyemezdi. Bu adam eğer hekimlerin eline verilirse ölüme terk edilirdi. Elfida daha önce kan eksikliği çeken birçok hastanın kurtulamadığına şahit olmuştu... Erkek kardeşi ve babası dışında... Tabi o ikisinin, genç kızdan kan aldıklarından haberi yoktu.

"Ya bu testler başarısız olursa?" diye sordu kocası, merakla ve garip bir ilgiyle. Elfida dudaklarını birbirine bastırdı ve omuzlarını kaldırdı. "Dua edelim de uysun."

"Eğer uymazsa civar köylerden bakarız." dedi Alp, bu çok kolay bir işmiş gibi. Ancak birkaç dakika sonra buna gerek kalmamıştı. Sinan'ın kanı uyuyordu...

* * *

Kara Bey derin bir sızıyla uyandığında etraf karanlıktı. Yüzünün etrafında ışıklı gölgeler dönüyordu. Ama sesler oldukça uzaktı. Omzunun bir tarafında tatlı bir ağırlık vardı, karnında ise hiç tatlı olmayan bir sızı.

Kara Arslan doğrulmaya çalıştığında acıyla inledi. Üzerinde gömleği yoktu ama koyun postlarıyla sıkı sıkıya örtünmüştü. Postların arasında kaybolan minicik bir beden de vardı. Kara Bey'in bir yanını sıcacık sarmalamış, kokusuyla genç adamı yıkamıştı.

Kara Arslan her şeyi unuttu. Nasıl yaralandığını, dışarıdan gelen sesleri, karnındaki sızıyı...

Karısının güzel yüzünü görmek için yüzünü örten şalını kenara çekti. Güzel yüzünün kederle çöktüğünü görünce alnı kırıştı. Ağlamış mıydı? Gözleri çökmüştü ve dudakları şişti. Kaşları rüyalarında bile kederle çatılmıştı. Kara Arslan parmağıyla onun çatık kaşlarının tam ortasına dokundu. Oradaki kırışıklığa tahammül edemedi. Eğilerek dokunduğu yere bir buse kondurdu. Karnı sızlamıştı ama mırlayarak gözlerini açan karısının görüntüsü her türlü acıya bedeldi.

Önce rüyadaymış gibi gözlerini kıstı genç kız, sonra biri onu dürtmüş gibi aniden havalandı. Karnına hafifçe değen eli genç adamın yüzünün kasılmasına sebep oldu. Kardelen hemen pişmanlıkla ellerini çekti ve onun yüzüne sevinçle baktı. "Uyandın!"

"Uyandım." dedi genç adam, dişlerinin arasından fısıldayarak. Şimdi kaygı geri dönmüştü. Karısını inceledi. Yüzünde bir yara yoktu. Minik ellerinde de... Şalı uykudayken biraz kaymıştı ama halen sabahki gibiydi. Elbiselerinde de en ufak bir darp izi yoktu.

"İyi misin?" dedi karısı. Dizleri üstünde kalkarken onu inceliyordu. "Acıkmadın mı? Ya da susamışsındır... Tabi ya saatlerdir uyuyorsun. Peki, ağrın var mı?"

Kara Bey ayaklanan karısının kolunu tutarak onu kendine çekti. Aslında onu öpmek istiyordu ama merak ettiği soruyu sormak zorundaydı. İçini kemiren kurtlar ona

acı veriyordu. "Sana dokundu mu?" diye sordu dişlerinin arasından. Yüzündeki tüm hatlar gerilmişti. Karısını korkuttuğunu biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Kardelen cevap vermeden ona şaşkınca ve ürkekçe bakıyordu. Kara Arslan sesine engel olamayarak bağırdı: "Sana dokundu mu Kardelen!"

Genç kız bir süre sessiz kaldı. Yüz hatları yavaş yavaş değişti. Bir şeyler sakladığı aşikârdı. O adamın bir şeyler yaptığı ya da bir şeyler söylediği ortadaydı. O, düşmanının karısını başka türlü serbest bırakmazdı. Kara Arslan'a acı vermek istiyordu. Kurt'u tuzağa düşürmek istiyordu. Bunu en kolay şekilde kadınıyla yapabilirdi. Ama Kara Arslan hayatında ilk kez, kadınını korumak için, gözü kapalı o tuzağa atlardı. Bugün yaptığı gibi...

"Ben..." dedi Kardelen çenesini kasarak. "Bana bir şey sordu." Titrek bakışlarını Kara Bey'e çevirdi.

"Ne?" dedi sesindeki öfkeye engel olamayan genç adam.

"Daha doğrusu bir bulmacaydı. Bana, 'Atmaca, Kurt için bir yemdi.' dedi."

Genç adam bir süre duraksadı. Kafasında yanıp sönen düşünceler kanını kaynatmış, kemiklerine kadar öfkeyle doldurmuştu onu. Bu da ne demekti?

"Atmaca... O... O Ateş'miş. Ve sen Ateş'i öldürmüşsün. Ona inanmadım tabi ki. Sen bana söylerdin..."

Kara Arslan ilk kez diyecek bir şey bulamadı. Elleri genç kızın kaçmasından korkarak bileklerini kavramıştı. Genç adamın sessizliği Kardelen'in yüz hatlarını hayal kırıklığına dönüştü.

"Yapmadım de..." diye fısıldadı, gözyaşları yanaklarını ıslatırken. "Onu öldürmedim de."

Kara Arslan sessiz kaldı. Elleri daha sıkı tuttu karısını. Başka bir adam için ağlayışını görmeye tahammül etmek zorundaydı. Artık ölümden başka kimse onu Kara Kurt'un pençesinden alamazdı. Kardelen onu affedecekti. Affetmek zorundaydı!

Kardelen ise hıçkırıklarla ona vurmak yerine kendi dizlerini avuçlayıp sıktı. Kara Arslan kendine vurması için ellerini dizlerine çekti ama genç kız ona vurmadı. Sadece hayal kırıklığıyla ağlıyordu. Başka bir şey vardı. Daha büyük bir şey. Kara Arslan bunu hissediyordu ama sormaya korkuyordu. Sadece onun kendine vurmasını ve öfkesinin hafiflemesini istiyordu. Ama Kardelen için için ağlarken, sanki sessizliği koca bir çığ gibi büyüyordu.

Genç adam şimdi bilmiyordu ama bu sessizlik hayatlarında koca bir çığ oluşturacaktı.

8. Bölüm

Dışarı da büyük bir gerilim vardı.

Gözlerini dikmiş, Ahu'nun kürkler arasında büzülmesine bakan Yağız Alp vardı. Bey'inin durumunu ve aynı zamanda karısının durumunu merak eden Sırık Murat vardı. Nöbet tutar gibi oradan oraya dolanan, "Nasıl bu kadar yaklaşırlar!" diye kendini yiyen Abrek vardı. Bir ağaç dibinde kaskatı fikirlerle uzanan, belli ki eşkıyalardan kaç düzine adam bulup öldürebileceğini hesaplayan Kağan vardı. Bir de karısına üç başlı bir ejderhaymış gibi bakan Bodur Sinan vardı.

Karısı ona neden bodur dediklerini ilk başlarda anlayamamıştı. Bu adam genç kıza göre dev gibiydi! Ortanca ağabeyi ile aynı boydaydı. Ortanca ağabeyi ise Elfida'nın iki katıydı!

Sonra savaşçılar yan yana geldikçe anlamıştı genç kız. Bu savaşçılar arasında en kısa olan adam, koca bir ayı kadar olsa da onlar için bodurdu. En irileri Çakı Kağan denilen, yüzü yara içinde ve korkunç bakışlara sahip olan adam koca bir ayıdan bile büyüktü. Ona bakmak bile kadınlarda yutkunma isteği, erkeklerde ise topuklarını havalandırarak arkasına bile bakmadan kaçma hissi uyandırıyordu.

Elfida'nın gözlemine göre Çakı Kağan ya bir baykuş ya da ağaç kovuklarında bal arayan bir ayıydı. Adam her an

tetikte, elinde ufak bir çakı ve ağaç parçasıyla, kuş tüyünden bir yatakmış gibi ağaç tepelerinde uyukluyordu. Onu ne zaman görse ya uyukluyor ya da uyuklama taklidi yapıyordu. Yüzünün aldığı şekil, kafasında dönen fırtınadan kaçınmak gerektiğini söylüyordu.

Alp denilen düzgün yüzlü adam ise sessizdi. Bu Kapan'inki gibi küstah bir sessizlik değildi. Bu etrafını kollayan, en ufak titreşimden nem kapan, bir duyusu kayıp ama geri kalanı tamamen açık savaşçı sessizliğiydi. Tabi kimsenin bilmediğini düşündüğü bir başka sebebi de vardı. Şimdi birkaç ağaç ötesinde, kalın çarşaflara sarınmış titreyerek uyumaya çalışan güzel gözlü kız da olabilirdi.

Alp'in bedeni bir erkeğe yakışır şekilde üşümüyordu. Aslında baharın nemli havası ona kendini iyi hissettiriyordu. Ama Ahu'nun ufak bedeni bu soğuğa karşı dirayetli değildi. Sessizce çarşaflara ve birkaç posta sarınmış olan genç kız sessizdi. Onun sessizliği mecburiydi. Konuşamıyordu. Konuşmak da istemiyordu. Onu duyması gereken asıl kişi zaten duymayacaksa, konuşmak ve ses çıkarmak neye yarayacaktı?

Alp öyle düşünmüyordu. Onun birkaç kere ağlarken ses çıkardığını hissetmişti, bir çeşit titreşimle... Dilinin kesik ya da doğuştan kısa olduğunu düşünmeye başlamıştı. Kendinden nefret etse de doğuştan olmasını diledi. Eğer o dil herhangi bir darbe almışsa, damarlarında çağlayan öfkeye engel olamazdı. Kimdi onun güzel sesine dokunan?

Sesin bir kısmının neye benzediğini bilmiyordu genç adam. Bir titreşim yaydığını biliyordu, yükseldiğinde ürpertirdi düşmanını, kısıldığında ve sevgiyle fısıldandığında yumuşatırdı bir kalbi. Bunları gözlemlemişti yalnızca. Nasıl bir şeye benzediğini bilmiyordu ama Ahu'nun sesinin gü-

zel olduğuna ant içebilirdi. O ufak bedeninde güzel olmayan tek bir kemik parçası olmadığına ant içebildiği gibi...

Ahu, onu izleyen gözlerden habersizdi. Üşümekle ve kahırla doluydu. Bey'i uyanmış mıydı? Baba bildiği adam halen solgunca uyuyor muydu? Ahu en keskin duyusuyla ortalığı kolluyordu. Korku içindeydi. Bu ormanlık yerde kurtlar olurdu, yaban domuzları olurdu, yırtıcı kuşlar ve zehirli böcekler olurdu. En kötüsü ise bu ormanlarda, bu saklı yerlerde eşkıyalar olurdu. Bey'ine kurşun sıkan namertler olurdu. Ahu, Kara Bey'i hiçbir şeyin yıkamayacağını biliyordu. Allah'tan başka kimseden korkmayan kocaman bir adamdı o. Adı gibi gözü kara, büyük ve korkusuz... Dilsiz bir kızı himayesine alacak kadar mert bir adamdı o. Allah, onun yanındaydı.

Genç kız üzerindekilere sıkıca sarınırken, Yağız Alp'in sözleri peyda oldu yüreğinde. "O konuşamaz! Yine de evinin hanımı yapacak mısın?" Ahu ağzının içindeki dilini çevirdi. İşe yaramayan ve onu başkalarının gözünde kusurlu gösteren dilini...

Ahu, âşık olduğunu anladığı yaşlarda henüz on beşindeydi. Dilsizdi, kusurluydu, muhtaçtı ama kalbi âşık olabilecek kadar sağlıklıydı. Neden böyleydi? Dili gibi kusurlu olsaydı ya kalbi! Sevdiği adam gözlerinin içine baka baka, "O kusurlu!" deyince kırılsaydı da bir daha toparlanamasaydı ya... Kırık kalple idare edebilirdi Ahu. Ama bir adamı görmek isteyen, bir adamı sevmek isteyen, bir adama sahip olmak isteyen kalp, baş belasıydı.

Dilsizdi onun acıları. Konuşamaz, kimseye derdini anlatamazdı. İnsanlar ses isterdi. Titrek, ağlak, neşeli ya da öfkeli... Ahu'nun elleri ise iki türlü duyguyu yansıtabiliyordu. Ya sakindi ve ağır ağır işliyordu, ya üzgündü hızlı hızlı hare-

ket ediyordu. Kimse ellerine bakarak ne durumda olduğunu anlamıyordu. O gece Kardelen'e "Alp" deyişini hatırladı. Yıllardır bunu yapmamıştı. Acının en yoğun olduğu yerde bulamıştı ağzından bu isim.

Bu isme, bu acı veren isme on beş yaşından sonra çalışmıştı. Yaralı bir gergedan gibi çıkıyordu önceleri ses ağzından. Dili ağzının içinde zorlukla dönüyordu. Sonra sanki zamanla işlevi artmış, kullanımı kolaylaşmıştı. Bu isme sadece ve sadece ahırlarda ya da ıssız tarlalarda çalışırdı genç kız. Konuşmaktan korkuyordu ama bu ismin kulağına kendi sesiyle nasıl çalınacağını merak etmeden edemiyordu.

Başardığında ise kendine saklamıştı bunu. Ta ki o gün, Yağız Alp, Yiğit Alp, Korkusuz Alp lakaplarının sahibi olan genç savaşçının evleneceği haberini alana kadar... Ahu o vakte kadar ne hissettiğini bilmiyordu. Sadece uzaktan bir hayranlıktı onunkisi; koskoca Yağız Alp'e layık değildi o. Kusurundan çok mertebesi uymazdı ona. Kocamandı bu adam. Öyle görünüş olarak değil... Yeri insanların gözünde büyüktü, kalbi bedeninde büyüktü, ışığı dünyaya büyüktü. Büyüktü bu adam. Ahu'yu ezip geçebilecek kadar...

Ahu tüm bu beynindeki hengâmeye dalmışken, Alp onu pusudaki bir kurt gibi izliyordu. Ne düşündüğünü merak ediyordu. Üşüyüp üşümediğini merak ediyordu. Beyi için harap olup olmadığını merak ediyordu. Bunlardan nefret ediyordu. Çünkü onun bu kızda zerre hakkı yoktu. Ahu'ydu bu. Küçükken Bey'inin himayesi altına girmiş, yaralı ve kimsesiz çocuk... Alp ne zaman olduğunu bilmiyordu ama aralarında bir şeyler değişmişti. İlk kez bu kadar uzun bir süre şehirde kaldıkları için, bu değişiklik gün gibi ortaya çıkmıştı. Eskiden sessizdi Ahu. Şimdi ise körü körüne sessiz... Eskiden gözleri ve elleri tetikte olurdu. Şimdi sanki onları saklamak için yer arıyordu.

Acaba o adi herifi mi düşünüyordu? Acaba bir Bey karısı olursa nasıl bir hayat yaşayacağını mı düşünüyordu? Temizlik yaparken yıpranan ellerinin, pamuklara sarınıp sarmalanacağını mı düşünüyordu? Alp hiç olmadığı kadar bencil iç sesiyle, "Rüyasında görür!" diye hırlıyordu. Bir sebebi yoktu. Ama Ahu, o Kürt Beyi'nin oğluyla asla evlenemezdi!

Bir kere Ahu bunu istemezdi. Şehrinden ayrılmazdı o. Sessiz olduğu için, tanımadığı insanlardan korkardı. Babası bildiği Kara Arslan Bey'in himayesinden asla çıkmazdı. Alp gözleriyle adeta genç kızın gözlerine nişan aldı. Fatih Sultan Mehmet'in savaş topları olsa bir çift som gümüş rengi gözleri, ancak bu kadar ürkütücü olabilirdi.

Beklediği oldu ve genç kız ona baktı. Alp gözleriyle anlattı anlatmak istediklerini.

"Bunu yapmayacaksın." dedi, hayallerini yıkmak ister gibi.

Ahu'nun sessiz gözleri, "Ama senin yapmaya hakkın var." diyordu. "Benim yok ama senin var."

Belki de bu Alp'in zihninin bir oyunuydu. Alp ilk zamanlar dudak okumada bu kadar iyi olmadığı için işaret dilini biliyordu. Aslında yorulduğu zamanlarda Sinan ona kolaylık sağlayarak bu dili kullanıyordu. Ya da çok büyük bir kabahat işlediğinde, Kağan'ın duymasından korktuğunda, Murat'la ilgili hain planlar kurduğunda bu dili kullanıyordu.

Alp şimdi cesaret edeceği şey yüzünden kendinden nefret etse de elini kaldırdı, "Sen iyi misin?" diyerek, karanlığın içinde ellerini oynattı. Başkalarının görmemesini umduğu için sadece Ahu'nun görüş alanında yapmıştı bu hareketleri.

Ahu ona uzun uzun baktı ve gözlerini kaçırdı. Alp onu gönnediğini düşündü. Başka türlüsü canını sıkıyordu. Gözlerini dikerek ondan bir cevap bekledi; ona tekrar bakabilirdi de. Ahu ise ona bakmadı, hem de uzun bir süre...

Ama sonra ona bakmadan elleriyle, "İyiyim." dedi. Alp birkaç metre öteden onun yanaklarının kızardığını sezebiliyordu. Dağ kekiği taneleri gibi keskin kokusu, rüzgârla beraber genç adamın saçlarını okşuyordu. Zümrüt gözlerini gecenin karanlığına saklamıştı. Şimdi gecenin en yeşil tonundaydı.

Alp gülümsedi bir anda. Ona cevap vermişti! Ama sonra yeniden o hülyalı hayallere dalmış gibi kafasını gökyüzüne doğru kaldırmıştı. Kışlık başörtüsü yüzünün önüne düşüyor ve Alp'in görüşünü kapatıyordu. Raber'i mi düşünüyordu? Onu daha şimdiden görmek mi istiyordu? Düğünü için sabırsızlanıyor muydu?

Alp ölse de o düğünün yapılmasına izin vermezdi. Hangi sıfatla olduğu kimseyi ilgilendirmezdi. Alp istemediğinde, kimse onu fikrinden çeviremezdi. Tekrar ona bakması için dakikalarca gözlerini dikti.

Ahu ise artık onun bakışlarının bilincindeydi. Neden öyle nefretle ve öfkeyle bakıyordu genç kıza? Korkuyordu Ahu. Bakmadan, görmeden bile yeterince meftun etmişti kalbini. Şimdi bakıyorken, o gümüşün en mavi tonundaki gözlerini ona dikerken genç kız nasıl nefes alacağını bilemiyordu. Ona neden "İyi misin?" diye sormuştu? Hem bunu neden sesli sormamıştı? Savaşçılardan kaçınır gibi gizli saklıydı hareketleri. Genç kız yakalamasa uçup gidecek gibiydi.

Ona kırgındı ve buna hakkı yoktu Ahu'nun. Doğruları söylemişti genç adam. Belki de bu doğruların onu incitti-

ğini fark etmiş, bu yüzden "İyi misin" diye sormuştu. Yoksa görmezdi Ahu'yu hiç.

Ahu, gözlerinin ihanetine uğradı ve tekrar o açık renk gözlerle buluştu. Postların ısıtmadığı kadar ısıttı onu bu bakışlar. Yanaklarına hücum eden kan, kulaklarına kadar yükseldi. Böyle bir kalp çarpıntısı ilkti. Genellikle kendi halinde, gizliden gizliye gelirdi çehresi genç kızın gözleri önüne. Ama şimdi açık seçik karşısındaydı. Bakmaya korktuğu gözler, gözlerine bakıyordu.

Genç adam ellerini kaldırıp alnına koydu ve genç kızın ne düşündüğünü sordu. Ahu'nun yüreği artık ağzında çarpıyordu. Alp onunla kendi diliyle konuşuyordu!

Ahu gözleriyle korkakça etrafı taradı. Kimsenin onlara bakmadığını sezdiğinde ise burnunu kürklerin içine gömerek, örtüleri iyice etrafına sararak büzüldü ve kendine dikkatle bakan yüze baktı. Elleri üşümeye başlamıştı. Onları bir süre içeride ısıttı. Yanlış bir hareket yapmaktan ölesiye korkuyordu. Koskoca Yağız Alp ona ne düşündüğünü soruyordu!

Ahu ne düşündüğünü söyleyemedi. Ona kızgın olduğunu da söyleyemezdi. Hakkı yoktu. Yağız Alp evlenmediği için minnettardı sadece, Elfida'dan nefret etmek zorunda kalmadığı için minnettardı. Dokunamadığı adamın gerdek yatağını hazırlamadığı için minnettardı. Ama günü gelecek ve bu gerçekleşecekti. Ahu o zamana kadar daha güçlü bir kız olmak için Allah'a yakardı.

Ellerini dışarı çıkardığı vakit Kardelen'in sesi yankılandı. Beyleri henüz uyanmamıştı. Kardelen'in perişan halinden bu anlaşılıyordu. Yorgun gözlerle, "Kağan yola çıkmanız gerek." dedi.

Herkes bir anda ayaklanmıştı. Korkuyla soluklar tutuldu. Kardelen onları rahatlatmak için burukça gülümsedi,

"Bey'iniz uyanmadı ama nefesi ve kalp atışları çok iyi. Sadecefazla yorgun düştüğü için uyuyor..." Gözleri Aybüke'yi aradı ve buldu. "Aybüke Hatun, dönmek zorundasın. Bakan eşleri şimdi bizim yolculuk kabilesini terk ettiğimizi düşünüyordur. Ama senin en geç yarına orada olman gerek."

Askerler itiraz edecek gibiydi. Kim nereye gidiyordu? Beyleri ve Hanımları tehlike altındayken bu olanaksızdı. Ancak Kardelen kararlı bir emir vererek gözlerine bakınca ve Kağan'ın, Aybüke Hatun'u götürmesini söyleyince herkes sessizleşti. Kağan burnundan solusa da Hanım'ına karşı gelmedi.

Aybüke yorgun gözlerle ayaklandığında düşünemeyecek kadar bitkin duruyordu. O da en az Ahu kadar kendini harap etmiş, herkesten daha güçlü bir soğukkanlılıkla duruma yardımcı olmuştu. Aslında istemediği kadar benziyordu, istemeden baktığı adama. Mesafeli ama bilgiç bakışları, kısa ama keskin konuşmaları, kendini insanlardan soyutlamaları...

Herkes bu yolculuğun nasıl geçeceğini şimdiden düşünür olmuştu. Araba Beyleri için gerekli olduğu için Aybüke ve Kağan at üstünde yolculuğa çıkmıştı. Çetin ve yorucu bir yolculuk başlamıştı onlar için. Yolların çukurları ya da havanın soğukluğundan dolayı değildi bunun sebebi. Buz gibi bir adamın, Padişah yeğeni naif bir Sultan'la imtihanıydı...

Herkes köşesine çekildiğinde ve soğukla cebelleştiğinde Sinan gözlerini karısına dikmiş, ona üç başlı bir yaratığa bakar gibi bakmaya devam ediyordu. Sinan'a göre bu kadın ya aklı kaçık ya da bir dâhiydi. Dâhi olması imkânsızdı. Çünkü Sinan'a sürekli "Sapık" diyordu. Başak tanelerinden

kurtulmak için gömleğini çıkarması, bu çingenenin genç adama böyle bir lakap takmasına sebep olmuştu.

Genç kız da pek masum sayılmazdı. O tarlada dikilmiş, "Bu dağlar ve ovalar bana ait." demişti. Ellerinde topladığı otlardan kalma yeşillikle, burnunda sonbaharın güneş yangınını taşırken, başak tanelerini andıran göz bebeklerini genç adama dikmiş ve onu bıçaklamıştı! Ona her baktığında kollarındaki ufak sıyrık sızlıyordu. Dikkatsizliğine mi yansın, bu ufak tefek kızın vahşiliğine mi yansın bilemiyordu. Şimdi de kendini bu cadıyla evli bulmuştu. Alp'i ve Kağan'ı bu dertten kurtarmış, kendi başına sarmıştı.

Aslında ne kadar düşünürse düşünsün bu çingene gibi asi ve hırçın kızla kendinden başkasının baş edeceğini düşünmüyordu. Gerçi kendinin de baş ettiği söylenemezdi.

Elfida kendisine bir yaratığa bakar gibi bakan kocasını hissediyordu. Ama umursamayacak kadar üşüyordu. Çok çaba sarf etmiş ve yorgun düşmüştü. Sık sık üşürdü, ayakları hiç ısınmazdı. Bugün ise tüm bedeni ürpertiler yayıyordu. Sis biraz dağılsa da nem halen havada yüzüyordu. Elleri ve ayakları ıslak gibiydi. Ahu gibi iyice kürklere gömülse de bu pek fayda etmiyordu.

Uyumak istiyor ama dişlerinin birbirine çarpması buna izin vermiyordu. Dört genç savaşçı Ahu ve Elfida kadar şanslı değildi ya da onlar kadar üşümüyorlardı. Sadece yünlü kabanlarıyla, sırtlarını bir ağaca dayamış uyukluyorlardı. Hepsinin üzerinde ürkütücü bir sessizlik vardı. Elfida biliyordu, bu ölüm sessizliğiydi. Bu yırtıcı sürünün başları ayağa kalktığı anda, o yaranın hesabı sorulacaktı. En azından yaralı haliyle bile karısı için öfke duyan Kara Arslan, bunu o Zebur denilen adamın yanına koymayacaktı. Bir katliam bekliyordu yakın geleceği. Bir kan gölü...

Elfida bir ara dalmış olmalıydı, üzerindeki örtüler açılmıştı ve bu rahatsız edici bir durumdu. Bu kadar erkeğin arasında rahatça uyumak mümkün değildi. Tam örtülerini yerisin geri sarmalanacakken kucaklandı. Önce çığlık atmak, onu kucaklayan adamı tartaklamak istedi. Ama kulağına fısıldanan o iki kelime, genç kızı felç etti. "Benim, kocan. Uyumaya devam et."

Bey babası nikâhlarını kıydırmıştı. Bunu sabahın kömünde yaptırmıştı. Çünkü kızının kendi himayesi altında, gözleriyle görüyorken evlenmesini istemişti. Elfida, Allah katında bu adamın karısıydı.

Uzaklaştıklarını sezince gerildi genç kız. Ona dokunacak mıydı? Bu ıssız ve soğuk yerde?

Bu genç adamın daha önce hiçbir kadına yaklaşmadığı aşikârdı. Çünkü elleri kadar sözcükleri de tedirgindi. Sanki ne konuşacağını, nasıl davranacağını bilmiyordu. Elfida titreyen bedeninin şiddetini soğuk havaya yordu. Öyle olmasını umdu. Hareket edecek kabiliyeti kalmamıştı. Sonra yumuşak bir zemine yatırıldı. Bu yumuşak zemini öyle sevdi ki hesap sormadan uyumak istedi. Ama gözleri kapalı, kendi huzur içindeyken bile dilini tutamadı. "Bana dokunma yabani."

Adamdan garip bir hırıltı çıktı. "Sana dokunursam beni zehirler misin cadı?"

Bu, genç kızın kalbini acıtmadı. Hem de hiç! Ona herkes cadı derdi. Ondan herkes korkardı. Çünkü genç kızın, düşmanını zehirlemişliği vardı. Hak eden bir düşman, saniyeler içinde ölmüştü.

Henüz on yedisinden gün alıyor olabilirdi. Ama onda yaşlı bir kadının iradesi ve bilgeliği vardı. Öldürdüğü adam haindi. Eşkıyalara haber uçuran, kardeşlerinin beynini yı-

kamaya çalışan bir hain... Onun gözlerine baka baka zehir dolu bardağı içirmişti. Babası bunu duyunca önce çok kızmış, sonra kızının gücüyle bir nebze gururlanmıştı. Çünkü artık Cihanbeyli aşireti sadece erkekleriyle değil, bilge kadınlarıyla da korkulacak bir düşmandı.

Ama şimdi bu adamın kendinden korkmasından nefret ediyordu. Madem korkuyordu, neden ellerini üzerinden çekmiyordu? Elfida asla yumuşak sesli, yumuşak sözlü bir kız olmamıştı. Zehirleri kadar acı sözleri vardı. O, insanların kusurunu suratlarına söylerdi. Çünkü ortada bir kusur varsa, bu düzeltilmeliydi. Genç kızın doğasında vardı düzeltmek, temizlemek, iyileştirmek. Ama zıtlıkların cazibesi gibi, öldürmek, zehirlemek ve acı çektirmek de çok kolaydı onun için.

"Ellerini üzerimden çekmezsen, derinin altına işleyecek yaralar açarım." diye mırıldandı. İlk kez bedenine değen bu erkek elleri güçlü ve sıcaktı. Ürpertiler yayıyordu serin sonbahar gecesinde.

Kocası, genç kızın beklemediği bir şey yaptı. Kahkaha attı! Elfida'nın gözleri bir alev topu gibi ayrıldı. Hafiflemiş yüzünü, kırışan dudaklarını, kısılan gözlerini gördüğü vakit gözlerini yeniden yumdu ve yutkundu.

Kendi aşiretinde ona göz koyan birçok soylu genç vardı. Ama hiçbiri gülünce böyle gözükmüyordu. Ya da böyle güzel gülerken, aynı zamanda vahşice öldüren bir canavara dönüşmüyordu. Elfida onu Bey'inin yanı başında görmüştü. Bu hafif ve lakayt görünen adam, Kağan denilen en ciddi savaşçıdan bile daha çok intikam ateşiyle yanabiliyordu.

Genç kız daha ne olduğunu anlamadan kürkler havalandı ve yanı başına bir beden sokuldu. İrkilerek kaçmaya çalıştı. Ama kocası onu sıkı sıkıya sarmalayıp kendine çekti. "Üşüdün." dedi her şeyi açıklarmış gibi.

"Bana dokunma, sözünün neresini anlamadın?" diye söylendi genç kız. Ama kendini hiç olmadığı kadar iyi hissetmeye başlamıştı. Kemiklerinin buzu şimdiden eriyor gibiydi.

"Ben senin kocanım." dedi genç adam keskin bir sesle. "İstediğimi yaparım."

Bu sözler genç kızın sinirlerini bozdu. Onu neyle zehirlemeliydi? Yemeğine bir parça porsuk mu katmalıydı? Ya da trajik bir latife yaparak, Kurt'un sürüsünde olduğu için ona kurtboğan mı yedirmeliydi? Genç kız kafasında hain planlar kurarken, sıcacık bedene iyice sokuldu. Sahi bu adam nasıl bu kadar sıcak olabiliyordu? Peki ya omuzları... Omuzları neden bu kadar geniş ve rahattı? Ayrıca bir yatak kadar rahat zemini nasıl yapmıştı?

Genç adam onu seyrederken kızın çoktan uyuduğunun bilincindeydi. Nefesi seyrekleşmiş ve gözleri kıpırtısız hale gelmişti. Ama ellerinin altındaki omuzları halen bir parça gergindi. Muhtemelen bir yabancının kollarında uyumak onu huzursuz etmişti.

Sinan inanamayarak onu inceledi. Bu kız onun karısıydı! Nasıl olmuştu bu? Siyah örgü saçları şalından dışarı taşıyordu, dudakları soğuktan çatlamış, güneş yangını teni hafifçe kızarmıştı. Uzun ve sık kirpikleri yanaklarına bir gölge sunuyordu. Ay ışığıyla harmanlanan bu kız inanılmaz görünüyordu. Sinan cadılara inansaydı onun cadı olduğuna kesin kanaat getirirdi. Çünkü genç adama bir şeyler yapıyordu. Sinan ondan hem nefret ediyor hem de diğer savaşçıların uyurken onu görmesini istemiyordu. Kardeşi bildiği adamlardan sakınıyordu karısını. Ya örtüsü açılırsa? Ya o güzelim saçları gün yüzüne çıkarsa?

Sinan sabır duaları ederek gerilen bedeniyle karısının sıcaklığa gömüldü. Bir kadına ilk kez sarılıyordu.

Bir güle değil, bir kaktüse benzeyen; dikenleriyle can yakan ama faydalı olan bir yaban çiçeğine...

* * *

Kara Arslan yanı başında sessizce uyuyan karısını seyretti. Onun uyumasına izin verdi. Yorulmuş ve bitkin görünüyordu.

Hafif geri çekilerek kendi karnını inceledi. Sesleri ve acıyı hatırlıyordu. Askerlerinin ve Sinan'ın gelininin nasıl işlere kalkıştığını duymuştu. Kara Arslan'ın damarlarında en küçük kardeş bildiği Sinan'ın kanı geziniyordu. Bu ufak kız bunları yapmayı nereden öğrenmişti?

Kara Arslan gücü takdir ederdi. Kürt kızını takdir ediyordu. Onları asla normal kadınlar bulmazdı. Kendi hırçın Kardelen'i gibi, hayatla mücadele içinde, akıllı ve savaşçı bir kadındı. Kara Bey şimdiden Sinan için sabır duaları etti.

Kendi evliliğinin ilk günlerini, o göl kenarında ona ilk kez sarıldığını hatırladı. Bir kadına ilk dokunuşuydu. Bir kadını ilk koklayışıydı.

Pamuk gibi teni ellerinin arasında sıcaklaşmış ve yumuşamıştı. Uyurken dudakları ayrılmış, bedeni istemsizce kocasına sokulmuştu. Kara Bey o günün anısıyla yanındaki kızıl cennete baktı. Yine yorgunlukla dudakları ayrılmıştı. Yanaklarında çillerini okşayan kızarıklıklar vardı. Ellerinin tersiyle o çilleri okşamak istedi. Onu uyandırmadan bunu yapmalıydı. Çünkü karısının tuhaf sessizliği Kara Kurt'u korkutuyordu. Ondan uykusunda bile uzak durmak ister gibi aralarında bir kol boyu mesafe vardı. Yüzündeki tuhaf gerginlik kötü şeylerin habercisiydi.

O Zebur denilen köpek, karısına her ne dediyse bunu öğrenecekti. Bunu öğrenmek zorundaydı. Kardelen'le arasına örülen bu soğuk duvarlara tahammülü yoktu. Genç kız, Kara Kurt'un pençesi altından çıkabileceğini gerçekten düşünüyor muydu? Bu düşünce genç adamı deliye çeviriyordu.

Kardelen artık bir Osmanlı Hanımı'ydı. O Kara Arslan'ın kadınıydı. Bir ırkı, bir soyu ya da bir geçmişi yoktu artık. Gelecekte, Kardelen Hatun diye anılacaktı. Göçmen kızı, Bey kızı olarak değil... Bey karısı, Osmanlı kadını olarak...

Sabaha kadar Kara Bey'in yorgun bedenine uyku uğramadı. Aslında acısını en çabuk uyku giderirdi. Ama uyumak istemiyordu. Tetikte bekliyordu. Nasıl bu kadar fütursuzca davranmıştı?

O tetikte beklerdi her daim, hazırlıklı olurdu. Akkız'ın üzerinde süzülen karısı bu kadar mı aklını bulandırmıştı? Onu bu kadar mı etkisi altına almıştı? Sahi, Kara Arslan daha önce şehirde hiç bu kadar uzun süre kalmamıştı. Evliliğinin ilk zamanları sürekli kendine tembihlemesi, değişmeyeceğini düşmanlarına ispatlaması neredeydi? Hani eski Kara Kurt olarak devam edecekti?

Şimdi düşmanları onun yumuşadığını, evine saklandığını düşünecekti. Karısıyla gülerek eğlenen, hayata bağlı bir adam olduğunu düşüneceklerdi. Artık hayatında kızıl bir gonca açtığı için ölmekten korktuğunu düşüneceklerdi.

Kara Arslan bir karar verdi, bu seferki intikam ateşi daha gür ve hoyrat yanıyordu. Bu sefer sadece vatanı ve milleti değildi koruması gereken. Onlar kadar kıymetli, onlar kadar dokunulmaz ve onlar kadar Kara'ya ait olan Kızıl Kardelen'i vardı.

Sabah, seher vaktiyle yola çıkmak istedi. Askerlerinin endişe ve hırsları gözlerinden anlaşılıyordu. Kardelen sessiz bir hemşire gibi yanı başında, tüm yüz kaslarını inceliyordu. Kara Arslan'ın canını en fazla bu yakıyordu. Çok yakınındaydı. Merhamet dolu ve yumuşak elleriyle yanı başındaydı. Ama aralarına birkaç katman perde çekmiş gibi soğuk, suskun ve mesafeliydi. Beyninde dönen çarkların sesi seher kuşları gibi yankılanıyordu. Bir şeyler düşünüyordu genç kız. Bir şeyler hesaplıyordu. Bir yargıya, bir sonuca varıyordu. Kara Arslan ona, herhangi bir sonucun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söylemek istiyordu.

O çiftlik evinde geçirdikleri haftaya geri dönmek istiyordu. Kahvaltı için bile yataklarından çıkmak istemiyordu. Bu çok korkunç bir düşünceydi, çünkü Kara Arslan'ın sorumlulukları vardı. Asla istemediği bir şeyi istiyordu genç adam; hiçbir sorumluluk olmadan kadınıyla yaşamak...

Bu berbat fikirleri kafasından silkeledi. Er kişi hem vatanını hem kadınını korurdu. Şimdi daha kararlı, daha korkunç, daha acımasız bir Kurt içinde yer etmişti. Uluyordu. Avazı çıktığı kadar uluyor ve yerini işaretliyordu. Bu vatan, bu topraklar Kara Kurt'un bölgesiydi. Orada hüküm sürmeye çalışan bir tilki, kendi ölüm fermanını ilan ederdi. Ve bu tilki, ahmakça bir hareketle Kurt'un dişisine yaklaşma cesaretini göstermişti. Sinsi ve kurnazca... Uluyordu Kara Kurt. Bu uluma artık ölmesi gereken bir tilkinin ölüm emriydi.

O Tilki ki, vatanına göz dikmişti. O Tilki ki, en kıymetlilerine zarar vermişti. O Tilki ki, Kurt'un kuyruğuna basacak kadar aptal cesaretine sahipti.

Kara Arslan'ın soğuk kararı sanki herkes tarafından anlaşılmış gibi tuhaf bir sessizlik hali hüküm sürmüştü. Kara Bey ve Kardelen arabayla dönecek, diğerleri ise at

Kardelen düşünce yağmuruyla sele dönen zihnini dizginlemeye çalıştı. Kızılca bir kıyamet kopmuştu. Tüm geçmiş, tüm gelecek alabora olmuştu. Dümenini tutamıyordu artık hayatının.

Genç kız, Bey kızı olarak doğmuştu. Annesini öldüren, kızıl saçlı ve çilli, lanetli ilan edilen bir Bey kızı... Sonra büyümüştü. Babasının gerekçeleriyle kendini örtülerle saklamıştı. Yüzünü ve saçlarını insan gözlerinden uzaklaştırmıştı. Bir kuş beslemişti. Onu bir güvercin gibi beslemiş, onu iyileştirmiş, onu özgür bırakmıştı. Ama güvercin sandığı bu yırtıcı kuş, lanetli kıza bağlanmıştı. Demişti ki köyün en yaşlısı olan o kadın, "Kan düşkünü olan bu kuş, kan akıtan bu kıza bağlandı." Böylelikle Kardelen, lanetine bir yenisini daha eklemişti. Kızıl kuş diye bilinen bir yırtıcıya, bir şahine sahip olan Kızıl Kardelen...

Sonra göl kenarında haşmetli ve karanlık bir adamı izlemişti. Gizli gizli izlediğini sandığı bu adama hayranlıkla karışık korku duymuştu. O adamın efsanevi Kara Kurt olduğunu anlamıştı ama adına yakışır bir cesaretle ölüme baka kalmıştı. Ölüme hayranlık duymuştu.

Ölüm onun kendini izlemesine izin vermişti.

Sonra yıllar geçmiş, Güneşin Öptüğü Kız, o ölümle evlenmişti. Ölümün karanlığı, güneşin ateşiyle birlik olmuş, koskoca bir alev topuna dönüşmüştü, kalbinde gitgide büyüyen sıcak ve derin bir sızıyla...

Ölüm onu öpmüştü. Ölüm onu tatmıştı. Ölüm onu kendinin kılmıştı. Ve ölüm, kışa çeyrek kala yine kardeleni yakmıştı.

Kardelen cevabı biliyordu. Bir bulmacayla daha ruhunda leke bırakan o çirkin adamın yalan söylemiş olmasını ne de çok isterdi. Ama cevap gün gibi ortadaydı. Ağabeyi

Puma'ydı. Yırtıcı bir hayvandı ve kendini asla kullandırmazdı. Kendi bölgesinde hüküm sürerdi ve ne bir Kurt'a ne de bir Tilki'ye mahal vermezdi.

Sırtında kurşun izi vardı, göğsünde de hançer izi. "İki düşman!" diye düşündü genç kız. Biri sırtından, diğeri kalbinden vuran iki düşman edinmişti ağabeyi. Sırtının sahibi gün gibi belliydi. Ancak bir kalleş silah kullanarak ağabeyini sırtından vururdu. Ve ancak güçlü bir düşman yüz yüze, göz göze onu ölüme götüren hançerle imzayı atardı.

Kardelen ağlamak üzereyken dizlerine bir sıcaklık düştü. Bu sıcaklığın sahibi simsiyah saçları ve keskin bir çehreye sahip olan kocasıydı. Nefesini tutarak onun kapalı göz kapaklarına, daha dün ölümden dönmemiş gibi duran güçlü çehresine baktı.

Aslında dudakları ölümün solgunluğunu taşımasa, genç kız onun daha dün ölümden döndüğünü unuturdu.

Saçları karman çorman, keten gömleği ve kabanı kurumuş kan içindeydi. Ellerini göğsünde bağlamış, kocaman ayaklarını arabaya sığdıramayarak hafifçe kırmıştı. Kardelen elleriyle ne yapacağını bilemeyerek havada tuttu.

Aslında saçlarını okşamak istiyordu. Sonra kurumuş dudaklarına kendi dudaklarıyla renk vermek istiyordu. Hayata ve kendine döndüğü için ona teşekkür etmek istiyordu. Sıcaklığını teyit etmek, yaşadığını kendine ispatlamak istiyordu.

Ama... Amalar aralarında kalmıştı. Kocaman bir çığ gibi git gide büyüyordu. Ona dokunursa onu öperdi. Onu öperse ona sarılırdı ve ona sarılırsa yine ona ait olurdu. Onun sıcak koynundan hiç çıkmazdı. Geçmişini, soyunu, geleceğini umursamazdı. Gururunu ayaklarının altına post gibi sererdi.

"Neyin var karım?" diye soran kocasının sesi mahzundu. Sanki bu soruyu sormak için epey düşünmüştü.

Ateş'i öldürmesi gariptir ki o kadar canını yakmamıştı. Tamam, çocukluk arkadaşı olabilirdi. Onun için üzülüyor olabilirdi ama o bir haindi. Kara Kurt bunu yapmasa, Ateş'in öz babası gözünü kırpmadan oğlunu öldürürdü. Babası mert bir adamdı. Hırsızlık ve riyakârlık en nefret ettiği iki şeydi. Ve yıllardır baş edemediği oğlu bu ikisine de sahipti.

Kardelen'i asıl ürküten, gözünü kırpmadan onu öldüren ve bunu Kardelen'e söylemeyen kocasıydı. Onun için öldürmek bu kadar kolaydı. Bileğinin bir darbesiyle hayatlar bir Kurt'un pençesinde son bulurdu. Ateş'i öldürdüğünü neden Kardelen'e söylememişti? Onun tepkisini görmek mi istememişti, yoksa Kardelen'e söyleme ihtiyacı mı duymamıştı?

Peki ya bir adam bu kadar kolay öldürüyorsa, ağabeyinin kalbine de o hançeri düşünmeden saplamaz mıydı? Belki ufacık bir hata... Belki ufacık bir yanlış anlama ve hançeriyle bu hatanın sebebini ortadan kaldırmaz mıydı?

Kardelen hata yapmaya korkar haldeydi. Çünkü bu adama deli olsa da en ufak bir tehditte gözünü kırpmadan canını alacağını biliyordu. Söz konusu vatanı ve milleti olduğunda, söz konusu hainlik olduğunda Kara Arslan'ın gözleri kararıyordu. Kardelen'in bir ayrıcalığı yoktu.

"Ateş'i öldürdüğünü biliyorum." dedi ani bir soğukkanlılıkla. Sesi titrememişti. Sanki "İyiyim." der gibiydi ses tonu. İyi olduğu için değil, sadece bunu söylemesi gerektiği için...

Kocası bir anda dizlerinde kaskatı kesildi. Gözlerini açmadı ama çenesini gerdi. Kafası sanki daha da ağırlaş-

mış ve Kardelen'in dizlerinde hâkimiyetini belirtircesine duruyordu.

"Ve?.." dedi, buz gibi bir öfkeyle.

Belli ki Kardelen en ufak bir üzüntü gösterirse, hain ilan edilecekti.

Kardelen cevap vermedi. Kafasını çevirdi ve dışarıyı izledi. Ona dokunmamak için ellerini birbirine bağladı.

Kara Arslan dizlerindeydi. Kutu gibi bir arabanın içinde, onun yoğun varlığı dört bir yanını kuşatıyordu. Bir sıcaklık ve öfke yayılıyordu genç adamdan. Bulunduğu ortama hâkimiyet kuran varlığı genç kızı kucaklıyordu. Onu kendinin ilan ediyor ve en ufak bir acıma gösterisinde kendinin olanı bile eliyle parçalayabileceğini gösteriyordu.

"Ölmesi gerekiyordu ve öldü." dedi Kara Arslan, dişlerini sıkarak. "Bana onun için üzüldüğünü söylersen..."

Evet, tahmin ettiği gibi onu tehdit ediyordu. Kardelen tabi ki üzülmüştü. Ama bu Ateş'in ölmemesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Ateş'in seçtiği yol için, gittiği cehennem için üzülmüştü. Dişlerini sıktı ve dışarıyı seyretmeye devam etti.

"Üzülmeye hakkın yok." dedi kocası, uzunca bir sessizlik sonrası. "Sen benim kadınımsın Kardelen. Benim kadınım hainler için üzülmez. Benim kadınım bir başka erkek için üzülmez. Hatta benim kadınım gerektiğinde kılıcı, o soysuzun gırtlağına kendisi dayar."

Kardelen bunu biliyordu. Ama ona, "Peki senin kadının ağabeyinin katilini de gözü kırpmadan öldürür mü?" diye soramıyordu. Bunu kesinleştirmeden olmazdı. Ama önce onun iyileşmesini bekleyecekti.

Ona kıyamıyordu. Solgun yüzünü avuçlamak ve onu yatıştırmak istiyordu. "Ben senin kadınınım." demek istiyordu. "Senden başka kimseye güvenmem."

Ağlamak geliyordu içinden. Neden o da diğer kadınlar gibi normal olamıyordu? Neden âşık olduğu adam da onu körü körüne sevemiyor, kabullenmiyordu? Neden inanmadığı şu laneti hayatında koskoca bir delik açıyordu?

"Bana bak Kardelen..." dedi kocasının kadife sesi. Tenini okşayıp geçti ses telleri ve yüreğinin yangınına bir damla su serpti. Bu bir damla söndürmedi, daha da körükledi. Alevler artık sönmeyecek kadar diri ve yüksekti.

Kardelen dudaklarını gerdi ve kafasını eğdi. Kafasını eğdiği anda boynunu güçlü eller kavradı. Ne olduğunu anlamadan kurumuş ama sıcacık dudaklar dudaklarına kapandı. Onun şaşkınlığından yararlanarak daha da yoğunlaştı. Güçlü ve sahipleniciydi. Boynundaki eli ise onun geri çekilmesine izin vermiyordu. Kardelen direndikçe onu zorluyordu.

Bir süre sonra Kardelen gözleri yaşararak teslim oldu ağabeyinin katiline... Elleri çözüldü ve genç adamın güçlü omuzlarına tutundu. Kocasının sıcak elleri şalının içine girdi ve nabzının attığı gerdanını avuçladı. Sanki onun kalp çarpıntısını duyumsuyor ve istediğini bulmuş gibi hırlıyordu.

"Kardelen..." diye dudaklarına doğru fısıldadı. Sonra göğsünden hayvansı bir hırıltı çıkararak dudaklarına tekrar ulaştı. "Benden uzaklaşma." dedi sesi, yakarmak ve emir vermek arasında asılı kalarak. "Konuş benimle. Bağır bana. Meydan oku. Ama beden uzaklaşma."

Kardelen artık ağlıyordu. Çünkü istese de uzaklaşamazdı. İstese de bu adama bir zarar veremezdi. Genç kızı hem ellerine hem de kalbine almıştı. Onu oraya hapsetmişti. Bir

düşmanı kendine âşık ederken öldürmüştü. Kardelen'in intikam yeminleri ebediyete gömülmüştü.

Onu kendinden uzaklaştırmak için omuzlarını hafifçe itekledi. Çenesi kasılan kocası elini karnına atarak dizlerine uzandı ama diğer eli halen Kardelen'in boynundaydı. Onu kendine bakmaya zorluyordu.

Kardelen ondan kaçamayacağını biliyordu. Ona sorduğunda alacağı cevaptan da korkuyordu. Ama yine de sordu...

"Pars adında birini öldürdün mü?"

Bu soru deprem gibi sarstı ortamı. Tüm sesler kesildi ve sadece birbirine bakan, gözleriyle cevapları alan iki hırçın dalga kaldı. Biri, sabahın ilk ışıklarının suya yansıması gibiydi. Öteki ise gecenin en karanlık vaktindeki dolunayın gölgesi...

Kardelen daha gözlerini bir kere kırpmıştı ki kocası kolunu boynuna doladı ve hiddetiyle araba sarsıldı. Murat atları sakinleştirmek için bağırdı. Neyse ki atlar hemen dengesini buldu. Ama Kardelen nefes almakta zorlanıyordu.

Kanlı gözleriyle, dişlerini göstererek hırladı kocası. "Bu ismi nereden biliyorsun?"

Kardelen olduğu yere sinerken yanan gözlerini kırpıştırdı. Âşık olduğu adam, ağabeyinin lakabı yüzünden ona nefretle bakıyordu. Hatta her an onu öldürecek gibi gırtlağına bastırıyordu. Kardelen'in nefesi kesilmeye başladı. Rengi attı ve ağzı çaresizce açıldı. Kocası bir öfke krizi geçiriyordu ve bağırmaya devam ediyordu. Gözleri Kardelen'i görmüyordu ya da onu bir düşman olarak görüyordu.

"O ismi nereden biliyorsun? Zebur denilen it mi söyledi sana?"

Öfkesi genç kızın iliklerine kadar işledi, burnundan soluyordu ve arabanın içinde solukları yankılanıyordu.

Genç kızın elleri havalandı, çaresizce, yumuşakça kocasının ellerinin üzerine kondu. Onu ikna etmeye çalışarak, sulanmış gözleriyle yalvarırcasına baktı. "Canımı yakma..." demek istedi. "Benim canımı bu kadar kolay yakma."

Kocası onun gözlerindeki çaresizliği görmüş gibi bir anda afalladı. Sanki bir kâbus halinden sıyrılır gibiydi. Kollarını derhal geri çekti. Kardelen öksürük krizine girdi. Kocası ne yapacağını bilemez bir halde ellerini saçlarına geçirdi, onları şiddetle çekiştirdi.

"Bana söylemen gerekirdi!" diye bağırmaya devam etse de sesi kaygı doluydu. "Sana ne söyledi? Neden susuyorsun Kardelen! Sana, benden bu kadar nefret edeceğin ne söyledi?"

Kardelen konuşmaya korkarak kenarda büzüldü ve dizlerini avuçladı. Ona Pars'ın ağabeyi olduğunu, nefret ettiği lakabın ağabeyine ait olduğunu söyleyemedi. Kocasının ellerinde ölmek istemedi. Ölmek artık sorun değildi. Ama son gördüğü şey Kara Arslan'ın gözlerindeki nefret olamazdı. Bu nefret genç kızın canını yakardı.

Kocası ısrar etti. "Konuş kadın, konuş!"

Konuşamazdı. Onu kaybederdi. Kendini kaybederdi. Bu dünyada tek sahip olduğu özelliği, Kara'nın kadını olma özelliğini kaybederdi.

"Özür dilerim..." diye fısıldadı Kardelen. Doğduğu için, Pars'ın kardeşi olduğu için, bir Bey kızı olduğu için, kızıl saçları ve lanetli gözleri olduğu için...

"Özür dilerim... Özür dilerim."

Kara yine kükredi. "Sus!"

Kardelen onu duymadan deli gibi fısıldıyordu.

"Özür dilerim..."

"Sus, tamam sus!"

Kardelen ağlayarak kafasını dizlerine gömdü. Ona yaklaşan elleri hissettiğinde çığlığı andıran bir hıçkırıkla daha da köşeye çekildi. "Özür dilerim." dedi yeniden. "Özür dilerim..."

Kara Arslan sanki buna tahammül edemiyormuş gibi onun omzunu kavradı ve sarstı. "Sus dedim sana! Özür dileme! Sen özür dileyecek bir şey yapmadın!"

Kardelen ağlama krizini durduramıyordu. Hıçkırıklarını beyhude bir çabayla zapt etmeye çalışıyordu. Kocası alnını onun alnına yasladı. Dudakları şimdi öfke değil, çaresizlikle fısıldıyordu. Kardelen bu sesle bir nebze sakinleşti. "Bir daha o adı ağzına alma Kardelen. Kimseye Zebur'la konuştuğunu söyleme. Özür dileme. Benden veya herhangi birinden özür dileme."

Kardelen artık emin olmuştu. Pars'ı, yani ağabeyini kocası öldürmüştü. Hem de ondan şiddetle nefret ederek. Adı bile yetiyordu kocasını buzdan bir adama çevirmeye... Kardelen ona ağabeyi olduğunu nasıl söylerdi? Peki ya Kardelen bu adamın onu sarmasına, onu öpmesine nasıl izin verirdi?

Kafasını eğdiğinde gözlerine ilişen kan lekesiyle bir kez daha çığlık attı. Kocası o kadar sert hareket etmişti ki yarası açılmıştı. Kardelen tüm nefretini, tüm çaresizliğini kapalı bir kutuya kilitleyerek yüreğinin ağ tutmuş karanlık köşelerine kilitledi.

Onu itekledi. Genç adam dirense de itmeye ve onu arkasına yaslamaya zorladı. Kara Arslan teslim oldu. Karnının ne durumda olduğunu hissetmiyor olmalıydı. Ya da sadece

Kardelen'in ona herhangi bir şekilde dokunmasını istiyordu, -bu aptalca bir hayaldi- bu yüzden sessizce itaat etti.

Kardelen yaralı bir kaplan eğiticisi gibiydi. Bu korkunç kükremelere sahip olan adam onun ellerinden her türlü darbeyi kabul ediyordu.

Kardelen onun karnını açtı, hafifçe açılmış yarasını görünce dudaklarını gererek kocasının yüzüne baktı. Çok acıyor olmalıydı. Sırf Kardelen çenesini tutamadığı için kendine bunu yapmıştı. Sırf Kardelen yerinde duramadığı için bu yarayı almıştı.

Artık istemese de lanetine inanıyordu. Bugüne kadar kolay kolay yara almayan Kara Kurt bile onun yüzünden yaralıydı.

Kardelen kanlı kaftanının ucunu tutarak onun yarasının üstüne bastırdı. Kanın daha fazla akmasını istemiyordu. Dayanamadı. Eğildi ve acı içinde yarasının hemen yanından karnını öptü. "Özür dilerim." dedi yine, kocasının kızacağını bilerek. Kendini tükenmiş hissediyordu. Ama Kara Arslan'ın karısı olarak güçlü olmak zorundaydı.

"Murat!" diye bağırdı gözlerini bir an olsun kocasından ayırmadan. "Elfida'ya ihtiyacımız var."

Yara dakikalar sonra tekrar dikildi ve yola çıkıldı. Kardelen bu sefer sessiz kaldı. Çünkü bitap düşen kocası dizlerinde uyuyordu. Yüzü solgundu, acı içindeymiş gibi kaşlarını çatmıştı. Kardelen ona bir daha dokunamayacağının bilinciyle, büyük şehre gidene kadar elini saçlarından ve bilinçsizce uyuyan sakin yüzünden ayırmadı. Çiftlik evine gitmeyeceklerdi. Şehre dönüyorlardı. İyi bir doktor bulacaklardı ve Kara Arslan iyileşene kadar ona bakılacaktı.

Sonra... Sonrası belliydi. Kocası gidecek, intikamını en acı şekilde alacaktı. Kardelen onu özleyecekti. Karde-

ben onun yanında olmayı, o adamlarla beraber savaşmayı dileyecekti. Kardelen, ağabeyinin katili için gerekirse canını verecekti.

Ama Kardelen ona bir daha dokunmayacaktı. Bunu biliyordu. Ona dokunduğunda canı yanıyordu, ağabeyine ihanet ediyordu. Gerçeği öğrenmeliydi. Neden ağabeyinden nefret ettiğini, neden onu öldürdüğünü öğrenmeliydi. Peki ya sonra... Sonra sevmeyi bırakabilecek miydi? Kara Arslan'a olan aşkı eksilecek miydi?

Hiç sanmıyordu genç kız. Şu an bile onun yüzüne bakarken bir katili değil, kollarından ayrılmak istemediği kocasını görüyordu.

Acıyla yutkundu ve kafasını yukarı kaldırdı. "Allah'ım... Yol göster." dedi. Dua etmenin ferahlığını tattığı andan beri bundan vazgeçemiyordu. Bunun bir sınav olduğunu biliyordu. Ama ne yaman bir sınav ne ağır bir imtihandı.

Kardelen bununla nasıl baş edecekti?

9. Bölüm

Elfida ne sormuştu Kardelen'e? Evet, nasıl böylesi süslü, aynı zamanda bu kadar duru bir şehir olabilir, demişti. Kardelen tuzlu suyu koklamış ve cevaplamıştı, dizlerinde uyuyan kocasının saçlarını istemsizce okşarken.

"Bu şehri babamdan duymuştum..." demişti genç kız. "Adının Konstantinopolis olduğunu öğrendiğim, masallara konu olan, krallıkların elde etmek için can attığı bu şehir altın değerindeymiş. Vakti zamanında niceleri elde etmek için neleri yapmış..."

Sonra kocasının kütüphanesinden okuduğu o dizeler aklına geldi. "Peygamber..." dedi önce. Ona şaşkınlıkla bakan Elfida'nın yüzüne bakmaya çekinerek boğazını temizledi ve asıl doğru olanı söyledi. "Peygamberimiz (sav) buyurmuştu ki; 'Kostantiniyye elbette fetih olunacaktır... Onu fetheden kumandan ne güzel kumandan, onu fetheden asker ne güzel askerdir.' Bu sözleri duyan tüm Müslüman başta olmak üzere, Türk Padişahları ve hatta sadece şehrin güzelliği için onu elde etmek isteyen birçok imparatorluk olmuş. Ama sadece birisi..."

Kardelen bu hikâyeye hayranlık duymuş ve ezberlemek için tekrar tekrar okumuştu. "Fatih Sultan Mehmet Han, çocuk yaşta başa getirilip tahttan indirilmiş, sonra tekrar başa gelip talihsiz olaylar yüzünden tekrar tahttan

indirilmiş. Ama kendini eğitmiş. Henüz on iki yaşındayken babasına Padişah olarak emir verecek bir genç, nasıl olur da gelişmez?"

Sonra susmuştu Kardelen. Kelimelerle nasıl anlatacağını düşünüyordu. O savaştan pek anlamazdı, cephelerde oynanan zekâ oyunlarını bilmezdi. Onun ince okları genellikle nişan aldığı bir ağaca, çok ihtiyacı varsa bir ava ve eğer tehlikeliyse bir düşmana batardı. İnce kılıcını bugüne kadar talim yapmak dışında kullanmamıştı. Bir savaş meydanında, elleri, yüzü, saçları kan içinde, elinde kocaman kılıcıyla dikilen kocasını hayal etti. Heybetli bedeni ürkütücü bir görsellikle gözdağı verirdi düşmana. Sonra siyah gözlerini avına perçinlerdi. Dudakları geri çekilir, elleri kılıcın kabzasını sıkı sıkıya kavrardı. O avına yaklaşan bir kurt edasıyla dişlerini gösterip kükrerken, düşmanının tek yaptığı kaçmak olurdu.

Sinan, Kardelen'in kaldığı yerden devam etti. Bey'inin bir daha kanaması olması korkusuyla kadınını ve kendini arabanın içine atmış ve atlarını arabanın arkasına bağlamıştı.

"Konstantinopolis, yani Astenbul..." dedi, gururlu bir ses tonuyla. Kardelen de artık şehre Bizanslıların taktığı o isimle hitap etmiyordu. Müslümanlar bu şehre Astenbul diyordu. Anlamı ise bu şehre yakışacak kadar güzeldi. "Cennet'e ait, güzel yer."

"Asırlarca Bizanslıların elleri altındaydı. Birçok savaş verildi, birçok kuşatma yapıldı ama hiçbiri başarılı olamadı. Ninemin dediğine göre de olamazdı."

Sinan'ın gözleri onu dikkatle dinleyen karısını buldu. Kardelen onu ilk kez bu kadar ciddi görüyordu. "Çünkü yine bilge ninemin söylediğine göre, Astenbul maşuk iken Fatih Sultan Mehmet Han âşuktu. Maşuk, âşuk'u beklerdi.

Bu oyunu bilir misiniz hanımım? On bir Ayın Sultanı uğradığında Şehr-i Astenbul öyle şenlenir, öyle güzelleşir ki, o vakit geldiğinde meydanlarda bu oyun oynanır. "

Kardelen kafasını iki yana salladı ve merakla Sinan'ı dinledi. Bir eli kocasının göğsünün üstündeydi, sanki inip kalkan göğsü, atan kalbi genç kadına hayat aşılıyordu.

"Birbirini seven âşuk ve maşuk bir türlü birbirine açılamıyordur. Bir gün âşuk dayanmayıp maşukun kapısına dayanır.

'Kim o?' der maşuk.

Âşuk cevap verir:

'Benim!'

'Git buradan!' der maşuk.

Âşuk şaşırır. Şaşkınlıkla üzgün bir şekilde evine geri döner. Dağları, ovaları dolaşır. Maşukun aşkından ölecek duruma gelir, olaylara anlam veremiyordur bir türlü. Dayanamayıp tekrar maşukun kapısına gelir, kapıyı çalar.

İçerden bir ses:

'Kim o?' der.

Âşuk cevap verir:

'Benim.'

Maşuk içeriden seslenir:

'Git buradan!'

Âşuk deliye döner. Bir türlü anlayamıyordur aşkının niye böyle yaptığını. Çözemiyordu. Onu neden evine kabul etmiyordur?

Kendini yollara vurur. Aşkıyla eriyordur ama sebebini bulamıyordur. Günler ayları, aylar yılları kovalar. Âşuk kendini maşukun evinde bulur yine. 'Aşığın kalbi sevdiği-

nin ellerinde atar' der ninem. Âşuk öyle bir âşıktır ki, her gönderilişinde kendini maşukun ellerine hasret bulur. Bu defer yılların hasreti onu bitap düşürmüştür. Kapıyı çalar ve içeriden ses gelir:

'Kim o?'

Âşuk bitap bir hasretle cevap verir:

'Sen'im'

Maşuk içeriden seslenir:

'Gir içeri o vakit!'

'Aşk teslimiyettir. Aşk, 'Sen'im diyebilmektir.' derdi ninem. Fatih Sultan Mehmet Han, âşık olduğu kentin kapısını tamamen o kente bürünerek, Allah'ın izni ve Peygamberin sözüyle aşındırmıştır. Allah, ona gemilere ayak taktırıp yürütecek bir akıl ve buna inanacak inanç vermiştir."

Kardelen gözleri dolu dolu dinlemişti bu son sözleri. Elfida ise Kardelen'in karşısında olan Sinan'a, yani yanı başındaki kocasına hayran hayran dikmişti gözlerini. Bilgi açlığı çeken keskin gözleri ışıldıyor, omuzları kocasına duyduğu gururla kabarıyordu.

Yolculuk bu iç rahatlatan huzurlu sohbetlerle devam etmişti. Kardelen öğrendiği tarihi bilgileri Sinan'la pekiştiriyor, onun bilge ninesinden öğütleriyle şenleniyordu. Kardelen bu nineyi çok merak etmişti. Elfida'nın gözlerine bakılırsa o da merak içindeydi. Ama hiçbir şey sormuyor, sessizce kocasını dinliyordu. Kardelen onun göz bebeklerinden akan bilgi açlığını hissediyordu. Bu kız kendisinin birkaç yıl önceki haline benziyordu.

Derken saatler sonra yolculuk tamamlandı. Arabadan inişleri zorluydu ancak Alp ve Sinan, Beyleri halsiz haldeyken onu sırtladı. Kara Arslan itiraz ediyor, zorlanarak

ayakta durabilmesine rağmen onların yardımını kabul etmiyordu.

Tüm itirazlarına rağmen onların şehre girişinden haberdar olan Kağan gelmiş ve kimsenin yapamadığı bir kuvvetle Bey'ini yaralı olmayan yerden tutarak yarı taşır, yarı sürükler vaziyette eve götürmüştü. Başka zaman olsa kocası bunu bir aşağılama olarak görür, askerini cenge davet ederdi.

Ama Kardelen de ağlama isteği uyandıracak kadar halsizdi. Kocasının arkasından içeri girmeye epey hevesli olan Kardelen bir ses duydu. Konuşması anlamsız ve hızlıydı ama konuşanın yaşlı bir kadın olduğu anlaşılıyordu.

Kadın, Kardelen'in anlamadığı bir dilde, dilini dişine vurarak konuşuyor ve Sinan'a doğru ellerini savuruyordu. Beli hafif bükük, yeşil gözleri yaşlılık izlerine rağmen canlı, sarıklı ve geleneksel kıyafetli yaşlı bir kadındı bu. Sözlerinde her ne diyorsa, Sinan eğilip bükülüyor, onun ellerini öpmeye çalışıyordu.

Kadın sanki Sinan'ın mertebesini bildiği için kendini tutuyor gibiydi; keza elindeki baston pek ehemmiyetli durmuyordu.

Elfida'yı yanında ve eteğini kavrarken hisseden Kardelen şaşkınlıkla soludu. Bu cesur ve korkusuz Bey kızı, Kardelen'in eteklerine saklanıyordu.

Sinan'ın gözleri Kardelen'e kaydı. Göz bebeklerinde yalvaran bir ton vardı. Ne için yalvarıyordu? Saniyeler geçmemişti ki Kardelen bunu anladı.

"Ne dimek ninenden habersuz evluluk uşağum!" diye söylenen kadın bir açıklama bekler gibi etrafına bakınıyordu. Bu kadın öyle Beylerden, Bakanlardan ya da eşkıyalardan korkacak gibi durmuyordu. Lafını kimseden

sakınmayan bu yaşlı kadın, elindeki bastonu lafını dinlemeyen herkesin kafasına geçirecek gibi duruyordu. "Biz ha buraya eşşak başı muyuk? Kimdur? Kimlerdendur? Baga niçun demedun?"

Kadın soru yağmuruna devam ederken gözleri Kardelen'in arkasına takıldı. Kadından, Kardelen'in eline bir şey battığında çıkardığı sese benzer bir ses çıktı. "Uyy..." dedi uzata uzata. Kardelen ve Elfida aynı anda yerinden zıpladı.

"Ha şu çırpı midur?" diye sordu sesini hiç de kısmadan. "Sütçü Nedume'nun bundan kalır yanı mu varudu?"

Kardelen kocasını öyle merak ediyordu ki Elfida'nın ellerini kolundan yavaşça çekmek istedi. Ancak genç kız ona bir can kurtarıcısı gibi yapışmıştı.

Kardelen mecburen bu işi üstlendi. Yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve yaşlı kadının önüne giderek onun eline uzandı. Yaşlı kadın Kardelen'i tanımış olmalıydı. Önce gözleri büyüdü, sonra hafiften dikeldi. Kardelen elini öpmeye kalktığında ise buna izin vermedi.

"Hanumsun..." dedi, ona bilge bir bakış atıp geri çekilirken. "Kocan hatirina eğulme."

Kardelen şaşırdı. "Ama siz büyük..."

Kendini savunmak istemişti. Kadın ise o bilgiç yeşil gözleriyle ikaz ederek onun sözünü kesti. "Büyüğünü, küçüğünü bilmek hoştur hanum. Ama Kara Arslan'un kadinu öyle herkesin önünde diz kirmaz... Elünu öptürecek kadar kibürlu olmamalı amma ellerü da öpecek kadar alçalmamalu."

Kardelen yutkundu, zihnini hizaya sokan bu kadın karşısında kala kaldı. Zorlukla anladığı kelimeler birer öğütten farksızdı. Sonra toparlanarak, "İçeri buyurun hanımnine.

"Dedi, ona nasıl hitap edeceğini bilemeyerek. "Sıcak bir çay için. Size her şeyi içeride anlatırız."

Aslında Kardelen'in tek istediği şey kocasını nereye yatırdıklarını derhal öğrenmek ve başından ayrılmamaktı.

Kadın önce arkasında saklanan Elfida'ya baktı. Sonra kaşlarını çatarak Sinan'a baktı. Kardelen'in duymaya bile utandığı o lafları söyledi. "Poh yiyenun uşağı! Düş önüme!"

İçeri girdiklerinde Kardelen derin bir soluk verdi. Elfida her ne kadar ellerine yapışsa da ona yatıştırıcı bir tebessüm sunup salonda bıraktı ve kocasını bulmak için odaları aşındırdı.

Onu zemin kattaki misafirler için ayrılan odada buldu. Kağan onu üst kata taşımamakla çok iyi bir karar almıştı, kanamasının tekrar olması muhtemeldi. Kardelen iyileşene kadar onu kıpırdatmamak için elinden geleni yapacaktı.

Yatağa yerleştirilmiş olan kocası, ayakkabıları bile çıkarılmamış halde uzanıyordu. Murat ve Kağan hararetli bir konuda tartışıyordu. Kardelen, Ahu'yu hatırladı ama beyni öylesine sulanmıştı ki onu yolculuk boyunca unutmuştu. Alp'le beraber at sürmüşlerdi, Alp yine onun canını sıkmış mıydı? Kardelen bunları sonra sorgulayacaktı. Şimdi yapmak istediği tek şey vardı. "Odayı boşaltın." dedi. Sesinde emir değil, rica vardı. "Bey'inizin dinlenmesi gerek. O iyileşene kadar onunla çatışma ya da iş hakkında en ufak bir mevzu konuşmayın. Yapacaklarınızı beraber kararlaştırarak yapın."

Kardelen sesindeki bu hâkimiyete inanamıyordu. Tam da Kara Kurt'un kadını gibi konuşmuştu. Savaşçılar şaşırsa bile, Beylerine böylesine sahip çıkılması hoşlarına gitmiş gibiydi.

Hepsi odayı birer birer terk etti. Kağan ise biraz daha yavaştı. Kardelen ilk başta onun da çıktığını sandı. Kapı sesini duymamıştı ama önemsemedi. Kocasına doğru dönüp, uzun uzun iç çektiğinde ise Kağan konuşarak onu şaşırttı. Bunca zamandır bu vahşi savaşçı onunla birkaç kelimeden öte konuşmamıştı.

"Bey'ime iyi bakın..." dedi tereddütlü bir sesle. Kapıya yöneldi. Kapatmadan önce eli kapı pervazında, sırtı Kardelen'e dönük fısıltıyla tamamladı. "Ve Hanım'ım... Lütfen kendinize bu kadar alıştırdıktan sonra onu terk etmeyin."

Kardelen buz kesti. Kağan kapıyı hafifçe kapatsa da bu Kardelen'in şiddetle çarpan kalbine derin bir yankı yaptı. Kardelen elleriyle yatak başlığına tutunarak baygın haldeki kocasına uzun uzun baktı. Yüzü solgundu, gözaltları morarmıştı ama halen ulaşılamaz bir yakışıklılıktaydı.

Kara Kurt'u bırakmak mı?

Kardelen ona dokunmamakla ilgili dünkü saçma fikirlerini hatırladı. Elleri ondan izin mi alacaktı? Dokunuyordu işte. Şimdi. Sakallarına... Ona gelmek için çaba harcarken ve yere yığılırken yüzüne aldığı darbeye... O silah tutmaktan nasır bağlamış kocaman ama sıcacık ellerine...

Gerçi şu an buz gibiydi genç adam. Şöminenin ateşi harlanmış, oda olağanca sıcaklıktaydı. Ama kocası o kadar kan kaybetmişti ki elleri ısınmıyordu.

Kardelen göz pınarları sızlayarak onun cansız ayaklarından ayakkabıları çıkardı. Onu ilk kez bu kadar savunmasız görüyordu. Zamanında genç kızın yanında uyumak fikri bile bu adama ters gelmişti, savunmasızlıktı. Ama şimdi... Onun ellerine ve ilgisine muhtaç bir halde baygınca uyuyordu.

Kardelen toprakla kaplanmış ayakkabılarını çıkardı. Normalde eve ayakkabı ile girilmesinden nefret ederdi

Kara Arslan. Kardelen sırf bu düşünceyle bile gözünden yaşlar akmaya başladığını hissetti. Uyanık ve kendinde olsaydı Kağan'a ayakkabısını çıkarması için emir verirdi. Onun evi dışarının kirinden uzak, tertemizdi...

Kardelen onun çoraplarını çıkarırken, genç adam huzursuzca soludu. Ama hareket etmedi veya uyanmadı.

Genç kız onun morarmış ve soğumuş ayaklarını görünce yutkundu, hiç gocunmayan elleriyle o ayakları ovmaya başladı. Nefesinin sıcaklığını üfledi ve ısıtmaya çalıştı.

Sonra ceketini ve kirli kıyafetlerini çıkardı. Onu sadece iç elbiseleriyle bıraktı. Kalın bir yorgan almadan önce hizmetlilerin daha önceden hazırladığı küvete bir bez batırdı. Kağan önceden gelip hizmetlileri uyarmış olmalıydı. Kardelen dışarıda hanımnineyle uğraşırken de sıcak suyu doldurmuşlardı.

Genç kız tekrar yatağa döndü, gözyaşlarını tutmaya çalışarak onu temizledi. İç gömleğini de çıkardı. Kollarını, ayaklarını, göğsünü, toprak ve kan bulaşan her yanını temizledi. Islaklığı özenle yaradan uzak tuttu. Kara Arslan bu süre zarfında sık soluklar alsa da gözlerini açmadı.

Kardelen onun temizlendiğinden emin olduğunda üstüne kalın bir yorgan çekti. Yün yorgan, el işçiliğiyle kaplanmıştı. Kardelen bu yorganın rengine başka zaman olsa hayran kalırdı ama şimdi bunu görebilecek halde bile değildi.

Titrek ellerle üstündeki kaftanını çıkardı. Başörtüsünü çıkarmamaya karar verdi. Çünkü hizmetlilere ihtiyacı olabilirdi, kocası aniden rahatsızlanabilirdi.

Kanlı ellerini suyla iyice temizledi ama kirli elbisesine çare yoktu. Üst kata çıkacak ne vakti ne de cesareti vardı. Kocasını bu halde tek bırakamazdı.

Kirli elbiseleriyle yorganı kaldırdı ve kocasının güçlü ama yaralı bedenine yanaştı.

Çorapsız ayaklarını onun ayaklarına sürttü. Soğuk ellerini kucağına alarak ovaladı. Saçlarını sık sık terli alnından geriye itti.

Onu seyretti. Herhangi bir kızgınlık belirtisi ya da uyanma belirtisi aradı. Epeyce uzamış sakallarının arasından parmaklarını geçirdi ve ağlamaya başladı. Ne konuştuğunu ve ne zaman konuşmaya başladığını hatırlamıyordu ama konuşmazsa ölecek gibiydi.

"Bunu niye yaptın..." dedi ağlayarak. "Ben... Ben basit bir Bey kızıydım. Ölsem yük kalkardı senin o güzel omuzlarından. Keşke gelip beni kurtarmak yerine arkana bakmadan kaçsaydın."

Kardelen burukça gülümsedi. "Şimdi bu sözlerimi duysaydın 'Sen adamı deli edersin kadın!' derdin. Kaçmak ve Kara Kurt aynı kelimenin içinde kullanılmaz biliyorum... Ama... Bir Hanım gibi o arabada otursaydım, meraklı başımı her yere sokmasaydım, bir erkek çocuğu gibi seninle yarışmasaydım bunlar olmayacaktı. Beni suçlamakta haklısın, suçlamalısın. Oldum olası beladan başka bir şey olmadım insanlara. Adımın lanetini senin de hayatına taşıdım."

Yutkundu ve kafasını genç adamın çıplak göğsüne yasladı. Kalp atışlarının daha güçlü atışını işitmek ona bir ninni gibi geldi. Elini kulağının altına dayayarak bu atışı tüm duyularıyla hissetti. "Bu ses..." dedi genç kız fısıldayarak, "Bu ses hiç susmasın. Bana sinirlensin ve şiddetle atsın ama susmasın."

Kardelen bitap düşmüş halde dakikalar sonra uykuya dalacakken minik bir hareketle hafifçe sıçradı. Bir el, üstüne usul usul yorganı örtüyordu. Kardelen şaşkınlıkla başını

kaldırdı ve o kurum gibi simsiyah gözlerin kendine baktığını gördü. Yorgun bakışlarında bir şeyler vardı. Kardelen'in dudaklarının titremesine sebep olacak bir şeyler.

"Uyu." diye fısıldadı kocası. "Yoruldun."

Kardelen ona karşı çıkmadı. Hayır, artık Kardelen inatlaşmak ya da dediğim dedik olmak istemiyordu. Sadece Kara Arslan iyi olsun istiyordu. Onun yaralı göğsünü hatırlayarak yastığa doğru geri çekildi ve orada uyumaya çalıştı. Kocası sinirli bir sesle," Ne yapıyorsun?" dedi. Kardelen şaşırarak gözlerini açtı. "Ne yapıyorum?"

"Benden uzaklaşıyorsun." dedi genç adam sinirli ve kaygılı bir sesle.

Kardelen şaşkınlıkla soludu, "Ben... Sadece yaran için..."

Kara Arslan halsiz kolunu kaldırarak onu omzundan kavradı ve göğsüne çekti. Kardelen onun zorlanmasını istemediği için derhal itaat etti.

"Sadece burada uyu." dedi kocası, bu çok gerekli bir ihtiyaçmış gibi. "Sadece..." Sesi gitgide baygınlaşıyordu. "Burada..."

Kardelen onun uyuduğunu anladı. Nefesi düzene girdi ve göğsü ritmik bir şekilde inip kalkmaya başladı. Kardelen onun sıcak göğsüne dua dolu bir öpücük kondurdu. Gözlerini memnuniyetle yumdu.

Dışarıda ne olduğu umurunda değildi. Dünya yıkılsaydı ama Kardelen ve Kara o odada kalsaydı... Kalıpları, sayıları, kişileri tam da şu an silmek istedi. Kendi krallığını kurup, sadece iki kişinin kabul olunduğu bir devlete kendini kraliçe, kocasını da kral yapardı. Kuralsız ama kusursuz...

Kardelen uyuduğunda kendini tam da bu rüyalar krallığında buldu. Ama burada iki kişi değillerdi. Beyaz karların

ortasında, kan birikintisinde oynayan kızıl saçlı bir bebek vardı. Ve o bebeği canı gibi koruyan bir Kurt...

* * *

Aybüke Hatun nasıl bir kargaşanın içinde bulmuştu kendini? Bodur Sinan'ın ninesi olduğunu öğrendiği kadın Lazca bir şeyler söylüyor, muhtemelen Sinan'ı azarlıyor, Elifida'yı kartal gözleriyle inceliyordu. Ahu ise evin kalabalığından dolayı dinlenme izni bile almadan koşturuyor, Hanımnineyi sakinleştirmeye çalışıyordu. Ve o hödük de dünyadan bir haber halde sandalyeye tünemiş, ağzına tıktığı tavuk budunu iliğine kadar sömürüyordu.

Aybüke kalbine hayret ediyordu. Bu görüntüden tiksinmesi, yüzünü buruşturması gerekirdi. Hele ki yolculuktan sonra bu adamın yüzüne bile bakmaya tahammül etmemeliydi. O bir Sultan'dı. O saraylarda yaşayan, eline toz değmemiş bir hanımdı. Düne kadar...

Dün tozu bırak, çamura batmıştı genç kız, o huysuz atın sırtına bindiğinde -atın Çakı Kağan'a ait olduğunu sonradan öğrenmişti- başına gelecekleri biliyordu. Oldukça gergin geçen yolculukta o koca adam önünde zarafetle ilerlerken, kendi sürekli kıpırdanıyordu. Daha önce bir atın üzerinde hiç yolculuk yapmamıştı. Sırf eğlenmek için bindiği olmuştu elbette ama o at, hanımlar için yetiştirilen daha uysal atlardandı. Ancak bu defa sırtına bindiği hayvana at demek garip kaçardı. Bir ejderha ya da kaplan olabilirdi. Kocamandı ve her daim burnundan garip dumanlar çıkarıyordu. Kürkü oldukça gürdü. Sahibinin saçları gibi her yanı saçlarıyla, yani yeleleriyle kaplanmıştı. Eyerinin olmaması da ayrı bir dertti. Genç kız genellikle eyerli atlara, yan binerdi. Bu atlara yan binmek olanaksızdı. Eteğini

iyice örttüğüne emin olup, bacaklarını iki yana açmıştı. Ve tüm kasları yolculuk boyunca ağrımıştı.

Bunlar da yetmezmiş gibi o buz dağı gibi karşısında ilerleyen adam, bir kere bile halini, durumunu sormamıştı.

"Öküz!" diye defalarca mırıldanmıştı genç kız. Ama hain gözlerini onun geniş omuzlarından, arada sırada kalkıp ensesini ovalayan yaralı ellerinden, gür ve rüzgâra meydan okuyan saçlarından alamamıştı.

Aybüke onu ilk gördüğünde yaşadığı şoku hatırlıyordu. Onun çevresi fesli ve beyefendi adamlarla, ona kibarca selam veren, ona saygı duyan adamlar çevriliydi.

Ancak Aybüke o gün pazar yerini gezmiş ve ona eşlik eden teyzesini atlatmıştı. Bir delilik anında kendini deniz kenarında, ayaklarını serin sulara daldırırken bulmuştu.

Gayet sakin öğlen vaktinde, Aybüke'nin birkaç metre ilerisinde hızla bir şey yaklaşmıştı. Gören, koyu renk aygırın üzerindeki bu adamı cellat sanırdı ya da bir gardiyan veya bir ölüm habercisi...

Arkasından koşturan bir diğer atlıyla yarış yapıyordu muhakkak ya da deniz kenarında dişine göre bir av arıyordu.

Aybüke onun kirli ve yaralı yüzünü görmeden önce gözlerini görmüştü. Lacivert denecek bir mavilikteydi gözleri... Çenesi köşeli ve çehresi sertti. Çenesinin ve kaşının hemen üstünde yara izleri barındırıyordu. Bunu bir savaş nişanesi olarak gururla taşıyor gibiydi. Saçları bir yeleye benziyordu. Sakalları ve saçlarının açıkta bıraktığı elmacık kemikleri keskindi. Burnunda ise ufak ama ürkütücü bir çıkıklık vardı. Onu görenlerin ilk düşüncesi, "Korkunç" olurdu ya da "Ürkütücü"...

Ama Aybüke onu garip bir şekilde farklı ve ilgi çekici bulmuştu. Aybüke'nin hemen yanından geçerken deniz

kollarını umarsızca genç kıza doğru savurmuştu. Aybüke topuğun gözlerine girişiyle ve atın deli rüzgârıyla denize doğru savrulmuş, sırılsıklam olmuştu.

Bu savaşçının ondan özürler dilemesi ve onu kurtarması gerekirdi. Adam durduğunda ise ondan özür dileyeceğinden emindi. Ama bu ürkütücü varlıktan, dağları inletecek gür bir kahkaha çıktı. Aybüke'nin sırılsıklam olan bedeni bir kez daha titredi. Bunu denizin suyuna yordu ama adamın ses tonundan dolayı olduğunu adı gibi biliyordu.

"Sen kiminle cenge girdiğini bilmezsin bodur!" diye bağırmıştı diğer arkadaşına. Aybüke kafasını ondan başka yana çeviremiyordu ki, o vakitler Sinan olduğunu bilmediği savaşçıya baksın. Sadece o ürkütücü gece mavilerindeydi gözleri.

Adam ise umarsızca kafasını çevirdiğinde, sadece saniyesiyle değdirmişti göz bebeklerini genç kıza. Ve şunları söylemişti: "Hatun kişi! Hanımlar için Sultanımızın yaptırdığı yerler var. Bir başına buralarda denize girme." Aybüke dişlerini sıkmıştı. "Beni denize sen attın aptal!" diye bağırmıştı adama. Aslında o asla bağırmazdı. Ama adamın yüzündeki o umarsız ifade kemiklerine kadar işlemişti. Diğer savaşçı ise daha makul bir sesle, "Üşütürsünüz bahar vakti Hanımım..." demişti.

Onun kim olduğunu biliyor olmalıydı ya da pahalı kıyafetleri genç kızın mertebesini açık etmişti.

Aybüke yol kenarında bulduğu bir arabacıyla eve döndüğünde, günlerce ve gecelerce rüyasını o gözler mesken tutmuştu. Her toplantıda, her kutlamada, her Ramazan eğlencelerinde gözleri bu ürkütücü adamı arar olmuştu. Onun kim olduğunu öğrenmişti...

Ama aslında öğrenemediğini şimdi öğreniyordu. Bu adam hakkında bir şey bilmek imkânsızdı. Onu üç cümleden fazla konuşturmak bile yetenek isterdi. Aybüke'nin ona sorduğu her soru homurtuyla ya da basit bir evet ya da hayırla cevaplanıyordu.

At üstünde büyük şehre dönerken, bataklık gibi bir yerden geçtiklerinde Aybüke başına gelecekleri biliyordu. Atın yelesine sıkıca sarılsa da sanki sahibinin taklidini yapan bu at hemen huysuzlanmıştı. O kıpırdandıkça Aybüke'nin ipek eteği kendini kaydırıyordu. Genç kız düşeceğini anladığı an çığlık atmıştı. Çakı Kağan'ın ona yardım edeceğini, bir kol uzatmayla bile onu kurtaracağını umut ediyordu ama öyle olmadı. Aylak aylak ona dönen savaşçı, genç kızın çamurlar içinde yatan bedenini görünce yıllardır yüzünde belirmeyen bir ifade belirdi. Dudakları seğirdi ve dişleri gözüktü!

"Çamur banyosu için vaktimiz yok, hatun kişi..." demişti pişkin pişkin. "Aileniz ve Padişahımız sizi bekler."

Aybüke homurdanarak vücuduna yapışan avuç avuç çamurları yere atmıştı. Yüzüne gelenlerle tiksinerek öğürmüştü ama karnı aç olduğu için hiçbir şey çıkmamıştı. Atın üstüne nasıl bineceğini kara kara düşünerek elini beline attığında, pislik adam arkasına bile bakmadan ilerlemeye başlamıştı. O bir kadındı! Bir başına nasıl atın sırtına atlardı? O Kardelen kadar cesaretli ve deli değildi!

"Hey!" diye bağırmıştı arkasından. Omzunun üstünden ona bakan adam nefesini yılgınca üflemişti. Sabır duası eder gibi dudakları kıpırdandığında genç kız dişlerini sıkıp, eliyle atı göstermişti. "Bu deveye nasıl bineceğim?"

Daha önce altına kuru bir kütük alarak binmişti. O vakit ise etrafından çamurdan başka bir şey yoktu. Ayağının

hemen üstünden bir kurbağa sıçradığında çığlık atarak yeri kaçışmıştı.

Kağan homurdanarak atını yanına sürdüğünde genç kız zafer hissiyle gülümsemişti. Ama nereden bilebilirdi ki genç adamın atının sırtından inmeden, onu tıpkı bir un çuvalı gibi koltuk altlarından tutup da pat diye ata bindireceğini!

Genç kız daha çığlık bile atamadan genç adam atının sırtına bir fiske vurmuştu ve at, Aybüke'nin nefes almasını zorlaştıracak bir hızla ilerlemişti. Gariptir ki bir kere düşen genç kız, bu sefer ata nasıl sıkıca tutunacağını öğrenmişti. Belki de artık bu aygırın dilinden anlıyordu.

Ancak diğer aygırın dilinden anlamak olanaksızdı. Bu yüzden şu aptal kalbine ve ona hayran olan yanına söz geçirmesi gerekiyordu.

Şimdi sanki genç kız eve hiç girmemiş gibi yemeğini yemeye devam ederken, Aybüke onun varlığının fazlasıyla farkındaydı. Aybüke Hatun ürkek adımlarla etrafı kolladığında onu ilk gören Ahu oldu. Derhal yanına geldi ve dakikalar içinde nefes nefese olan biteni işaret diliyle anlattı. Aybüke bu dili yetimhanedeki çocuklar için öğrenmişti.

Aybüke duruma el atarak hanımnineyle sohbet etti, onu Padişah'ın emri konusunda bilgilendirdi. Bunun vatan için ne denli büyük bir görev olduğunu söylediğinde, hanımnine artık Sinan'a o kadar yüklenmeye karar vermiş gibiydi. Ama halen Elfida'ya yandan bakışlar atıyor, "Bu olmayaydı bari!" diyordu. "Şöyle etüne budüne dolgun, eli iş tütan bir avrat olaydı!"

Aybüke, bu kadın Elfida'nın asıl yeteneklerini görse böyle davranır mı acaba, diye düşünmeden edemiyordu. Bu yüzden yine çenesini tutamadan onu cevapladı. "Onun elleri şifalıdır ninem." dedi. Tane tane konuşuyordu. Yaşlı

kadın Osmanlı Türkçesinde o kadar iyi değildi. "Bir hekim gelinin oldu, gözün aydın." diye ona takıldı.

Kadın, Elfida'ya tartarak baktı. "Ha buraya bi gelsun." dedi ciddiyetle.

Elfida, Aybüke'ye korkulu gözlerle baktı. Her ne kadar güçlü ve açık sözlü bir kız olsa da ailesinden uzakta, evleneceği adamın ailesi tarafından kabul görmemek onun için kırıcı olmalıydı.

Ancak Sinan o anda ondan beklenilmeyen bir şey yaptı. Elfida ninesine doğru bir adım atarken Sinan onun önüne geçti ve tek eliyle genç kızın bileğini kavradı. "Ninecum." Dedi, kendi şivesiyle. "Allah'un emrü ile avradımdır o benum. Üstüne gitme da!"

Ninesi kaşlarını çatarak bir süre torununa baktı. Orada ne gördü bilinmez ama bilgi yüklü gözleri kısıldı. "Gelinum..." dedi, daha yumuşak bir sesle. "Yamacuma gelesun."

Elfida bu sefer kocasının elini ihtiyatla iterek, daha kendine güvenerek geldi ve ninenin elini öpüp başına koydu. Kadın onun elini tutarak, görebileceği hizada dizlerini kırmasını sağladı. Uzun uzun baktı. Sonra Sinan'a dönerek, bir yaşlı kadından beklenilmeyecek kadar haylaz bir gülüş attı.

"Yandun uşağum." dedi şen kahkahasını atıp, Elfida'nın yüzünü avuçlarken. "Kızanımun hakkından ancak böyle bir hatun kişi geliridi."

Aybüke rahat bir nefes verse de Kardelen ve Kara Arslan Bey için endişesi dinmedi.

Ahu ise gözlerinden yorgunluk akarken bile hizmet ediyordu. Arada sırada içeri giren, sonra öfkesine yenilip yeniden ortadan kaybolan Alp'in bu durumdan rahatsız olduğu belliydi. Beyi için yeterince kaygılanıyordu belli ki ama halen aptallık yaptığı için sevdiğini hizmet ederken görmek

ağırına gidiyordu. Tabi bunu bir tek Aybüke görüyordu. Alp belli ki sağır değil, kördü.

Hava kararmaya başlarken Aybüke'nin gitme vakti geliyordu, ev daha sakin bir havaya bürünmüştü. Ahu bir mutfak koltuğunda uyumuş kalmış, askerler ise ortadan kaybolmuştu. Hanımnine evine gitmeden önce gelinini Aybüke'ye emanet etmiş, düğün olana kadar onun burada kalmasının doğru olacağını söylemişti.

Tüm bunların kararını aslında Kara Bey vermeliydi. Ama Kardelen ve Kara Bey'in uyuduğu odanın kapısı hiç açılmamış, korktuğu için birkaç kere kapıyı sessizce çalan hanımteyze elleri boş dönmüştü. Kapıyı uykulu ve yorgun gözlerle aralayan Kardelen, kocası için çorba istemiş ve tekrar kapıyı kapatmıştı. Belli ki kocasını tüm bu yüklerden uzakta iyileştirmek istiyordu.

Evden çıkarken Aybüke bu derin düşüncelere dalmıştı. Tosladığı kocakapıyı daha önce görmediği için kendine kızdı. Ama bu çınlama sesi kapıdan değil, kendi kulaklarından geliyordu. Çarptığı şey de kapı değil, kaya parçalarından oyulmuş gibi duran 'hödük bey' idi.

"Mesken tutmuş bahçeyi, hödük!" diye homurdandı genç kız.

Üstüne bir adım yürüyüp ona tepeden bakan adam hırladı. "Ne dedin?"

Hay Allah, Aybüke bunu sesli mi söylemişti? Onu öldürecekmiş gibi bakan adama gözlerini diktiğinde bunun yanlış olduğunu biliyordu. Bu adama bakmak bile nefsine uymak demekti. O mavi gözler... O gür kaşlar... O dalgalanan saçlar...

Boğazını temizleyerek, "Zati âliniz iyidir inşallah." dedi gayet kibar bir beyle konuşur gibi.

Adam tam tersine homurdanmaya devam ediyordu. "Sende sabrımı zorlayan bir şeyler var." diye dişlerinin arasından söylendi. Bu da ne demekti?

"Ya sabır çekin efendim." dedi genç kız, o ciddi ses tonuyla sözlerine devam ederek. Sonra da genç adamın yanından kıvrılarak kendini bekleyen saray arabalarından birine yürüdü. Gösterişli elbisesiyle, gösterişli arabasına bindi ve pencereden onu bir av hayvanı gibi izleyen adama baktı. Bu gösterişin içinde, böylesi sade, dümdüz bir adamdan hoşlanmamak elde değildi. O Aybüke'nin açlığını çektiği her şeydi. Yırtıcıydı. Özgürdü. Kirliydi. Onu istememek ve sevmemek genç kızın başarabileceği bir şey değildi.

* * *

Kara Bey gözlerini açamıyordu. Ona, onu uyutacak bir şeyler içiriyor olmalılardı. Kalkması ve işlerın başına geçmesi gerekiyordu. Tilki'nin kuyruğunu kıstırması gerekiyordu. Ama ona sık sık bir şeyler içiren karısı ninni gibi sesiyle bir şeyler fısıldıyor, kendi sıcaklığıyla genç adamı tekrar uyutuyordu.

Bazen onun kendisini okşadığını, sakallarını sevdiğini, özürler mırıldandığını duyuyordu. Özrüne karşı gelmek istiyor ama başaramıyordu.

Yerinden doğrulamıyor, konuşamıyordu. Genç adamın gözünü saniyelerle açtığında gördüğü iki geceydi. Bir gündüz ve iki gece geçmişti. Namaz kılması gerekti. Askerlerini toplaması gerekti. Binbaşı'ya karşı Serasker Hüseyin Paşa'yla birlik olması gerekti.

Ama gözlerini açtığında tek gördüğü, elinde çorba kaşığıyla uyuya kalmış kadını oldu.

"Kardelen..." diye fısıldadı. Bir su gibi akıyordu dilinden adı. Çok doğal bir olaymış gibi, nefes almak kadar kolaymış gibi...

Kardelen uyanmadı, yorulmuş olmalıydı. Kara Arslan gün boyunca onun ayak seslerini, emirlerini, başında fırıl fırıl dönmesini duyumsamıştı.

Bir ara hanımteyze ona çıkışmış, artık biraz dinlenmesi gerektiğini söylemişti. Kara Arslan gözlerini açsa o da bu fikre destek olacaktı. Ama Kardelen kendinden beklenilmeyecek bir otoriteyle, "O benim kocam!" diye sertçe konuşmuştu. "Bu evin hanımı benim. Ben kocama bakmak istiyorsam, buna kimse mâni olamaz."

Sona doğru o keskin sesinde bir parça titreklik oluşmuştu. Kardelen isteyerek kimseyi kıramıyordu. Hanımteyzeyi kırdığı için kendini kötü hissetmiş olmalıydı. Ama bu ses tonunu ona dinlenmesini söyleyen herkese karşı kullandı.

Kara Arslan bir keresinde Sinan'ın sesini duyduğuna yemin edebilirdi. Ama Kardelen'den öyle bir itiraz nidası kopmuştu ki, Kara Arslan'ın zihni de bunu bir emir olarak algılamış ve derhal uykuya dalmıştı.

Şimdi yanı başındaki masum güzellik elinde bir kaşık, diğer elinde yarısı bitmiş bir kâseyle otururken uyuyordu. Kâseyi karnına yaslamış olmasa şimdiye üstü başı çorba içinde kalırdı.

Kara Arslan kolunu kaldırmayı denedi. Şaşırtıcı bir şekilde iyi hissediyordu. Kanındaki otlardan iğrenç kokular gelse de oldukça işe yarar duruyordu. Ve belli ki karısı onu uyuşturmak için içirdiği çorbayı tamamlattıramadığı için, baygınlığın etkisi kısa sürmüştü.

Kara Arslan ona kızmayı düşündü. Onu sarsmalı ve neden uyutmaya çalıştığıyla ilgili hesap sormalıydı. Ama

çökmüş yüzü, ince bilekleri, iki günlük elbisesiyle yanı başında uyuyan bu kadına yapmak istediği tek bir şey vardı. Ona sarılmak... Sıkıca sarılıp bu kederli hayattan uzaklaştırmak...

Ona bağırdığı için pişmanlık duyuyordu. Kirli düşmanları kendini en acıyan yerinden vurmaya çalışmış, bunun ceremesini de Kardelen çekmişti. Sadece Kara Arslan'ın karısı olduğu için... Zorla evlendiği bir adam için... Ve Kurt'un pençesine düştüğü için...

Ona sorduğu soru halen beyninde yankılanıyordu.

O soysuzu neden sormuştu? O adamı tanıyor muydu? Zebur denilen it ona neler anlatmıştı?

Arslan bunu bilmiyordu ama öğrenecekti. Önce Binbaşı'ya karşı yanında olanları gözleyecek, Binbaşı'nın defterini dürecekti. Sonra yanlarına katabileceği sağlam askerleri toplayacak ve Zebur'un kellesini almadan o dağlardan inemeyecekti. Bunların köklerinin kurumayacağı aşikârdı. Silahları, yerleşme yerleri, gıdaları gizli güçler tarafından karşılanıyordu. Köstebek gibi her deliğe saklanıyor, bir kısmı ise Osmanlı'ya karşı güç arayan devletlerin himayesi altında giriyordu.

Kara Arslan'ın ömrü yetseydi eğer, kanı damarından çekilene kadar hepsini öldürür, vatanı bu böceklerden temizlerdi. Ama onların gerçekten bir böcek gibi çoğaldığını, birçok gencin aklını çaldığını biliyordu. Şimdilik tek yapması gereken başları olacak şerefsizin kellesini almaktı. Bu onların yuvasına çomak sokmak gibi bir şeydi. Etrafa dağılan tüm o haşerelerin kafasını sonra ezebilirdi.

Zorlukla doğruldu ve Kardelen'i omuzlarından tutarak yatırmaya çalıştı. Genç kız mırlasa da yorgunluktan onun bu komutuna uydu.

Kara Arslan bir süre olduğu yerde kaldı. Eli, kadınının yüzündeydi. Onun kafasına sıkı sıkı bağladığı eşarbı hayranlıkla seyretti. İslam için örtünüyordu artık kadını; onun Astenbul için söyledikleri halen kalbinde yankılanıyordu. Onun sesinden bir hadis duymak, onun sesinden atalarına bir övgü duymak genç adamın içini kabartıyordu.

Kalbi yine o şiddetli çarpıntıyı yaşadı. Elini kendi göğsüne götürürken kaşlarını çattı. Onun mavi gözlerini gördüğü ilk andan beri bu garip ağrı kalbindeydi. Onu ilk gördüğü an ise, onun sadece bir delikanlı olduğunu düşünmüştü. Hatta bu mavi gözlerin neden böyle hissettirdiğiyle ilgili kendiyle epey münakaşa kurmuştu. Sonra bu çarpıntı o yüzle büyüdü, o kızıl saçlarla katlandı ve kocaman bir yumru gibi boğazına oturdu.

Genç adam, karısının yanağındaki çillerini okşadı. Onu dünyadan uzaklaştıran büyülü güzelliği, Kara Arslan'a yakınlaştırmıştı. Bu, Allah'ın genç adama bir mükâfatıydı. Alnına usulca bir buse kondurdu ve ayaklandı. Ama kadını bu öpücükle uyanmış olmalı ki panikle, "Nereye gidiyorsun?" diye haykırdı.

Kara Bey şimdi onun suyuna gidemezdi. Yoksa genç adamı evde tutabilmek için her şeyi deneyecekti. Ve düşmanının tezini doğrulayacaktı. Kara Arslan karısının eteğine saklanmayacaktı. Şimdi her yerde bu yankılanıyor olmalıydı. "Kara Arslan kadını yüzünden ağımıza düştü!"

"İşim var." dedi, kestirip atan bir sesle. Ama kadını inatla önüne geçmiş ve ellerini iki yana açmıştı.

Cam gibi parlak gözbebekleri nemlenmişti. "Ama hastasın. Şimdi olmaz. Ne olur kendine biraz daha müsaade et."

Kara Bey dişlerini sıkmaya çalıştı. Öyle savunmasız ve acı içinde gözüküyordu ki... Kara Arslan ondan uzaklaş-

masından korkuyordu hâlbuki ama genç kadın eskisinden daha sahiplenici bakıyordu.

"Karım, çekil!" dedi bir baş hareketiyle. Kardelen kafasını şiddetle iki yana salladı. Şimdi ağlamaya başlamıştı.

"Ona gidiyorsun değil mi? Onu öldürmeye gidiyorsun. Yaralısın kocam. Onların şeytan icadı silahları var. Onlar mertlikten anlamaz, canına kıyarlar..."

Kara Bey dişlerini daha şiddetli sıkıp karısının üstüne doğru yürüdü. Kadını korkuyla geri geri yürüse de gözlerini gözlerinden çekmiyordu.

"Ama ben Kara Arslan'ım..." dedi o karanlık sesiyle, "Beni unutmuş olabilirsin Kardelen ama ben adımla bile o adamların kuyruğunu bacak aralarına kıstırır, arkalarına bakmadan kaçmalarını sağlarım!"

Kardelen çaresizce dudak büktü, "Ama yaralısın..." diye yakardı. "Henüz iyileşmedin. Kaç gündür ağzına çorbadan başka yemek girmedi."

"Kardelen!" diye kükredi Kara Bey.

Kardelen ise kapıya sırtını dayadı ve daha inat bir sesle, "Hiçbir yere gitmiyorsun Arslan!" dedi.

Kara Bey gülse mi sinirlense mi bilemedi. İkilem içinde ona baka kaldı. Onu öyle şiddetli öpmek istiyordu ki kemiklerini kırmaktan korktuğu için yumruklarını iki yanında sıktı.

"Seni o kapıyla beraber kenara çekebileceğimi biliyorsun değil mi?" dedi gayet düz bir sesle.

Genç kız şaşkınca gözlerini kocaman açıp bir kocasına bir kapıya baktı. Sanki bunun yapıp yapamayacağını tartıyor gibiydi.

"Cesedimi çiğnemen gerek!" dedi mağrurca burnunu kaldırarak. Öylesi sevimli ve ciddi görünüyordu ki, Kara Arslan istemeden kendini ona doğru yürürken buldu. Kardelen gerindi ve medet umduğu kapının pervazlarını sıkıca kavradı. Gözleri korkuyla kısılmıştı.

Kara Arslan, soluğu onun örtüsünü havalandırana kadar yaklaştı. Şimdi bedenleri arasında bir karıştan az mesafe vardı. Onu nasıl da özlemişti. Gül tadında dudaklarını, yumuşacık saçlarını, pamuk gibi tenini, ellerinin verdiği hisleri... Dudaklarını alnına çok yakın bir yerde tutarak onun başını kaldırmasını bekledi. Karısı ise şiddetle soluyor, elleri bembeyaz kesilene kadar kapı pervanı sıkıyor, ona bakmayı reddediyordu.

"Uzak dur..." diye fısıldadı genç kız nefes nefese. "Gitmene izin vermeyeceğim."

Kara Bey kısık sesle bir kahkaha attı. Bu kahkahası kadının kendine bakmasını sağladı. Kafası yukarı kalktığı an solukları karşı karşıya geldi ve birbirine karıştı. Kardelen masum ve nemli gözlerini bir kedi yavrusu gibi ona dikti. Yenileceğinin farkındaydı ama halen inatla savaşıyordu.

Kara Arslan onu inceledi. Yeni uyandığı için dudakları hafifçe şişmişti, gözleri yorgunluktan ve uykusuzluktan mahmurlaşmıştı, çilleri ise zayıf bedeninde daha belirgin olmuştu.

Kara Arslan elini kaldırdı, o çillerin hak ettiği değeri tek tek vererek onları okşadı. Sonra dudaklarını yaklaştırarak her bir çile birer buse kondurdu. Dudakları yüzünü terk etmeden yolunu izledi ve kulaklarına yöneldi.

Oraya vardığında genç kız titriyordu. Kara Bey, "Eğer beni bırakmazsan seni bu hasta halimle yatağa atarım." diye fısıldadı. Genç kızın bedeni ürperdiğinde gülümsedi.

Genç kız kekeleyerek ve fısıltıyla onu cevapladı. "A..., Ama... Bırakırsam... Se... Sen bu hasta halinde..."

Kara Arslan elini uzatarak onun örtüsünü açtı ve beyaz gerdanına doğru eğilerek oraya da bir buse kondurdu. Kardelen artık zangır zangır titriyordu. Kara Bey gülümseyerek fısıldadı. "Benim saf kadınım."

Onu bu titrek haliyle kucaklayıp kapıdan birkaç adım öteye bırakmak oldukça kolay oldu. Kara Arslan gümbürdeyen adımlarla odadan çıktı ve salonu aşındırdı. Karısı şaşkınlıktan kurtulur kurtulmaz bir itiraz nidasıyla kapıya doğru koşturdu. Kara Arslan, uşağın salonda olduğunu gördüğü için "Çekilin!" diye gürledi.

Kardelen can havliyle çıktığı için örtüsünün önünü kapatmamıştı. Adam, gözlerini halıya dikerek geri geri çekildi. Kara Arslan kapıya varmadan ceylan gibi seken karısı kapının kulpunu kavrayıp onu tutmasını engelledi.

Kara Bey derin bir soluk verdi. "Kardelen, seni bohça gibi o odaya atar ve kapıyı üstüne kilitlerim!"

Kardelen dudak büktü. "Gitmene izin veririm ama bir şartla." dedi.

Kara Bey gözlerini büyüttü. İlk kez bir yere giderken ona şart koşuluyordu. Genelde şart koşan kişi kendisi olurdu. Eğlenerek karısına baktı ve seğiren dudaklarını engellemek için alt dudağını ısırdı.

Gözlerini tam da o bölgeye diken kadını yine nefes nefese konuştu. "Akşam namazında evde olacaksın."

Kara Arslan gürültülü bir kahkaha kopardı. Neredeyse karnını tutacaktı. "Akşam namazı?" diye sorarken halen gülüyordu.

Kardelen bu kahkahaya kırılmış gibi dudaklarını büktü ve ellerini birbirine bağlayarak onayladı. "Akşam namazı."

Kara Bey onun ciddi olduğunu anlayınca tuhaf hisseti. Evde onu bekleyen ve onun için endişelen bir kadın varken savaşa gitmek nasıl bir şeydi? Kara Arslan normalde gözleri dönerek savaşırdı, bir de Kardelen'in onu beklediğini bilseydi?

"Dönerim ama bir şartla." dedi Kara Bey ciddiyetle.

"Ama ilk şartı koşan bendim!" diye itiraz etti Kardelen.

Kara Bey omuz silkti ve kapı kulpunu kavradı. Kardelen bağırarak, "Tamam, tamam." dedi panikle. "Söyle."

Kara Bey gözlerinde gri dumanlar döndüğüne emin olduğu bir bakış attı genç kıza. "Döndüğümde, Pars'ı nerden tanıdığını söyleyeceksin."

Kardelen yutkundu, başını eğdi. "Tamam, zaten seninle bunu konuşacaktım." dedi teslim olmuş bir halde.

Şaşıran genç adam onun çenesini tuttu ve kafasını kaldırdı. Gözlerine soru sorarcasına baktı. "Seni bu kadar kaygılandıran nedir?" diye sordu yarı fısıltı, yarı sitemle.

Kardelen'in gözleri anında doldu. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki, sanki Kara Kurt gerçekten de bir kuzuyu pençelemişti, onu yutacaktı.

"Sana söylediğimde..." dedi acı bir yutkunmayla. "Benden nefret etme."

Kara Bey bu lafı duymamak için, "Şişt..." diye söylendi, ona doğru eğildi ve yüzünü avuçladı. Yanaklarını parmak uçlarıyla silerken, yüzünde ve gözlerinde onu neyin böyle perişan ettiğine dair bir ipucu aradı.

"Ben senden asla nefret etmem karım." dedi yumuşacık bir sesle. Avuçladığı yüzünü yukarı kaldırdı ve dudaklarına

tüy hafifliğinde bir öpücük kondurdu. Bedeni daha fazlası için yakarsa da şimdi gitmesi gerekiyordu.

"Artık ağlama." diye yakardı, alınlarını birbirine değdirip, o su rengi gözlere yakından, çok yakından bakarken. "Benim kadınım ağlamamalı." diye de tembihlemeden edemedi. Bir buse daha aldı ve fısıldadı. "Akşama evde olurum..."

Duraksadı ve gülümsedi. "En sevdiğim yemek güveçtir."

Bunu söyler söylemez hızla orayı terk etti. Yoksa geri dönecek ve o odadan saatlerce çıkamayacaktı.

10. Bölüm

Elfida mutfak kapısından kaçarken etrafı kolaçan ediyordu. Bu evin ne büyük duvarları ne geniş bir bahçesi vardı? Bahçe kışın yaklaşmasından dolayı kuru ve soğuk görünüyordu. Gri bir tabaka gibi evi kaplayan duvarlar ise burayı bir zindan görüntüsüne bürüyordu.

Aslında evin dışını ilk gördüğünde tüyleri ürpermişti. Gri renkteki koca konak korkunç görünüyordu. Evin içine adımını atarken yine aynı manzarayı beklemişti. Ama garipti ki içerisi bir hanımın ellerinden çıkma olduğu belli olan sıcacık bir salondu. Köşelerde eve renk veren çiçekler, duvarlara asılı çini işleri ve yere serilen muhteşem kilimlerle renklenmişti.

Evin hanımı, yani Kardelen Hanım, varlığının en belirgin özelliğini evin içine yerleştirmişti. Soğuk konağı sıcacık bir yuvaya dönüştürmüştü. Ama belli ki dışarıya aynı ilgiyi kışın soğuğundan dolayı gösterememişti. Gerçi bahçede çalıların yok denecek kadar az olduğu ve yaprakların yerlere serilmemiş olduğu göz önünde bulundurulursa buraya da el atmış olabilirdi.

Elfida dudaklarını bükerek ve kafasını arkaya doğru atarak karşısındaki koca taş yığınına baktı. İnsanlar neden kendilerini bu taş yığınının ardına saklardı? Ağaçlarla kaplanmış bir bahçe onlar için neden yeterli olmuyordu?

Genç kız, Kara Bey gibi bir adamdan da ancak bu denli korunaklı bir ev beklerdi. Elfida, Kardelen kadar tahammüllü değildi. Onu böylesi kasvetli bir konağa kapatmaları için önce ellerini, sonra ayaklarını sonra da çenesiyle yıldırmaması için ağzını bağlamaları gerekirdi. Elfida yine kaçacak bir fırsat bulurdu gerçi...

O ova kızıydı. Toprak kızıydı. Toprakla dertleşmeyi ve ondan gelen şifayı benimsemişti.

Şimdi ise o toprağa olan arzusu onu bir halatla dışarı doğru çekiyor, Elfida da bu çağrıya cevap vermeden edemiyor ve güçlü elleriyle koca taş yığınını tırmanıyordu. Yeni yapıldığı belli duvara sinirle baktı. Burada daha önce mutlak bir kapı olmalıydı. Şimdi ise kapının yerini yine soğuk duvarlar almıştı. Genç kız şansızlığına hayıflanıp dengede durmaya çalışarak tırmandı. Hava biraz kapalıydı. Yağmur yağması muhtemeldi, Elfida bunu sabırsızlıkla bekliyordu.

Yağmur demek, mantarın topraktan patlayarak ipucu vermesi demekti. Gübreli bir toprak bulabilir, şişkin yüzeyleri deşeleyerek çok kıymetli mantarlarına kavuşabilirdi.

Bunun verdiği şevkle duvarı aşındırdı ve hiç gocunmadan aşağı atladı. Ayakları özlemle sızladı. Genç kız verimli bir toprak bulana kadar evin çevresini aşındırdı. Tek tük evleri geçti ve bakımsız bir toprak bulduğunda nimet bulmuş gibi sırıttı. Yağmurun yaklaştığını belirten o nemli havayı ciğerlerine çekti ve henüz kurumaya başlamış kıymetli otlarını toplamaya başladı.

"Sizleri nasıl da özledim güzellerim." diye fısıldadı, karnına sakladığı büyük kese çantayı çıkararak. Topladıklarını özenle ve birbirine karışmayacak şekilde yerleştirdi. Yağmur bastırdığında işi bitmek üzereydi ama ıslanmayı umursamadan işine devam etti.

* * *

Aşçı ve Kardelen mutfakta harıl harıl yemek hazırlıkları yaparken gürültüyle çalan kapıyı duydular. Kardelen henüz akşam ezanına yakın bile olmasa da heyecanlanarak, erkek tokmağını çalan ses yüzünden hareketlenen kalbiyle bile izin vermeyerek kapıya doğru koştu. Yüzünde yer eden gülümseme öylesine içtendi ki, kapının ağzında içeri girmek için sabırsızlanan Sinan'ı gördüğünde istemsizce yüzü düştü.

"Hanım'ım..." diye soluklandı genç adam. Belli ki koşmuştu, atını dörtnala koşturmuş da olabilirdi; bir şeyden saklanıyor ya da bir yerden kaçmış gibiydi...

"Buyur Sinan?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. Kapının önünden çekilmeye yüreği el vermiyordu. Ahu'nun dediğine göre Elfida ortalıkta görünmüyordu. Kardelen kendi kaçışlarını anımsadığında onun hava almaya çıktığını tahmin edebiliyordu ama ne var ki Sinan'ın bunu anlayışla karşılamayacağından emindi.

Kafasını asla yapmayacağı bir şekilde kaldırarak evin içine bakan genç adama tedirgin bakışlar atmaya başladı. Yutkundu ve cevabını bekledi.

"Şey Hanım'ım..." dedi genç adam adeta kıvranarak. Rengi atmaya ve kızarmaya başladı. Kardelen o güne kadar bu sert yüz hatlarına sahip savaşçının kızardığına şahit olmamıştı.

Onun ne soracağını tahmin ediyordu, bu da genç kadını şaşırtıyordu. Sinan baştan beri karısına öyle bir kinle bakıyordu ki, Kardelen gizli bakışlarını yakalamasa ondan nefret ettiğini düşünecek oluyordu. Ahu'dan duyduğuna göre Sinan, ninesinin ve askerlerin elinden kaçtıkça kendini bu eve atıyordu. Genellikle geldiğinde Elfida ortalıktan kayboluyor, Sinan'ın sinirleri tepesine fırlıyor ve genç kızı

bulamadan ninesinin evine geri dönüyordu. Ya da ninesi onu zorla eve götürüyordu.

Hanımnine ona burayı yasaklamıştı. Bunda bilge bir neden olduğundan emindi Kardelen ama bu iki gencin yan yana gelmesini de çok istiyordu. Onların tatlı atışmaları, alevler saçan gözleri ve birbirine taban tabana zıt fikirleri tam seyirlikti. Gerçi şu an endişeyle yüzü kararan Sinan pek de seyirlik değildi. Kardelen'in karamsar yüzünü görünce suratını buruşturdu. "Yine mi?" diye sordu hayal kırıklığı ve öfkeyle.

Kardelen ellerini birbirine bağladı, ne diyeceğini bilemiyordu. "Hava almaya çıkmış olabilir..." diye mırıldandı çaresizce.

Sinan'ın gözleri yeniden patlamaya hazır volkanik bir dağı anımsatıyordu. "Ben onun hangi havayı almaya çıktığını iyi biliyorum." diye hırladı ve içeri girmeden, atını bağladığı ahır girişine doğru yöneldi. Seyis daha Sinan ağzını açmadan atını ona doğru getiriyordu. Kardelen omuzunda bir el hissetti. Ahu ona çaresiz ve endişeli bir bakış atıyordu.

Kardelen, Ahu'nun kendi gibi bir görüşü olmadığını yeni yeni anlıyordu. Ahu en ufak bir gerginlikte korkuyor, insanların birbirinden hemen nefret edeceğini veya birbirlerine ilk fırsatta zarar vereceğini düşünüyordu. Şimdi Sinan'ın arkasından bakarken yutkunmasının tek sebebi Elfida'yı kıracağını düşünmesi olmalıydı.

Elini Ahu'nun beline attı ve kendinden birkaç santim ufak olan genç kıza teselli edercesine gülümsedi. "Bir şey olmayacak." diye fısıldadı tekrar, atının üzerinde hırsla giden Sinan'a bakarken. Aslında o kadar emin değildi ama böyle kavgaların neyle sonuçlandığını çok iyi bilerek kıkırdadı. "Elfida eve döndüğünde biraz sessizleşecek o kadar."

* * *

Sinan atını mahmuzlarken yağmurun çiselediğini hissetti. Hırsla dişlerini sıktı ve bacaklarını kasarak atını kendine uydurmaya başladı. Huysuz, yani kısrağı ona derhal uyak uydurdu. Aslında Sinan'a göre çok uysaldı ama bu yeni birbirlerine alışma sürecinde edinmişti. Sinan'ı en az elli kere üstünden atmışlığı vardı.

Genç adam bir süre sonra o aradığı karartı gibi bedeni yordüğünde kafasından aşağı soğuk sular boşaldı. Yağmur genç kızın üstüne çiselerken o aklını yitirmiş bir çocuk gibi toprağı eşeliyor, ıslak örtüsü ve çamurlu eteğiyle oradan oraya koşturuyordu.

Bu arazi Kara Bey'in mülkü olduğu için şanslıydı genç kız, etrafta yabancı gözler yoktu ve en yakın ev oldukça uzaktı. Ama Sinan onun bu fütursuzca davranışa göz yummayacaktı. Evli bir kadının, Sinan'ın kadınının bir başına, yağmur altında, kimseye haber vermeden evden kaçması düşüncesizlikten başka bir şey değildi.

Sinan korkutucu bir hızla genç kıza yaklaşırken Elfida elindeki o aptal çubukla yüksek toprağı eşelemeye devam ediyordu. İnce kıyafeti bedenine yapışmış, örgü saçları ıslaklığından dolayı dışarı sarkmıştı. Elleri kızarmaktan morarır hale gelmişti. Ama bu aptal kız ellerini korumak yerine aptal bir çantayı koruyordu!

Sinan, atı hareket halindeyken dayanamayıp üstünden yavaşça atladı ve gürültülü adımlarla genç kıza doğru ilerledi. Aralarında henüz birkaç adım varken tuhaf bir çatırdama oldu aralarında, sanki genç kız onu hissetmişti. Kafasını aniden kaldırdı ve o soğuktan morarmış, titreyen dudaklarını şaşkınlıkla araladı.

Sinan onun kolunu yakaladığında ise sesini çıkaramadı. Genç adam ona hesap sormak, onu azarlamak istiyordu.

Ama öncelikle onu ısıtmak istedi ve bu tartışmayı burada gerçekleştiremezdi.

Onu omzuna atma fikri cazip geldi. Ama elini uzattığında genç kız ona nefretle bakarak geri çekildi. Kucağındaki çanta ne halta yarıyorsa ona sıkı sıkıya tutundu. "Ne yaptığını sanıyorsun?" dedi genç kız, sanki çok haklıymış gibi mağrur bir edayla.

Genç adam dişlerini sıktı ve hırladı. "Karıma ders vermeye çalışıyorum!"

Genç kızdan bir hayret nidası koptu. Ne? Genç adamın karısı olduğunu hâlâ kabullenemiyor muydu? Tamam, başta Sinan'a da çok garip gelmişti ama bu esrarengiz bakışlı hırçın kız onun karısıydı!

"Buraya gel." dedi dişlerini sıkarak ve ellerini tekrar koluna uzatarak. Elfida kolunu yeniden elinden kaçırdı ve birkaç adım geriledi. Toprağa öylesine hasretlik bakışlar attı ki, Sinan gözlerini baktığı yere indirmeden edemedi. Neydi bu kızda böylesi özlem uyandıran? Bomboş topraktı işte!

"Kadın!" diye azarladı onu Sinan, ne diye hitap edeceğini bilemeyerek. "Benim sabrımla oynama!"

Elfida ona öyle keskin bir bakış attı ki, göz bebekleri iki kılıç olsa genç adamı lime lime doğrardı. Ama Sinan bu bakışlardan ürkmek yerine dudağının kıvrıldığını hissetti. Sinirlendiğinde o ufacık burnu havalanıyor, dumanlı gözlerinde fırtınalar çıkıyordu.

"Beni üç gündür o eve kapatıyorsun!" diye hayal kırıklığıyla bağırdı kız, o güzelim dudakları titrerken. "Taşların içinde yaşamaya alışkın olmadığım halde, bir dağ kızını taştan bir kümese tıkıyorsun!"

Genç adam afalladı. Böyle bir cevap beklemiyordu. Genç kızın yüz hatlarında ihanete uğramış gibi bir ifade vardı. İyi ama genç adam ona hiçbir vaat vermemişti ki! Ona neden güvenmişti?

Sinan aslında cevabı biliyordu. Eğer genç kız ona yalvarmaydı, Sinan buna asla hayır diyemezdi. Bunu şimdi kavrıyordu. Daha onu ilk gördüğü anda, koluna o hançeri geçirdiği anda onunla baş edemeyeceğini anlaması gerekirdi. O gerçek bir dağ keçisiydi.

Ama bir gerçek daha vardı ki, Sinan da Kurt'un sürüsündeydi. Bir dağ keçisi asla bir kurtla boy ölçüşemezdi.

Elfida ne olduğunu anlamadan onu bacaklarından kucaklayıp sırtına attı ve en yakın ağaç dibini aramaya koyuldu. Şimdilik yağmur dinene kadar onları korurdu. Sonbahardan etkilenmeyen bir çam ağacını gözüne kestirdiğinde genç kız sırtını yumrukluyor, "Yabani, pis sapık! Bırak beni! Çek ellerini üzerimden!" diye bağırıyordu. Sinan ise bu kızın hangi mantıkla bunları söylediğini anlayamıyordu. Sinan onun kocasıydı! Ona dokunmak da en doğal hakkıydı. Her bekâr erkeğin bildiği şeyleri az çok biliyordu. Ama o Müslüman bir Osmanlı erkeğiydi. Elfida onun ilki ve sonu olacaktı. Tabi bu cadıyla nasıl baş edeceğini kestirebilirse...

Onu ağacın gövdesine dayayarak omuzlarından indirdiğinde genç kız bu sefer de göğüslerini dövmeye başladı. Ona hakaret etmek yerine, çok kıymetli çantasına ağlıyordu. "Islandı işte! Bir saattir topladığım tüm bitkilerim ıslandı!" Bir çocuk gibi sızlanırken çantasına ulaşmak için onu itiyordu. Sinan sinirle çantasını kavradığı gibi birkaç metre öteye, bir su birikintisinin içine attı.

Genç kız adeta çığlık atarak, "Hayır!" diye bağırdı. Çantasına sanki bir cesede bakar gibi dehşetle bakıyordu. "Sen..."

dedi gözlerini çantadan çekmeden. Sonra yavaş yavaş Sinan'a döndü.

Sinan daha demin ondan korkmadığını, bir kurt olduğunu söylüyordu değil mi? Peki ya bir kurt, bir cadıdan korkmaz mıydı? Genç kız ona adeta göz bebekleri kızıllaşacak gibi baktı ve dişlerinin arasından, "Seni lime lime edeceğim." dedi.

Sinan gözlerini devirdi. "Edersin." diye onunla dalga geçerken halen ellerini zapt ediyordu. Genç kızın dizi havalandığında bu darbeye hazırlıklı olan Sinan bacaklarını kıskacı arasına aldı. Genç kızı elleri ve bacakları arasında kıstırdı, kızgınlıkla kızaran yüzüne yaklaştı ve sıcak nefesini üfleyerek konuştu.

"Beni bir kere yaraladın karıcım. Bunu bir daha tekrarlamayacaksın."

"Bana öyle seslenme!" diye hırladı genç kız. Sinan yine bir kahkaha patlattı genç kızın yüzüne doğru. Ellerinin altındaki nabız gümbür gümbür atıyordu ya da kendi nabzı kulaklarında böyle yankı buluyordu. Daha önce yardım etmek dışında hiçbir kadına dokunmamıştı. Daha önce bir kadına böylesi dokunmak istememişti. Daha önce bir kadına hiç sıcak hisler duymamış, uykularını haram edecek rüyalar görmemişti.

Bu kız garipti. Kimsede olmayan o şey her neyse, belki de sırf Sinan'a helal olduğu için genç adam onu aklından çıkaramıyordu.

Ninesinin gözetiminden nefret ediyordu. Elfida'nın yeri Sinan'ın yanıydı. Onlar nikâhlanmış ve karı koca olmuştu. Bu kızla Sinan'dan başka kimse baş edemezdi, düğüne kadar da edemeyecekti. İşte burada durmaları da bunun ispa-

uydu. Sinan onun ne yaptığını, nereye kaçtığını düşünerek kalayı yemek üzereydi.

Farkında olmadan genç kızın kehribardan yeşile çalan gözlerine baktı. Böyle bir renk kâinatta var mıydı? Bir arının bedenine benziyordu ya da bir sonbahar yaprağının damarına... Bir güneşe benziyordu. Hayır hayır, bir nehre...

Genç adam gözlerinin rengini bulmaktan vazgeçti. Bu renk, bu kıza özeldi. Ve bu kız, Padişah'ın ve Kara Arslan Bey'in emriyle Sinan'ındı. Onundu!

Genç adamın yüreğinde garip bir sahiplenme duygusu dalgalandı. Ona nefretle bakan kıza, arzuyla bakmadan edemedi. Hayatında ninesinden başka bir kadınla böylesine yakından ilgilenmemişti. Annesini küçük yaşta kaybetmiş, babasını ise hiç tanımamıştı. O daha bebekken bir sefer sırasında şehit düşmüştü.

Şimdi ise bu kıymetli varlığı, bu güzel gözleri, bu naif teni ve bitkilerle bezenmiş kokusuyla bu kadını ona Allah bahşetmişti.

O Alp ya da Kağan'a asla uymazdı. Bu evlilik her ne kadar şok edici olsa da Elfida'yla baş edebilecek tek adam Sinan'dı. Ve istemeden kendini Kara Bey'in emrine şükür ederken buldu. Elfida'yı diğerlerinin yanında düşününce kan beynine sıçrıyordu.

Sinan yüzlerini hizaladığında ikisinin de göğsü birbirine değecek kadar hızla inip kalkıyordu. "Benden habersiz..." diye fısıldadı genç adam yutkunarak ve gözlerini o kıvrımlı, soğuktan dolayı kızaran dudaklara dikerek devam etti. "Böyle şeyler yapma." diye sözünü tamamladı.

Ciddiyetle yüzünü taradı. "Buralar her ne kadar bizim topraklarımız olsa da nereden hain bir köstebek çıkacağını bilemeyiz." Ona mantıklı bir açıklama yapıyor olmak çok saçmaydı. Ama Sinan kendine böylesine görerek ve bilgiç

bir tavırla bakan karısına açıklama yapma ihtiyacı hissediyordu. "Sen benim karımsın Elfida." dedi adını söylerken.

Elfida'nın o gür kirpikleri yarı örtülü bir hal alırken, hırçınlıkla gerginleşen omuzları yumuşadı. Şimdi onun da gözleri Sinan'ın çehresinde geziniyor, onu öğreniyordu. Sinan memnuniyetle gülümsediğinde ise gözleri dudak kıvrımını buldu ve orada kaldı.

Sinan'ın dudaklarındaki tebessüm aniden soldu. Gerginlikle ve garip bir sıcaklıkla yutkundu. Yanaklarına ve ellerine hücum eden kan onu yakıyordu. Bu yangın Elfida'ya da sıçramış mıydı? Sinan istemsizce ona doğru eğilirken buldu kendini. Daha önce bu gibi şeyleri duymuştu ama asla hayal etmemişti. Neden edecekti? O bir savaşçıydı. Kara Kurt'un gözü kara sürüsünden olan, arkadaşlarının Bodur dediği ama düşmanlarının bu komik lakaptan bile korktuğu, yeri geldiğinde kahkahalarla güldüren, yeri geldiğinde merhamet için ağlatan Osmanlı askeriydi o. Evlenmezdi. Yuva hayali kurmazdı. Namahreme yan gözle de bakmazdı.

Kılıcına sevdalıydı. Bir de atına... Aslında diğer savaşçılardan ayrı olarak kızartılmış kuzulara da yanıktı. Ama asla bir kadına değil... Bir kadın, savaş eri için ayak bağıydı. Öyle öğrenmişti. Onlar bu yola baş koyduğunda, Sırık Murat evlenmeden önce tek emelleri buydu.

Ama şimdi bu beş savaşçıdan üçü evlenmişti.

Ve Sinan'ın kadını zeki, hırçın ve yutkunmasına sebep olacak kadar güzeldi.

"Elfida..." dedi genç adam, isminin anlamını düşünerek ve bunu sesinde vurgulayarak. "Sen bana verildin. Sen barış uğruna halkın tarafından feda edindin. Benimsin Elfida, bana aitsin."

Nefesini düzene sokmaya çalışırken dudaklarının arasındaki mesafe kapanmak üzereydi. Altında tir tir titreyen ıslak bedenini fark ettiğinde onun üşüdüğünü düşündü. Halbuki genç adam yanıyordu. Islak kabanı ve gömleğinden buharlar çıkıyor olmalıydı.

Son sözleri yüzünden ona nefret ve garip bir duygu karışımıyla gözlerini diken karısına baktı ve fısıldadı. "Üşüdün mü?"

Elfida ona cevap vermedi. Titremeye devam ediyor, Sinan'ın henüz bıraktığı elleri iki yanında eteklerini sıkıyordu. Eklemleri soğuktan morarmıştı.

Sinan ellerini zorlukla eteğinden çekerek ovaladı ve ısıtmak için nefesini üfledi. Sonra bu minik elleri inatla geri çekmesini yok sayarak kabanının içine, kollarının altına sıkıştırdı.

Şimdi genç kızla göğüs göğse, yüz yüze daha yakından bakıyordu. Ellerine söz geçiremeden onun incecik beline doladı ve kendine doğru daha çok bastırdı. Genç kızdan bir itiraz nidası çıktı. Kısık ve cılızdı.

Sinan artık ıstırap çekiyordu. Bahanesi onu ısıtmaktı. Ama Allah biliyordu ya ona dokunmak öylesi tatlı bir histi ki, Sinan yağmurun dinmesini istemiyordu.

Gözleri kızın dudaklarına takıldı. "Bir şey denemem lazım." diye fısıldadı, acı çeken bir ses tonuyla. Genç kız kafasını hafifçe kaldırarak ona soru soran bakışlarını yöneltti. Bu uysallaşmış ve ıslak hali bir ev kedisini andırıyordu. Egzotik bir şekilde çekik olan gözleri ise daha yırtıcı bir kedi türünü tasvir ediyordu.

"Neyi?" diye sordu titrekçe genç kız. Soğuktan dolayı mı titriyordu? Aralarında yağmur damlaları bile buharlaşırken, o nasıl üşüyordu?

Genç adam ona daha da sokuldu ve burunları birbirine değerken çok yakından, çok fazla yakından gözlerine baktı. Şimdi gözleri bir bütün gibi kilitlenmişti. Daha fazla dayanmadı.

"Bunu..." diye fısıldadı genç adam ve o itiraz edemeden sıcacık dudaklarına dokundu. Önce sadece bu hissi benimsedi. Nefesi ciğerlerini acıtarak burun deliklerinden çıkıyordu, kendine engel olamayarak daha da yoğunlaştı. Bu işler nasıl ilerler bilmiyordu ama içgüdüsü onu hoyratça ve sahiplenircesine öpmeye zorluyordu.

Sinan artık Elfida'ya karışmıştı. Ona bulanmıştı. Onun olmuştu. Onunla dolmuştu.

"Elfida..." diye hırladı genç adam, teslim olan karısını daha sıkı kucaklarken ve tatlı nefesini yutarken. "Dağ kokulum, karım."

* * *

Kara Bey öfkesine mâni olmaya çalışırken karşısında oturan pişkin Binbaşı'ya bakıyordu. Adam umursamaz bir edayla oturuyor ve aynı sözleri tekrarlıyordu.

"Ben bir Binbaşı olarak Kara Arslan Bey'in arkasını temizliyorum. O çocuk eğer ölseydi bu bir isyan başlatırdı."

Kara Bey içinden gülümsüyordu. O çocuk ölmüştü ve onun değersiz kellesi için çok kıymetli eşkıya arkadaşları hiçbir şey yapmamıştı. Zebur onu Kara Kurt'a bir yem olarak sunmuş, onu oltasına takmaya çalışmıştı. Dikkatsizliğinden ve kadınının savunmasızlığından dolayı Kara Bey yaralanmıştı. Ama bu asla bir daha tekrarlanmayacaktı. Aslında tam da şu an da bunun tekrarlanmaması için bir karar veriyordu.

Serasker Hüseyin Paşa'ya keskin bakışlar attı. Adam kafasıyla onaylar bir ifade takındı.

Kara Bey, "Çok kıymetli Binbaşımız..." diye adamla adeta dalga geçti. Masanın etrafındaki tüm Bakanlar, kullandığı bu ifadeye karşı şaşkınlıkla bakıyorlardı.

"Kürt Beyliğinden dönerken bir çeşit saldırıya uğradığımızı işitmişsinizdir."

Adamın rengi bir tık atsa da kibirli bir tavırla başıyla onayladı. Kara Bey arkasına yaslandığında odadaki herkesin onu izlediğini biliyordu. Gözlerini bir saniye olsun Binbaşı'dan kaçırmıyordu. Gözlerini kırpmak için bile uzun süre bekliyordu.

"Ben bir intikam istiyorum..." diye hırsla fısıldadığında odada uğultulu bir sessizlik oldu. "Kadınım yanımdayken bana saldıran o it sürüsünün kellesini almak için Padişahımıza başvurdum ve ondan onay aldım."

Binbaşı yerinde kıpırdanarak cılız bedenine güçlü bir yekil vermeye çalıştı. Sanki çok bilge bir insanmış gibi, "Bence de doğru bir karar." diyerek onayladı.

"Ve ben yanımda sizin baş askerleriniz dâhil gönüllü olan bir kısım askerleri götürmek istiyorum. Onların inlerine girmek ve Tilki'nin kellesini eline vermek istiyorum."

Bunu öyle bir ses tonuyla söylemişti ki, Binbaşı'nın elleri gömleğinin yakasına girmişti.

Kara Bey kollarını bağlayarak tekrar arkasına yaslandı ve odadaki tüm Bakanları süzdü. Hepsi orta yaşlarda, birçoğu saygı duyulan adamlardı. Kara Bey'in asla bulunamayacağı kadar sıkıcı bir ortamda, boğulma hissi uyandıran resmi kıyafetlerle oturuyorlardı. Kara Arslan ise ellerinde ve yüzündeki savaş izleriyle onlardan daha kirli ve daha tehlikeli bir hava veriyordu.

"Bu..." dedi Binbaşı, sesi bir nebze titreyerek, "Bu olanaksız! Onca askerimizi tehlikeye atamayız. Sizin ne denli

intikam tutkunu olduğunuzu hepimiz biliyoruz ve askerlerimizi intikam tutkunuz uğruna heba edemeyiz."

Kara Bey elini masaya gürültüyle vurdu. "İntikam mı?" diye kısık ama hırlayan bir sesle sordu. "Buna intikam demek az kalır Binbaşı. Ben onları doğduklarına pişman ederken aklım gayet başımda olacak. Onların kafalarını keserken ise tek düşünebildiğim, halkımıza ettikleri zulüm ve ihanetleri olacak. Bu intikam değil. Bu olsa olsa hak edene hakkını vermek olur."

Serasker Hüseyin Paşa, yanı başında elini onun omzuna koydu ve hırsla titreyen bedenini sakinleştirmeye çalıştı.

Kara Bey sözlerini sürdürürken içinden kopup gelen nidalara engel olamıyordu.

"Onlar evlatlara kıydılar. Onlar analara kıydılar. Onlar kardeşlerimizi kirli elleriyle kirletmeye kalktılar. Mallarımıza göz koydular. Vatan topraklarını kardeşçe paylaşmak yerine bölmeye, parçalamaya kalktılar. Allah'ın varlığını inkâr edip, Allah'a inanan tüm o yiğit askerlerimizi şehit ettiler. Bizi benimseyenleri katlettiler. Savunmasız ve bilgisiz çocukları zorla dağlara çıkarıp beyinlerini kirli fikirleriyle yıkadılar."

Çenesini kenetleyerek hepsinin gözlerini taradı.

"Şimdi..." diye mırıldandı Kara Bey, Hüseyin Paşa'dan aldığı baş onayıyla. "Kim kalbi tertemiz çocuklar için benim yanımdadır? Kim Allah için benim arkamdadır? Kim İslam'ın ışığında önderlik ederek bu din düşmanlarını avlamamda benim yanımdadır? Kim atalarımıza ihanet eden ve etmeye devam eden bu bir avuç soysuzun hakkından gelmem için benimle omuz omuzadır? Ant olsun ki ben bu yola baş koydum. Yanımda beş yaman askerimle ölüme kadar giderim. Ama bu yolda benimle olmayan ya hakikatli

bir mümin adam değildir ya da bu ülkeyi bölmeye çalışan o soysuzlardan farksızdır."

Kara Bey ilk kez bu kadar sert ve açık konuşmuştu. Bakanlardan büyük bir mertebeye sahip olsa da bunu asla kullanmamıştı. Ama bugün hepsinin gerçek yüzünü görecek, kendi yolunu ona göre bulacaktı.

Serasker Hüseyin Paşa tüm bu gergin sessizliği bölerek şehadet parmağını kaldırdı ve "Allah şahidimdir, arkandayım Kara Arslan." dedi. Onu en yaşlı Bakan takip etti. Şehadet parmağıyla Allah için yanında olduğunu belirtti.

Geri kalan tüm Bakanlar belki zorla belki de isteyerek parmaklarını kaldırdılar. En sona kalan Binbaşı, Kara Bey'e nefret yüklü bir bakış atarak teslim oldu. Kara Bey'in bu teslimiyetten sonraki planlarını öğrense o yüzünün şekli ne hale gelirdi? Kara Bey o günü sabırsızlıkla bekliyordu.

"Allah yolumuzu açık etsin o vakit." diye gürüldedi sesi. Tüm ağızlardan "Âmin!" nidaları koptu ve ardından ülkenin siyasi meselleri konuşuldu. Bu uzun ve sıkıcı görüşmede Kara Bey sadece çıkmak için sabırsızlandı. Aslında her sorularına verecek bir aklı ve cevabı vardı. Ama onun yeri bu masa değil, tam da sarayın talim yerinde bulunan alandı. Elleri karıncalanıyordu. Askerileri bu çatışma için hazırlaması gerekiyordu.

Kara Bey, Ruslarla ilgili birtakım sözleri işittiğinde artık o kadarda umarsız değildi. Ruslar "Hasta adam" gözüyle baktığı Osmanlıyı yıkmak için bahane arar olmuştu. Akdeniz'i işgal etme planları kurdukları kulaklara çalınmıştı. Macar ayaklanmasını bastırmak için de kanlı bir savaşa giriştikleri biliniyordu. Bu kanlı katillerin tek gayesi küçük görmeye çalıştıkları Osmanlının topraklarıydı. Türklerin topraklarını elinden alacak ve en güçlü halk ilan edileceklerdi. Kara Bey buna anca gülerdi.

"Hasta adam" dedikleri Türkleri henüz tanımamışlardı. Eğer bir savaş patlak verirse, Kara Bey bunun için şimdiden avuçlarını kaşıyabilirdi.

Sohbetleri son bulduğunda kindar Binbaşı'nın suali Kara Bey'i kışkırtıyordu. Hayır, onu şimdi öldürüp suçlu durumuna düşemezdi.

"Bir barış evliliği yaptınız ancak bunun gerçek bir evlilik olduğunu ispatlayacak bir haberiniz yok mu Kara Arslan Bey?"

Kara Bey masanın yanını kavradı ve bunca erkeğin içinde ona evliliğinin gidişatını sorduğu için Binbaşı'yı öldüresiye pataklamak istedi.

Binbaşı ise kaşınmaya devam etti. "Bir bebek bile veremiyor mu o Çerkez kızı size?" diye soruyordu. "Yoksa kusurlu mudur?"

Kara Bey hırlayarak öne doğru eğildi ama Hüseyin Paşa elini dizlerine atarak onu engelledi. Binbaşı ise pişkince devam etti. "Eminim ki Çerkes halkı da bu haberi bekliyordur. Bu evliliğin gerçek bir evlilik olması için bir varis şarttır."

"Yeter!" diye kükredi Hüseyin Paşa, Kara Bey tam da ayaklanıp ona doğru eğilmişken. Binbaşı cesaretli çenesine rağmen cılız bedenini oturduğu sandalyeye gömdü.

Binbaşı, "Ama Paşam..." diye itiraz etti bu sefer cılız sesiyle.

Kara Bey ise elini masaya dayamış, "Konuş da çeneni kırayım." dercesine bir bakış atıyordu.

Binbaşı, "Sizin de bildiğiniz üzere eğer bir kusur varsa ve bu evlilik bir çocukla taçlanmazsa kabul olunmaz. Bir başka evlilik şartı koşulur." diye tahrike devam etti.

Kara Bey elini masanın üzerine gürültüyle bir kez daha geçirdiğinde dudakları tek çizgi haline gelen Binbaşı sustu.

"Benim uçkurumun kaygısına düşeceğinize, Devlet-i Aliyye'nin kaygısını güdün Binbaşı!"

Adamı boğazlamamak için bir elini tekrar masaya geçirdi. "Ve andım olsun bu mevzuyu bir kez daha işitirsem lakabımın iç yüzünü görürsünüz."

Yüzü kül rengine dönmüş Binbaşı'yı ardında bırakarak Serasker Hüseyin Paşa'ya başıyla selam verdi, "Selametle Paşam." diye mırıldandı ve hırslı adımlarla talim alanının yolunu tuttu.

Çaylak askerler hevesli ve korkuluydu. Kağan onları muma çevirmiş, her dediğini yaptırır hale getirmişti. Atış yapılan yüksek barikatın kenarına oturmuş, ayaklarını aşağı sarkıtıyordu. Hemen yanı başındaki isabet tahtasını göstererek, "Atış!" diye bağırıyordu. Tabi en fazla on sekiz yaşında olan çaylak asker tir tir titriyor ve isabeti şaşırırsa Kara Arslan'ın en güçlü askerini vuracağını biliyordu, bu da onun kellesinden vazgeçmesi demekti. "Bey'im..." diye cılızca itiraz etti. Kağan elindeki elmadan koca bir ısırık aldı ve yeniden bağırdı. "Atış!"

Çocuk önce eğildi büküldü, sonra omuzlarını dikerek isabet tahtasına nişan aldı. Ellerinin titremesine bakılırsa Kağan'a denk gelmesi kuvvetle muhtemeldi. Ama çocuk bu işe baş koymuş her yiğit gibi cesaretini topladı ve hedefi ortaya en yakın mesafeden vurdu. Neredeyse yere yığılacaktı. Kağan ise tahtaya bakıp dudaklarını eğdi, "Bu mudur?" diye sordu acıyan bir sesle.

Kara Bey bu sırada kılıç taliminin yapıldığı yere döndü. Alp nefes nefese iki kılıcını biliyor ve Abrek'e doğru bir nida koparırarak saldırıyordu. Abrek bu sefer sol elini geliştirmek istiyordu belli ki, sol eliyle ona karşılık verirken sağ elini kullanmamak için arkasına bağlatmıştı. Bu tüm asker-

lerinin kullandığı bir teknikti. İnsanoğlu acizdi. Sağ kolunu kaybeden sağlak bir savaşçı hiçbir işe yaramazdı. Amma onun askerleri bu gibi bir durum için sağ ellerini bağlar ve sol ellerini kuvvetlendirmek için uğraşırlardı.

Murat yanı başında belirdiğinde o da nefes nefeseydi. Askerler ya paslarını atıyor ya da büyük çatışmaya hazırlanıyorlardı. Onların da içi Kara Bey kadar kaynıyor olmalıydı. Kendilerine düzenlenen bu dümeni kaldıramıyor, intikam için harlanıyorlardı.

"Sinan kayıp, Bey'im." dedi Murat, ses tonundaki kahkahayı gizlemeye çalışarak.

Kara Bey onun ne ima ettiğini anlayınca dudakları seğirdi. Binbaşı'ya olan öfkesi ancak askerleriyle sönerdi. "Ben biliyorum onun nereye kaybolduğunu." diye mırıldandı, sesindeki kahkahayı gizlemeye çalışarak.

"Bey'im!" diye bağırdı Abrek, bir eli halen arkasındayken dinlenmek için tahta çitlere yaslanarak. "Kendimi epeyce geliştirdim. Beni deneyebilirsiniz?"

Herkes büyük bir kahkaha kopardığında Kara Bey kaşlarını kaldırmış bakıyordu. Abrek gayet ciddiydi.

"Şuna bak hele!" diye bağırdı Murat. "Altındaki beziyle meydan okur."

Abrek suratını buruştursa da Kara Bey'e hevesle bakmaya devam etti. Bu çocuk onca sıkıntılı geçiş sürecine rağmen halen canla başla çalışıyordu. Kardeşinin laneti onu hep takip etse de Abrek bundan temiz yüreği ve güçlü bileğiyle kurtulacaktı.

"Haydi, o vakit." diye bağırdı Kara Bey. Karısının taklidini yaptığında tebessüm etmeden edemedi "Hodri meydan!"

Nefes nefese, Kara Bey'in izin verdiğince uzun süren

mücadelenin sonunda Abrek'in sırtı çitlere yaslanmış gırtlağına tahta bir kılıç yaslanmıştı. Kara Bey herhangi bir kazaya ehemmiyet vermemek için tahta kılıç kullanmayı seçmişti. Yağmurdan dolayı ikisi de epey ıslanmıştı. Tabi onları izleyen meraklı çaylaklar da öyle...

Bu manzarayı bölen ses ise fazlasıyla şen ve yüksek olan Sinan'ın sesiydi. "Oo, Kara Arslan Bey'im meydanlara dönmüş."

"Döndü paşam döndü..." diye kahkahasını tutmaya çalışan Murat karşı taraftan bağırdı. "O döndüğünde sen kuş avlıyordun."

Sinan şaşırarak gözlerini büyüttü. Henüz son bulan yağmurdan dolayı üstü başı su içindeydi, saçlarından sular damlıyordu.

"Ne kuşu?" diye sordu safça.

Alp, Murat hatta Abrek bile kahkahalarla gülmeye başlamadan önce, "Bülbül." diye bağırdı Murat. Sinan halen bu espriyi anlamamış gibi kaşlarını çatmış, soru sorarcasına, gülmekten kıvranan Murat'a bakıyordu.

"Allah senin gibi bir adamın hanımına sabır versin Sırık Murat." diye söylenirken bir çaylağın ona getirdiği kıymetli yayını eline almış, okunun ucunu parlatıyordu.

Murat ise Alp'e göz kırparak tekrar bağırdı. "Benimki yine şanslı Sinan'ım. Seninkine Allah, peygamber sabrı vermeli..." Sonra bir süre düşünüyormuş gibi kafasını gökyüzüne kaldırdı. "Gerçi o sabırdan sana da gerekli."

Elfida'nın garip kişiliğine hitaben ettiği bu laf sadece Kara Bey ve dört savaşçı tarafından biliniyordu. Kara Bey dahil hepsinden gürültülü bir kahkaha duyuldu. Bilinmezlik içindeki çaylaklar bu gösteriyi sadece merakla izliyordu.

Kara Bey talim sona erdiğinde onlara sıkı bir konuşma yapacak ve hepsine yanında savaşmaları için söz hakkı verecekti. Bu yiğitler vatan toprağının bir karışı için birer kaplana dönüşecek cinstendi. Akan deli kanlarının çağrısı ta dağların ardına kadar yankı bulurdu.

Bir Türk eri, korumak için var olurdu. Türk demek, güçlü demekti. Güç demek ise inanç demekti.

Kara Arslan bu delikanlıların her birinin gözlerinde o inancı görüyordu.

Ezan okuyan imamın sesi duyuldu, kılıç sesleri sustu, askerler hep bir ağızdan. "Aziz Allah." diye gürledi. Kara Bey gülümsedi. İşte bu ses bu inancın ispatıydı.

* * *

Kardelen akşam yemeği hazırlıkları sürerken çalan kapıya yeniden koştu. Bu sefer yüreğinin sesinden kapının kadın tokmağıyla çalındığını işitmemişti. Karşısında hanımnineyi görünce büzüldü. Kadının bakışlarında bir şey vardı, her daim Kardelen'in içini görüyormuş gibi bir şey...

Çok şükür Elfida eve dönmüştü. Ama ıslak bir kediden farksızdı. Yüzü gözü kızarmış, elbisesi çamur içindeydi ve tıpkı Kardelen'in tahmin ettiği gibi sessizleşmiş, köşesine çekilmişti. Sanki bir atlı çarpmıştı ona... "Ya da at üstünde koşan kocası..." diye düşündü Kardelen. Çünkü Elfida alt üst olmuş gibiydi. Gözleri bakıyor ama görmüyordu. Şimdi odasına kapanmış ve iştahı olmadığını söylemişti.

Hanımnineyi içeri aldığında kadına ikramda bulundu. Onunla oturup sohbet etmek keyifli olacaktı. Kardelen, yaşlı ve bilge insanlara her zaman hayranlık duymuştu.

Kısa sohbetleri derinleşirken Elfida'nın rahatsız oldu-

Bunu söylemek zorunda kaldı. Sinan'ın buraya geldiğini duysa kıyamet kopardı.

"Sen ha buraya Mahinur'umun ışığundan geturdun." dediği vakit Kardelen sessizleşti. Mahinur'un bu evde en azından yedi yıl önce bulunduğunu biliyordu. Kendisinden birkaç yaş büyük olduğunu ve ay kadar güzel, parlak bir yüzü olduğunu biliyordu. Herkesin dilinden işitiyordu.

Sessizliğini sorguya yoran nine devam etti. "Onun dokunduğu yirde çiçek açarıdı."

Kardelen sızlayan içine söz geçiremedi. Kara Arslan'ın kardeşi için nasıl da yandığını benimsiyordu, o da ağabeyi için böyle yanmıştı. Kardeş kaybetmek, insanda derin yaralar bırakıyordu.

Kadın gizli bir sır verir gibi öne doğru eğildi ve hafif kısık sesiyle, o insanın içini gören gözleriyle devam etti. "Ona bir göz iden, bir daha göz itmek uçun kurşina göğüs gererudu. Bir başuna bu evdan çikmasa da uşaklar onu görmek içun düğün, dirnek, bayram günü bekler oldi. Karılar kızanlarını ona denk görmezudu. Kara Arslan'ın incu tanesu kızçesi idu. Ona yanaşmak bile cesaret isterudu. Ay parçasına kimseler layuk değiludu. Mahinur'um... Kızçem öylesi sessuz, öylesi mahmur idu ki... Atası Kara Arslan'dan korkan bu insanlar içun hep sızlanur, üzülürdü. Sohbet itmeyi, hayvanlarla gopturmayı, bahçe bilmeyi, bir de çiçek yetiştirmeyu severdu. Hizmetçülerden gaçtığı her vakut koca avluda idü..."

Kadın sessizleşti. Kardelen merakına yenik düşüp sordu. Bu soru içini kemiriyordu. "Ona ne oldu hanımnine? Böylesi bir güzelliğe kim kıyar?"

Kadın hırıltıyla nefes aldı. Sonra gözlerini Kardelen'e dikti. "Kendu kıydu." dedi soğukkanlılıkla. "Yüreğine hançeru kendu geçirdu."

Kardelen göğsünden yükselen acıyı zor zapt etti. Nasıl bir şey bu güzel kızın kendine kıymasına sebep olmuştu?

"Neden?" diye sordu acı içinde. "Neden hayatı bu kadar seven bir kız..."

"Etmesi gerekenu ettu." dedi hanımnine, yine buz gibi bir iradeyle. "Bir avuç soysuz tarafundan kirletilmektense, kendinu canundan ettu."

Kardelen zorlukla yutkundu. Kocasının kardeşine tecavüz mü etmeye kalkmışlardı? Onu kaçırmışlar mıydı?

Hanımnine uzun bir süre sustu. Beraber suskunluğun kıyısında gezerken, dakikalar sonra ansızın konuşmaya başladı. Bir masal anlatmak ister gibiydi, sesi sakin ve gerçekleri yansıtır cinstendi.

"Bir kızan getur akluna Hanum. Öyle bir kızan ki, kendu kendunu büyütsün. Okusun, işlesun, yardum etsun, öğretsun. Öyle bir hanum ki, onu büyüten hizmetçilerlen aynı sofrada yimek içun ağlasun... Yıllarca yalnızluk içinde, ondan öteye kaçan, korkan insanlarun hayranluk dolu bakışlaruyla günlerinu zehur zemberek geçursun...

Serpilip güzelleştuğu vakut ağabeyunun onun ettuğu çiftluk evuna yerleşmuş bu kızan. Ağaçlarla çevrulu çiftluğun adam akullu olması içun yıllarunu vermuş. Mahinur, dokinmuş ha bu soğuk taşdan eve. Yuva etmuş. Çiçek ekmuş. Kuşları kendine yaren etmuş... Koca kavaklarla kendunu gizlemuş, bir tek evun yamacunda kendune ettuğu gölde nefes almak istemuş. Altından kafes etmuş işte kendune. Soğuk bakışlardan, soğuk taşlardan öteda, sicacuk köy insanlaruyla, kendunun olan gocaman bir yuvada, kendu olabilirmuş..."

Yaşlı kadın kahvesinden bir yudum alıp gözlerini karşıya dikerek devam etti. Kardelen tüyleri ürpererek bu hikâ-

yeyi dinledi. Artık kadının ne dediğini daha iyi kavrıyor, her sözcüğünde yüreği dağlanıyordu. O genç kızın kasvetli hayatına üzülmüştü, kendi hayatıyla karşılaştırıyor ve kendinin aslında daha şanslı olduğunu öğreniyordu.

"Saçlarunu salardu bahcelerda..."

Kardelen, hanımninenin bunları nereden bildiğini sormuyordu. Belli ki Mahinur'un en güvendiği sırdaşıydı. Peki ya kadın bunları anlatmak için Kardelen'e neden güveniyordu? Onu henüz yeni tanıyordu.

* * *

Sekiz yıl önce...

Ağaçlar saklıyordu genç kızın güzelliğini. Ağabeyinden korkan halk da ona saygı duyduğu için evin yakınından bile geçmiyordu. Ara sıra atlarla koşturuyor, sık sık göle girip yüzüyordu. Bu çiftlik evini seviyordu.

Yine bir gün saçlarını suya daldırmış uzanırken ve bir yaz akşamı yıldızları seyrederken onu izleyen yabancı gözleri hissetti. Saçlarını savurarak kaldırdı suyun içinden. Islak saçları önce havayı, sonra sırtını dövdü. Örtüsüne uzandığı vakit ağaçtan bir çıtırtı koptu ve bir erkek homurtusu duyuldu.

Genç kız bir hayret nidasıyla saçlarını örttü. Uzun kollu geceliğine olabildiğince sarındı.

Meraklı ayakları geri geri gitmesi gerekirken sese doğru gidiyordu. Erkek homurtusu güçlenmişti. Kendi kendine söylenirken garip bir dilde konuşuyordu. Mahinur, bu dili bilmiyordu. Ama adamın ses tonu öylesi garip, öylesi derindi ki bir çeşit gazel okuyor olmalıydı.

Yerden kalkan ve üstünü başını çırpan adam birkaç adım ötesinde dikilen Mahinur'a gözleri büyüyerek baktı. Onun

ıslak yüzünü, geceliğin içinde kaybolan bedenini süzdü. Mahinur bu bakışlardan rahatsız olarak bir adım geriledi. Adam sanki elinden kaçacakmış gibi ellerini uzattı ve "Dur." diye seslendi. Mahinur nedendir bilinmez bu komuta uydu.

Adam ona doğru bir adım geldiğinde genç kız gerildi. Bir delikanlıydı. Saçları omuzlarını biraz geçiyor, seyrek ama uzun sakallarına doğru ilerliyordu. Parlak saçları ay ışığında bir başak tanesi kadar ışıltılı bir sarı rengine bürünüyordu.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı genç kız.

Genç adam sanki onun sesini içermiş gibi gözlerini yumdu ve iç çekti. Gözlerini açtığında iki parça elmas gibi parlıyorlardı.

"Aciz bir kulunuz." dedi genç adam. Aksanı öylesine değişikti ki genç kız gülümsemek istedi. Hafifçe seğiren dili sert ses tonuyla hiç uyuşmuyordu.

"Estağfurullah." dedi genç kız, kızaran yanaklarını saklamak için kafasını eğerek. "Yalnızca Allah'a kulluk edin."

Genç adam kaşlarını çattı. Düşünüyormuş gibi kafasını yana eğdi. "Eğer o Allah seni yaratmışsa, ona kulluk ederim." dedi keskin aksanıyla.

Genç kız ne diyeceğini bilemeyerek ağzını açtı. Şaşkınlıkla soluklandı. "Sizi burada görürlerse kellenizden olursunuz." diye fısıldadı ve ağabeyinin bu genç adama yapacaklarını düşünerek ürperdi. Fazlasıyla korumacı olan ağabeyi böyle bir hane-i tecavüzü kanla ödetirdi.

Genç adam elini uzun saçlarına attı ve onu karıştırdı. "Yaklaşık iki haftadır yakalanmadım." dedi, bu çok normalmiş gibi... "Gerçi iki haftadır senin sadece örtülü güzelliğini görmüştüm."

Mahinur sinirlendi. Ama sinirlenince üzerine çöken o titreme yerine, kendini adamı azarlarken buldu. "Bu yaptı-

pın asılman için en büyük sebep. Bir kadını böylesine gizli-ce izleyemez, onun mahrem alanına girmezsin."

Adam ona bakarken bir adım daha yaklaşmıştı. Mahinur arkaya doğru adımladığında artık sırtı bağ evinin duvarına değiyordu. Gecenin bir köründe tüm hizmetliler uyurken, bu adamla böylesine rahat konuşmak yerine çığlık atması gerekirdi. Ama o sakince bu adamı tanımaya çalışıyordu. Yalnızlıktan kafayı mı yemişti?

"Adın ne senin Dexağe?"

Genç kız onun bu garip dille ne demek istediğini anlamaya çalışarak kaşlarını çattı. "Adım neden umurunuzda?" diye sormadan edemedi. Ne yapıyordu Mahinur böyle? Bu güneşi andıran adama neden sorular soruyordu? Neden arkasına bile bakmadan kaçmıyordu?

"Seninle ilgili her şey yaklaşık on beş gündür umurumda." dedi.

Genç kız yutkundu. On beş gündür onu mu izliyordu? Bu sapkınlıktı. Nasıl yakalanmamıştı? O güzel kafası nasıl olmuştu da gövdesinde kalmıştı?

"Sizi öldürürler." diye mırıldanırken buldu kendini.

"Adını bahşet bana, ölüme bile razıyım." dedi genç adam.

Mahinur, "Allah korusun." dedi çarçabuk. Titrekçe soludu, "Eğer sen adını söylersen..." diye bir bahane buldu kendine. Böyle bir çehreye nasıl bir ad yakışırdı? Mert? Yiğit?

"Sana adımı söyleyemem. Ama düşmanlarım bana Pars der."

Genç kız yutkundu. Gözlerini adamın bir Pars'ı andıran omuzlarından güçlükle çekti. Adamın duruşu, yürüyüşü, ışık saçan yeşil-sarı gözbebekleri bir yırtıcıyı andırıyordu. Yüzü ay ışığında kusursuzdu. Acaba güneşte de bu kadar kusursuz mu duruyordu?

Mahinur saçmaladığını düşünerek kafasını iki yana salladı. "Ben de size adımı söyleyemem." dedi kısık bir sesle. "Ama dostlarım bana Ay Parçası der."

Bunu söylerken nefesi neden kesilmişti?

Dakikalardır orada yabancı bir adamla konuşuyordu. Güç ve kudret akan bu iri kıyım savaşçı -veya herhangi bir hırsız- onu her an öldürebilirdi. Genç adam bunların hiçbirini yapmadan sadece ona bakarak fısıldadı. "Ay bile kıskanır seni Ay Parçası."

Genç kız kızardı. İstemsizce havayı soludu. Ciğerlerini, adamdan buram buram yükselen tuzlu deniz kokusu yaktı.

Bir çıtırtı duyuldu aniden ve ortamdaki sessizliği hançer gibi kesti. Genç kız yine gözlerini bir kere kırpmıştı ki geceyle gelen adam, geceye doğru kayboldu. Bir Pars'ın kıvraklığıyla ses çıkarmamış, arkasında hiçbir iz bırakmamıştı.

Bir ceylanı avlamıştı. Parmağını bile kıpırdatmadan özgürlüğe aç bir ceylanı kendi asil yırtıcılığına hayran bırakmıştı.

Olduğu yere çöken Mahinur kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Onu kontrole gelen hanımteyze ise boş olan göle bir göz atıp tekrar içeri girdi. Belli ki Mahinur'un uyumaya gittiğini düşünüyordu.

Mahinur o gece uyumadı. Bir daha hiç uyumadı. Geceleri Ay'la gelen adamı bekledi. Yanlış yaptığını bildiği halde onunla aya karşı sohbet etti. Adam ona "Dexağe" diye seslenirdi, bazı bazı ise Ay parçası...

Mahinur ona sadece Pars diyordu. Bir adı, bir makamı yoktu. Bir hayvana âşık olmuştu genç kız. Hayranlık duyulacak kadar güzel bir çehreye sahip olan, kıvrak ve zeki bir hayvandı bu.

Aylar süre gelirken Mahinur günaha yettiğini her defasında kendine hatırlatıyordu. Adama Yaratıcı'dan bahsediyordu. Sohbetleri bir süre sonra hep Allah'a yöneliyordu.

Adam her ne kadar önceleri sadece Mahinur için Allah'ı dinlese de sonra ona inanmaya ve Mahinur'u yaratan varlığa dua etmeye başlamıştı. Ara sıra ortalıktan kaybolduğunda Mahinur'un dünyası değişiyor, yemek aş yemiyordu. Geldiğinde ise ona kucak dolusu hediyeler getiriyordu. Ona kendi dilinde, Mahinur'un Çerkesce olduğunu öğrendiği dilde kelimeler öğretiyordu. Ama Dexağe'nin ne anlama geldiğini ona öğretmiyordu.

Günler birbirini kovaladı ve bir vakit Pars kayıplara karıştı. Ne bir ses ne bir güvercinle uçurulan mektup... Mahinur kurudu. Mahinur iştahtan ve hayat gayesinden kesildi. Çiçekleri kurudu. Hayvanları ilgisizlikten hastalık kaptı. Ama Mahinur yatağından çıkmadı.

Bir gün, öyle bir gün ki fırtınalar kopuyordu, gökten ona bir mektup ulaştı. Sevdiğinin el yazısından... Ona, "Kaç benimle." diyordu. "Hemen şimdi, şu vakit..."

* * *

Hanımnine buz gibi iradesiyle, Kardelen'i kahrederek sözlerine devam etti. "Mahinur, ağabeyunu, herkesu arduında bıraktu, atunun sırtuna atladu ve kaçtu..."

Kardelen artık hüngür hüngür ağlıyordu. Ağabeyi ve Mahinur mu? Akıl alacak, kalp dayanacak gibi değildi.

Hanımnine eziyet çeker gibi iç çekti. "Pars denilen kızan ona ulaşamadu emme eşkuyalar ulaştu. Kara Kurt'un gıymetlu gardaşu onlarun elunde idu. Dokundular el değmemuş gonca tenune. Onu kirli etmek istedular. Kara Kurt'u kırdırmak içun Pars'a garşu bir dümen idu Mahinur'umu gaçurmak. İkisunun da gıymetlusu... İki gözü gara adamun can parçasu...

Kıydu kendune Mahinur. Dedikleruna göre Pars bunu gordü. Kimu Pars onu gurtarmak uçun koşmadu der. Kimisi Pars'ı elli adam tutuyordu idi... Bilunmez orasi."

Gözlerini Kardelen'e dikti. "Tek hakikat şu idu. Mahinur, bedenuna değen ellera gatlanamadu, atadan galma mızrağunu sapladu göğsüne... Kimisi Pars o canu çikana kadar bağurdu der. Kimisi kendunu onun kanlu toprağına attu... Bilinmez... Amma, Kara Arslan önca oradaki tüm eşkıyalara, sonra gardeşunun üzerune yatan adama kiyar. O adamun, Pars denen bir adam olduğunu işitur. Köstebektur Kara Bey'a göre. Tertemuz kardeşunu asıl kirletendur. Kara Kurt ahirette bile Pars'un yakasunu birakmamak içun ant üçer. Onun soyunu kurutmak içün..."

Kardelen sessiz gözyaşlarıyla dinlediği bu hikâyede kime hak vereceğini, ne yapacağını kestiremiyordu. Ağabeyi masumdu. Ama Kara Arslan da masumdu. Mahinur ise bu hikâyedeki en berrak taneydi. En saf ve en çaresiz...

Bu nasıl olmuştu? Kara Kurt'un bedduası yeri göğü inletmiş ve Kardelen, Kara Kurt'un pençesine mi düşmüştü? Ağabeyinin yaptığı veya yapmadığı bir hatanın bedelini Kardelen mi ödeyecekti?

Bu hikâye de en kirli taraf Kardelen miydi?

"Bunlar... Gerçek olamaz." diye fısıldadı, hanımnine ona asla yalan söylemeyecek olsa da.

"Ben Mahinur'un sırdaşu idum... Ben, saçlaru ışuk saçan o uşağın, Pars'un da sırdaşu idum."

Ağabeyiyle konuşmuş muydu? Onu tanıyor muydu?

"Bunlaru sağa anlattum... Anlattum ki bilesun. Sen, bu evun hanimusun. Sen Çerkeslerun kapisusun. Sen, Kara Arslan'un sığınağusun. Ve sen, kocanun en nefret ettuğu insanun kardeşisun. Vakti geldiğunde beyun bunu öğrenecek.

O senin kocan kızçem. Her ne dersa desun, her ne yaparsa yapsun, o senun kocan... Senun ondan kelli kimsen yok. Ona tutun, onu tut. Sağlam ol. Bir Bey karisu evina, vatanina sahip çikar. Artik sen Osmanlı kadınisun. Ağabeyunun acisini yüreğine göm... Hayatta olan erun içun yaşa..."

Kocası, ağabeyinin katiliydi!

Kocası, ağabeyini öldürmüştü!

Ağabeyi, Mahinur'un ölmesine sebep olmuştu!

Ağabeyi, Mahinur'a âşık mı olmuştu? Yoksa tüm bunlar bir oyun muydu? Kardelen, ağabeyini kendinden de iyi tanırdı. O böyle bir şey yapmazdı.

Mahinur...

Ay parçası...

Yüreği ışık saçan, yüzü ay gibi parlayan kız... Ona nasıl kıymışlardı? O, ağabeyine sevdalanmış mıydı? Onun da yüreği Kardelen'in ki kadar yanmış mıydı?

Kardelen'in tüm neşesi yerlere dökülürken hanımnineyi uğurladı. Kitap odasına girerek sırtını kitaplığa dayadı ve ağlayarak yere çöktü. Ne yapacaktı?

O, Arslan'ı asla bırakamazdı. Kalbi buna izin vermezdi.

Peki ya kocası tüm bunları öğrendiğinde ne olacaktı? Muhakkak öğrenecekti. Ondan nefret mi edecekti? Ettiği o intikam yeminini tutup Pars'ın soyunu kurutup, Kardelen dâhil tüm ailesini kılıçtan mı geçirecekti?

Kardelen eliyle boğazını ovalayarak nefes almaya çalıştı. Allah'a dua ederken buldu kendini.

"Beni sınıyorsun biliyorum. Çok zor... Ama senden vazgeçmiyorum. Sen varsın ve ben sana inanıyorum. Beni Kara Arslan'ın nefretiyle yüzleştirme."

11. Bölüm

Kardelen takatsiz kollarını bacaklarına sardı ve bir süre el dokuma kilime gözlerini dikti. Bir boşluğa düşmüş, orada debeleniyor gibiydi. Debelenen sadece zihniydi aslında. Bedeni bir hamur parçası gibi yumuşamaya ve kendinden geçmeye başlamıştı.

Şimdi her şey daha mantıklı geliyordu.

Ateş'e inanmamıştı. İnanmazdı da... Çünkü Ateş, çıkarları için yaşayan aciz bir erkekti.

Zebur denilen şeytana da inanmamıştı. Sözlerinin ne denli nefret koktuğu gün gibi ortadaydı.

Bir bahane bulup, hanımnineye inanmamayı seçmek istedi. Hanımnine ona neden yalan söyleyecekti? Peki, hanımnine bunca yıldır neden saklamıştı? Kara Bey'e karşı ağabeyini kayıramaz mıydı? Ona doğruyu söyleyemezdi?

Gerçek, bir tokat gibi suratına çarptı. Hanımnine dahi olsa, Kara Kurt'un gazabına kimse uğramak istemezdi. O, Kardelen'le evlenirken genç kızın soyuna kullanılıp atılmış paçavralar gibi bakmıştı. Nefretini daha ilk günden kusmuş, onun geldiği yere olan kinini genç kıza yansıtmıştı. Hatta ne demişti? "Asla soylarının kanına susadığım vatan hainlerinin, iyilikbilmezlerin; babamın, annemin ve kız kardeşimin katillerinin soyundan gelen bir kızın hayatıma hüküm sürmesine izin vermem."

Kardelen'in şu birkaç haftada, hatta birkaç ayda yaşadığı her şey gözlerinin önünden geçmeye başladı. Kara Kurt'un nefretini anlıyor ama ağabeyine kıyan bu adamdan nefret etmeden edemiyordu. Nasıl oluyordu? Ona âşıktı... Ama ondan nefret ediyordu.

Çünkü ağabeyi kimseye kıyamazdı. Kardelen buna kellesini verirdi. O, çocukluk yıllarının kahramanı olan, yüreği ve gülüşü güzel olan adamdı. Hele ki masum bir kıza asla kıymazdı.

Kardelen bir karar verirken yanaklarındaki soğuk yaşları sıyırdı. Hanımnine, Kara Arslan'ın gazabından korkabilirdi ama Kardelen korkmuyordu. En fazla ne olabilirdi? Ondan nefret eder, belki de ölümle tehdit ederdi. Yapar mıydı?

Kardelen gözlerini yumduğu anda onu öpen, ona sevgi sözcükleri fısıldayan, onu elleriyle besleyen adam gözlerinin önünde duruyordu. Ve Kardelen ona, çok nefret ettiği Pars'ın kız kardeşi olduğunu söylüyordu. Şefkat dolu gözler kızarıyor, vahşileşiyor ve nefretle doluyordu. Kardelen yutkundu.

Ağabeyinin masum olduğunu söylediğinde yüzünün alacağı şekli tahmin edemiyordu.

Peki ya sonra... Sonra genç kız ne yapacaktı? Kara Kurt yanlış yaptığını anladığı o anda ve ondan af dilenirse onu af mı edecekti? Ağabeyinin katiliyle aynı yatağa mı girecekti? Ona çok istediği çocukları mı verecekti? Ömrü boyunca ağabeyinin kanı aralarında asılı kalacaktı. Ağabeyine mızrak saplayan el, ona dokunacaktı.

Kardelen omuzlarını dikti ve mutfağa doğru yürümek için derin bir soluk aldı. Bu konuşma yapılmak zorundaydı. Gerekirse Kardelen yüreğine Fatih Sultan Mehmet'in demirlerinden atar, dilini Peygamber (sav)'in sabrı gibi mühürler, arkasına bile bakmadan köyüne dönerdi.

Halkı, "Lanet geri döndü." der ya da "Başımıza daha ne türlü belalar getireceksin?" diye sorardı.

Kardelen tüm bu düşüncelere dalmışken mutfakta sessizce işini gören Ahu'yu izledi. Güveç hazırlığı tamamlansa da Kardelen'in o çok istediği şerbetli tatlının hazırlığı halen sürüyordu. Elleri tutmuyordu. Zihnindekileri kovalamak için en iyi yolun bu olduğunu düşünerek Ahu'nun yanına girdi ve ellerini onun gibi una buladı. Beceriksiz birkaç denemeden sonra kendi hamurları da bir şeye benzemeye başlamıştı.

Ahu'nun durgun ve düşünceli halini gören Kardelen, kendi dertleriyle boğuşurken arkadaşını ne denli boşladığını düşündü. Daha demin mutluluktan bu halini göremiyordu. Şimdi kederli haliyle nasıl da fark etmişti...

"Sende bir şeyler var." dedi çatallaşmış sesiyle. Sonra boğazını temizledi. Ahu ona gözlerini büyüterek ve merakla baktı. Belli ki onun ses tonundaki değişikliği fark etmişti. Ellerini unlu haliyle havaya kaldırarak "Sesinize ne oldu?" diye sorduğunda bir parça un yüzüne bulaştı. Başka zaman olsa Kardelen gülümserdi. Şimdi sadece onu kaygılandırmak istemiyor, aklındaki düşünceleri def etmek istiyordu.

"Boğazım biraz dolmuş..." diye bahane uydurdu. "Şimdi beni boş ver de anlat. Nedir sendeki bu hal?"

Ahu gözlerini kaçırdı ve elindeki hamurla uğraşırken aşçıya doğru bir bakış attı. Kardelen anladığını belirtircesine aşçıdan evin kilerine gitmesini ve onlara ceviz getirmesini söyledi. Aslında yeterince cevizleri vardı. Ama Ahu'nun belli ki özel bir sancısı vardı.

"Şimdi anlat." dedi mahzun halini def ederek.

Ahu epeyce bir süre sessiz kaldı. Elindeki hamurları adeta saniyeler içinde şekillendiriyordu. Kardelen daha

fazla dayanamayıp onun ellerini tuttu ve havaya kaldırdı. Sonra havada bırakıp "Anlat." dedi.

Ahu omuzlarını düşürerek işaret diliyle, sakince anlatmaya koyuldu. Tabi hareketleri kesik kesik ve tedirgindi. Her an ağlayacak gibiydi.

"Hanımım, sizce Kürt Beyliklerinde erkekler yedi eş birden edinebilir mi?"

Kardelen'in gözleri kocaman açıldı. Sonra bu tuhaf soruyla, bu tuhaf anda gülmeye başladı. Bir tür dışarı dökülme anı gibi gözleri yaşarana kadar güldü. Neye güldüğünü kestiremiyordu. Kendi haline mi? Ahu'nun bu soruya gerçekten inanmasına mı? Yoksa bir Kürt Beyi hakkında böyle fikirler edinmesine mi?

Ahu ona kırgın bir bakış atıp ellerini indirdiğinde Kardelen derhal gözlerinin yaşını sildi. Omuzları düşen arkadaşının yanına sokuldu, kendi omuzuyla onunkini dürttü. "Affedersin..." diye mırıldandı. "Sadece böyle saçma bir düşünceyi sana kim edindirdi merak ediyorum."

Ahu derin bir soluk aldı. Gözlerini önündeki hamura dikerken elleriyle anlatmaya başladı. "Bey'im yaralandıktan sonra Sinan Bey'im ve Elfida Hatun size daha yakın yolculuk yaptı. Aslında aramızda kısa bir mesafe varken her şey normaldi. Ne zaman ki onlar da sizinle arabaya bindi, o zaman..."

Ahu utangaçlıkla sustu. Aynı zamanda yüzünde kırgınlığı da taşıyordu. Orada her ne yaşandıysa, o Alp olacak akılsız Ahu'ya ne söylediyse, bu genç kızın tüm umutlarını kırmıştı.

Kardelen ısrar etmedi. Bir süre bekledi ve sessizlik içinde Ahu yeniden sordu.

"Hanım'ım, gülmeyin ama... Sizce Kürt Beyliklerinde en az yirmi çocuk mu yapılır?"

Kardelen gözlerini büyüterek şaşkınlık içinde kalakaldı. Bu soruları, bu saf kızın aklına kim sokmuştu?

Kardelen ciddiyetle, "Tabi ki de hayır..." diye soludu. Gülmemek için dudaklarını kemiriyordu. "İstersen Elfida'ya da soralım ama onlar da bizim gibi insanlar. Ön yargıyla yaklaşmamalısın. Onlar da severek evlenebilirler, istedikleri sayıda çocuk yapabilirler, ayrıca bildiğin üzere Müslüman bir halk. Hangi Müslüman erkek, eşine hak ettiği değeri vermez ki? Bu din, erkeklere, hanımlarını emanet etmiyor mu?"

Bunları sorarken bile Kardelen'in yüreği acıyordu. O ve Kara Arslan bu gruba girmiyordu. Onların ki öyle bir çıkmazdı ki... Kardelen yutkunarak Ahu'nun ne anlatmak istediğine odaklandı.

Hararetli savunmasını yarıda keserek, "Sana bunları kim anlattı?" diye sordu merakla.

Ahu dudaklarını kemirdi. Kafasını iki yana salladı ve gözlerini yumdu. Konuşamadığı için mimikleri normal bir insanınkinden daha fazla ve daha açıklayıcıydı. Kardelen'in gözleri kocaman açıldı. Az kala yine o aptal kahkaha krizine tutulacaktı.

Ahu onun anladığını fark edince aceleyle savunmaya geçti. Şimdi birini şikâyet eden kız çocukları gibiydi. "Biz atlarımızla yolculuk yaparken konuyu Alp Bey'im açtı. Uzunca bir süre sessiz kaldık aslında. Konuşmasını beklemiyordum. Konuşmasını istediğimden değil! Konuşacağını tahin etmiyordum, yani ona bakmıyordum. O da bana bakmıyordu. Bakmasını istediğimden değil!"

Kardelen artık gözlerini deviriyordu. Genç kızın panikle sallanan ellerinden tuttu ve gözlerinin içine balkı. "Asıl konuya gelirsek?" diye kaşlarını kaldırdı ve ellerini bıraktı.

Ahu teslim oldu. "Bana bir Bey karısı olmak isteyip istemediğimi sordu. Başta buna anlam veremezdim. Sonra ısrarla sorusunu tekrarladı. Ve ben de panikle 'İyi bir adamsa, dilenciyle bile evlenirim.' diye ifade ettim. Bunu Alp Bey'e söylememin ne kadar uygunsuz olduğunu biliyorum. Ama o kadar ısrar edince..."

Kardelen'in keyfi iyiden iyiye yerine gelmişti. Her ne kadar birkaç saat sonra kopacak olan kıyamette neler yaşanacağını kestiremese de şimdilik Ahu için mutluydu. Eğer kocası Kardelen'i kovarsa, yüreğini onun avucuna sıkıştırıp gitmeden önce Alp'e sıkı bir ders verse ne güzel olurdu. Tabi ölmezse veya kocasını öldürmeye karar vermezse...

"Sonra bana... İşte bunları anlattı. Eğer bir Bey'le, hele ki bir Kürt beyi ile evlenirsem mutlaka altı tane kumam olurmuş. Ona gördüğüm kadınların hepsinin tek eş olduğunu söylemek istedim ama o sanki bunu anlamış gibi, 'Diğer eşler hizmetçi gibi kullanılır.' dedi."

Ahu, gözlerini Kardelen'e dikerek titrekçe sordu. "Beni isteyenler, hizmet etmem için mi istedi?"

Buna inanmak istemiyor ama kaderini kabulleniyor gibiydi. Kardelen, Alp'le yüzleşme işini daha erkene almayı planlıyor, hayalinde okunun ucunu parlatıyordu. Alnından mı vurmalıydı? Yoksa o çok işine yarayan ama asla gerekli olmayan dilinden mi? Bir insan nasıl bu kadar kusursuz, aynı anda fazlasıyla da kusurlu olabilirdi?

"Yağız Alp sana şaka yapmış." diye dişlerinin arasından mırıldandı Kardelen.

Ahu anlatmaya devam etti. "Sonra kısır kadınları evlerine gönderiyorlarmış. En az yirmi çocuk vermen gerekliymiş. Ve bu çocukları her sene vermen gerekliymiş."

Kardelen kahkaha atmak ve sinirle Alp'i öldürmek arasında gidip geliyordu. Genç adamın amacı açıktı. Ama halen korkak gibi bunu kendine itiraf edemiyordu. Ahu ise saf kalbi ve tertemiz fikirleriyle onun ciddi olduğunu düşünüyordu.

Kardelen boğazını temizledi, "Belli ki Alp Bey'in sana hiç hoş olmayan bir şaka yapmış." dedi. Ahu'nun şaşkın ifadesine bakarken devam etti. "Dediğim gibi... Sen de görmedin mi? Kadınlarına değer veriyorlar. O kadar çok çocuk edinseler yürüdüğümüz yollar toprakla değil, çocukla dolu olurdu. Benim halkım da onlar gibi... Dışarıdan görenlerin yargıları büyük olabilir ama içine girdiğinde aslında sizden bir farkımız olmadığını görürsün..."

Kardelen, "Tabi bazı kültürel farklar dışında..." diye düşündü. Aslında şöyle bir baktığında halkının ona karşı tavırları dışında herkese karşı tutumları çok güzeldi. Kızlarını sevdikleriyle evlendirirlerdi. Düğünlerde danslarla eşlerini seçmelerine izin verirlerdi. Kadınlara değer verirlerdi. Hatta belki diğer ırklardan daha çok...

Gelenekleri her daim kendi aralarında kız alıp vermek yönündeydi. Ama Kardelen emindi ki zamanla bu da değişecekti. Hatta halkı Kardelen'in yeni öğrendiği üzere birçok Çerkes kavmi gibi Müslümanlıkla tanışınca bunu benimseyecekti.

Kardelen ise... Belki de bunları hak ediyordu. Belki de onların nefretinin bir sebebi vardı ve gün geçtikçe bu sebepler gün yüzüne çıkıyordu.

Kardelen'in omzuna dokunan Ahu, onu gerçek hayata döndürdü. Kardelen daha ağladığının bile farkında değildi. Ahu'nun yarı unlu elleri yanaklarını sildi. Ona endişeyle bakan genç kızın dudakları eğildi. Sırf Kardelen ağladı diye ağlamak üzereydi.

Kardelen arkadaşına sıkı sıkıya sarıldı. "Söz veriyorum..." dedi garip bir öz güvenle. "Sana istemediğin bir evlilik yaptırmayacağım. Hak ettiğin kıymeti göreceğin yerlerde olmanı sağlayacağım."

Ahu kafasını iki yana sallarken, Kardelen ısrar ediyordu. "Sen benim olmayan kız kardeşimin yerini doldurdun. Ben de bir ablaya yakışır şekilde senin yanında olacağım..."

"Gidene kadar..." diye sözünü içinden tamamladı. Ya da Kara Kurt onu öldürene kadar...

Bu sohbetlerini kilerden gelirken homurdanan aşçının sesi ve hemen arkasından Selim'in kahkahası böldü. Aşçı, Selim'i bir sebepten azarlıyor, Selim ise umursamazca kahkaha atmaya devam ediyordu. Yüzü kıpkırmızı olan bıyıklı ve göbekli aşçı mutfağa girdiğinde ellerini ovuşturuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Kardelen kaygıyla. Mutfağa giren Selim'in yüzünden muzip ışıltılar vardı. Kardelen ona baktığında gülümseme ihtiyacı hissetti.

"Şu canavarı atın mutfaktan Hanım'ım." dedi titreyen eliyle Selim'i gösterirken.

Kardelen sahte bir sinirle kaşlarını çatıp çocuğa baktı. "Yine ne yaptın?"

Aşçı ve Selim'in birçok vukuatı vardı. Selim omzunu silkti. Çok doğal bir şey söylüyormuş gibi, "Evcil farem yuvasından kaçmış." dedi. Sonra sırıtarak ekledi. "Onu yakaladım ve kafesine yeniden koydum."

Kardelen kahkahalarını tutmak için dudaklarını birbirine mühürledi. Aşçı ise bembeyaz benziyle elini ağzına kapattı. Galiba kusmak üzereydi. Kardelen Selim'i arkasından ittirerek mutfaktan çıkardı, "Bir fareyi evcilleştiremezsin Selim." diye azarladı onu.

"Ama Hanım'ım, sizin de bir şahininiz var!" dedi tatlı kınlıkla.

Kardelen şefkatle gülümserken çocuğun altın gibi parlayan saçlarını okşadı. "O, vahşi dünyaya gönderilemeyecek kadar yaralıydı. İyileştiğinde ben onu özgür bıraktım ama o beni bırakmak istemedi. Yine de bu hakkı ona tanıdım. Anlıyor musun?"

Selim anladığını belirtircesine başını salladı, garip bir coşkuyla koşmaya başladı. Kardelen gülümseyerek "Nereye?" diye bağırdı.

Selim geri geri adımlarıyla koşarken gülümsüyordu. "Onu özgür bırakacağım." Bu söz Kardelen'e bir kayayla kafasına vurulmuş gibi hissettirdi.

Bir Kurt'u asla evcilleştiremezdi. Kurtlar kafese konulduğu an intihar edecek kadar gururlu hayvanlardı.

Ahu ve kâhya ile sofrayı yerleştiren, hizmetlilere bugün için izin veren Kardelen, eğer bir konuşma yapılacaksa yalnız yapmaları gerektiğini biliyordu. Ola ki kocası faytondaki gibi sinirlenirse, bu öfkesine sadece kendisi göğüs germeliydi.

Gergin bekleyişiyle ellerini ovuşturdu. Dudaklarını kemirdi. Ayakları mermer zeminde takırdadı. Sessizliği bölen bir güçlü ses, yakın caminin imamı, "Allahu Ekber... Allahu Ekber..." dediğinde Kardelen'in gözleri kapıya kilitlendi. Bu konuşma onların sonunu getirebilirdi ama Kardelen onun sözünü tutmasını deli gibi istiyordu. Masanın başında dumanı tüten güveç, en az Kardelen kadar sabırsızdı.

Ve kapı çaldı...

Kardelen doğrularak kalın satenden yapılma beyaz elbisesini elleriyle düzeltti. Yaptığı hareketi fark edince ellerini hızla kıyafetinden çekti. Bir yüzleşme için güzel gözük-

mesi gerekmezdi. Bu yüzleşmeden sonra değil görünüşü, varlığının bile önemi kalmayacaktı. Şimdi ağabeyi için dik durmalı, onun adını temize çıkarmalı, Kara Bey'e yaptığı hatayı, ölüm denilen o büyük olaya sebep olduğu hatayı kabullendirmeliydi.

Sonra... Sonrası felaketti. Kardelen'in yemini vardı. Kan yemini...

Aynı şekilde Kara Arslan'ın ahı vardı. Kız kardeşine karşılık, Pars'ın soyu... Eğer Kara Arslan, onun ailesinden bir kişiye elini sürecek olursa onu affetmeden öldürürdü. Kardelen'i kabullenmeseler dahi, onlar genç kızın ailesiydi.

Kapıyı ufaktan açmaya başlayan Kardelen, daha kocasının kokusu içeri girmeye henüz başlamışken "Ona nasıl kıyarım?.." diye düşündü. Sadece birkaç saniye kalbi durduğunda bile Kardelen'in dünyası kararmıştı.

Kocası ona gülümseyerek içeri girdiğinde boğazının ortasına kocaman bir yumruk oturdu. Ceketine uzanan elleri bu işi artık kendine görev biliyor olmalıydı. Ceketini sıyırıp arkasını döndüğünde, en azından bir süre vakit kazanacağını düşündü. Askılığa uzandığında belini saran sıkı ve sıcak kollar onu yerinden sıçrattı. Kocasının iç eriten gülümsemesi kulağında yankılandı.

"Evden enfes kokular geliyor." diye mırıldandığında, Kardelen ölmek istedi. Sıcak bir ev, sıcak bir yuva ve sıcacık kollar... Bunları arkasında bırakıp nasıl giderdi? Bu güneş gibi adam, neden ağabeyinin katili olmak zorundaydı?

* * *

Kara Arslan karısını sıkıca sardığında onu özlediğini kendine itiraf etti. Beyazlar içinde cennet hurisi gibi evinde dolanan, ona yemek hazırlayan, sıcak bedeniyle onu

bekleyen bu kadını özlememek mümkün değildi. Evde enfes kokular geliyordu, evet. Ama onun ilgilendiği örtüye bile sinmiş gül kokusuydu. İnce beli, elleri için yaratılmış gibi kolları arasında kayboldu. Genç kızın bedeni kaskatı kesilse de Kara Bey bunu utangaçlığına yordu. Onun utangaç kişiliğini asla yenemeyecekti. Kızaran yanaklarına ve ar eden bedenine şükürler etti. Bir tek Kara Bey içindi...

"Ha... Hadi yemek yiyelim." diye kekeledi kadını. Belli ki utancından kaçmak istiyordu. Şimdi kendini daha iyi hisseden Kara Bey, yemek faslını atlayıp onu kollarına almak istedi. Ama karısı günlerdir doğru düzgün bir şey yememişti.

Kara Bey ellerini zorlukla belinden çekti ama bu sefer minik ve terli elini, ellerinin arasına aldı. Onu arkasından sürükledi. Masanın başına oturdu ve onu kucağına çekti. Ama kadını ona direndi. Kara Bey kaşlarını çattı, onu itiraz dinlemeden kucağına çekti. Kardelen inatla kucağından ve ellerinden kurtularak yan tarafındaki sandalyeye geçtiğinde yüzü bir domates gibi kızarmıştı. "Böyle daha rahat yeriz." diye mırıldandığını işitti. Günlerdir uzak kaldıkları için mi bu kadar utangaç davranıyordu?

Kara Bey önüne konulan tabakla düşüncelerinden sıyrıldı. Güvecin kokusu inanılmazdı. "Söyle bana, aşçı mı yaptı sen mi?" diye sordu karısına takılarak. Güveçten bir parça aldığında fazla baharatlı olan güveçle öksürmemek için suya uzandı. Lokmayı zorlukla yuttu ama hemen ardından gülümsedi. Kardelen'e bakarak, "Enfes olmuş." dedi. Şimdi bu yemeği karısının yaptığına emindi. Etler güzelce pişmişti ama baharatını biraz abartmıştı. Yine de ilk denemesi için gayet güzeldi.

Kara Bey sessizlik içinde yemeğini yedi. Neden bu kadar sessiz olduğunu kestiremiyordu. Tabağını bitirmek için kendini zorladı ve koca bir sürahi suyu da tabağıyla beraber bitirdi. "Elhamdülillah." diye mırıldandığında kardeşi rüzgâr gibi hızla tabağı önünden alıp toplamaya başladı. Elleri hızlı ve titrekti.

Kara Arslan dayanamayarak onun ellerini tuttu ve elindeki tabağı zorla bıraktırdı. Onu hırsla kucağına çekti. Çenesini eliyle tutarak havalandırdı. "Derdin ne senin?" dedi yarı kızgın yarı meraklı bir sesle. Kardelen yine elinden kurtulmaya çalıştığında ona izin vermedi. Yemek boyunca aşağıda olan gözleri havalandı. Su rengi gözler, kendi gözleriyle karıştı. Aralarında gri bir duman tabakası var gibiydi. Ona ulaşamadı Kara Bey. Daha çok kalkık burnuna, gergin çenesine, ağlamamak için zorlanan gözlerine bakıyordu. Ama buna bir sebep yoktu. Neden, neden ona ihanete uğramış gibi bakıyordu?

Kara Bey'in elleri birden gevşedi ve iki yanına indi. Kardelen bu teslimiyeti anladığı vakit doğruldu ve onu karşısında minik bir kule gibi dikildi. Titrek, korkulu ama yine de güzel bir kule.

"Konuşmamızı istemiştin." diye sözüne başladı genç kız. "Yemeğini yediysen eğer, konuşalım."

Sanki her an sağduyusunu ve kendine olan güvenini kaybedecekmiş gibi elleriyle eteklerini toplamıştı. Kara Bey doğrulduğunda birkaç adım geriye gitmeseydi, genç adam onun gazabından korkardı.

"Konuşalım." dedi ciddiyetle. Ne geliyordu? Ne oluyordu? Bir felaket habercisi gibi gök gürledi ve yağmur şiddetini artırarak camlarına şiddetle vurdu.

"Sana bir şey sormam gerek." dedi karısı, düz bir sesle.

Kara Bey kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sor, karım."

Kardelen sanki son kelimedeki baskıyı iliklerine kadar hissetmiş gibi irkildi. Gözlerini el dokuma halıya dikerek konuşmaya başladı. "Hanımnineye güvenir misin?"

Kara Bey hiç düşünmeden, "Elbette." dedi. Kardelen'in çenesi kasıldı.

"Onu birkaç gündür tanıyorum ama ben de güveniyorum." dedi genç kız. Sanki bu çıkarımdan nefret ediyormuş gibi kaşlarını çattı. Bu sorunun amacını anlamayan genç adam, bir sonraki soruyu hiç beklemiyordu.

"Kız kardeşini yedi yıl önce kaybetmiştin değil mi?"

Kara Bey bu soru ona her sorulduğunda olduğu gibi irkildi. Kız kardeşi hatırına geldiğinde, ona gerçek bir ağabey gibi sahip çıkamadığı için kendini hep suçlu hissederdi.

"Evet." dedi kaşlarını kaldırıp, soru sorar gibi bakarken.

"Ben de ağabeyimi yedi yıl önce kaybettim." dediğinde Kara Bey ne demek istediğini ya da anladığı şeyi mi ima edip ettiğini anlamak için genç kızın yüzünü inceledi. Kardelen ise ona bakmıyordu. Keskin kirpikleri mum ışığında yanaklarını gölgeliyordu. Bembeyaz kesilmiş elleri ve kıyafetiyle bir intikam kraliçesini andırıyordu.

"Ağabeyim..." dedi ve sustu.

Kara Bey onu sarsmak istedi. "Ağabeyin?" diye bastırdı onu yerinden sıçratacak kadar gür bir sesle.

"Ağabeyimin bir ismi daha vardı." dedi genç kız.

Kara Bey, "Temir... Biliyorum, Temir." diye onu tamamladı aceleyle.

Kardelen kafasını iki yana salladı. "O gün, eşkıyaların başı Zebur bana ne anlattı biliyor musun?" diye sordu, bu

mavi gözlerini genç adama dikerek. Gözleri fırtınaların hüküm sürdüğü bir okyanus gibiydi. Gök dışarıda gürlüyordu ama ışığı bu mavilerde yankılanıyordu.

Kara Bey, eşkıyanın bahsini işittiği anda kanı çekildi. Yoksa o adamla en ufak bir muhabbeti olmuşsa...

"Ona inanmadım." Kocasının gözlerindeki fırtınayı görmüş olacak ki, onun sessiz sorusunu cevaplamıştı. "Bana birtakım lakaplardan bahsetti. Hayvanlarla ilgili bir dizi kafa ağrıtıcı söz... Zebur denilen adamın bir kaçık olduğunu düşündüm. Neden insan olmak varken hayvanlara özenerek o mağaralarda yaşıyor, bir avuç genci kendi sürüsü haline getiriyordu?"

Kara Bey onu ciddiyetle dinliyordu şimdi. Kadını akıllıydı. Ve Kara Bey onun bu hayranlık uyandırıcı sözlerini dinlerken, omuzları gururla kabardı.

"Bir pisliğe benziyordu. Öyleydi de... Çünkü benim atalarım hep için dışa yansıdığını söyler..." Duraksadı. Sanki onunla yüzleşmeye cesaret edemiyormuş ya da ayakta zorlukla duruyormuş gibi elini sandalyeye yasladı.

"Benim ağabeyim..." derken ağlamak üzere gibiydi. "Benim ağabeyim güzeldi. Ona hayrandım. Çocukluğumun kahramanıydı o. Eğer şu an senin karın olarak burada, ayaktaysam bunun tek sebebi oydu. Beni hayatta tuttu. Bana yaşam ekti. Bana öğretti. Kendi başıma bir şeyler başarabileceğimi, beni dışlayan insanları önemsememem gerektiğimi öğretti. Çünkü ona göre önemli olan yüz değildi. Önemli olan..." Elini kalbine vurdu. "Buradan gelendi."

Doğruldu ve elleriyle yeniden eteklerini sıktı. Şimdi sesini yükseltmişti. "O güzeldi, Arslan. Onun içi de dışı da güzeldi."

Kara Bey, adını böylesine acıyla fısıldayan karısını kollarına almak istedi. Ama bir şey, genç kızın gözlerindeki bir şey onu uzak tuttu. Bu konuşma nereye gidiyor bilmiyordu ama sonu pek hayırlı bitmeyecek gibiydi.

"Bunlardan sana neden bahsediyorum değil mi?"

Kafasını inanamıyormuş gibi iki yana salladı. "Zebur bana bir isim verdi. Bu ismi duyduğunda aklını kaçıracak kadar öfkelendiğin bir isim... Bana Pars'ın aslında kim olduğunu söyledi."

Kara bey öfkeyle sandalyesini masaya doğru itti. "Yine şu lanet isim!" diye bağırdı. Kardelen irkilse de bağırarak anlatmaya devam etti.

"Evet, o lanet isim!"

Şimdi kadını gözlerine nefretle bakıyordu. "O isim Kuzey'indi! O lanet isim benim ağabeyime aitti. Kuzey-Temir-Pars! Senin nefretle kustuğun bu isim, benim ağabeyimindi!"

Kara Bey donup kaldı. Bir süre boş boş karısına baktı. Kan beynine doğru çıkıyor, elleri karıncalanıyordu. Daha ne yaptığını bilmeden eline aldığı bir başka sandalyeyi duvara savurdu ve karısının üstüne yürümemek için ellerini saçlarını geçirip, bu tahta parçalarını tekmeledi.

"Saçmalık! Bunların hepsi saçmalık! Bir avuç yalan!"

Kardelen ağlama krizine girmiş gibiydi. "Yaptın!" diye bağırdı. "Yaptın değil mi? Ona kıydın! Pars'ı, benim ağabeyimi sen öldürdün!"

Kara Kurt bu sefer karısının üstüne yürüyordu. Onu duvara doğru gerisin geri yürütürken bağırıyordu. "Ben Pars'ı öldürdüm! Ağabeyini değil! Sen, o olmazsın. Onun soyundan olamazsın!"

Kardelen hıçkırarak duvara sindi. "Ben oyum..." diye mırıldandı. "O öldürmek için ant içtiğin adamın soyundanım!"

Bir süre sessiz kaldı ki bu sürede Kara Bey onun inkâr etmesi için nelerini vermezdi.

O güzelim gözlerini kaldırdı. "Öldürecek misin şimdi beni?" dedi mağrurca. Meydan okuyan gözleri nefret kusuyordu. Kara Arslan'a olan nefretini... "Ant içmiştin ya hani? Soyumu kurutacak mısın? Erkek kardeşlerime de kıyacak mısın?"

Kara Bey eğer bunu yapacağını söylerse onu öldürecekmiş gibi bakıyordu genç kız. Kara Bey ise bunu görmeyecek kadar öfke yüklüydü. Ona doğru eğildi. Elini defalarca yanı başındaki duvara geçirirken aynı sözleri tekrarladı. "Sen, o şerefsizin kardeşi değilsin!"

Kardelen sessizce iç çekmeye başlamıştı. Onun yakınlığından nefret eder gibi duvara sinmişti. Kara Bey, karısının kafasının hemen üstündeki duvara alnını yasladı. "Bunu sana kim söyledi? Bu yalanı sana kim anlattı?" Yakarıyordu artık. Yalan olmalıydı. Tüm duyuları gerçek olduğunu bildiği halde, genç adam şiddetle inkâr ediyordu.

Kardelen'den tek bir cevap bile gelmedi. O da buna inanmak istemiyor gibiydi.

"O kadar çok yalanladım ki bunu..." diye fısıldadı bir süre sonra karısı, eziyet çeker gibi bir sesle. "O kadar çok bahane buldum ki... İstemedim. Buna inanmak istemedim."

Kendine yakın olan adamın aslında kim olduğunu hatırlar gibi onu göğsünden iteledi. Kara Arslan yerinden oynamadı. "Çok mu içten yakardın Allah'a? Benim eline düşebilmem için?" diye bağırdı genç kız.

Sonra aniden duraksadı. Gözlerinde bir şaşkınlık belirdi. "Yoksa biliyor muydun? Yoksa bunca zamandır benimle olan o sahiplenici koca aslında Azrail'im miydi?"

Kara Arslan onun senaryosunun gittiği yönü duyunca kanı dondu. "Sus!" diye bağırdı.

"Beni öldürseydin ya? Daha az acı çekerdim!" Onu iteklemeye devam etti. "Öldür beni! Hadi öldür! Ağabeyim gibi kalbime hançeri sapla! Öldür dedim!"

Bunları tekrarlarken defalarca göğsünü dövdü, onu iteklemeye çalıştı. Kara Arslan bunların gerçek olmadığına inanmak istiyordu. Halen yatakta yatıyor ve bir kâbus görüyor olmalıydı.

Kardelen'in kollarını tutup duvara sabitledi. Gözlerini ağlamaktan kızarmış gözlerine dikti. Nefes nefese olan genç kıza öfkeyle kükredi. "Sen onun kardeşi değilsin!" Kendini inandırmaya çalışır gibi çıkan ses tonuna engel olamadı. Dişlerini sıktı. "Bunu sana kim anlattı?"

Genç kız tereddütle gözlerini yumdu. Yutkundu. Ondan şimdi bir şey saklıyordu. Kara Bey bunu hep hissederdi.

"Zebur." dedi. Gözlerini kaldırdı ve bu ismi bir mermi gibi kocasının yüzüne tekrar haykırdı. "Zebur anlattı!"

Kara Bey onu bedeniyle duvara çivilerken haykırdı.

"İnandın mı? Sen de ona inandın, öyle mi?"

Kardelen onun yüzüne uzun uzun baktı. Asırlar gibi gelen bir süre sonra ifadesiz bir ses tonuyla konuştu. "Sarışındı. Saçları omuzlarını biraz geçerdi. Neredeyse senin kadar uzun boyluydu ve gökyüzünü andıran gözleri vardı."

Kara Bey bu tarifleri kafasındaki teraziye koyduğunda, aklına çalınan sarı saçlar pek iç açıcı değildi.

"Sırtında iki bıçak taşırdı. Yıldız şeklinde kabartmaları olan..."

Kara Bey elleri sanki ateşe değmiş gibi karısının bileklerini bıraktı. Şimdi geri geri yürüyen kendisiydi. Kardelen'e

bakıp. Ama kadın olarak değil, o adamın kız kardeşi olarak. Çünkü benziyordu o adama... O lanet adama!

Kardelen onun gözlerindeki inancı gördüğünde ellerini iki yana açtı, "İşte..." dedi kendini göstererek. "İşte tüm gerçek..."

Gerçekti. Kanıyla, canıyla onun karısıydı. Ellerinin altındaydı. O adamın kardeşiydi. Mahinur'un katilinin kız kardeşi onun karısıydı!

Onu öpmüştü. Onu sarmıştı. Onu özlemiş, onu sahiplenmişti. Tüm bu zaman boyunca aradığı o kişi ellerinin altındaydı. İntikam diye çığıran Kurt yanı ve Arslan birbiriyle ateşli bir kavgaya tutunurken, Kara Bey arkasına dönüp duvara doğru bir tekme savurdu. Daha demin ona dokunan elleri yanıyor, onu koklayan burnu sızlıyordu.

Kız kardeşinin kemikleri titriyor olmalıydı.

"Çık!" diye bağırırken buldu kendini. Neden yeminini burada, şimdi uygulamıyordu. Ona nefretle bakan bu kız yeterince yardımcı olmuyor muydu?

Genç kız yerinden kıpırdamayınca ona doğru dönüp kükredi. "Git dedim. Çık! Gözümün önünden yok ol!"

Sadece ona dokunmak istemiyordu. Sadece daha sonra pişmanlık duyacağına emin olduğu şeyi ona yapmak istemiyordu. Kılıcı çok yakındaydı, öfkesi çok tazeydi. Kara Bey son bir kere daha bağırdı bu cesur ama aptal kadına. "Eğer çıkmazsan, andım olsun senden başlar, kuruturum soyunu!"

Genç kız ona öfkeyle bakmaya ve yerinden kıpırdamamaya devam ediyordu. Canına kastı mı vardı bu kızın? Kaçıp kurtulmak varken ölmek mi istiyordu? Kara Bey metanetine inanamayarak onu kolundan tutarak sürükledi. Genç kız ona dirense de ne yalvardı ne de sesini çıkardı. Ellerini çizmekten ve onu itelemekten öteye geçmedi.

Genç adam onu kilere doğru savurdu ve kapıyı üstüne kilitlemeden önce ona nefretle bakan gözlerle karşılaştı. Bu gözler ona özlemle bakarken ne de güzeldi. Şimdi ise bir düşmanın yankısı gibiydi.

Genç adam kilitli kapının önünde durmamaya karar vererek -durursa kapıyı, sonra da bu koca hanı parçalardı- kendini salona, sonra da dışarı attı.

12. Bölüm

Genç kız perdesini hafifçe aralayarak içeri giren atlılara baktı. Bahçede kurulan uzun masalar ve meşeden oyulma sandalyeler bu misafirleri bekliyordu. Üzerine giydiği özenli elbiseye dokundu. Halen onun karısıydı. Halen bu evin hanımı olarak misafir ağırlıyordu ve halen ağabeyinin katilini özlemekteydi.

Neredeydi? Neden gelmiyordu? Onu eve kapatıp da kendi hayatını yaşamayı mı planlıyordu?

Kardelen öfkeyle tırnaklarını yumruğuna geçirdi. Kaç defa bu yuva denilen taş yığınından kaçmaya çalıştığını sayamamıştı. Önceleri burayı sıcaklaştırdığına ve renk kattığına inanırdı. Şimdi burası sadece ondan izler taşıyan, canını yakan kocaman ve buz gibi bir handı.

O gün hanımnine onu odadan çıkardığında, yaşlı kadını Kara Arslan'ın gönderdiğini biliyordu. Yaşlı kadın, Kardelen'i üst kata çıkarmış, saçlarını örmüş, uyuması için sırtını ovmuştu. Ona Kur'an'dan olduğunu öğrendiği o dinlendirici sözleri fısıldamış ve uyumaya başladığına inandığı anda, "Sabirli olasun kizum..." diye fısıldamıştı. Uykuyla uyanıklık arasında bu öğüt Kardelen'in içine işlemişti. "Kurt tuttu miydi birakmaz eşuni. Sen ona sevdicek olasin ki, kara yüregi şenlensun, renklensun... Etmek istemedu. Kara Arslan etmez idu. Yaktiler gencecuk

uşaklarun canunu. Kıydirdular Kara Arslan'a da sana da be Arslan'un sevdaluğu."

Güçlükle kavramıştı ama oradaydı işte. Kim inandırmıştı? Kim Kara Kurt'un ağabeyini öldürmesini sağlamıştı? Bu çirkinlik Zebur'dan ve adamlarından başkasından beklenemezdi.

Kocası o günden sonra eve uğramamıştı. Kardelen'in her kaçma girişimi korumalar ve hizmetliler tarafından son bulmuştu. Adeta hapis hayatı yaşıyor, dışarıdan içeriye bile kimse alınmıyordu. Belki de ölümünü bekliyordu Kardelen, güneşin hasretini çekerken...

Kocası ona kıymamak için mi kaçıyordu? Ya da onu görmeye tahammül edemediği için mi? Belki de zaman tanıyordu genç kıza, ömrünün son günlerini yaşaması için...

Kardelen buna göz yummayacaktı. Ailesine dokunmasına izin vermeyecek, onun haksız olduğunu genç adama ispatlayacaktı. Bu onu özlediği ya da görmek istediği için değildi. Haksızlığını öğrenen genç adam, ailesine zarar vermezdi. Ailesi ondan her ne kadar utansa da buradaki insanlar her ne kadar onu pamuklara sarıp sarmalasa da Kardelen'in acı kaderi belliydi. Ailesini korumalı, gerekirse kendini yem etmeliydi. Sonra eğer halen yaşıyorsa, çekip gitmeliydi. Nereye gidecek, ne yapacak bilmiyordu. Ama dokunamadığı bir adamın karısı olarak nasıl yaşayabilirdi? Gerçek ortadaydı. Yanlış veya doğru... Kara Kurt, ağabeyinin katiliydi. Ve Kardelen ondan nefret etmek istiyordu. Ondan, onu öldürecek kadar nefret etmek istiyordu.

Genç adamın da kendinden ölesiye nefret ettiğini biliyordu...

* * *

Misafirler yerlerine buyur edildi. Evin hanımı Kardelen yüzüne sahte bir tebessüm yerleştirmişti. Ahu ve Elfida için bu eziyete katlanıyor gibi görünüyordu. Aslında bu gibi davetler onun sıcak gülümsemeleriyle aydınlanırdı. Ama genç kadın gülmek bir yana, ayakta bile zor duruyor gibiydi.

Savaşçılar bu davet için resmi kıyafetleriyle hazırlık görüyorlardı. Padişahın emri üzerine, yapılacak olan operasyon düğün sonrasına ertelenmişti. Bu durum kanı kızgın akan savaşçıları memnun etmese de daha geniş bir anın hasretiyle gün saymaya başlamışlardı. Hepsini tek tek ininde avlayacaklardı.

Tabi bu süre boyunca boş durdukları da söylenemezdi... Masaların yanı başında Elfida ailesiyle hasretle giderirken, Ahu evin içerisinde koşturmaktaydı. Elleriyle hiç boş durmuyordu. "Tabaklar oraya, testiler şuraya..."

Gelinin ailesi bu manzarayı büyük bir sevgiyle izliyordu. Muhakkak gelinleri olmasını istedikleri bu kız, dört dörtlüktü. Raber'i dürten annesi, gözleriyle genç kızın bulunduğu bölgeyi gösteriyordu. Oğlu bu ortamdan çok, ahırın yakınındaki safkan atlarla ilgileniyor gibi duruyordu.

Ahu'yu gördüğünde ise yüzünde bir gülümseme belirmişti. Kız kardeşiyle hasretle kucaklaştığında ona durumunu, burada iyi olup olmadığını, gerekirse onu kaçırabileceğini söyledi. Elfida onu sahte bir kızgınlıkla kalayladı. Utançla kafasını yere eğmişti. Onlarda eşten veya evlilikten bahsetmek kolay olmaz, ayıp karşılanırdı.

Tüm bu utangaçlığın üzerine ağabeyinin elini sıkan kocası da gelince, Elfida'nın rengi bordoya çaldı. O yağmurlu ama oldukça sıcak olan günden beri kocasını görmemişti. Hanımnine adeta evi mesken tutmuş, torununu itinayla

uzaklaştırmıştı. Elfida buna minnettardı. Onun yüzüne nasıl bakacağını bilemezken, onu tam da bu anda görmek...

Elleri hafiften parmak uçlarına dokunacak şekilde yakınında durdu. Elfida gerinerek birkaç adım yana kaydı. Sinan ona kızgınlıkla bakıp ağabeyiyle selamlaştığında, yine birkaç adımda yanı başındaydı. Elfida bu sefer ağabeyinden tarafa geçip, kafasını yere eğdi. Ona cadı veya vurdumduymaz diyebilirlerdi. Ama o edeple yetiştirilen bir genç kızdı. Ağabeyinin yanında böyle aşk kaçamakları ona korkunç utanç veriyordu. Onun bu haline gülümseyen ağabeyi, kız kardeşini kolunun altına aldı. Genç kız şaşırdı. Ağabeyi kolay kolay böyle sevgi gösterilerinde bulunmazdı. Ayrı kalmak aralarındaki bağı bu kadar mı kuvvetlendirmişti?

Sinan ise kıskançlıktan kudurmaktaydı. Tamam, ağabeyinden kıskanmak saçmalıktı ama o ellerine dokunmasına bile izin vermezken, ağabeyinin göğsüne sinmek de ne demekti? Burada daha sıcak ve daha geniş göğüslü kocası dururken! Sinan onu görmenin verdiği heyecanla diğer askerlerden önce gelmişti. Hem de alay konusu olacağını bile bile...

Onun dudaklarının anısı o kadar taze ve iç yakıcıydı ki, Sinan günlerce ninesine söylenmeden edememişti. Karısıydı yahu bu kız onun! Gerekirse öper, gerekirse...

"Hoop!" diye susturdu zihnini. Şunun şurasında düğününe bir gün kalmıştı. Sinan, karısına muzip bakışlar atarken, artık sırıtıyordu.

Genç kızın ağabeyi atlara yakından bakmak istediğinde, Sinan bu görevi üstlendi. Ama karısının yanından geçerken, "Kaç bakalım çingene, yarın da kaçabilecek misin?" diye fısıldamadan edemedi. Onun kavruk teninde çok belli olmayan ama Sinan'ın fark ettiği kızarıklıkla genç adama bir kahkaha attırdı.

Diğer askerler geldiğinde, neredeyse tüm sofra kurulmuştu. Masalar, kraliyet masasını aratmayacak şekilde donatılmıştı. Çeşitli et yemekleri, güveçler, dolmalar, sütlü tatlılar, güllü şerbetler vardı. Mükellef bir sofra düzeniyle sıralanmıştı.

Kardelen bu sofranın daha önce ailesine kurulduğunu da öğrenmişti. Onlar kendi evlerindeyken, babası ve erkek kardeşleri sarayda akşam yemeğine davet edilmişti. Babası, Padişah ve şehzadelerle aynı sofraya oturmuş, bu barış evliliğini akşam yemeğiyle taçlandırmıştı. Kardelen'in yine öğrendiğine göre düğün gününün akşamı Elfida'nın ailesi de sarayda yemeğe çağrılmıştı. Kara Arslan ise onları ayrıyeten davet etmeyi kendine borç bilmişti.

Masalara yerleşen misafirler sabırsızlıkla masanın başına oturacak olan Bey'i beklediler. Kardelen gerginlik içinde nereye oturacağını kestiremeyerek ayakta duruyordu. Misafirlere meşgulmüş izlenimi vermek için masaları gözleriyle tarıyordu.

Sonra tüm mırıltılar sustu ve Kardelen nefesini tuttu. Kara Arslan içeri girdiğinde herkes onun gün geçtikçe daha iri gözüktüğünü düşünüyor olabilirdi. Kardelen ise onun birkaç kilo verdiğini içi burkularak fark etti. Siyah-gri gözleri günün kırgın güneşiyle tezatlık oluşturuyordu. Hava her ne kadar açık olsa da Kardelen üşüyordu. Bu gözler onun kanını donduruyordu.

Resmi üniformasını giyen genç adam daha önce hiç olmadığı kadar yakışıklı görünüyordu. Armaları, savaş madalyaları, omzundaki rütbesi ve altın köstekli saatiyle tam bir beyefendiyi andırıyordu. Saçları ise daha önce taktığını hiç görmediği şapkasının altında kaybolmuştu. Üzerinde tek bir tüy bile oynamıyordu. Kardelen'in soluğunu kesi-

yor, özlemle gözlerini yummasına sebep oluyordu. Kusursuzdu. Gözlerinin hiç olmayacağı kadar kusursuz...

Tüm masayı o gür sesiyle selamladı. "Allah'ın selamı üzerinize olsun."

Masalardan güçlü bir yanıt sesi koptu. Kadınların her biri kendi eşinin yanına oturtulmuş, aralarında rahatsız etmeyecek kadar uzun boşluklar bırakılmıştı. Kara Bey yanındaki boş sandalyeye bakarken oturmadı ve haftalar boyunca ilk kez karısının gözlerinin içine baktı. Onu ikaz ederek yanına çağırdı. Buz gibi ifadesi yerini koruyordu.

Kardelen, Elfida'ya bir göz attığında, onun yüzünün tebessüm etmekten ağrıyacağını düşündü. Onun gecesini mahvedemezdi. Ve teslim oldu. Sarsak bir zarafetle kocasının yanına oturdu. Genç adam boğazını temizledi ve onun için ayağa kalkan herkese oturmaları için işaret etti.

Kardelen oturduğunda tüm gözleri üzerinde hissetti. Ayrıca sandalyesi genç adama oldukça yakındı. Kocası gece boyunca ona bir kere bile bakmadı.

* * *

Mutfakta koşturan Ahu nefes nefeseydi. Bir aksilik olacak diye aklı çıkıyordu. Onu izleyen gözlerden habersiz halde kilere koştuğunda bir adam önünü kesti. Ahu bundan rahatsızlık duyarak kaşlarını çattı.

Karşısında simsiyah saçları ve koyu yeşile çalan gözleriyle Kürt Beyi'nin büyük oğlunu gördüğünde nefesi ciğerlerine geri kaçtı.

"Korkma." diye ellerini havaya kaldırdı genç adam ve birkaç adım geriledi. "Sadece seninle konuşmak istedim."

Genç kız etrafını taradı. Onları burada görenler kim bilir ne anlardı? Bu genç adam ondan ne istiyordu?

Adam hafifçe onun boyuna yetişmek için dizlerini kırdı ve gözlerini aradı. Ahu ise gözlerini elindeki sepete dikmişti. "Çok güzelsin..." diye fısıldadığını işitti genç adamın.

Ahu geri geri adımlayıp bu iltifattan kaçarken, Raber turnayı gözünden vurduğunu düşünüyordu. Annesinin daha önce evlenmesi için ısrar ettiği o kızı görünce, bir daha onu dinlemeyeceğine yemin etmişti. Ama şimdi... Bu kız onun karısı olmalıydı. Onun kıymetli elleri böylesine zarar görmemeli, kendi halkının Hanım'ı olmalıydı.

Ahu kilere girdi ve nefes nefese kendini kapıya yasladı. Korkmuştu. Neden ona iltifat ettiği için bu kadar korkmuştu? Hâlbuki Alp Beyi'ni gördüğünde bile kalbi göğüs kafesinden taşıyordu. Ama bu adam ona iltifat ettiğinde tek hissettiği şey korku olmuştu.

Kendinden nefret ederek sıcak yaşları yanağından sildi. Allah ona böylesi bir kısmet gönderiyorken, Ahu sırf kalbine sakladığı karşılıksız aşkı yüzünden bunu tepemezdi. O kimdi de bir Bey oğlunu geri tepecekti?

Masada tatlılar eşliğinde konuşulan konu ise tam da buydu. Bir berdel isteniyordu. Onların âdetlerine uygun şekilde, bu evlilik anında ya da hemen ardından olmalıydı.

Kara Bey bunu sert bir dille reddetmişti. Ahu'ya sormadan böyle bir şeye karar vermeyi reddediyordu. Ayrıca genç kızın daha yeni tanıdığı bu insanlara öyle hemen vermezdi. Kardelen ise garip bir şekilde Kara Bey ile aynı fikirdeydi. Böyle aceleye getirmek nedendi?

Tüm bunları kudurur halde izleyen bir çift som gümüşten oyulmuş, çelik gibi mavi gözler vardı. Masayı misafirlerin başına geçirmek üzereydi. O minik kızı istedikleri yetmiyormuş gibi, bir de hemen alıp götürmeyi planlıyorlardı.

Alp sakinleşmeye çalıştı. Yoksa Sinan'ın evliliği gerçekleşmeden dünürlerine veda edecekti.

Gözüne ilişen adamı görünce kan daha da beynine sıçradı. Bu adam neden evin içinden çıkıyordu? Ahu onunla konuşmuş muydu? Ne yani, bir çeşit evlilik görüşmesi mi yapmışlardı? Alp aniden ayaklandı. Onun cüsseli bedeninin bu ani kalkışı tüm misafirleri korkuttu. Alp ise Bey'i hariç kimseyi umursamadığını belirtircesine Kara Bey'e bir baş selamı verdi ve seyisle sohbete girişen adamın yanına doğru yürüdü. Sohbete göz misafiri oldu...

"Çok soylu hayvanlar. Ben de bir tane edinmek isterdim."

Alp çenesini tutamadı. "Onları sadece soylu adamlar kullanabilir."

Raber bu tanıdık cenk arkadaşıyla karşılaştığına hiç memnun olmadı. Bu genç savaşçının gözlerinde daha önce hiç tanık olmadığı bir nefret vardı. "Selamun Aleyküm." dedi hiç istifini bozmadan.

Alp, "Allah'ın selamını alırım ama sana selam vermem Kürt Bey'i." diye hırladı. Kuduz bir köpek gibi dişlerini geçirmek ve onu öldürmek istiyor gibiydi.

"Bu anlamsız düşmanlık nedendir Bey?" diye sordu genç adam, taşkınlık dolu sesiyle. Alp onun gülüşünü yumruklamak istedi.

"Bir anlamı yok, sadece sana gıcık oluyorum."

Yalan da değildi. Cidden Alp, ilk gördüğü anda bu adamı boğmak istemişti. Şimdi ise kaç parçaya bölsem hesabı yapıyordu.

Alp, adama baktı. Ahu onu beğenir miydi? Yakışıklıydı. Uzun boylu ve sağlıklı bir bedene sahipti. Yeşil gözleri her kadının bakacağı cinstendi. Ama... Ruhsuzdu bu adam.

Tüm duyuları olan o ruhsuz insanlar gibi... Ruhlara verilen o hediye yalnızca kendi ve Ahu gibilerde vardı. Bu insanlar yaşamın aslında ne denli kıymetli olduğunu bilmez, şükür etmezdi. Ama Alp ve Ahu öyle miydi? Onlar bir kulağa ya da bir dile ne denli şükür edilmesi gerektiğini iyi bilirdi.

Bahane miydi bunlar? Alp'in kusurunu kapatma çabası mıydı? Bu adam büsbütün yakışıklıydı. Ahu'nun yanında boş duracak kadar kusursuzdu. Alp bir şeyleri yumruklama ihtiyacı hissederken, karşısındaki adamın kıpırdandığını hissetti. Adam ellerini havaya kaldırdı ve bir adım geri attı.

"Tamam, benden neden bu kadar nefret ediyorsun bilmiyorum ama öldürmek için uygun bir yer değil. Kız kardeşimin saadeti söz konusu."

Alp ona doğru hızla iki adım atıp, adamla burun buruna geldi. "Gözlerine, ellerine ve diline hâkim ol. Yoksa buradan bir uzvunu kaybederek ayrılırsın."

Omzuyla onu itekleyerek cevap vermesini beklemeden handan içeri girdi. Su içecekti. Sadece su...

Alp, Ahu'yu arka bahçede buldu. Ağaçların arasına saklanmış bir sincap gibi büzülmüştü. Toprağı eşeliyor ve kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Alp onun konuşup konuşmadığını merak etti. Duymayacağını bile bile yaklaştı. Ama ayağının altında bir dalın ezilmesini andıran bir titreşim hissettiğinde Ahu derhal susmuştu. Ona doğru yaklaştığında genç kızın gözleri büyümüş ve korkuyla aralanmıştı. Ondan korkuyor muydu?

Alp birkaç adım ötesinde durarak, konuşma ihtiyacı görmeyerek işaret diliyle sordu. "Burada ne arıyorsun?"

Genç kız mahcupça kafasını eğdi. Alp dişlerinin arasından itiraz sesini andıran bir ıslık çıkardığını hissetti. Ahu

bu sesle kafasını derhal havaya kaldırdı. Alp yeniden işaret diliyle sordu. "Canını mı sıktılar? Biri bir şey mi dedi?"

Ahu tereddüt ediyor gibiydi. Ellerini havaya kaldırırken dakikalar geçti. "Bana yalan söylediniz..."

Eli kalbinin üzerinde asılı kaldığında, Alp onun ne ima ettiğini anladı. Bunu Raber denilen adama mı sormuştu? Ondan bir çeşit söz mü almıştı?

Genç kız, "Neden?" diye acıyla sordu. "Neden bana bunu reva görüyorsunuz? Kusurlarımdan bu kadar mı nefret ediyorsunuz? Sizi orada utandıracağımı mı düşünüyorsunuz?"

Alp kendi aptalca sözlerinin genç kızı bu kadar yaraladığını bilmiyordu. "Hayır, hayır..." diye ellerini şiddetle sallarken genç kıza doğru adımladı. Ahu ise aynı anda ağaca doğru sinmişti.

Alp yine yerinde sabit kaldı. Ona böylesi kırgın bakan zümrüt gözlerle yerinde kalmak oldukça güçtü. "Seni kırdıysam özür dilerim." dedi. Hayatından kimseden özür dilememişti. "Sen değil, o sana layık değil."

Ahu onun ellerini izlerken, "Konuşun..." diye işaret etti. "Benim yüzümden kendinizi yormayın."

Alp konuşmayı reddetti. Bu dil onun ve Ahu'nun arasında özel bir dildi. Ayrıca kendini hiç olmadığı kadar normal hissettiriyordu. Ses yoktu. Konuşan kimseler yoktu. Ağız takip etmek zorunda kalmıyor, titreşimleri benimsemiyordu. Sadece Ahu ve ince, zarif elleri vardı. Bir de konuşan zümrüt yeşili gözleri...

Kafasını yana eğen genç adam, "Soruma cevap vermedin." dedi. Onu böylesi köşeye çeken neydi? Ahu asla işlerden kaçmazdı.

Ahu, "Bunu size söyleyemem." derken buldu kendini. Yağız Alp'le neden böyle samimi bir diyalog kuruyordu? Ona neden sorular soruyor, yargılayıcı bakışlar atıyordu? Kimdi de bir Bey'e hesap soruyordu?

"Söyle." diye bastırdı genç adam elleriyle. Konuşmuyordu. Neden konuşmuyordu? Ahu'nun en çok duymak istediği şey onun ses tonuydu. Eğer kulakları var olmuşsa, bu onu işitebilmek için olmalıydı. Yoksa ziyandı.

Ahu daha ellerine hâkim olamadan, "Bana güzel olduğumu söyledi." derken buldu kendini. Yağız Alp'e! Çocukluğundan beri vurgun olduğu Bey'e!

"Kim?" diye kükredi genç adam. Bu sefer bağırmıştı. Ses tonu Ahu'nun kulaklarında yankılanmıştı. Ahu yutkundu. Söze başladığı gibi bitirecekti. Ah, elleri bu kadar titremese...

"Kürt Beyi'nin en büyük oğlu Raber Bey... Annesi ise bana oğluna alıcı gözle bakmamı söyledi."

Ahu'ya ne olmuştu böle? Bu cesaretli kız da kimdi? Ahu daha ne anlattığını bile kavrayamadan genç adamın ona biraz daha yaklaştığını hissetti. Bu sefer geriye adımlamadı. O som mavi gözlerdeki soru, onu olduğu yere mıhladı. Genç adam kısık ama kemiklerini titreten bir sesle sordu. "Sen ne dedin?"

Ahu sadece gözlerine bakmakla yetindi. Daha önce hiç bu kadar yakından görmemişti. Şimdi daha kusursuz, daha ulaşılmazdı. Zayıf ama kemikli yüzü, birkaç günlük sakalı, gür ve şekilli kirpikleri... Taştan oyulmuş gibi duruyordu. Yaradan'ın en kusursuz ispatı olarak karşısındaydı.

"Bir Bey'le evlenmek ancak hayal olurdu. Ama şimdi bu hayal önüme çıktı." diye işaret etti, kesik kesik hareketlerle. Genç adam ona öyle bir baktı ki, Ahu ellerini indirmek zorunda kaldı.

"Onunla evlenecek misin?" diye sorduğunu işitti. Ama ellerini kaldıracak gücü yoktu. "Onun kadını mı olacaksın?" diye soran genç adamın sesi biraz daha yükselmişti ve son sorusu bahçe boyunca yankılandı. "O Allah'ın belasının çocuklarını mı doğuracaksın? Sana benzeyen, zümrüt gibi gözlere sahip olan çocuklar!.."

Ahu arkasında bile bakmadan kaçmaya başlarken ağlıyordu. Neden böyle yapıyordu? Ondan neden bu kadar nefret ediyordu? Ona bakmaya bile tahammül edemiyor, sonraki zaman ise onunla kız kardeşini azarlar gibi konuşuyordu.

Alp, ağacın gövdesini kafasıyla döverken ve yumruklarını defalarca ağaca geçirirken, gözlerinin önünde beliren çocuklar canını yakıyordu. Kusursuz bir adamdan, kusursuz çocuklar... Ve bu çocuklara sunulan en büyük armağan olacaktı annelerinden miras kalan gözleri... Alp buna izin vermeyecekti. Veremezdi! Raber, Ahu'yla evlenemezdi!

* * *

Kara Arslan ve Kardelen cephesinde de işler pek yolunda değildi. Kardelen'le konuşmayan ve onu yok sayan Kara Bey artık haddini aşmıştı. Kardelen ona olan nefretini nasıl kusacağını kestiremiyordu.

Saniyeler geçmişti ki kılını kıpırdatmadan genç adamın dikkatini çekmişti. Çay sohbetinde Bey'in ortanca oğlu ona, "Gözleriniz ne renk? Daha önce hiç görmemiştim." diye sormuştu. Aslında çok uygunsuz bir soruydu. Bir hanımın, evli bir hanımın gözlerine böylesine dikkatli bakmak...

Kardelen ise safça onu cevaplamıştı. "Bilmem, sence ne renk?" Çünkü yıllardır bu soruya cevap bulamıyordu. Belki bu genç adam ona yardımcı olurdu.

Derken beline bir kol sarıldı ve onu güçlü bedenine çekti. Haftalardır temas etmeyen tenleri alev almaya başladı. Elinin dokunduğu yer adeta dağlandı. "Onun göz rengi, bana özel..." diyen kocasının gür ve otoriter sesini duydu. "Bir adı yok. Sadece benim karıma ait olan, nadide bir renk."

Kardelen öfkeden ve utançtan kıpkırmızı kesildi. Öfkelenmişti, çünkü kocası ona dokunuyordu. Kızarmıştı, çünkü bu dokunuşun hasretiyle yanıyordu. Ve kadınların iç çekerek onlara baktığına, kulaklarını çekerek önlerindeki ahşap masaya vurduklarına şahit oldu. Utangaç kıkırtılarla, "Maşallah." sesleri yükseldi. Kardelen o sıcak ellerden kurtulmak için kıvrandı. Ne zaman ki Bey'in genç oğlu uzaklaştı, kocası o vakit belini bıraktı ve ardına bile bakmadan savaşçılarla sıkı bir sohbete girişti.

Ona gecenin sonuna kadar bir kere bile bakmadı. Ne zaman yanına bir bey yaklaşsa, o vakit hâkimiyetini belirtti. Kardelen'e bir çeşit figür olduğunu anımsatmaya çalışıyor gibiydi. Karısıydı, görevi buydu. Burada süs bebekleri gibi dikilecek, ona layık olacaktı ve Kara Bey izin vermedikçe boynundaki ip gevşemeyecekti.

13. Bölüm

Kara Bey dalgındı... Ve kızgın.

O dalmazdı... Dünyevi işlerle böylesi boğuşmazdı. Evinden, sırf kızıl şelalelere ve mavi okyanuslara sahip bir kadın için uzak durmazdı. Ama şimdi bırak evi, bu şehirden uzak durmak istiyordu. Karısının varlığı onu çekiyor, özlem duyduğu kokusu genzini yakıyor ve genç adamın elini kolunu prangalarla bağlıyordu.

Günlerce onu görmediğinde bu işin üstesinden geleceğini sanmıştı. Güç gösterisini kazanacaktı. Kardelen, kız kardeşinin namusuna ve canına kıyan o adamın kardeşi, Kara Bey'in ellerindeydi. Ona dilediği gibi eziyet edebilir, Pars denilen namerdin kemiklerini ve ruhunu sızlatabilirdi.

O gün masada yanına oturana kadar tek planı buydu. Onun kokusunu duyup, varlığını hissedene kadar...

Kara Bey asla yemininden dönmezdi. Tüm düşmanlar ve tüm dostlar bunu bilirdi. Ona Kurt denmesinin asıl sebebi de bu değil miydi?

Kurtlar intikamı seven, kindar ve gözü kara hayvanlardı.

Ama Kara Bey, kadınına bir mücevhere bakarmış gibi bakan insanlardan haberdardı. Kardelen bunun farkında değildi. O, tüm bu kadınları gölgede bırakan bir güzelliğe ve zarafete sahipti. Bu zarafet uğraşla değil, kendiliğinden

gelen bir şeydi. Bir kedinin kıvraklığı, bir balığın süzülüşü ve bir kaplanın hırçın bakışlarını barındırıyordu. Ve tüm bu marifetlere sahip olan kadın, onun karısıydı.

Ant içip aradığı tek kız çocuğuydu. Onu nasıl da aramıştı. Adamın kendini Pars diye tanıtmasına şaşmamak gerekirdi. Kara Bey onunla ilgili en ufak bir bilgi kırıntısı bulsa, Kardelen şu an kadını olarak yanında durmak yerine, yaman çadırlarında bir kül kalıntısı olurdu.

O zamanlar bu gaddarlık genç adamda pek bir şey ifade etmezdi. Şimdi bu güzel saçların toz zerreleri gibi uçuşması düşüncesi, Kara Bey'in kemiklerinin eklem yerlerinde kırılması fikriyle aynıydı.

Ne yapacaktı? Yeminini, haklı kinini nasıl saklayacaktı? Ayrıca kadını ona yardımcı bile olmuyordu. Ona sanki dünyanın en büyük kabahatini işlemiş ve ihanete uğramış gibi bakıyordu. Kara Bey affetmek istiyor muydu?

Aslında affedebileceğine inanmıyordu. Hatta onu öldürmemek için kendini zor tuttuğunu bile söyleyebilirdi, o ilk ağzından "Pars, benim ağabeyim." lafını duyduktan sonra. O dakika Kara Bey içinden fışkıran öfkeyle onu oracıkta öldürebilirdi.

Onu uzaklaştırdığını ve evden kaçtığını hayal meyal hatırlıyordu. Uzunca bir at sürüşün ardından bir tür barınakta sabahlamıştı. Yaşlı bir adamın yarenliğiyle, yağmurun ıslattığı gecede, dünya başına yıkılmış gibi hissetmişti. Bir savaşta yenik düşmüş gibiydi. Elleri kılıç tutmaz, gözleri düşman görmez, duyuları hissetmez haldeydi.

Sıcak bir çorba ve bir öyküyle sakinleşebileceğini düşünmüştü. Ama o ihtiyar yarasına tuz basar gibi ona, "Kış çiçeği" masalını anlatmaya karar vermişti.

Hercai ve Kardelen'in hikâyesini dinlemek, Kara Bey'in hassas sinir uçlarına dokunmuştu. Sonunda Kardelen kurumuş, Kara Bey de ihtiyara bağırırken bulmuştu kendini. Nefret etmişti bu masaldan. Hercai olacak alçak çiçekten de nefret etmişti. Kardelen onu dinlemişti. O saf, güzel kalbiyle...

Kara Bey delirmek üzereydi sanki. Bir çiçeği bile karısıyla bağdaştırıyordu.

Günlerce talim alanından ayrılmamıştı. Askerlerine ve çaylaklara kan kusturmuştu. Onları büyük güne hazırlarken, içindeki tüm öfkeyi at üstünde dökmüştü. Silahtan daha hızlı hareket etmelerini söylediğinde, çaylakların yüz ifadesini hatırlıyordu. Hepsinin reflekslerini güçlendirmek için acımasız yöntemler kullanmıştı. Genç delikanlılar ondan nefret etmeliydi. Ama onlar nefret yerine, her defasında minnetle dönüyor, daha çoğunu istiyorlardı.

Amacı basitleşmişti Kara Bey'in ve genç adam bundan nefret eder hale gelmişti. Tüm o ihanet ve intikamın sonu hep kızıl saçlı kadınına çıkıyordu. Tam onu anlıyorum, onu tanıyorum derken bambaşka bir Kardelen'le tanışıyordu.

Önceki Kardelen onu öldürmek isterdi. Şimdiki Kardelen kaçmak istiyordu. Ve Kara Bey, Allah kahreylesin ki buna izin veremiyordu. Onu öldüremiyordu da gönderemiyordu da...

Düğünün bir gün öncesindeydiler. Kara Bey her gününü askeri kampta geçiriyordu. Bugün ise askerlerin Sinan için hazırladığı bir tür eğlence günüydü.

Bu tamamen Murat'ın fikriydi. Sinan'ı eline almak için böyle bir fırsatı asla kaçırmazdı. Kara Bey ise onu evden ve o kızıl saçlı büyücüden uzak tuttuğu için bu duruma olumlu bakmıştı. Evet, büyücüydü. Yoksa tüm bu nefretine rağmen, Kara Arslan'ın halen onu arzulaması olanaksızdı.

Onun çilli, güneş saçlı, kusurlu ama kusursuz büyücüsü...

Murat, çatırdayan ateşin başında meşhur hikâye anlatıcısı gibi kuruldu. Mutlu bir adamda olan her şey böyle olmalı, diye düşündü Kara Arslan. Murat hafifçe kilo almıştı, saçları hep düzenli ve kıyafetleri temizdi. Yüzündeki o umutlu gülümseme, iyi bir evliliğin en belirgin özelliğiydi. Kimse, Kağan bile Kara Arslan kadar sefil görünmüyor olmalıydı. Kağan kadar umarsız kalmayı ne çok isterdi. Ama şimdi kurt gözünü açmıştı...

"Evvel zaman içinde..." diyerek o gizemli sesiyle ellerini havaya kaldırdı Murat. Yüzünde muzip bir ifade vardı. Tabi seçkin askerler ateşin etrafında onu dinlerken, ciddi bir anlatım bekliyor olmalılardı. Bir savaş anısı ya da bir düşman avı... Ama Kara Bey'in askerleri, Murat'ın ifadesinin gayet farkındaydılar.

"Bir asker varmış... Bu asker kısa mı kısa, tıknaz mı tıknaz, boşboğaz mı boşboğaz..."

Sinan lafını tamamlamasına izin vermeden üzerine doğru atıldı. Tabi Abrek ve Alp kahkahayı basmış, Kağan ise Sinan'ı zapt etmek için güreşe tutuşmuştu. Kağan, genç adamı ellerini arkasında tutup bacaklarının arasına kıstırdığında, dinlemek zorunda bıraktığını için Sinan öfkeden kudurarak Murat'a bakıyordu. Kara Arslan bu denli kasvetle dolmuş olmasa, kahkaha atardı.

"Bu Bodur..." dedi Murat, gözlerini imayla Sinan'a doğru kırarken. "Delikanlı, yürekli, evli barklı askerlerle dalga geçermiş. Kılıbık, yumuşak, şöyle böyle dermiş."

Murat kahkahasını tutmaya çalışırken, az kalsın boğuluyordu. Bardağındaki güllü şerbeti yudumlayarak gizemli hareketlerine devam etti. Askerler bu işi iyice keyfe vermiş, onun gibi eğilerek dinliyorlardı. "Şöyle zıpkın gibi bir asker

ona demiş ki, 'Bre deyyus! Seni de göreceğiz.' Tabi bu korkak ve kendini bilmez Bodur, 'Ben evlendiğim gün, cenaze namazımı kılın.' demiş."

Murat aninden ayağa kalktı. Çok ciddi bir ifadeyle elini Sinan'a doğru savurarak, "Buyurun cenaze namazına erler!" diye bağırdı. Tabi kahkaha tufanı bunu takip ederken, Kağan'ın ellerinden bir şekilde kurtulan Sinan, Murat'ı ateşin etrafında kovaladı. Murat ellerini kaldırarak, suçsuzmuş gibi kaçıştı.

"Bey'im sizin haberiniz yok..." diye söze başladı yeniden Murat. "Bu deyyus bir haftadır kaytarıyor. Eskiden yayını elinden zorla sökerdik, şimdi elinde görene aşk olsun."

Sinan bunu üzerine bağırdı, "Şimdi sen oku göreceksin, Sırık." Okunu aramış gibi gözlerini etrafta gezdirdi, "Paslanmıştı. Azıcık sırık kanıyla ucunu parlatırım."

Alp, "Hoo, ho!" diyerek inek sakinleştirir gibi bağırdı. "Yiğidim etme eyleme. Baba olacak adam o."

"O zaman kanını çok akıtmam, sakat bırakırım." diye hırladı Sinan. Alp gülmesini zor tutuyormuş gibi, "Aman onu sakat bırakırken sen bir tarafını sakatlama paşam. Maazallah yarına düğünün var, belin bükülmesin." dedi alayla.

Askerler artık karnını tutuyordu. Abrek gözlerini silerek sordu. "Bizde bir âdet vardır Yağız Alp, sizde de var mıdır?"

Kara Bey'in rengi attı. Abrek'in, Pars'ı tanıdığını biliyordu. Ama onu Kuzey, yani çocukluk arkadaşı ve aynı emellerle hareket ettiği yoldaşı olarak tanıyordu. Onun bir köstebek olduğunu ve kız kardeşine kıydığını muhakkak bilmiyordu. Kara Arslan ona güveniyordu. Ama yine de... Abrek acaba Kara'nın onu öldürdüğünü bilse yine ona bu kadar kökten bağlı kalır mıydı? Hâlâ onun askeri olmak ister miydi? Kara Bey saçmalıyordu. Bu çocuk sırf ekmek yediği vatana ihanet ettiği için öz kardeşini öldürmüştü.

Alp merakla sordu, "Nedir Çerkes oğlan?"

Abrak sırıttı. "Beğendiğimiz kızı kaçırır, sonra düğün yaparız."

Önce derin bir sessizlik oldu, sonra herkes şaşkınca soluyarak Abrek'e döndü. Abrek kahkaha atarak ellerini havaya kaldırdı. "Yaptığımdan değil er kişiler. Âdettir bu. Hatta istediğin kızı düğünde oynarken kaçırabilirsen, babası onu sana vermek zorundadır. Ya da seninle nişanlıyken kaçırırsın. Düğün günü de kaçırabilirsin..."

"Neden?" diye koca harflerle sordu Murat. Kavga dövüş bitmiş, hepsi Abrek'e kitlenmişti. Sinan bu fikir dikkatini çekmiş gibi Abrek'e yaklaştı. "Nasıl yapıyorlar onu? Yani âdet ise eğer, bilirler kızlarını kaçıracaklarını. Çadırının önünde kamp kurmazlar mı?"

Abrek omuz silkti. "Kızın da gönlü varsa, bir şekilde kaçırılacağını biliyorsa, kolay."

Sinan merakla sordu. "Peki, nasıl kaçırıyorsunuz?"

Abrek önündeki meyve tabağından koca bir elma ısırırken devam cevap verdi. "Uyuyorsa, kürke sarar kaçırırız. Oynuyorsa, oyunun ortasında kaçırırız. En kolayı ise onun sana kaçması. Tabi bunu yapmak isteyen pek yok. Çünkü kaçmak değerini düşürür, kaçırılmak ise apayrı bir olaydır."

Murat ve Alp'te koca bir "Hıh!.." sesi yükselirken, Sinan halen merakla sorguluyordu. "Ya kız istemiyorsa?"

Abrek omuz silkti. "İstemeden kaçırılanlar da çok. Sonra kocalarını seviyorlar. Ama genellikle bizim düğünlerimizde oynanan bir oyunla seni isteyip istemediğini anlıyorsun. Bu oyunda Temate denilen oyun kurucusu olur. Ortada durur ve evlenmek isteyen gençler, kadınlar bir tarafa erkekler bir tarafa ayrılır. Belki daha önce göreniniz olmuştur ama genelde kendi aramızda evlendiğimiz için,

bu gelenekler hep bizde saklı kalır. Hadiyago vardır bir de ortada haber götüren bir yardımcı. Çubuklarla kalın sesler çıkaran davullar çalınır. Bir çeşit tiz ses çıkaran, mızıka denilen alette onlara eşlik eder..."

Herkes pür dikkat onu izlerken Abrek bir hata işlemiş gibi sustu ve kafasını kaldırarak Bey'ine baktı.

Kara Bey, garip bir şekilde bu dünyayı merak etmişti. Onu dinlemek istiyordu. Karısının soyuyla ilgili her şeyi su gibi içmek istiyordu. Devam etmesini ister gibi başıyla işaret etti. Sinan, "Sonra?" diye Kara Bey'e destek çıktı. Koskoca adamlar bu dünyadan etkilenmiş gibiydi. Kara Bey ise aslında karısıyla ve onun soyuyla ilgili hiçbir şey bilmediğine inanmaya başlamıştı.

"Kızlar bir kekliği taklit ederken süzülür. Yerdeyken uçmak gibidir hareketleri. Erkekler... Bir avcıyı çağrıştırır. Bu dansın gerçekleşmesi için avcı kekliğini seçer ve haberci yardımıyla onu atışmaya çağırır. Kız ağma düştüğünde ise tüm hünerlerini hoyratça sergiler ve kızı etkilemeye çalışır. Bakışlar birleşip ortak bir karar alındığında, kızın ailesi dâhil herkes onların ya kaçarak ya da haberli bir şekilde evleneceğini anlar."

Derin bir sessizlik çökmüştü bir anda ortama. Ateş çatırdıyor, baykuşlar sessizliğe destek çıkıyordu. Kara Bey, Kardelen'i bir keklik gibi süzülürken düşünüyordu. Kendini ise bir Kurt gibi onun etrafında dolanırken... Onu kimseye yem etmezdi. Onun süzülüşünü gören tüm gözleri kör eder, onu tıpkı bir yabani gibi omzuna atar ve kaçırırdı. O, Kara Arslan olmasaydı ve karısı kardeşinin katiliyle aynı soydan olamasaydı, Kara Bey tıpkı karısının da dediği gibi, bir barbar gibi onu sahiplenirdi.

Sinan söylenerek homurdandı. "Ulan, bizim çektiğimiz eziyetlere bak! Adamlar omzuna atıyor, hadi Allah kurtarsın. Ne ala!" Düşünüyormuş gibi duraksadı. Alp onun kafasında dönen çarkı anlamış gibi, "Sakın!" diye uyardı. "Kürtlerin âdetlerini az çok biliyorum, sakın aklındakini yapayım deme aslanım."

Sinan suçsuz olduğunu belirtircesine ellerini kaldırdı. "O benim karım." dedi ciddiyetle.

Alp erkekçe kıkırdadı. "Vallahi, belki Elfida Hatun'un Bey babası nikâhlısın diye sesini çıkarmaz ama hanımnine topiğundan virur senu."

Alp'in şivesiyle Kara Bey'in dudakları kıvrıldı. Nasıl yapıyordu bunu? Nasıl duymadan bu denli kolay taklit edebiliyordu?

Kara Bey, hanımninenin nasıl bir kadın olduğunu kendi test etmişti. Kadın ona acınacak bir varlıkmış gibi bakmış, "Çok pişman olacasun Bey oğul... O kizul dilber yakacak senu çira gibu..." demişti. Şimdi düşünüyordu da hanımnine ondan korkmayan tek insan olmalıydı. Bildiklerini anlatmamasının tek sebebi, yaşlı kadına değil de koca bir Beyliğe zarar vereceği için olmalıydı. O bilge bir kadındı; Kara Bey ise bilge olamayacak kadar gözü kara bir adamdı.

Kahkaha tufanıyla süren gecede, Sinan okların isabet tahtası olmuştu. "Bodurdu, tıknazdı, şimdi de kılıbık Sinan oldu." diyordu Murat ya da "Artık evde yersin bir şeyler de bize de yemek kalır." diye söyleniyordu Abrek. Alp lafa karışıyor, "Etobur olan bu öküz, ot yer artık. Karısı ottan iyi anlıyor ne de olsa." diye takılıyordu.

Sinan artık kendini bırakmış, garip bir şekilde karısını kayırıyordu. "Anlar tabi! İlim sahibi insanın hali başka. Sizin gibi ağaçta bal arayan ayılar bilmez."

Kağan elindeki tahta hayvan figürünü Sinan'ın kafasına fırlatmıştı. "Bana laf sokma." diye kesin ve keskin bir sesle onu uyardı. Sinan, ona sataşmamaya dayanamıyormuş gibi gece boyunca ayıların kişisel yaşantısına gem vurmuş ve her defasında kafasına bir şeyler yemişti.

Kara Bey de sadece aklını bir parça karısından uzaklaştırdıkları için minnettardı.

* * *

Hamamın ortasındaki büyük mermerde oturmuş, herkesin kendi elleriyle hazırladığı yiyecekleri yerken, "Peki ya sizin âdetleriniz?" diye sordu Aybüke, Elfida'ya.

Kardelen'in böyle bir eğlenceye katılma isteği yoktu. Hatta Kardelen'in mümkünse odadan çıkma gibi bir isteği de yoktu. Ama Elfida, o saf altın gibi gözlerini ona dikmiş, "Sensiz asla oraya inmem!" demişti. Ora diye ima ettiği yer hamamdı tabi. Ama Elfida, onu inceleyeceklerini biliyormuş gibi korkuyordu. Kardelen onu en iyi anlayan olduğu için yalnız bırakamamıştı. Şimdi ise ara sıra dalsa da derin sohbetlerine kulak veriyordu.

"Aslında sizinkilere çok benziyor." dedi Elfida, bir çeşit meyveyi incelerken. Sonra o meyveyi Kardelen'e uzattı. "Bunu yemen gerek." dedi, taze inciri eline tutuşturarak. Kardelen'in midesi bu düşünceye isyan etti. Günlerdir bir şey yemediği için artık içi bir şey almıyordu. Elfida ise sanki onu ağzına atmadan Aybüke'ye cevap vermeyecekmiş gibi Kardelen'e bakıyordu. Ağzına atıp çiğnediğinde Elfida gülümsedi. "Bunu ve arada kuş üzümleri yemelisin."

Bu kızın ya aklı kaçıktı ya da çok farklı bir şekilde çalışıyordu. Ona "Neden?" diye sormadı Kardelen. Kullandığı bilimsel kelimeleri çözmeye çalışmak şu durumda imkânsızdı.

"Kına geceleri, gelin almalar..." Sesi söndü. Yüzünün rengi attı ve sesiz kaldı. Selma Hatun hafifçe tombullaşmış yanaklarıyla yanaştı ve Elfida'nın lafını tamamladı. "Gerdek hazırlıkları."

Karnı belirginleşen Selma Hatun, hepsinden daha uzun, hafif etine dolgun ama mükemmel güzellikte bir kadındı.

Elfida, Selma Hatun'a kocaman gözlerle bakıp, tekrar kafasını önüne eğdi. Böylesi hırçın bir kızın, bu kadar utangaç olması garipti. Ama Elfida saflığın ve zekânın müthiş bir birleşimi gibiydi.

Kardelen iç çekti. Aslında Bakan eşlerinin, paşa ve asker eşlerinin davet edilmesi gerekirdi. Ama hanımnine, Kardelen'in durumunu göz önünde bulundurmuş olacak ki kadınlara, "Heç mi garı görmedinuz! Kendü gelünümi ben incelerum, üşüşmeyin tepesina. Çırpıcık bacaklari var. Görmeyüverun." demişti.

Tabi Elfida'nın aslında görülecek çok büyük bir güzelliği vardı. Hanımnine bazı kadınların kem gözlü olduğunu söyleyerek kızlara büyük kahkahalar attırmıştı. Onların sadece yarenler olarak sohbet etmesi için misafir odasına çekilmiş, kapıya da Sinan'ı uzak tutmak için Selim'i dikmişti. Selim en ufak bir ses duyduğunda hanımnineye kuşdiliyle ıslık çalarak haber verecekti. Kardelen bu dili duyduğunda büyülenerek dinlemişti. Selim'e bu dili hanımnine öğretmişti.

Meyve tabaklarını toparlayan Ahu dayanamayıp ellerini hararetle hareketlendirerek sordu. Kardelen onu keskin gözlerle inceliyordu. Ahu'da yine bir şeyler vardı. "Peki ya ikinci eş düşüncesine nasıl bakıyorsunuz?"

Elfida sanki Ahu çoktan onların gelini olmuş gibi onu kolundan tutup yanına oturtarak, iştahla ağabeyine yer edindi. "Sizde nasılsa, bizde de öyle. Çok mecbur kal-

madıkça asla eşinin üstüne eş almazsın. Ama bazen, bazı durumlarda... Yani çocuğun olmadığında ya da beyin ile ilgilenemeyecek kadar hasta olduğunda, tabi kadının da izni varsa erkek ikinci eşi alır. Yine de eşini seven her erkek bunu asla tercih etmez. Benim amcalarımdan biri çocuğu olmasa da eşini çok sevdiği için bunu aklından bile geçirmedi. Ama büyük dayım... O biraz bencil bir adamdı. Eşi sadece çok sık soğuk alıyor diye, üstüne evlendi."

Kardelen'in kanı donmuştu. Çok soğuk alıyor diye ikinci bir eş mi? Kardelen ölüm kalım meselesinde bile böyle bir şeye tahammül edemezdi. Çaresizce sordu; "Peki kadın ne demiş? Nasıl tepki vermiş? Kocasını terk etmemiş mi?"

Elfida omuzlarını silkti. "Aslında onun beklediği bir şeymiş. Erimden başkasıyla yaşayamam, diyerek bırakmadı kocasını."

Kardelen anlayamıyordu. Ellerini saçlarına atarken soluklandı. "Nasıl olur? Bir insan evlenir ve sever. Onu sahiplenir. Sonra nasıl?.."

Selma Hatun onun renginin attığını anlamış olacak ki ellerini tutarak onu sakinleştirmek için gülümsedi. "Bu sadece çok ama çok mecbur kalındığında yapılan bir durum."

Elfida, Kardelen'in saçlarını avuçladı. "Kaç çeşit kına sürenleri gördüm böyle bir renge sahip olmak için." diye mırıldandı. "Ceviz kabukları, papatya suları, dağ kınaları... Hiçbiri böylesi bir rengi elde edemez. Yaratılışın çok güzel..."

Kardelen şaşırarak saçlarına, sonra ona güzel diyen dilbere baktı. "Sen... Sen bunu bana mı söylüyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla. Siyah saçları ve güneş yanığı teniyle Kardelen onun yanında sırıtıyor olmalıydı.

"Kara Bey sana baktığında şükürler ediyor olmalı..." diye hülyalı bir ifadeyle ellerini bağladı genç kız.

Kardelen, saçlarını okşayıp öpen kocasını hatırladığında irkildi. Sonra saçlarına şelale, gözlerine ise su gibi deyişi aklına geldi. Onu kahvaltı masasında dizine alışı, elleriyle besleyişi, kulağına fısıldayışı... Gözlerini yummamak ve ağlamamak için direndi.

Kızlar sohbetler eşliğinde gece yarısını getirdiklerinde, Kardelen bitap haldeydi. Konuşulanlar anladığı tek şey, eğer bir çocuk sahibi olmazsan ya da kocanın ihtiyaçlarını karşılamazsan, kocanın ikinci bir eş alabileceğiydi.

Yatağına devrildi ve buz gibi yatakta tavanı seyretti. Elleri ve ayakları üşüyordu. Burnu da sızlıyordu. Bir süre sonra gözlerinden birkaç damla yaş kulaklarına doğru süzüldüğünde, ağladığını anladı. Ancak yanaklarını silmek için hiçbir gayrette bulunmadı. Sıcaklığını arayan elleri yorganı avuçladı. Genzi yanıyordu. Bu oda ve bu yatak ona tek bir sözü hatırlatıyordu. "Gül bahçesi..."

Kulağına fısıldanmış gibi gözlerini yumdu. "Arslan..." diye fısıldadı tüm yasaklarını delerek. Onu başka bir kadının kollarında düşünmek...

Kardelen ona karşı yumuşayamıyordu. Ağabeyinin ruhu sanki ona her aşkla baktığında titriyordu ve Kara Arslan da Kardelen'e karşı oldukça sertti. Kendini haklı görüyor olmalıydı. Kardelen ona ne kadar dil dökse de kendini haklı görmeye devam edecekti.

Kardelen kendinde onu affedecek cesareti görmüyordu ama Kara Arslan onu affetsin istiyordu. Onu zorla kollarına alsın, bu acıyı, bu geçmişi unuttursun istiyordu.

Ona, "Yapmamalıydım. Hatalıyım ama sen benimsin." deseydi. "Hataların canı cehenneme, seni ölsem de bırakmam." deseydi...

Kardelen ağlayarak sağ tarafına döndü ve ellerini dizlerinin arasında sıkıştırdı. Üşüyordu. Sıcaklık istiyordu.

Onu özlüyordu. En az ağabeyini özlediği kadar... Şimdi kaybı birken iki olmuştu. Biri onu Kızıl Kardelen'e çeviren adama duyduğu özlemdi. Diğeri ise onu gerçek bir kadına çeviren adama...

Genç kız keten geceliği benliğini üşütürken ısınmak için bir sıcaklık aradı. Uyukluyordu veya rüyadaydı, bilmiyordu. Ama uzandığı ten öylesine sıcak ve gerçekti ki, bu rüyadan uyanmak istemedi. Hafifçe mırlayarak elini o güçlü göğse dayadı, gözlerini yumdu.

* * *

"Arslan..." diye mırıldandı minicik dudaklar ve aralandı. Kara Bey onun uyandığını zannederek kaskatı kesilmişti. Ama karısı ona muhtaç bir kedi gibi sokulmaya devam ediyor ve uyuyordu. Sanki dünyada Kara Bey'in göğsünden daha güvenli bir yer yokmuş gibi ona sığınıyordu.

Hâlbuki en güvenmemesi gereken adamdı Kara Bey. İçindeki haklı öfkeyi susturduğu şu vakitte, kendini onun yatağında bulmuştu. Bir kadını hem öldürmek isteyip hem onun tenini özlüyor olamazdı. Böylesi bir çelişki bir adama kafayı oynattırırdı.

Yarın düğünün ardından göreve çıkacaktı. Eve bile uğramayacak, askerlerini de alıp Zebur'la yüzleşmeye gidecekti. Bu kadar çelişki ve kafa karışıklığı canına tak etmişti. Kardelen burada kalacaktı. Ömrünün sonuna kadar! Kara Bey onu ne zaman affederse, o zaman gerçek bir kadın gibi koynuna alacaktı. Ama şimdi... Minicik ellerini keten gömleğinden zorlukla söktü. Karısı üşümüş gibi ürpererek ona daha çok sokulduğunda, kafasını tavana kaldırarak yardım dilendi. Ama artık dayanamıyordu. Ondan uzak durmak çok güçtü.

"Affet beni kardeşim..." Göğsüne yayılan saçlara burnunu gömdü ve derince kokladı. Bir buse kondururken dudakları kavruldu. "Ondan nefret edemiyorum."

Son bir güç bulup odayı terk edeceği sıra gözlerine genç kızın ipek örtüsü takıldı. Boynuna sarmaladığı ince örtülerinden biriydi. Kara Bey parmak uçlarıyla tutundu bu örtüye... Sonra ellerinde kocaman bir yumruk haline geldi. Kapıdan hırsla çıkarken, bu örtünün eline takıldığını bahane etti. Onun kokusuna ihtiyaç duymuyordu. Sadece...

Kimi kandırıyordu? Zebur denen soysuzla yüzleşirken, bu koku ona güç ve inanç verecekti. Kara Bey onu gömleğinin içine, göğsünün tam üstüne yerleştirdi.

Hanımnine salonda karanlığın içinde ona seslendiğinde, Kara Bey gizlice çıkmak üzereydi.

"Etma..." dedi kadın. Sesinde keder vardı. "Kendine da bir parça sübyana da bunu etma."

"Eğer sen bunu bana deseydin hanımnine... Ne o sübyan benim karım olacaktı, ne de ben intikam yeminini yutan bir korkak olacaktım."

"Allah istedumiydi gök ağlar sel olur, yer çağlar yel olur."

Kara Arslan, hanımninenin o bilge sözlerinden bıktığını belirtircesine kapıyı çekip çıktı. Hanımnine haklıydı. Kara Bey o gözlere kıyabilecek miydi? Karısını ufak bir erkek çocuğu zannettiği o ilk zamanlarda bile tepkisi aşikâr değil miydi?

* * *

Genç kız ağlamaktan şişen gözlerini araladı ve aklına gelenlerle üstünü hızla giyindi. Bu saatte yalnızca baş kâhya ve Ahu uyanık olurdu. Hanımteyze ve aşçı da birazdan on-

lara katılırdı. Kardelen düğün için hazırlıklar başlamadan önce bu işi halletmeliydi.

Bahçeye soluk soluğa indi ve beklediği güvercini gördüğünde suratında gergin ama tatminkâr bir gülümseme belirdi. Güvercin her ne kadar kötü bir amaca hizmet ediyor olsa da güzelliğiyle göz kamaştırıyordu. Dünden yazıp çekmeceye sakladığı notu, bileğinin içinden çekip çıkardı. Kırmızı bir kurdele ile sıkı sıkıya güvercinin ayaklarına bağladı. Haberci güvercin bir süre olduğu yerde durdu. Kardelen onu havalandırsa da oradan uzaklaşmadı. Genç kadın kara kara ne yapacağını düşünürken, Hercai'yi cesaretlendirmek için yaptığı şey aklına geldi. Ellerini çırptı ve o güzelim güvercin görünmeyecek kadar hızlı kanat çırptı.

Genç kız soluk soluğa eve girecekken aklına Hercai geldi. Duraksadı ve ağaçları yokladı. İçinde müthiş bir endişe belirdiğinde bütün ağaçları kolaçan etmişti. En sonunda çok gür dalları olan bir meşe ağacının tepesindeki yuvayı gördü. Duraksadı ve şaşkınlıkla yuvaya baktı.

Hercai buraya bir ev yapmıştı. O asla yerleşik bir alanda yaşamazdı. Sürekli ağaç değiştirir ve dilediği yerde uçardı.

Kardelen ne kadar süre orada öyle durduğunu bilmiyordu, arkasından gelen Elfida'nın sesi düşüncelerini böldü.

"Vaktinden önce anne olmuş."

Kardelen donup kaldı. Bir süre duyduğuna inanamadı. "Ne... Ne?" diye sordu kekeleyerek.

"Şahinin... Onlar genelde şubat veya mart soğuğunda yavrularlar. Ama Hercai biraz erken davranmış."

Kardelen susup kaldı. Hercai'nin dişi olduğunun farkındaydı. Böyle bir şeyi hep beklemişti. Ama Hercai diğer kuşları yanına yaklaştırmayacak kadar hırçın bir kuştu. Tek sahip olduğu Kardelen'di ve ondan başka hiçbir varlığı yanına yaklaştırmazdı.

"Bu... Nasıl olur?" diye sordu, yuvasına hayranlıkla bakarken. Kuşu anne olmuştu. Yumurtalarını koruyordu. Evini Kara Arslan'ın himayesinde kurmuştu. Bu da yetmezmiş gibi Hercai'nin hemen yanına, daha koyu kızıl tüyleri olan bir erkek şahin kondu. Yuvasını gözeten bir baba gibi kanatlarını açtı ve Kardelen'e tehditkâr bir bakış attı. Kardelen ağlamak üzereydi. Neden böyle bir hal içinde olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, kendi dahil tüm varlığını bu şehirde bıraktığıydı. Kardelen'den yana hiçbir şey kalmamıştı.

Hercai, yavrularının yumurtasını babalarına emanet eder gibi duraksadı ve Kardelen'e doğru çığırarak uçtu. Omzuna konduğunda Kardelen hıçkırıyordu. Burnunu boynuna ve eşarbına sürten kuşu cıyaklayarak özlem sesleri çıkardı. "Ben de seni özledim." diye acı acı gülümsedi genç kız. Elfida tebessüm ederek onları seyrederken bilgilendirmeye devam etti. "Aslında tek eşlidir bu kuşlar. Birinden biri ölene kadar, hep aynı yuvada yaşarlar. Hercai biraz geç kalsa da bence çok güzel bir yuva kurmuş."

Kardelen hıçkırarak kuşunun tüylerine burnunu sürttü. "Artık senin de bir ailen var." diye fısıldadı. "Senin yuvan burası, onların yanı..."

Elfida'ya dönen Kardelen ciddiyetle bir soru sordu. "Bir fareyi öldürmek için en etkili zehir, bir insanda da tesir eder mi?"

Elfida şaşkınlıkla gözlerini büyüttü. "Bu da nereden çıktı?"

"Bana bu zehrin adını ver." dedi Kardelen kararlılıkla. Elfida, "Ne yapacağını söylemeden olmaz." dedi. Kardelen yüzünü ciddi tutmaya çalışarak, "Aşçımız farelerden korkuyor. En etkili fare zehrini kullanmak istiyorum. Ama birilerine de zarar vermek istemiyorum." diye söylendi.

Elfida ikna olmuş gibi başını salladı ve hatırlarmış gibi kaşlarını çattı. "Sandığımda olacaktı." dedi. Kardelen gözlerini büyütüp soru sorarcasına baktığında, "İnsanın başına nerede ne iş geleceği belli olmaz." diye kendini kayırdı Elfida.

"Ama dikkat etmelisin. Arsenik taşıyla öğüttüğüm otların karışımını bir insanın soluması bile zararlıdır. Tenine değdiği an ellerini hemen yıkamalısın. Açık bir yaraya denk geldiğinde, o yara bir daha asla kapanmaz. Damarlarını eritir. Saniyeler içinde solunumunu keser ve zehirleyerek öldürür."

Kardelen şiddetle başını salladı ve Hercai'ye kocaman bir öpücük kondurdu. Uçmasına izin verirken kuşuna veda ettiğini düşünen Kardelen, düğün için hazırlanmak üzere odasına yılgınca çıktı. Gösterişli ama oturaklı bir hanıma yakışır elbiselerinden birini giydi. Kalın kaftanı işlemelerle şekillenmişti. Örtüsü kat kat ipeklerden yapılmıştı. Parmağındaki yüzükle beraber, şalını sabit tutan başlıktan başka bir takı takmadı.

Düğün tam da baş askerlerden birine yakışır şekildeydi. Kendi düğünü gibi gösterişliydi. Def çalanlar bir yanda kısık sesle musikilerine devam ederken, misafirler yerlerine geçiyordu. Sarayın büyük salonunda yapılan bu gösterişli düğüne halktan başta gelenler ve beylikler davetliydi. Padişahın katılımıyla şenlikler ve eğlenceler başladı. Kardelen'in gözleri kocasını aramaktaydı ama onu kılıç gösterisine kadar göremedi.

Kılıç gösterisi başladığında güçlü bedeniyle salonu doldurmuş, Kardelen'in soluğunu tutmasına neden olmuştu. Kardelen bu manzaraya dalmışken yanı başından, paşa karısı olduğu anlaşılan bir kadın mırıldandı. Sesinde kibir ve acıma vardı.

"Şu güçlü kudretli delikanlıların başını böyle kızlarla yakıyorlar. Koskoca Kara Arslan'ı çocuksuz bıraktığı yetmiyor, bir de evine almıyor. Duyduğuma göre adam günlerdir kendi evine adımını atmamış. Dağ keçisi gibi eğitimsiz ve görgüsüz kızları beylere eş edersen, olacağı bu."

Yanındaki kadın desteklercesine mırıldandı ve daha acı sözlerle devam etti. Kardelen'i görmüyorlar mıydı? Neden onun duymasından çekinmiyorlardı?

"Ah, Kara Arslan Bey bu hanım! Zanneder misin bir göçmene pabuç bıraksın? Duyduğuma göre koynuna almak istemeyen Kara Bey imiş. Zaten kızın bakışlarında bile bir gariplik var, görmedin mi? Hangi adam böyle buz gibi bir kadını ister."

Sesini daha da kıstı ama Kardelen duyuyordu işte!

"Duyduğuma göre yeni bir eş arayışındaymış Kara Bey. Bu sefer daha soylu ve daha seçkin bir kızla evlenecekmiş."

Genç kız soluk alamadı. Sandalyesinin yanına tutunduğunda Kara Arslan'ın güçlü sesini işitti. Yine o güzel sözleri söylüyordu vatanı için. Askerleri yine cevap veriyordu Beylerine yüreklilikle ve Sinan kılıcının ucunu hanımına doğrulttuğunda, Elfida'nın Kardelen'e hiç benzemeyen güçlü ve gür sesi duyuldu. "Allahu Ekber!" diyordu eşinin gururunu taşırcasına. Akrabaları ise ikinci seslenişe cevap veriyordu. "Allahu Ekber!"

Kardelen daha ne olduğunu anlamadan arkasından soluk tutma sesleri yükseldi. Kara Arslan kılıcını karısının hemen ayak ucuna, sarayın sert taşlarına geçirdi. Kardelen eli ağzında, kocaman gözleriyle zeminde delik açan kılıca baktı. Halktan gururlanma ve tezahürat sesleri yükseliyordu. Kardelen ise sarayın zeminine bunu açtığı için Kara Arslan'ın idam edileceğinden korkuyordu. Ama Padişah bile

bu manzarayı gururla izliyor, hatta gülümsüyordu. Kara Arslan ona keskin bir bakış atıp, meydan okumuştu.

Kardelen titreyen ellerine rağmen, bıçak bilemiş, ok tutmuş bilekleriyle sıkıca kavrayıp, kocasına aynı keskin bakışları atarak kılıcı zeminden çekti. Kimse ondan böyle bir güç gösterisi beklemediği için hayret nidaları daha çok yükselmişti. Kardelen kılıcın ucunu tehlikeli bir yakınlıkla Kara Arslan'a doğrulttu.

Tüm halk onun bu cesaretine şaşkınlıkla bakıyordu. Kara Bey'e kılıç doğrultmak kimsenin harcı değildi. Ama Kardelen bunu yapmakla kalmamış, ona adeta meydan okuyarak bakmıştı.

Kocası bu meydan okumasına cevaben, kılıcın ucunu çıplak eliyle kavramış, Kardelen elinden bırakana kadar kendine doğru çekmişti. Ve o yaralı, kocaman ellerden akan sıcak kan damlaları, Kardelen'in eteklerine süzülmüştü.

Düğün bu gösteriyle son bulmuştu adeta. Herkes, arkasındaki dedikoducu kadınlar bile sessizliğe gömülmüştü. Kardelen'e eskiden halkının baktığı gibi, korkuyla bakıyorlardı. Ama bu seferki uğursuz bir korku değil, onurlu bir korkuydu. Bir Bey kızı olan, Çerkes kızı... Bir Bey karısı olan, Türk kadını... Ve güçlü bir savaşçı kadın olan Kardelen'e karşı duydukları haklı korkularıyla...

* * *

Elfida titremekten nefret ederken ellerini birbirine bağladı. Kara Bey'in onlara düğün hediyesi olan koca hanlarına varmışlardı. Âdetten olduğu üzere Elfida'yı eve kadınlar yerleştirmiş ve yatağını hazırlamışlardı.

Onu, odalarında şömine gürül gürül yanarken tek başına bırakmışlardı. Oda ona koskocaman ve buz gibi geli-

yordu. Aslında odunların sıcak kırmızımsı dansı suratını okşuyordu ama üşüyordu. Yutkundu ve yatağa oturdu. Ablalarından aldığı öğütler ona pek yardımcı olmuyordu. Çünkü ablaları işi şakaya vurmuş ve Elfida'yı ölesiye korkutmuşlardı. En büyük ablası Türk bir paşasıyla evliydi. Ortanca ablası ise bir deniz subayıyla...

Ama zaten Elfida oldum olası bu işin korkunç yanlarındaydı. Bir kadının doğumda çektiği sancıları işiten veya bir kadını tedavi eden tarafında... Her şey ona acı olarak görünüyordu. Neden hep kadınlar acı çekiyordu?

Kapının gıcırdamasıyla soluğu kesildi. Sivri dili boğazına kaçmış, keskin aklı kayıplara karışmıştı. Elfida, şimdi tam da bir kaktüs gibi dimdik ve diken üzerinde oturuyordu.

* * *

Sinan içeri girdiğinde fenerlerin ve şöminenin aydınlattığı odada onu gördü...

Bir süre nefes bile almadan, sadece baktı. Genç kız korsanlar tarafından kaçırılmış bir prenses gibi dimdik ve mağrurca oturuyordu. Kalkık burnu, sivri çenesi ve egzotik gözleri duvağının ardından görünüyor, onun bir prenses değil de vahşi ve güzel bir Kürt kızı olduğunu haykırıyordu.

Sinan ceketine uzandığında genç kız ayaklandı. Genç adam nefesini tutarak onun ceketini omzundan çıkarmasına izin verdi. Elleri omzuna hafifçe dokunduğu anda dokunduğu yeri kavurdu. Bir süre garip bir sessizlik oldu. Sinan hatırlamaya çalıştı. Namazını kılmıştı. Sonra ne yapacaktı? Gözleri yerde duran su kabına kaydı. Tüm bunlar ninesinin planıydı. Genç adam bundan hoşlanmayacağını sanmıştı. Ama Elfida titrerken ve onun ne yaptığına korkuyla bakar-

ken, genç adam onu oturtmuş ve su kabını ayaklarının yakınına koymuştu. Onu rahatlatmak istiyordu.

Sinan nefesini tutarak bir dizinin üstüne çöktüğünde Elfida, "Ne yapıyorsun!" diye bağırdı. Ayaklarını hızla çekti ve yataktan geriye doğru kaçtı. Sinan sinirle homurdanarak karısına baktı. Elfida ise ihanete uğramış bir keçiye benziyordu.

"Sapık mısın sen?" diye sordu kız ciddiyetle. Sinan ağzının içinde geveledi. "Hayır, kocanım."

Elfida yutkunarak biraz daha gerildi. "Neden ayaklarıma dokunuyorsun?"

Sinan nefesini vererek oturdu ve çoraplarını çıkardı. "İstemiyorsan ben yıkarım." Ayaklarını tam suya daldıracaktı ki kız bağırdı. "Dur!"

Sinan durdu. Daha şimdiden kızın bekçi köpeği olmuştu.

"Sen o suyla... Yani benim ayaklarımı..." Kafasına yeni dank etmiş gibiydi.

"Maalesef..." diye gözlerini devirdi genç adam. "Seni bu suda boğmayı ne denli istesem de dinimizde buna yer yok."

Elfida bir kız çocuğu gibi sevinerek ayaklarını sallandırdı.

Sinan, "Hakkını kaybettin." diye tekrar homurdandı ve ceketini çıkardı. Kız bu sefer daha yüksek sesle bağırdı. "Ne yapıyorsun?"

Sinan, "Soyunuyorum." dedi düz ve rahat bir sesle. Elfida görünür bir gerginlikle yutkundu. "Hemen mi?"

Sinan'ın dudakları hafifçe kıvrıldı. "Ne zaman istersin?"

Elfida eline geçen koca yastığı ona fırlattı. "Ağzı bozuk, pis sapık!"

Sinan homurdanarak yastığı kıza geri fırlattı. Genç kız çevik bir hareketle çekildi. "Kocanım ben senin, kocan!" diye bağırdı üstüne doğru yürürken. Ama karısı geri sinmek yerine, bu sefer de yatağın başucundaki feneri fırlattı!

"Evi daha ilk günden yakacak mısın kadın!" diye bağırdı Sinan, fenerin havada söndüğüne emin olarak.

"Yaklaşma bana." dedi genç kız, yastığı kendine siper ederek. Sinan artık tahammül edemeyerek üstüne çullandı ve elindeki yastığı şiddetle çekti. Kuş tüyü yastık ninesinin el emeğiydi. Kadın bir de bu cadıyla tek yastıkta yatmaları için uzun bir kılıf dikmişti. Şimdi o kılıf parçalanmış ve tüm o tüyler havada uçuşmuştu.

"Senden normal bir tepki bekleyende kabahat." diye homurdandı. Gözleri kesiştiğinde ikisi de nefes nefeseydi.

"Barbar!" dedi genç kız nefes nefese.

"Çingene!" diye karşılık verdi genç adam soluklanarak.

"Yabani!"

"Kaktüs!"

"Yaban ayısı!"

"Dağ keçisi!"

Genç adam artık inatla parlayan bu gözlerin öpüldüğünde neye dönüştüğünü bildiği için, genç kıza yaklaşmadan edemedi. Solukları birbirine karışıyordu.

"Normal bir kadın gibi ayaklarını yıkamama izin veremezdin değil mi?"

"Sen de normal bir adam gibi bunu kibarca yapamazdın değil mi? Bana hemen kurban edilmesi gereken bir koyunmuşum gibi bakıyordun."

"Belki de öylesindir..." diye fısıldadı genç adam. Artık neredeyse genç kızın üstüne çullanmıştı. Sıcak bedenini kendi gergin bedeninde hissediyordu.

"Ö... Öyle söyleme." dedi genç kız, korktuğunu saklamaya çalışıp, beceremeyerek.

"Belki de seni dilim dilim doğrayıp, yiyeceğim." dedi Sinan daha da korkmasını bekleyerek. Ama bu sohbet hiç de beklediği gibi alaycı ilerlemiyordu. Sinan'ın tüm duyuları ayaklandı. Kulakları uğulduyordu. Beyninin düşündüğü tek bir şey vardı. Öp onu!

Elfida, "Ne... Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu. Sinan bakmaya devam edince, "Bakma!" dedi gözlerini sıkı sıkıya yumarak. Sinan onun burnuna dudaklarını dokundurduğunda karısı titremeye başladı.

Sinan bileklerindeki ellerini çekti ve onun yüzünü okşadı. Şalını başından çekti, örgü saçlarıyla karşılaştığında soluğunu tuttu. Her örgü telinin ucunda bir boncuk vardı. Sinan erinmeden bu boncukları çekti ve saçlarını tek tek açtı. Saçlarında gül yağı ve zencefil kokuyordu. Genç kız tıpkı o çok merak sardığı bitkiler gibi ferahlatıcı bir kokuya sahipti. Saçları omuzlarına döküldüğünde, Sinan onun daha da titrediğini hissetti.

Saçlarını okşayarak burnuna yaklaştırdı ve kokladı. "Kim derdi ki bir dağ keçisi bu kadar güzel kokar?"

Elfida'yı geri kazanmak istiyordu Sinan. Onun kadını böyle korkuyla büzülmek yerine, ona meydan okumalıydı. O hasır gibi kirpikler açıldı ve kehribarları altın gibi parladı. "Sense tam tahmin ettiğim gibi bir ayı çıktın" diye homurdandı genç kız.

Sinan memnuniyetle gülümseyince, "Cidden hakaret yemek hoşuna mı gidiyor?" diye sordu Elfida kızgınlıkla. Sinan burnunu onun burnuna sürterek sırıttı. "Hayır, seni kızdırmak hoşuma gidiyor."

Genç adam daha fazla dayanamayarak günlerdir özlemini çektiği dudaklarına dokundu. Genç kız, "Dur!" diye bağırdı yine. Sinan az kalsın bağıracaktı. Kendine engel olarak "Yine ne oldu kadın!" diye homurdandı ve hafifçe geri çekildi.

Elfida onu omuzlarından iteledi. Aynalığın önünden yuvarlak bir nesne aldı ve Sinan'a bakarak, elindeki koca narı tam ayaklarının dibine kırdı.

Sinan şaşkınla bağırırken, kızgın gözlerle Elfida'ya baktı. Elfida önce omuzlarını mutlulukla silkti, sonra yere baktığında ise rengi sarardı. Sinan da yere bakıyordu ama rengini sarartacak hiçbir şey yoktu. "Ne oldu?" diye sordu merakla.

Halının her yerine saçılmış nar tanelerini gösteren kızın elleri titriyordu. "Geleneklerimize göre, bu kadar çocuğumuz olarak!"

Sinan yerdeki nar tanelerine bakarken gözleri büyüdü ve "Yuh!" dedi. Sonra Elfida'yı şöyle bir inceledi. Muzip bakışlarına engel olamadı. "Bence hemen şimdi başlarsak, ancak yetişiriz."

Son gördüğü bir mumluğun havada ona doğru uçtuğuydu.

Dakikalar sonra uyandığında onu ilgiyle izleyen karısını gördü ve tüm hiddet bedeninde toplandı. Ona bağırmalı, onu hırpalamalıydı ama sadece öptü. Bu öpücük yarıda kesilip kavga edilmeyecek kadar güzeldi. Genç kız onun ellerinde uysallaştı. Hiç olmadığı kadar tatlı bir varlığa dönüştü. Sinan onunla ilgilendi. Sevgiyle onu aldı. Acısını öperek gidermek istedi. Tuzlu gözyaşlarında dudaklarını gezdirdi. İçinde büyüyen sahiplenmeyi sakinleştirmek pek kolay olmadı. Genç kız kollarında uyuya kaldığında ise, Sinan artık nereye ait olduğunu anlamıştı. Dönüp dolaşacak, kanlı ellerini temizlemek için bu kadına sığınacaktı.

Uykuya dalan karısını sarmaladı ve simsiyah saçlarına öpücük kondurdu. Kollarında derin bir uykuya daldı ve uyandığında daha önce hiç uyumadığı kadar derin uyudu-

ğunu anladı. Paniğini dizginleyerek karısını uyandırmadan yataktan doğruldu. Kadınına hassas ama içten bir buse kondurdu. Onu Allah'a emanet etti.

Hızla hamamlarında yıkanıp namazını kıldı. Karısı uyandığında onu böyle bıraktığı için sinirlenecekti ama Sinan'ın elinden bir şey gelmezdi. Karısı dahi olsa, bu erken saldırıdan kimseye söz edemezdi.

* * *

"Herkes hazır mı?" diye bağırdı Alp. Karşılığını duyamayacak olsa da titreşimden ve bazılarının ağız hareketinden anlayacaktı. Askerler Alp'i cevaplamadı. Çünkü hepsi bir eksik olduğunu farkındaydı. Kara Arslan, Alp'le aynı anda askerlerin baktığı yöne baktı.

Sinan geç kalmıştı. Murat'ın ifadesinden de bunu fena halde başına kakacağını tahmin edilebiliyordu. Sinan geldiğinde Alp askeri teftiş etmeye başladı. Murat ise atını ona doğru yanaştırıp, "Uykuya mı daldın paşa çocuğu?" diye dalga geçti. "Sabah sütünü de içtin mi bari?"

Sinan homurdandı. Askerlerin önünde gayet ciddi bir savaşçı izlenimi verirken, ağzının kenarından konuştu. "Seni de gördük Sırık. Ne oldu, bugün kovuldun da mı geç kalmadın?"

Murat da ona karşı homurdandı. Yüzü düşmüştü. "Anlamaması için saraydan çağrıldığını, önemli bir toplantı olacağını ve birkaç gün talim alanında olacağımı söyledim."

Sinan'ın yüzü daha da düştü. Kendi kendine, "Ben hiçbir şey söylemedim." diyordu.

Söylemeleri yasaktı. Kim olursa olsun, bunu duymamalıydı. Binbaşı'dan ve onun gibi birkaç vatan haininden gizlenmeliydi. Onların foyalarını ortaya çıkarmak için bu gerekliydi.

Askerlerinin yüzleri ilk kez bu kadar düşük ama omuzları dikti. Bir amaçları ve korumaları gereken vatan dışında, şimdi bu savaşa değen kıymetli varlıklara sahiplerdi.

Kara Arslan, ilk kez acıyla sızlayan kalbini hissetti. Onlar son vedalarını yapmışlardı. Gizli saklı da olsa, kadınlarından güç almışlardı. Kara Arslan ise zırhının altında, kalbinin üzerine koyduğu örtüden başka hiçbir şeyden güç alamıyordu. Neredeydi o intikam dolu ruhu? Hırstan burnundan soluyan Kara Bey neredeydi? Koskoca Kurt, gizli saklı mı öpüyordu karısını? Bir parça örtüden mi medet umuyordu?

Kadınını merak etmeden edemiyordu. Acaba, ola ki Kara Arslan sağ kurtulmasa, onun için yas tutar mıydı? Yoksa ağabeyinin öcünü aldıkları için eşkıyalara minnet mi duyardı? Bırakıp gider miydi evi bildiği hanı? O çadırlarda, Kara Bey'in anılarından uzakta, ona karışmayan ama huzur veren halkının yanında... Belki de bir adamla...

Kara Arslan dişlerini sıktı. Babasının hediyesi olan kolye tenini kavurdu. İntikamını önce babası ve annesi, sonra kız kardeşi için alacaktı. Ölmeyecekti. Yaşayacak ve o soysuzların köklerini kurutacaktı. Yaşayacak ve Kardelen'i kendine mahkûm edecekti. Hiçbir erkek eli ona dokunamazdı. Dokunanı doğrardı.

Bunun için yaşayacaktı Arslan. Kardelen'i kendine mecbur bırakmak için! Pars'a intikamı bu olacaktı. Kız kardeşinin ömrü, Kurt'un pençesinde son bulacaktı. Genç kız için en büyük eziyet, ölümden daha beter olan eziyet Kara Bey'di. Ve genç adam ömrünün sonuna kadar onun hayatını zehir edecek, gözlerinin baktığı yerde olacaktı.

* * *

Kardelen aldığı haberle kıyafetlerini kuşandı. Eski siyah elbiseleri şimdi ona kimliğini hatırlatıyordu. Sarığını kızıl saçlarına doladı. Peçesini daha önce yaptığı gibi sıkı sıkıya iğneledi. Yayını ve ok çantasını sırtına astı. Hançerini bileğine bir iple bağlamıştı.

Bu yolculuğu atlatmak adına birkaç parça yiyeceği atının eyer çantasına astı. Bu sefer eyer kullanmak zorundaydı.

Elfida'dan aldığı zehri boynundaki keseye astı. Atının sırtına bindiğinde Akkız onun ne yapacağının bilincindeymiş gibi sızlandı. Kardelen onun yelesini okşadı. Atını mahmuzladı ve şafağın uğramaya yakın olduğu geceye doğru atını sürdü. Hizmetliler uyuyordu. Korumaların uyuma sebebi ise Kardelen'in onlara ikram ettirdiği şerbetten başka bir şey değildi. Utanarak bunu yapmak zorunda olduğunu kabulleniyordu.

Havayı yırtan şahininin sesini işittiğinde dişlerini sıktı. "Git!" diye bağırdı gökyüzüne doğru.

Kuşu inatla onu takip ediyordu. Omzuna konmak istediğinde Kardelen buna izin vermedi. "Git!" dedi yeniden çatallaşan sesiyle. "Seni istemiyorum artık! Bırak beni."

Gözünden akan yaşlar peçesini ıslattı. Şahin omzuna tırnaklarını geçirmişti. Sanki ondan ayrıldığı an, bir daha görüşemeyeceklerini anlamıştı.

Kardelen onu tuttu ve hana doğru savurdu. Kuş koca kanatlarını açıp havada çırpındı. Gagasını hana doğru döndürdü. Sanki iki arada kalmış gibi bir Kardelen'e doğru uçuyor, bir yavrularına doğru savruluyordu.

Pes eden kuş ağlamayı andıran bir ses çıkardı ve her annenin yaptığı gibi yuvasına doğru uçtu. Çığlığı göğü deliyordu. Kardelen ise ıslak yanakları rüzgârla üşürken, Akkız'a tutundu. Şimdi bu attan başka varlığı kalmamıştı...

14. Bölüm

Kara Bey kuşandığı zırhıyla kendini şimdi kendi gibi hissediyordu. Kuzguni de ayların pasını atmak ister gibi kişniyordu. Etrafını kuşatan askerleri ise tıpkı aylardır avlanmamış bir grup kurt gibi uluyordu.

Kağan en başı çekiyordu. O her zaman en önde giderdi. Ölümü hep sırtına yüklerdi. Genç savaşçıya göre eğer biri ölecekse bu kendi olmalıydı. Kara Bey ise her daim bir adım arkasında, onun bu isteğine köstek olmak için beklerdi.

Askerleri ölmeyi dilerdi. Ama ölmek için değil, öldürmek için savaşırlardı. Ne zamanki titreyen yaşlı elleri kılıç tutamıyor, ne zamanki bir şahin kadar keskin gözleri göremiyor, o zaman ölüm için dilenirlerdi. Ama şimdi elleri bu kadar güçlü kavrarken onur kılıcını, yürekleri bu denli kavrulurken intikam ateşiyle ve arkalarında bıraktıkları namusları varken, onlar birer kurttu. Aç, gözü pek, kana susamış...

Atlar birbirini takip ederken toprak da griden bozma bir katman oluşturuyordu havada. Dakikalar sonra o yoldan biri geçtiğinde, "Buradan Kurt ve sürüsü geçmiş." diyeceklerdi. Dualar edecekti yaşlı kadınlar. Genç delikanlılar onların izinden gidebilmek için hırsa bürünecekti.

Kara Bey arkasına baktı. Askerlerine, o gözü kara, Allah ve vatan aşkıyla yanan yiğitlerine baktı. Atlarıyla bir bütün olmuş, kara bir duman gibiydi siluetleri. Bir ölüm haberci-

si... Hepsinin dudakları bir ağızdan kıpırdanıyordu. Hepsi dualar ediyor, din düşmanı bir avuç soysuzun hakkından gelmek için Allah'tan yardım istiyordu.

Kibir uğramazdı onların kapısına. Onlar düşmana kibirli görünen, korkutan ama yalnızca Allah'tan korkan Müslüman Türk askerleriydi. Onlar, Kara Bey'in kardeşleriydi.

Şimdi en yeni kardeşi bakıyordu ona. Gözlerinde tedbirin ışığı vardı. Kara Arslan, Abrek'in bir şeyler bildiğinden şüphe ediyor, bu bildiği her neyse, onu işittiğinde Kara Arslan'ın dünyası değişeceğini hissediyordu. Ve Abrek, bu bilgiyi saklıyordu. Belki ebediyen, belki de bugün son bulana dek...

Kara Arslan ona güveniyordu. Ona güvenmek için ona bakmak yeterliydi. Çerkes Oğlan diyordu askerleri bu yaman adama. Bir Çerkes Oğlan, Kara Bey'in güvenini kazanmıştı...

Bir gece ve bir gündüz geçirdiler yolda. Namaz dışında durulmadan, doludizgin... Kara Bey onlara yaklaştıklarında birkaç koyun satın alıp askerlerini doyurdu. Daha on sekizinde olan çaylakları yanı başına oturttu. Titreyen askere güçlü olmasını, bolca yemesini tembih etti. Onlara sözleriyle güven verdi. Yemek için şükürler edildi ve yeniden yola koyuldular.

Kara Arslan'ın erkenden yola çıkmasında ve Padişah'tan izin almasında bir sebep vardı. Bu öyle bir sebepti ki yer yerinden oynayacaktı. Gök şahit olup da yarılsa, bir şimşek çaksa ve dökülse başlarına doğru, kimseler şaşırmazdı. Bu ihaneti gök bile kaldıramazdı. Kara Bey, bir kan gölü oluşturmaktan korkuyordu. Ama korkunun ecele faydası yoktu. Biliyordu. Eğer bu tezini doğrularsa, o göl oluşacaktı.

Sonunda o dakika gelip çattı. Zalimlere, hainlere ortaklık eden dağ adeta feryat ediyor, kurtuluş nidası koparıyordu. Bir su şarıl şarıl dökülüyordu dağın yarığından. Ve o dağın hemen arkası, koca oyuklarla oyulmuş, yaralanmıştı. Bu oyuklar onların iniydi. Kimi Allah'ın bir eseri olan mağaralardı, kimi ise o soysuzların izinsizce yer açmasıydı.

Yerde kalıntılar vardı. Günahlarına ortaklık eden şarap küpleri, giysi artıkları ve çer çöp... Babalarının hanı gibi kullandıkları bu yer, aslında Allah'ın bir nimetiydi insanlığa. Kuşların cıvıltısı şafak vaktine yakın bu saatlerde çınlıyordu. Hayvanlar, sanki bilirmiş gibi ötelerde, dağın korunaklı yerinde geziniyordu. Burayı mesken tutan adamlardan nefret ediyor olmalılardı.

Sinan, "Plan halen geçerli." diye fısıldadı çaylaklara. "Alp'in ve Kağan'ın adamları, onların arkasında yerlerini alsın. Mustafa, sen ve diğer okçular benimle beraber tepeye geliyorsunuz. Kadir Komutan'ın izinden gidecek olanlar yerini alsın. Abrek ve Murat'la beraber olanlarsa, Kara Bey'i korumakla yükümlü."

Kara Bey'den baş onayı alan Sinan, adeta bir söylevci olarak gürüldedi. "O dağın arkasında bir it sürüsü var. Onların inine giriyoruz. Kendinizi önce Allah, sonra Vatan, sonra aileniz için koruyun. Siz sağ olursanız, ananız, bacınız, gardaşınız, vatanınız sağ olur. Siz sağ olun yiğit askerler ve Allah için kuşanın yiğitlik silahlarınızı. Buradan ölü ya da diri çıkacaksınız. Ama önce onları kurutacaksınız." Elini kaldırarak dağın ardını işaret etti.

Kara Bey sessizce mırıldandı. "Zebur ve Binbaşı'ya dokunanın ellerini kırarım!" Yüzünde buz gibi bir gülümseme belirdi. Tüm askerler ürperdi ve sessizleşti. Kurt, avına birkaç adım ötedeydi. "Onlar benim!"

Askerler yonca şeklinde açıldı. Bir kısmı kuzeyden, bir kısmı güneyden sessizce dağı aşıyordu. Kara Bey ise sessiz değildi. Gürültülüydü. Atının toynak sesleri dağın tepesinde gümbür gümbür yankılanıyordu. Onları mağaralarında sarsıyordu. Yüreklerine deprem etkisi yaratmak için, "Allahu Ekber!" nidası kopartıyor, arkasından gelen askerleri ise savaş zılgıtı çekiyordu. Gırtlaktan gelen bu sesler, düşmanı ayaklandırdı. Pireler gibi kaçışan, silahlarına sarılan adamlar korku içindeydi. Tabi ya, onlar istihbaratını en güvenilir yerden almışlardı. Kara Bey ve adamları, sözde daha bir hafta onlara dokunmayacaktı.

Kara Kurt gülümsedi. Gözleri alev alev yanıyordu. Hırsından dolayı ağzından hırıltılı nefesler yükseliyordu. Avuç içleri kaşınıyordu.

Adamlar ateş etmeye başladı. O birkaç adam boyu giden barutlu silahları hiçbir halta yaramıyordu. Bu adamlar okun nasıl atıldığını, bir hançerin nasıl fırlatıldığını, bir kılıcın bile nasıl tutulduğunu bilmiyordu. Hepsi o ateş açan, korkak işi silahlara sarılmıştı. Sinan'ın sesi duruldu. "Allah'ın adıyla!" Oklar havada uçuştu.

Metrelerce öteden, bilek kuvvetiyle atılan oklar adamların silah tutan kollarına saplandı. Sinan, bu işin makarasında olmalıydı. Belli ki onları silahsız bırakacak ve Kurt'un adamlarına yem yapacaktı. Kara Arslan onun kahkahalarını işitir gibiydi.

Alp ve Kağan'ın çığlıklarının hemen ardından, ayak seslerinin gümbürtüsü duyuldu. Dağlar yankı yaptı. Alp ve Kağan dağın daha altında saklanan pireleri bir bir avladı. Silahları ellerinden düşürmek Sinan'ın işiyken, onlara ölümcül darbeyi vurmak bu adamların işiydi. Hatta Alp ve Kağan'ın bağırarak konuştuğunu bile işitiyordu Kara Arslan, bulunduğu kayanın üzerinden.

Alp gürlüyordu; "Duyamıyorum da Çakı'm, çığlık atıp Allah'tan yardım dileniyor mu bu itler?"

Kağan onun duymayacağını bile bile metrelerce öteden bağırıyordu. "Allah'ı bilselerdi, kılıcımın ucunda olur muydu bu kâfirler?"

Kara Bey, o koca ve korunan mağarayı gözüne kestirdiğinde, tüm sesler bulanıklaştı. Binbaşı ve Zebur, işte şu an tam karşısındaydı. Korkuyla dışarı çıkmış, kaçış yolu aramaktaydılar. Etrafını ören adamlar onları okların geliş güzergâhından koruyordu. Kara Bey, Sinan'a askerlerden biriyle haber yolladı. "O iki itin kaçmasına izin verin."

Sinan şaşırmıştı. Ama ikiletmeden askerlerine emrini verdi. Askerler sadece pirelere yöneldi. Pirelerin üzerine pinekliediği tilkiler ise, cehennem korkusuyla kendilerine yaraşır bir şekilde kaçıştı. Kara Bey atının dizginlerini kavradı ve Kuzguni, yılların öfkesiyle yola koyuldu. Sahibinin intikam aşkını hissetmiş gibi omuzlarını titretti, her adımında yelesini bir haberci gibi savurdu. Bir ölüm habercisi...

Onları bir oyukta sıkıştırdığında, Zebur denilen iblis kendine saklanacak bir delik bulmuştu. Kara Bey ise Binbaşı'nın kıymetsiz bedenini ayaklarının altına almış, ellerini ve ayaklarını bağlamıştı. Ona saldıran bir düzine asker, kanlı bir gölet oluşturuyordu etrafında. Onların pis kanı, Binbaşı'nın kıyafetlerini yıkıyordu.

Kara Bey gözleriyle etrafı taradı. "Seni o delikten ben mi çıkarayım, yoksa anandan doğduğundan beri yapmadığın bir şey yapıp, adam gibi benimle yüzleşecek misin?"

Kara Bey keskin duyularıyla onun bir ağacının arkasında tünediğini hissediyordu. Birazdan barutu tükenecekti. Kara Bey onunla oynamaya karar verdi. Binbaşı'nın bir eline topuğunu bastırıp onu sızlatırken, alaylı bir sesle bağırdı. "Ve Kurt, Köstebek'in ardından Tilki'yi de bulur."

Aynı anda bir ses patlak verdi. Ona ulaşamayan ve ayaklarının birkaç metre ötesine düşen barut tanelerine alaylı bir gülümsemeyle baktı genç adam. Ama gözüne ilişen bir ayrıntıyla gülümsemesi yavaş yavaş soldu. Bir gölge... Bir karartı onları izliyordu. Belki birkaç tane. Ama Kara Bey'in hissettiği ve gözlerini ayıramadığı sadece bir tanesiydi.

Kara Bey toparlanarak Zebur'un damarına basmaya devam etti. Onu saklandığı delikten çıkaracaktı. "Senin kıymetli kurşunların bana uzanamıyor mu Zebur iti?"

Zebur ise ölmeden önce eziyetlerin en âlâsını çekmeye kararlı gibiydi. "Kıymetli kurşunlarım seni delip geçtiğinde de böyle kahkaha atabilecek misin Osmanlı köpeği?"

Kara Bey tüm bunların bu kadar uzamasına sebep olan adamın karnını topuklarıyla ezerek onu inletti. Bu ses, Zebur'a olacakların kısa bir habercisiydi.

"Köstebekler, Padişahıma hediyedir. Ama bir tilki için aynı sözü veremem. Padişahımıza seni öldürüp, kürkünle ayakkabı yapıp yapamayacağımız sordum. O da bana ne dedi biliyor musun?"

Kara Arslan o buz gibi kahkahasından bir kez daha kopardı. Onun şu an kaçacak yer aradığına adı kadar emindi. Şimdi çok kıymetli itlerinin bir kısmı gebermiş, bir kısmı tutuklanmış, bir kısmı ise ödlek gibi kaçmıştı.

"O Vatan haini soysuzla ayaklarını kirletme." demişti Padişah.

Kara Bey'in aklına bu söz gelince gülümsedi. "Düşündüm de Padişah'ımız haklı. Ayaklarıma kıymet veririm ben. Seni kısık ateşte pişirip, dünyayı ve vatanımı mikrobundan arındırmak için küle çevirmek en mantıklısı bence."

Zebur da kendi aptalca tehditlerini uçururken Kara Bey kontrolün kendinde olduğunu düşünüyordu. Ancak

bir anda gerçekleşen olaylar, bir kaosun ortasına attı onu. Bir ıslık duyduğunda bunun Sinan'a ya da Alp'e ait olmadığından emindi. Omuzlarının arkasında hissettiği gergin havayla hızla döndü. Belli ki bir tür mahzenden çıkan adamlar silahlarını ona doğrultmuştu. Kara Bey kılıcına davrandığında çekmesine ve saldırmasına bile izin vermeyen o gölge, eşkıyaları ok yağmuruna tuttu. Adamlar saniyeler içinde sadece ellerine ve omuzlarına batan oklarla yere devrildi. Ve titreyerek, köpükler saçarak, kudurmuş köpekler gibi can çekiştiler.

Bu okları her kim attıysa, Kara Bey onun kesinlikle çaylaklardan biri olmadığını anlıyordu. Oklarının da normal olmadığını biliyordu. Sinan bu kadar çabuk onlara ulaşamazdı. Kimdi bu mert savaşçı? Kimdi bu okunu bir çocuk oyuncağı gibi kullanan ve Kara Bey'i pusudan kurtaran adam?

Kara Arslan bir anda kılıcına davrandı. Çünkü o minik okun ucu, kendi göğsünü hedefliyordu bu defa. Saniyeler geçti. Ne savaşçı oku yayından bıraktı ne de Kara Bey kılıcıyla o adamın istikametine yöneldi.

Tüm bu geçen zamanda en beklenmedik şey oldu.

Kara Arslan'ın sakalına kar taneleri düştü...

* * *

Kardelen uyumadan, yemeden ve doğru düzgün içmeden yoluna devam etti. Yolun tarifini aklında tutmasının tek sebebi, Selim'in ona gösterdiği, harita dediği o şeydi. Çocuk, hanımından şüphelenmemişti. Meraklı hanımı yine sorguluyordu aklınca onu. Dini sorgulayan, Allah'ın varlığını sorgulayan bir kadından başka ne beklerdi?

Ama Kardelen, Allah'ın varlığına gönülden inanan Kardelen, şimdi hiç olmadığı kadar kararlı ve inançlıydı. Dualarla tutunduğu bu yolu; acıyla, inançla ve buruk bir aşkla aşındırdı. Bu öyle bir aşktı ki, tükeniyordu genç kız. Tükenmeden önce, intikamın keskin kokusunu çürütecekti. Ağabeyinin kanını karşılayacak, sonra solmak için güneşten uzaklaşacak ve solacaktı.

Söyledikleri o sıra sıra dağları bulduğunda, ona yine haberci bir güvercin eşlik etti. Belli ki Kardelen'in geleceğinin bilincindeydi. Kardelen, Akkız'ı teşvik etmek için yelesini okşadı. Atı yol boyunca ona direnmiş ama aynı zamanda sözünü mecburiyetle dinlemişti. Şimdi ise burnunu sürekli çekiyor, başını havaya kaldırıyor ve tehlikesinin keskin kokusunu kokluyordu. Omuzları gerilmiş, adımları seyrelmişti. Kardelen de duyumsuyordu bu kokuyu. Ölümün ve çaresizliğin keskin kokusunu...

Yaklaştıkça birtakım sesler işitti. Ama onların da bir çeşit talim yaptığını düşünerek omuzlarını dikleştirdi ve eliyle bileğinin içindeki hançerini yokladı. Hançer, bir deri kılıfla sıkı sıkıya korunuyordu. Kardelen hançerinin ve omuzunda asılı duran oklarının verdiği güvenle ilerledi. Hayretle fark etti ki, eskisinden daha çok kendine güveniyordu. Daha az korkuyor, daha dik oturuyordu. Şimdi karşı tarafa nasıl bakacağını biliyordu. "Bir nokta seç..." demişti kocası; aynı zamanda ağabeyinin ecel meleği. "Gözlerini oraya dik ve dimdik otur. Burnunun ucuyla süz rakibini. Korkusuz ve korkutan ol."

Kardelen sızlayan burnuna ve yanan gözlerine inat dimdik ilerledi. Ancak dağa yaklaştıkça bu seslerin pek de talim seslerine benzemediğini sezdi. Savaş nidaları, "Allah!" adıyla atılıyordu. Ama Eşkıyalar Allah'a inanmıyordu!

Kardelen safranın ağzına geldiğini hissetti. Bir hafta sonra gerçekleşecek olan çatışmanın, şimdi gerçekleşmesi olası mıydı? Gözleri şaşkınlıkla ve korkuyla büyüdüğünde, bir şelalenin gürül gürül akışını işitti. Atını soğuk suyun ve şelalenin nemli ıslaklığının yakınından geçirdi. Sonra Akkız'ın çok yorulduğunu ve susadığını anımsadı. Belki de onu burada, kendinden uzakta bırakmak en doğrusuydu. Akkız'ın yelesini okşadı ve yüzünün kenarına, soğuktan yaşaran yanaklarına bir öpücük kondurdu. Pamuk gibi teni, kar taneleri kadar yumuşaktı. Atı burnuyla onu yokladı. Sanki Kardelen'in tedirginliğinin kokusunu alıyordu. Kardelen emin adımlarla kayalıktan çıktığında, Akkız kana kana su içmeye başlamıştı.

Kardelen üşüse de burnunu dahi çekmedi. Nefes sesini oldukça sessiz tuttu. Bir ses, tanıdık bir tını işittiğinde bir oyuğun hemen üzerinde, kayalıkların tepesindeydi. Olduğu yere çivilendi genç kız. Ağaçlar ve kayalıklar Kardelen'i gizlediği için çok şanslıydı. En büyük kayanın arkasına saklandı nefes nefese ve sırtını keskin soğuğa dayadı.

Dalga ve alay dolu bir ses, "Ve Kurt, Köstebek'in ardından Tilki'yi de bulur!" diye bağırdı. Kardelen, Kara Bey'in sesiyle şaşkınlıkla solurken, aynı anda bir el ateş edildi. Kardelen çığlığını bastırmak için elini ağzına kapattı. Kocasının sesini işitene kadar, nefes alamayacağını sandı. Kocası kahkahasının ardından şu sözleri duyuldu; "Senin kıymetli kurşunların, bana uzanamıyor mu Zebur iti?"

"Kıymetli kurşunlarım seni delip geçtiğinde de böyle kahkaha atabilecek misin Osmanlı köpeği?"

Zebur'un sesi hiç de kendinden emin gelmiyordu. Belli ki bir kayanın ardından saklanıyordu. Kardelen bir cesaret kafasını kaldırdı. Önce Binbaşı'yı gördü. Kocasının ayak-

larının altında, ağzı ve elleri bir iple bağlanmış, ölümünü bekleyen bir kurbanlık gibiydi. Kıymetsiz gözleri kapalı olsa da canlı olduğu her halinden belliydi. Belli ki Kara Arslan onu Padişah'a teslim edecekti. Kara Bey bu tezi doğrular gibi ayakkabısının topuğuyla Binbaşı'nın karnını ezdi. Adam baygın haldeyken bile acıyla inledi. "Köstebekler, Padişahıma hediyedir. Ama bir tilki için aynı sözü veremem. Padişahımıza seni öldürüp, kürkünle ayakkabı yapıp yapamayacağımız sordum. O da bana ne dedi biliyor musun? 'O Vatan haini soysuzla ayaklarını kirletme.'"

Kara Arslan o buz gibi kahkahasından bir kez daha kopardı. "Düşündüm de Padişahımız haklı. Ayaklarımı bile kirletirsin sen. Seni kısık ateşte pişirip, dünyayı ve vatanımı mikrobundan arındırmam gerek."

Kardelen orada durmuş, nefesini tutarak kocasını izliyordu. Ağabeyini öldüren iki darbe, bu iki düşmandan çıkmıştı. Biri sırtında, diğeri göğsünde... Biri namert kurşunu, demişti babası. Diğeri mert ama vicdansız bir hançer... Kardelen yutkunarak peçesinin ardından ıslanan yanaklarını sildi. Şimdi korkaklığın ve ağlamanın vakti değildi.

Peçesini iyice örtündü. Kafasına kaftanının şapkasını geçirdi. Şimdi gölgelerin sakladığı bir suikastçı gibiydi. Doğruldu ve olacakları bekledi. Bir eli hançerinde, ötekisi ise bebe okundaydı. İkisine ihtiyaç olmamasını umuyordu. Ama geçen o saniyelerde bu duası gerçekleşmedi.

Bir taş süngüsü yer altından çekildi. Bunu Kara Arslan görmedi. Zebur denilen soysuz onu lafa tutuyor, arada sırada bir el ateş ediyordu. Belki de bilerek ıskalıyordu. Bilerek onun yakınına gitmiyordu. Tüm bunlar, bir hafta sonrası için planlanmış ama şimdiden devreye sokulmuştu. Muhtemelen o adamlar, bir fare gibi yer altı mahzeninde yaşıyordu.

Bir ıslık duyuldu ve adamlar silahlarını kuşandı. Kara Bey hırsla arkasını döndü. Ama onun kılıcı, bu bir düzine adama bir hamlede uzanamazdı.

Kardelen düşünmeden uçlarını çantanın içine sakladığı oklarından bir tane daha çekti. İki ok birden fırlatmayı ağabeyinden öğrenmişti. Ne büyük bir ironiydi. Şimdi ağabeyinin öğrettiği bu teknikle, katilini kurtarıyordu. Kardelen zaman kaybetmeden, askerler ellerini tetiğe bile götüremeden, saniyeler içinde dört tanesini avladı. İçi acımıyor, soğuyordu. Bu adamların vaktinde ağabeyine bir pusu kurduğuna da inanıyordu. Ve şimdi kocasına da pusu kurmuşlardı.

Kardelen, Zebur'u öldürmek için kurduğu bu planı, kocasını kurtarmak için gerçekleştiriyordu. Oklar saniyeler içinde adamların silah tutan kollarını, omuzlarını ya da parmaklarını deşti. Hepsi yere yığıldı ve saniyeler içinde ağızlarından köpükler fırladı. Kara Arslan kimin kendi yemine dadandığını anlamak için arkasını döndüğünde, gördüğü sadece güneşin ardına saklanmış siyah bir karartı olacaktı.

Kardelen dişlerini sıktı ve onun bakışlarını son kez uzun uzun içine çekti. Kış güneşinin okşadığı bu adam, aslında güneşin ta kendisiydi. Kavuruyordu Kardelen'i. Kaderini, adını yaşatıyordu. Kardelen yine ona koşmak istiyor, onun sıcaklığını ve ısısını tatmak istiyordu. Öyle çok ona bakacak, öyle çok onunla dolacaktı ki, kuruyacaktı genç kız. Kızıl saçları sönecek, mavi gözleri akacak ve ruhu, acı dolu bedenini terk edecekti. Bir hercai yoktu bu masalda. Söz verilen bir sevgili uğruna değildi bu ölüm... Kardelen hercaiye değil, güneşin ta kendisine âşık olmuştu.

Gözlerinden akan yaş peçesinden içeri süzüldü. Kardelen son kalan okunu kavradı ve zehirli ucunu yayına yerleştirdi. Kara Arslan'a bakarken kaldırdı ucunu. Kalbini

yoklamak için kocasına doğrulttu. Kara Arslan tehdit sezse de kıpırdamıyordu. Belli ki bu heybetli adam, bir gölgeden korkmuyordu. Kardelen acıyla sızlayan ve feryat eden kalbiyle ellerinin titremesini azaltamadı.

Okunun ucuna bir kar tanesi süzülen Kardelen, şiddetlenen gözyaşlarına engel olamadı. Teslim olarak okunun ucunu gizli köşesinde, korunaklı olduğunu düşünen adama çevirdi. Adam halen hayretle okun geldiği yönü arıyordu. Belli ki o açıdan Kardelen'i görmüyordu. Kardelen, "Bismillah..." diye fısıldadı ve okunu yayından bıraktı. Ok, istediği gibi adamın kolunu sıyırdı ve Kardelen arkasına bile bakmadan koşmaya başladı.

Bu darbe Kardelen'e vakit kazandıracaktı. Zebur, yaranın kıymetsiz olduğunu düşünecek, Kara Arslan da düşmanına ölüm yarası açmak için orada bekleyecekti. Ama saniyeler sonra Zebur tıpkı kuduz bir köpek gibi köpükler saçacak, o ufacık yarayla zehirlenip ölecekti.

Kardelen, Akkız için bir ıslık çaldı. Atı, bir su birikintisinden başını kaldırıp ona doğru koştu. Genç kız hareket eden atının yelesini kavradı ve üzerine atladı, sonra da atını güneye sürdü. Doğduğu ve ölmek istediği yere... Kara Arslan'ın olmadığı herhangi bir yere. Atını güneye sürdü Kardelen... Toroslara, Kardelen'in en çok yeşerdiği, dünyaya gözlerini ilk açtığı yere... Belki ölümüne, belki de ölene kadar sessizliğe...

Ama Kardelen sürerken atını, gök inci tanelerini düşürdü genç kızın siyah örtüsüne. Soğuk, keskin bir rüzgârla gelirken, kış güneşi terk etti diyarı. Yerini bembeyaz bir göğe ve keskin bir rüzgâra bıraktı.

Akkız görünmez oldu beyazların içinde. Kardelen, göğsüne kocasının hasretini ve nefretini gömerken, "Yine

yanlış yerdeyim." diye düşündü. "Yine yanlış günde ve yanlış biriyim."

Ait olamıyordu Kardelen. Şimdiye kadar ait olmak istememişti de ama şimdi, ait olamamanın verdiği ıstırap çalıyordu kapısını. Soğuk ellerini ve ayaklarını üşütürken... Soğukkeskin acılar verirken... Soğuk ona kim olduğunu hatırlatırken, ölümü bekliyordu Kardelen. Ağabeyinin katilinin gözünde nefreti görmektense, onun kollarında başka bir kadını görmektense ölmeyi diliyordu. Ve ölüyordu da...

Akkız'ı da kendiyle ölüme sürüklemenin verdiği acıyla pişmanlık gözyaşı dökerken, karın soğuk beyazına dalıyordu. Daha soğuktu ovalar. Geçmek için çırpındığı dağlar, değil bir insanın, bir atın bile geçemeyeceği kadar gürdü. Saatlerdir aç karnına yolculuk yapan Kardelen atından indi. Bu yolu Akkız olmadan aşmalıydı. Onu da ölüme sürükleyemezdi. O, bu kadar erken ölmeyecek kadar güzeldi.

Atını kovmak, onun yaşamasını sağlamak için sırtını defalarca dövdü genç kız. Üşüyen elleri acıyordu ama umursamadı. Ağlayarak, bağırarak onu ittirdi. Akkız inatla gitmiyordu. İnatla onunla beraber ölümü bekliyordu.

Kardelen en sonunda pes ederek onun için ve kendi için bir mağara buldu. Tipi iliklerine kadar işledi genç kızın. Akkız mağaranın hafif serin havasında yelesini sirkelerken, Kardelen kalbinin şiddetle çarptığını duyumsadı. Ellerini hissetmedi. Ayakları yerden kesildi. Olduğu yere yığılırken, tek işittiği Akkız'ın feryat eder gibi kişnemesiydi.

Kış, Kardelen'i almak için gelmişti.

Güneş ise onu ısıtamayacak kadar uzaktı...

* * *

Kara Bey, askerlerinin yanına geldiğini işitene kadar olduğu yerde donup kaldı. Neydi bu? Kimdi? Onun yıllardır beklediği bu intikamın zevkini elinden alan kimdi?

Zebur ortaya çıktığında titriyordu. Aslında o keskin nişancı varlık, bu adama öldürmek için nişan almamış, kolunu sıyırmıştı. Kara Bey, Zebur ortaya çıkıp titreyene kadar bunun böyle olduğunu düşünüyordu. Ama bu eşkıyaların başı ağzından köpükler saçarak olduğu yere yığıldığında hayal kırıklığıyla nişancının bunu bilerek yaptığını düşündü.

Zebur'u neden öldürüp kaçmıştı? Yoksa Zebur'u susturmak mı istemişti? Ya da sadece Kara Arslan'a garezi olan biri miydi? Çünkü genç adamı ömrü boyunca tadamayacağı bir zevkten mahrum etmişti.

Askerler şakalaşarak yaklaşıyordu. Sinan, koyun sayar gibi avlarını saydığından bahsediyordu. Alp ise onun ancak koyun avlayabileceğini, boyunun ancak koyunlara yettiğini söylüyordu. Murat kahkahalar atıyordu. "O öküz gibi yiyen adamı görmedin mi? Ondan koyun olmaz. Olsa olsa, ayı oğlu ayı olur!"

Kağan homurdanarak Sinan'ın kafasını kanlı kollarının altına sıkıştırdı. Sinan, "Vallahi de sana demedim Çakı Kağan. Sen ayıların en hasısın. Onlar ise dağ ayısı." diye sızlandı.

Bu durumu daha da içler acısı hale getirdi. Kağan onu tuttuğu gibi bir koluyla ağaca savurdu. Sinan homurdandı. "Ulan, insan azıcık acır be! Şurada kuş gibi eşkıya avlamış yiğit bir asker duruyor. Ellerimi öpüp başınıza koymanız gerekirken..."

Kağan yeniden üzerine yürüdüğünde onu Alp durdurdu. Sonra hepsi aynı anda cesetleri fark etti. Abrek koşarak ilk gelendi. Rengi sapsarıydı. "Bey'im!"

"Bir şey yok." diye kestirip attı Kara Bey. Onun siyah değil de koyu mavi bir başlık taktığını gördüğünde hayal kırıklığına uğradı. Abrek bir şeyler saklıyordu ama gizemli avcı o değildi. Kimdi bu avcı?

Askerleri tepesine üşüştü. Sinan fütursuzca elini cesetlere uzattığında Kara Bey bağırdı. "Dokunma!"

Sinan derhal ellerini çekti. Alp ise eğilmiş, elindeki çubukla bedenlerindeki okları yokluyordu.

Abrek fısıldadı. Bunu Kara Bey dahil hepsi işitti. Abrek, duymamaları için değil, düşündüğünü direk dile döktüğü için fısıldar gibiydi. Gözleri ise, adamların ve Zebur itinin üzerindeydi.

"Adamların hepsi omuzlarından ve ellerinden yaralanmış. Yanı başında ki silahlara bakılırsa..." Düşünüyormuş gibi kaşlarını çattı ve Kara Bey'e keskin gözlerle baktı. "Sizi korumaya çalışan biri gibi duruyor Bey'im. Bu kişi her kimse, öldürmeden önce, silahlarını düşürmek amaçlı vurmuş."

"Peki ama bir insan bileğinden aldığı yarayla nasıl ölür?" diye söylendi Sinan. Abrek, Kara Bey'e bakarak cevap verdi. "Avcı her kimse, okunu en etkili zehre bulamış. Onları sadece ufak sıyrıklarla bile öldürecek bir zehre..."

Ayağının altındaki Zebur'a baktı. Adamın ağzının iğrenç köpüğü kar kaplamış zemini kapladı. Bembeyaz karın halen yağdığını hatırlayan Kara Bey, gözlerini gökyüzüne kaldırdı ve bir süre düşündü. Sonra aklına gelenle kaskatı kesildi. Gözleri Abrek'i bulurken, onun da kendiyle aynı sonuca vardığına emindi. "Okların ucunda bir simge var!" diye bağırdı Alp bakışmalarını bölerek.

Abrek ve Kara Bey leşlere yaklaştı. Bütün okların ucunda bir simge vardı. Abrek yutkundu. "Bu..." dedi tedirginlikle. Ve sonra nefesini üfleyerek Kara Bey'e döndü. "Bu Kuzey Bey'imin simgesi..."

Cümlesi havada asılı kaldı. Herkes, Kuzey'in ölen Paru olduğunu biliyordu. Kara Bey karşısında, kız kardeşinin katiline Bey'im diyen kendi askerine baktı. "O öldü." dedi keskin bir tavırla.

Abrek yutkundu. Kara Bey, "Onu ben öldürdüm." diye sözünü tamamladığında, Abrek sinirle ve acıya benzer bir tavırla kaşlarını çattı.

"Bunu biliyorum..." diye fısıldadı. Tüm askerler, en çok da Kağan, Abrek'e yöneldi. Abrek ise teslimiyetle yerinden oynamadı.

Kara Bey, Kağan'ı bir bilek hareketiyle uzaklaştırdı. "Nasıl?" diye sordu buz gibi bir sesle. Cevap, ilk kez bir askerini öldürmesine sebep olabilirdi.

"Nasıl, bilmem?" diye sordu Abrek acıyla. "O benim en iyi arkadaşımdı!"

Kağan bu sefer Kara Bey'i beklemedi ve onu yakasından tutarak ağaca bastırdı. Kar taneleri, hepsinin şapkalarına ve omuzlarına doluşuyordu. Soğuktu. Ama buradaki atmosferin yanında lafı bile olmazdı. Kara Bey gözlüyordu ve dümdüz, katışıksız ses tonuyla sorularına devam ediyordu. Belki de Kağan'ı tutması gerekirdi. Ama eğer bir ihanet söz konusuysa, Kara Bey bu adama elini süremezdi. Onu kardeşi ilan ettikten sonra olmazdı.

"Konuş!" diye bağırdı Kağan. Askerler, Alp hariç öfke doluydu. Alp ise bilgiç gözlerini Abrek'in mahcup yüzüne dikmişti.

Abrek, Kağan'a değil Kara Bey'e bakarak konuştu. "O benim çadırlardan beri en iyi arkadaşımdı. Bu yola beraber baş koyduk biz. Halkımızı eşkıyalardan korumak ve bu devlette onlara güzel bir yer kazanmak için... Binbaşı gibi birkaç akbaba üşüştüğünde tepemize, tek düşmanımızın eşkıyalar olduğunu sanıyorduk."

Duraksadı. Sonra sözlerine öfke ve anıların verdiği bariz olan acıyla devam etti. "Eğer Zebur ölmemiş ve esiriniz olmuş olsaydı, onu konuşturmak için bedeninin her parçasını kırardım. Bir dosttan çok, öfkeli bir düşmanın söylediklerine daha çok inanırdınız..."

Bu bir nebze doğruydu. İhanet edecek bir dosttan çok, kanayan ve öfkeyle sözlerini kusan bir düşmana daha çok inanırdı. Kara Bey, başının bir hareketiyle Kağan'a çekilmesini söyledi. Abrek'e, gözleri birbirine pekişene kadar yaklaştı. Adamın yeşil gözlerinde tereddütten tek bir iz yoktu. Doğru söylüyordu ve ne sebeptendir ki, arkadaşının katiline güveniyordu.

"Sana inanacağım." dedi Kara Bey, tüm askerlerini şaşırtarak. "Bana her şeyi anlat."

Abrek yutkundu. Gözleri cesetler arasında dolaştı. "Bunlar Kuzey Bey'in, yani Pars'ın oklarını çok andırıyor. Ama onun cesedini gözlerimle gördüm ve birkaç Türk arkadaşımız gömerken onlara yardım ettim. Bu çok garip... Giriş yerlerine bakılırsa, neredeyse atış şekillerinin bile aynı olduğunu seziyorum..."

Kara Bey zorlukla yutkundu. Abrek devam etti. "Bu... Bey'imin işareti. Ama o ölü... Onun gibi kim?.."

Kafasına yeni dank etmiş gibi hızla başını kaldırdı ve yüzü sapsarı kesildi. Sözlerini Alp tamamladı. "Bunu ancak Kuzey'in eğittiği ve işaretini bıraktığı biri yapabilir."

Kara Arslan daha fazla şey işitmek istemedi. Keskin bir ıslık çaldı ve atını çağırdı. Ama Abrek ona engel olmak için öne atıldı. Kara Bey öfkeyle onu itti. Genç adam yere tosladı ama tekrar ayaklandı. "Beni dinlemeniz gerek. Pişman olacak şeyler yapmamanız..."

Neden bahsediyordu bu adam? Kadını kendini tehlikeye atmış, belki de yaralanmıştı. Kara Bey bekleyemezdi!

"Kardelen'e dokunmayın Bey'im!" diye yakardı. Askerler onu engellemeye çalıştıkça hepsini iteledi. Alp ise Abrek'e yardım etti. Kara Bey bunu fark etmeyecek kadar öfkeliydi.

"Hanımımız suçsuz! O sadece sizi korumaya çalışmış."

Kara Bey bunun üzerine duraksadı. Adamların bileklerindeki ve omuzlarındaki oklar bunun açık beyanıydı. Öfkesine teslim olmamak için Kuzguni'nin sırtında bir sağa bir sola dolaşıyordu. Abrek dizlerinin üstüne, karlı zemine çöktü. "Ben köstebeğim." dedi, teslim olmuş gibi.

Kağan'ın kılıcı kınından çekildi. Abrek sözlerine devam ettiğinde ise o kılıç gırtlağına girmek üzereydi. "Padişahımızın emrine çalışan, eşkıyaların arasına karışan, isyancıların başı ve Padişahımızın ajanıyım."

Kara Bey afallamıştı. Tüm askerler oldukları yerde bir buz kitlesi gibi donup kalmıştı. Abrek sözlerine devam ederken yüzlerine bakmıyordu. "Ama sizin aranıza katılmam Padişah'ın emri değildi. Bunu ben istedim ve Padişahımız kabul etti."

"Bey'imiz, Kuzey'i öldürdüğü için mi?" diye öfkeyle üzerine yürüdü yeniden Kağan. Alp onu tutup iteledi. Tek başına baş edemeyince Murat yardımına koştu. Kara Bey atını Abrek'ın dizlerinin hemen önüne sürdü. Ona şimdi tepeden bakıyordu. "Soruya cevap ver asker!" dedi dişlerinin arasından. "Amacın benden intikam almak mıydı?"

Abrek, asker dediği zaman omuzlarını gevşetmiş ama sonraki soruyla kaskatı kesildi. "Be... Ben..." dedi titreyerek. Ya yerler çok soğuktu ya da Abrek konuşamayacak kadar pe-

uşandı. Ama Kara Kurt orada dikildi ve bu adamın ne planladığını çözmeye çalıştı. "Cevap vermeyecek misin?"

Abrek kafasını kaldırdığında daha kararlı ve daha gururluydu. "Onu size sundular..." dedi keskin bir öfkeyle. "Önünüze yem niyetine attılar. Ne Kuzey Bey'imin ne de sizin suçunuz değildi. Bu oyunu, iki güçlü düşmanlarını haklamak için yaptılar. O zamanlar bunu bilmiyordum. Öğrendiğimde ise sizin askeriniz olmak için elimden geleni yaptım."

"Tüm o yakalanmalar numara mıydı?" diye sordu Sinan kuşkuyla.

Abrek çenesi dik, bunu yanıtladı. "Hayır, köylüler benim bir eşkıya olduğumu sandı. Eğer Padişah için çalışıyorsan, böyle durumlardan kendin sıyrılmak zorundasın. Bir emir ya da yardım bekleyemezsin. Gizli görevdeki tüm askerler bunu yapar. Ben köylünün arasında, Padişah'ın istediği tüm bilgileri biriktirdim. Ve şans eseri, aylarca aranıza katılmaya çalışırken siz beni buldunuz. Şimdi buradayım."

Kara Arslan, onun doğru söylediğini anlamamak için aptal olmak gerek diye düşündü. Adam başından beri onlara yalan söylememişti. Sadece birtakım gerçekleri saklamıştı.

"Kardeşin..." diye sordu Murat tereddütle.

Abrek yine kaskatı kesildi. "O gerçekten de hainlerdendi." diye kestirip attı. Askerlerinin yumuşadığını sezen Kara Bey en çok merak ettiği soruyu sordu.

"Bana, Kuzey'in bir yalancı ve düzenbaz olduğu söylendi. Kardeşimi..."

Kara Bey yıllardır bu sözcüğü kullanamadığı için isim ağzından boğuk bir şekilde çıktı. "Mahinur'u kandırdığını, oyuna getirdiğini işittim. Onu kaçırdığını, sonra da eşkıyaların eline verdiğini..."

"Hayır!" diye şiddetle itiraz etti Abrek. "Onun neden öldüğünü sanıyorsunuz? Kalbine hançeri saplaması için yalvarmıştır size."

Kara Arslan'ın büyüyen gözlerine bakarak yüzünü acıyla buruşturdu. "Sizi kışkırttı değil mi? Ne söyledi? Kız kardeşinizi özellikle oraya getirttiğini mi? Onun canını yakmak istediğini mi?.."

Kafasını sefil bir halde iki yana salladı. Gözleri kanlanmıştı. "Bana ondan bahsetti." dedi tekrar Kara Bey'e bakarak. "Bana bir ay parçasına âşık olduğunu söyledi. Ona, Ay'a âşık olan bir adamın ona ulaşamayacağını söyledim. Ama o bana, 'İnanılacak gibi değil ama Ay'da gönlünü bana verdi' dedi. Başta bunun onun aptalca hayal dünyasından olduğunu sandım. Çünkü o hayalperest bir savaşçıydı. Düşmanları onun zekâsından ve ön görüsünden korkardı. Sonra... Zebur, Kuzey'i istedi." diye sözlerine devam etti.

"Onun gücünü ve aklını kıskandı. Himayesi altında kullanmak, onu ve diğer isyancıları yanına çekmek istedi. Kuzey, sadece eşkıyalarla değil, aynı zamanda Bakan görünümlü sahtekârlarla da savaştı. O zamanlar Padişahımızın bizden haberi yoktu. Siz bile bizim, onlardan farklı olmadığımızı düşünüyordunuz. Ama bizim tek istediğimiz, içinizdeki hainleri ortaya çıkarmaktı. Biz sizin dikenlerinizi ayıklarken ve halkımızı sizinle bütünleştirirken, eşkıyalar dikenlerini daha derine batırdı. Hainler ise sizi içten kanattı."

Soluk soluğa sözlerine devam ederken, Kara Bey yola çıkmak için keskin bir ıstırap duyuyordu. Ama şunları sordu onun sözünü keserek. "Bana, kardeşime o iğrençliği..." Sözü gırtlağında takıldı. Gözleri ve genzi yanıyordu. "Kimin yaptığını söyle!" diye sözlerine hırıldayarak devam etti. "Onun yanı başında Kuzey vardı. Bana baka baka ona dokundu! Onun, kendine ait olduğunu söyledi!"

Abrek ellerini ve kafasını şiddetle iki yana salladı. "Hayır, Bey'im hayır! Tüm bunlar Kuzey'in intiharıydı. O kız kardeşinize, Ay Parçasına, yani onun deyimiyle Dexağe'ye körkütük âşıktı. Aylarca ondan uzak durmuştu. Bunu biliyordu. Eşkıyaların rahat durmayacağını biliyordu. Kendi kız kardeşini onlardan korudu... Ama sevdiğini, Kara Kurt'un kardeşini koruyamadı..."

Kara Bey acıyla hırladı. Atını dörtnala sürmek için çevirdi. Abrek ise bağırarak devam edip onu durdurdu. "Herkesten gizledi Ay Parçasına olan aşkını. Son zamanlarda sefil bir hal aldı. Aramızdan bir hain bunu öğrenip Zebur'a iletene kadar gizlemeye devam etti. Onu asla görmedi. Aylarca, gecelerce hasretiyle göğe bakarak uyudu ama asla onu görmedi. Ta ki Zebur'un, Kara Arslan'ın kardeşini kaçıracağını işitene kadar. Zebur, bunu Kuzey'in de duymasını sağlamıştı tabi. Planı hazırdı. Kurt'u ve Pars'ı kapıştıracak, ikisi birbirini parçalarken tam bir Tilki gibi sinsice bekleyecekti. Planladığı oldu. Önce Kuzey'in gelişi, sevdiği kadını o halde görmesi..." Yutkundu.

"Eşkıyaların içinde köstebeklik yapan arkadaşlarım vardı. O günü anlatırken halen zehir kusarlar. Kuzey Bey'im, Mahinur Hatun'u korumak için kaç düzine adamla dövüşmesi gerektiğini, şeytan icadıyla baş edemediğini söyler durur. Onu sırtından vurduklarında, Mahinur Hatun'un yanına devrildiği anda siz gelmişsiniz Bey'im. Tam da planlanan gibiymiş her şey. Ve Kuzey, size hiç de yardımcı olmamış. Çocuğun söylediğine göre, sizi kışkırtıp, yalancı ve düzenbaz olduğunu söylemiş. Kız kardeşinize dokunduğunu, ona zarar verdiğini söylemiş. Ama yeminler olsun ki ona dokunmadı Bey'im. Hatta eşkıyalar ona elini sürmeye kalktığı her anda yaralı bir aslan gibi onlara saldırdı."

Kara Bey, atını evine sürmeden önce öfkeyle haykırdı. Askerleri leşlerin zehir yaymasını önlemek için onları açtıkları bir çukura gömecekti. Kara Bey, tüm bunları önemsiz buluyordu artık. Tek duası, Kardelen'i, kadınını, gül bahçesini sağ bulmaktı.

Eve varana kadar durmadı. Namazını kılıp sadece yaşayabileceği kadar su içti. Karın kışın ortasında o ve Kuzguni siyah bir leke gibiydi. Arkasında görünmez toynak izleri bırakıyordu. Kar öyle bir yağıyordu ki, atı ayağını kaldırdığı an yerine taze kar doluyordu.

Kara Bey'in göğsü sıkışıyordu. Bir kurt gibi göğe doğru ulumak, eşini çağırmak istiyordu. Bu mümkün olsaydı, ulurdu da. Şimdiki gibi acıyla değil, şevkle ulurdu. "Ya Allah!" diye her bağırıp yola düştüğünde kendine onun eve döndüğünü tembihliyordu. Kardelen, Kara Kurt'tan korkardı. Onu bırakmaya cesaret edemezdi.

Peki ya korkmak, onu tutmaya yeter miydi? Sevseydi de gitmezdi... Kara Arslan acıyla sızlandı. Onu kaybetmekten ölesiye korkuyordu. Varsın yaralanmasın, kendinden kaçmasına bile razıydı.

O siyah karaltıyı ve küçük elleri anımsadı. Onun yine bir delikanlı olduğunu sanmıştı. Kar, kadınını görmesine ve tanımasına izin vermemişti. Kardelen, karın ortasında ölüm meleği gibiydi. Daha sonra onu bulduğunda, o güzel ellerinden öpecekti. Her bir parmağına bir buse... Çünkü o eller, Kara Bey'in aptallığını bile affetmiş ve onu korumuştu.

Kara Bey, Kardelen'in yerinde olsaydı, ağabeyini sorgusuzca öldüren bu adamı affetmez, kellesini eline verirdi. Boğazına dayanan bıçağı anımsadı genç adam. O bıçak darbesini nasıl da hak etmişti. En başından beri kadınını her fırsatta ihanetle ve aldatmacayla suçlamıştı.

Asıl ihanet eden kendisiydi! Onun ağabeyini öldürmüşken, yine onu istiyordu.

O günü hatırladı genç adam. Pars'ın onu kışkırtışını, kalbine ucu batan hançerini daha da ittirişini... Onun tez vakitte ölmek isteyen bir köstebek olduğunu sanmıştı Kara Bey. Eziyet görmemek için hançeri daha derine ittiğini sanmıştı... Ama Kuzey, Mahinur'un kahrına dayanamamıştı.

Kendinden nefret ediyordu artık Kara Bey. Peşin hükümlerinden, intikam yeminlerinden, anlayışsızlığından... Kardelen hayatına girene kadar kadınları tanımazdı bile. Kız kardeşine bir gün olsun halini sormamıştı. Onu altından bir kafese kapatıp, mutlu ve güvende olmasını beklemişti.

Acıyla hırlayan Kara Bey, gökyüzüne doğru haykırdı. "Allah'ım, al canımı!"

Kız kardeşi nasıl bir acı çekmişti? Belki mezarında, ağabeyine hesap soracağı günü bekliyordu. Kendisinin Kardelen'e tutulduğu gibi mi tutulmuştu o da Çerkes Beyi'ne? Bu çok acıydı. Kardelen'i kaybettiğini düşünmek çok acıydı!

Eve vardığında belki günler, belki de saatler geçmişti. Kara Bey sadece dörtnala koştuğu ve kendiyle hesaplaştığı zamanları hatırlıyordu. Af dilenirken yaprakların üzerinde secde edişi ise her vakit sürmüştü.

Koca kapıyı adeta kırarak açtı. Komşular, hatta bu şehir zerre umurunda değildi. Bağırdı. "Kardelen!"

Onun camdan sarkmasını ve ona "Barbar!" diye bağırmasını bekledi. "Katil!" dese de olurdu. Yüzüne vurabilirdi. Ona bağırabilir, yatağından kovabilirdi. Hatta ondan nefret bile edebilirdi. Yeter ki onu sağ ve karşısında görsün...

Ayakları karlı zemini döverken bağırmaya devam etti. Astenbul, yıllar sonra ilk kez bu denli sert bir kış görüyordu. Belki de Kardelen terk etmişti Astenbul'u. Yoksa neden böyle buz kessindi?

Kara Bey tekrar bağırdı. Saat sabah namazına yakındı. Herkesin uyuduğunu biliyordu. Belki de Kardelen çoktan gelmiş ve yatağına kıvrılmıştı. Belki de henüz varmamıştı...

Kara Bey açılan kapıyı duvara ittirdi ve korku dolu gözlerle ona bakan Ahu'nun yanından geçti. Tüm evi taradı. Kapılar gürültüyle duvarları dövdü. Ayakları merdivenleri her inip çıkışında deprem etkisi yarattı. "Nerede o?" diye bağırdı evdeki herhangi birine. Tüm hizmetliler, Kara Bey seferden her döndüğünde olduğu gibi sıra sıra dizilmiş, korkuyla ona bakıyordu.

"Nerede!" diye kükredi onları yerinden sıçratarak.

Hanımteyze, "Be... Bey'im..." diye öne çıktı tedirginlikle. Biliyordu ki Kara Arslan öfkelense bile ona tepkisini gösteremezdi. "Bir sabah uyandığımızda gitmişti. Akkız'ı da almış, askerleri bayıltarak kaçmış."

Kara Bey öfkeyle kapıyı tekmeledi. Kapı bir süre tangırdadı. Kalp atışlarının yankısı gibiydi. Onlara daha fazla soru sormadı. Cevabı kendisi biliyordu.

Gelecekti. Kardelen buraya gelirdi. Onun gidecek başka kimsesi yoktu. Bekleyecekti Kara Bey. Kendi gibi güçlü değildi kadını. Günler sürerdi dönüşü. Kuzguni'nin titreyişi bile Kara Bey'e ne kadar hızlı döndüğünü hatırlatıyordu. Dönecekti karısı. Sadece Akkız, Kuzguni'den daha yavaştı. Kardelen kış vakti üşür ve acıkırdı... Ama bir şey olmazdı ona. Güçlüydü Kızılı. Kara Bey'e tahammül edecek, ona kafa tutacak, onunla yüzleşecek kadar güçlüydü. Bir avuç geri kafalı insanı arkasında bırakıp, tam bir Bey kızı gibi büyüyecek kadar güçlüydü. Elleri ok tutacak, kafası İslam'ı benimseyecek, yüreği nefret dolu bu adamı taşıyacak kadar güçlüydü.

Taşırdı değil mi?

Kara Bey'in bir Çerkes kızına âşık olduğu gibi, o da kendisine âşık olurdu...

Âşıktı ona. Körkütük. Baştan aşağı. En başından beri, o su rengi gözlerini gördüğü andan beri âşıktı ona. Genç kız o merhamet dolu kalbiyle iliklerine işlemiş, orada filizlenmiş, kendi saltanatını ilan etmişti.

Kara Bey ölüm bekleyişine başladı. Kardelen gelecekti. Gelmezse eğer, Kara Kurt bu cihanı yerle bir edecekti.

* * *

Bir koca hafta geçti. Kara Bey dur durak bilmeden tüm İstanbul'u aradı. Onun kendini terk ettiğine inanarak tüm toprakları, güneye gidiş güzergâhını dahi kapattırdı. Olur da bir yerde konaklarsa diye, yığınlarca adama haber uçurdu.

Yoktu! Sanki beyaz kar yutmuştu Kardelen'i.

Çaresizlik o anda başına çöreklendi. Ölmüş olamazdı değil mi? Ölseydi, onun o güzel ama cansız gözlerini gören herkes, Kara Kurt'un kadını olduğunu anımsardı. Ölümmüş! Bunu düşünmedi bile Kara Bey. O gözler solamazdı. Diri ve parlak bakardı genç adama. O saçlar ise boynuna dolanır, onu da kendiyle beraber götürürdü eceline.

İkinci haftada Kara Bey adeta yaşamıyordu.

Hüseyin Paşa bile onu hayata döndüremiyordu. Divane gibi dolanıyordu tüm devleti. Bazı günler atının tepesinde uyukluyordu. Kuzguni artık rahat olmayacak kadar zayıflamıştı. Kara Bey ise bir döşekte gözlerini yumamayacak kadar huzursuz...

Olmuştu işte. O çok dilendiği intikam yerini bulmuştu. Öldürmüştü kadınını. Onu koruyan, onu sarmalayan, kanlı ellerini yumuşacık dudaklarıyla öpen karısını öldürmüştü.

Biri, bir Allah'ın kulu da Kara Arslan'ı öldüremez miydi? Bunun için Kağan'a çattığını anımsıyordu. Belki birkaç gece önce... Kağan onu sadece itelemiş, bir Bey olarak görevine dönmesi için söylenmişti. Hayal kırıklığı Kara Bey'in tüm kemiklerini ağrıtıyordu.

Konakladığı yerler ise etini derisinden sökecek anılar taşıyordu.

Oradaydı işte Kardelen. Bir sıcak su gölünün içinde, Kızıl saçlarıyla hurileri özendiriyordu kendine. Ve işte oradaydı Kardelen... Bir döşeğin üzerinde kıvrılmış, güzel burnunu Kara Bey'in kirli göğsüne dayamıştı. Onunla iddialaşıyordu. Sonra ona hayal kırıklığıyla ve acıyla bakıyordu.

Ah, oradaydı Kardelen. Elinde incecik kılıcıyla, koskoca Kara Kurt'a meydan okuyordu. Aptal Kurt, onun güzelliğiyle büyülenmek için peçesini düşürüyordu.

Ve oradaydı Kardelen. Köyüne en yakın yerde. Bir ağacın gölgesine oturan koca Kurt'a ihtiyatla bakıyor, titriyordu. "Yaz günü üşünür mü?" diyordu kibirli Kurt. Budala Kurt. Vicdansız, kör Kurt! Onun narin bir melek olduğunu bilmiyordu. Ama aptallığı bir işe yarıyordu. Kızıl huri süzülürken peçeli yüzüyle kendine doğru, onun özürlü olduğunu düşünürken bile gözlerine vuruluyordu Kara Kurt. Su rengi gözler delip geçiyordu Kurt'un kırılmaz kalbini. Sonra kollarının arasına dolanıyordu incecik beden...

Ve işte oradaydı Kardelen...

Elinde bir ok, üzerinde lekeli bir elbiseyle, zayıf ama hünerli bir delikanlıyı anımsatıyordu. Kocası olacak olan Kurt, onu pençesine alacak olan Kurt, onu öldürecek olan Kurt!.. Başını okşuyordu. "Aferin delikanlı." diyordu.

Aptal Kurt!

O gözleri görmüyor muydu?

Kara Bey, derenin yanında iki büklüm oldu. Çadırına gitmek istemiyordu. Orada peçeli bir Kardelen yoktu. Kağan bunu henüz bildirmiş ve bir ağacın üstüne tünemişti. Kardelen'in olmadığı o yer, Kara Bey için bir hiçlikti.

Ne bomboş hanına dönebiliyor ne de Çerkeslerin arasına karışabiliyordu. Tıpkı karısının bir zamanlar olduğu gibi arada derede kalmıştı. Ölüm ve yaşam arasında...

15. Bölüm

Mağaranın soğuk duvarları yokluyordu genç kızı. Kemikleri etlerinden çekiliyor, dişleri ağzından dökülecekmiş gibi tangırdıyor, atının kişnemeleri kendi sessiz feryatlarına karışıyordu.

Akkız, Kardelen'in yüzünü diliyle temizliyor ve ısıtıyordu. Burnundan çıkan sıcak buharlar, genç kıza bir parça ısı sağlıyordu.

Ama Akkız da üşüyordu, Akkız da donuyordu.

Kardelen, ilk kez kocasının onu inatçı bir keçiye benzetirken ne hissettiğini anlıyordu.

Kolunu son kez kaldırdı ya da kaldırmayı denedi. Akkız hafifçe havalanmış eline kar beyazı burnunu değdirdi ve sevgiyle sürtündü. Atının gözlerinden akan yaş, Kardelen'in ellerine yakıcı bir his verdi. Atların neden ağladığını bilirdi. Onlar sadık hayvanlardı. Kardelen burada ölüp gitse de Akkız onu bırakmayacak ve onunla can verecekti.

Kardelen sırf bu sebepten onu kovdu. "Git!"

Eliyle burnunu ittirdi. Akkız yeniden eline yanaşınca bağırarak ağlamak istedi. Ama takatsiz elleriyle onun kar beyazı burnunu yeninden ittirdi. Bacakları donmuş olmalıydı çünkü ayaklanamıyor, hatta sol elini havaya kaldıramıyordu.

"Git!.. Beni yalnız bırak, git!"

Akkız feryat eder gibi kişneyerek onun yakınına daha da sokuldu. Kardelen ağlayarak yakındı. Onu nasıl ikna edebileceğini kestiremiyordu. Dışarıda kar, pamuğu andırırcasına lapa lapa yağıyor, hiç bitmeyecekmiş gibi toprağın yüzünü bir çarşaf misali örtüyordu.

Hava karardığı için artık beyaz bir katmanı değil, gümüşi bir kilimi andırıyordu. Ayın yokluğu çokça hissedilir olmuştu. Karanlık, beyaz atını ve kendini yutmuştu.

Dağdan inen kurtların ulumaları genç kızın irkilmesine sebep olduğunda, onlar için bir çerez olabileceğini düşündü. Ve Akkız'ı yem olmaktan kurtarmak için son gücüyle ittirdi.

"Git! Kuzguni'ye git! İstemiyorum seni. Anlamıyor musun?"

Kardelen'in ses telleri mi donuyordu? Çünkü artık sesi bir kedininki kadar uysal çıkıyordu. Tuhaf bir sıcaklık çöreklendi genç kızın içine. Tıpkı atalarının göç sırasında, karlar altında kaldığında neler yaşadıklarını anlattığı gibi, ölüm ısısıydı bu. Kimileri ölmemek için kalın urganlarla kendilerini ve bineklerini dövmüştü. Kimileri dip dibe sokularak, sıcaklıklarıyla birbirlerini ölümden korumuştu... Kimileri ise şimdi Kardelen'in yaşadığı ısınma halini yaşamıştı. Bu ölümden önceki rahatlıktı.

"Git Akkız..." dedi genç kız uyku mahmuru sesiyle. Yüzünde sakin bir gülümseme yer etti. Gözlerinin önüne kocasının cennet çukurları geldi. "Kara Kurt'uma iyi bak."

Kurtların ulumaları yakınlaşırken, Akkız'ın toynak sesleri duyuldu. Gidiyordu... Herkes gibi o da gidiyordu. Eşine, yuvasına dönüyordu. Yaşayacaktı. Kardelen'in kara kaderi ona bulaşmayacaktı.

Ölüyordu Kardelen. Adının kaderini yaşıyordu. Güneşin uğrayamayacağı bir mağarada, güneşin ta kendisine olan aşkıyla ölüyordu.

Ama gülümsüyordu Kardelen.

Âşık olmuştu. Allah'ı bulmuştu. Ağabeyinin katilini öldürmüş, kocasını korumuştu.

Huzurla uyuyabilirdi genç kız.

Ulumalar oldukça yakınlaştığında ve bir ıslık duyulduğunda, Kardelen dünyaya gözlerini kapattı.

* * *

"Bir Kurt'tan daha beteri varsa, o da dişisini kaybetmiş bir Kurt'tur."

Bu sözler yankılanıyordu haftalardır Şehr-i Astenbul'da... İnsanlar korkuyla ve temkinle, çıkacak herhangi bir çatışmanın sesini işitmek için bekliyordu. Efsaneler yerini bulur gibiydi.

Uyumuyordu bu Kara Kurt denen yaratık. Yemiyor, içmiyor ve konuşmuyordu. Kanla alıyordu abdestini ve rükû dışında onu dizlerinin üstünde kimse görmüyordu.

Yaşayan bir ölüydü artık Kara Bey. Nefes alan bir ölüm habercisiydi. Bu sefer peşin hüküm yoktu. Hak edeni, hak ettiği gibi yargılıyordu.

Murat yıldızlı göğe bakarken, elinden bir şey gelmediği için Hak'tan yardım dileniyordu. Kucağındaki sıcaklığa baktı genç adam. Onu kaybetmek, Sırık Murat'ı da bir yaratığa çevirmez miydi?

"Perişan halde..." dedi Murat, karısının büyümüş karnını kucaklarken. Burnunu saçlarına dayadı ve sözlerine devam etti. "Eskisinden bile beter. Önceleri, hissiz ve nefret dolu bir adamdı. Ama kime, neye nefret duyduğunu bilirdik. Şimdi ise..." Gözlerini şömineye dikti. "Herkesten, her şeyden nefret ediyor sanki. Asıl şimdi adının anılını

taşıyor. Bir Kurt gibi mağaralarda yaşıyor. Gözü dönmüş bir varlık gibi bulduğu her eşkıyanın kellesini alıyor. Evine uğramak bir yana, Astenbul'un kıyısından bile geçmiyor. Kağan'ı kışkırtması ise cabası."

Selma Hatun kocasının kirli sakallı yüzünü bir eliyle avuçlayıp, onu kendine bakmaya zorlarken, "Yaşadıkları çok güç..." diyebildi. Hamileliğin verdiği duygu yoğunluğu ve yeni arkadaşının kaybolması onu mahmurlaştırmıştı. "Ölüm haberini alsa, belki kabullenir ama bu şekilde ârafta yaşıyor... Kara Arslan Bey gibi bir adamın pişmanlığı, ancak bu kadar ürkütücü olabilir."

Murat onun avcunun içini öperken, bir elini de kıymetli bebeklerini barındıran karnına dayadı. "Onu anlıyorum..." Sesi çatallıydı. "Onu galiba en iyi ben anlarım. Düşüncesi bile korkunç." Karısını göğsüne dayadı ve acıyla iç çekti "Ama o artık durdurulamaz Cananım. Hanım'ımızın iyi veya kötü haberi gelene kadar da onu kimseler durduramaz."

Selma derin bir soluk çekti. "Ahu da iyi değil..." diye mırıldandı acıyla. "Bir parça kaldı gariban. Sanki bir kez yetim kalmamış gibi, şimdi yine yetim ve öksüz kaldı. Kürt Beyliği de kapısında. Ama onun evliliği düşünecek hali kalmadı. Yemek aş yemiyor, zaten sessiz olan ellerinden tek bir sözcük çıkmıyor."

Murat düşünceli bir halde çenesini kaşıdı. Eğer Kara Arslan, Ahu'yu bile düşünemeyecek kadar aklını yitirdiyse, ona Murat abilik yapmalıydı.

* * *

"Ne demek yemedi?"

Alp kıpkırmızı kesilen rengiyle, genç hizmetliye adeta bağırmıştı. Aslında bu kız iyi eğitim almış bir yetimdi. Onu

işe hanımteyze almıştı. Hanım'ı ve Bey'i olmayan bu eve ek hizmetli alınmasının tek sebebi ise, asıl hizmetlilerin bitik halde olmasıydı.

Alp de en az onlar kadar yorgun ve bitik hissediyordu. Bir kanlı savaş istiyordu ya da güçlü bir düşmanla cenk. Şöyle hırpalanmak ve hırpalamak istiyordu birilerini. Bu sıkıntı ve çaresizlik onu terk edene kadar, bu durumdan her kim sorumluysa kökünü kurutmak istiyordu.

Ama şu an da tüm bunlardan daha önemli bir sorun vardı. Ahu Hatun, ağzına bir lokma almıyordu! Alp onun haftalardır bu haline tahammül ediyordu. Sinan'ın bile kabarık iştahı sönmüş, bir oturuşta iki tavuk yerine bir tavuk yer olmuştu.

Genç adam ona halen çaresizce bakan genç kıza bir el hareketiyle çekilmesini işaret etti ve ayaklandı. Normalde bu denli öfkeli bir hale bürünmezdi. Ama Ahu, onun sabır sınırlarını zorluyordu!

Bir insan, nasıl haftalarca sudan başka bir şeyi ağzına sürmeden yaşayabilirdi? Amacı ölmek miydi? Eğer öyleyse, Alp şimdi bu işi kolaylaştıracaktı.

Mutfağın ağır kapısı kapalı olsa da umursamadı. Normalde kapının tokmağını vurmadan içeri girmeyen genç adam, bu sefer hızla içeri daldı.

Ahu bir köşeye sinmiş, sanki kapı gürültüyle duvara çarpmamış gibi oturuyordu. Sanki Alp'in değil de Ahu'nun kulakları duymuyordu! Tezgâhın üzerindeki çorba tasını alıp, ellerinin yanmasını umursamadan genç kızın hemen yanına, pencere pervazına indirdi. Birkaç damla sıcak çorba eline damlasa da hissetmedi.

"Ye!" diye bağırdı. Ne denli yüksek sesle bağırdığının bir tabi farkında değildi. Ama Ahu sıçradığına göre, ses

tonu etkili olmalıydı. Tekrarladı ona korkuyla bakan kıza karşı: "Ye!"

Genç kız ona kirpiklerini kırpıştırarak, sönük yeşil gözleriyle bakmaya devam edince Alp ellerini iki yanında yumruk yapmak zorunda kaldı. Dişlerinin arasından hırladı. "Andım olsun ki Ahu Hatun, eğer yemezsen..."

Kendini dizginleyerek sustu. Genç kızın gözlerindeki sıcak damlalar, Alp'in kalbine keskin uçlu bir mızrak gibi saplandı.

Ahu takatsiz ellerini kaldırdı. "Aç değilim."

Alp sakinleşmek için ellerini saçlarından geçirdi. Birkaç dakika genç kıza arkasını döndü. Onun ağlayan yüzüne bakarken mantıklı düşünemiyordu. Sakinleşip geri döndüğünde artık o da işaret dilinde konuşmaya başladı.

"Yemen gerek. Bu yaptığının kimseye faydası yok!"

Ahu ona uzun uzun baktı. Alp rahatsızlıkla kıpırdandı. Ahu asla ona bu kadar uzun bakmazdı. Sonra genç kız yutkundu ve şu Alp'i kahreden sözleri işaret etti. "Burada bir işe yaramaz hale geldim. Her yerde Hanım'ımın izleri var. Ellerim tutmaz, gözlerim işlemez oldu."

Alp gelecek olan kıyamete kendini hazırlayamadı. Sırf bu yüzden, duyduğu sözlerin ardından yumruğuyla koca tabak terasını aşağı indirdi.

"Kürt Bey'inin oğlu Raber Bey ile evlenmeye karar verdim. Kara Arslan Bey'im burada olmadığı için, sizin izninizi istiyorum."

Alp ellerinin sızısına aldırmadan, koca terası defalarca yumrukladı. Ayağını sandalyeye geçirdi. Kendi kendine hırlayarak söyleniyordu. Ahu ona bir şey diyor muydu, korkuyor ya da ağlıyor muydu, işitmiyordu. O işitemezdi zaten!

Arkasına bakmadan kapıdan çıktı. Talim alanına kadar dizginleri elinde bırakmadı. "Evlenmekmiş!" diye hırladı rüzgâra karşı. "Hele bir ellerini sürsün!.."

Ne yapacaktı Alp? Ne yapabilirdi? İşitmeyen kulaklarıyla ve kılıçsız yaşayamayan elleriyle ne yapmayı düşünüyordu?

Ona âşıktı genç adam. Ona henüz genç bir kıza dönüşmüşken vurulmuştu. Bunu kendine, mertliğine yediremese de bu böyleydi. Utanmıştı ilkin hislerinden. Susturmaya, dizginlemeye çalışmıştı. Başaramamıştı. Her sefer dönüşü onu görmek için bin bir bahane aramıştı. Çıkan talipleri korkutmuş ya da Kara Bey'in kulağına kar suyu kaçırarak uzaklaştırmıştı. Korkağın tekiydi!

Ama neyine güvenecekti? Ne bir annesi ne de bir babası vardı. Soyunun bile nereden geldiğini bilmiyordu genç adam. İşitme duyusunu çocukken kaybettiğini bilmesi dışında, kimsesiz bir sokak kedisinden farksızdı. Kara Arslan onu eğitene ve himayesi altına alana kadar da öyle devam etmişti. Sonra bir babası olduğunu öğrenmişti... O baba ki... Alp dişlerini sıkarak bu delilik anından kurtulmaya çalıştı.

Ahu, güzelliklerle dolu bir dilberdi. Narin elleri, zümrüt yeşili gözleriyle en değerli yerleri hak ediyordu. Sefer yolları gözlemek yerine, refah içinde yaşamalı, hizmet etmek yerine ona hizmet edilmeliydi.

Çaresizlik içinde Bey'ine ihtiyaç duydu genç adam. Onun aklına ihtiyaç duydu. Yağmurun altında tüm bedeni sırılsıklam olana kadar kılıçlarını pekiştirdi de kalbiyle beynini bir türlü pekiştiremedi.

* * *

Sinan, "Bu kaçıncı?" diye sordu kaygıyla Kağan'a. Kağan onu yanıltmayarak sadece omuz silkti. O saymazdı. Sadece

Bey'ine ayak uydururdu. Kanlı yüzünü sildi. "Sıra dağlar bizi bekler." dedi kısık ve hırçın bir sesle.

Sinan kafasını iki yana sallayıp acıyla gülümsedi. Karısını özlemişti. O ilk geceden beri dokunamadığı karısını deli gibi özlemişti! İlk iki hafta Kardelen Hatun'un kayboluşu, kadınının vedasız terk edildiğini düşündüğü için var olan uzun kırgınlığı, Kara Arslan'ın bitmek tükenmek bilmez seferleri...

Sinan, Bey'ine bir bakış attı. Artık ondan yana ürkütücü bir kas yığını vardı. Sadece tek adı işitince gözlerinde kıvılcımlar beliren bir ölüm makinesi... Tüm dağlar, tüm mağaralar deşilmişti. Aynı zamanda mağaralardan çıkan tüm o eşkıyaların kalpleri de deşilmişti. Kara Kurt, doymak bilmez bir hale gelmişti. Kadınının ölümü -Kara Bey bu kelimeyi yasaklamıştı- onu değiştirmişti. Onu hiçliğe, tek bir amaç uğruna koştuğu bir hiçliğe sürüklemişti.

Sinan, Elfida'nın kehribar rengi gözlerinin özlemiyle iç çekti. Tıpkı Kağan gibi eline bir sopa aldı ve onu yontmaya başladı. Kağan gibi ona şekil vermeyi beceremese de sinirlerini yatıştırıyordu.

Kardelen Hatun'un kayboluşunun ardından evine uğrayışını anımsadı Sinan. Tabi bu, günler sonra gerçekleşmişti. Eve döndüğünde kadınını yatağında yatarken bulmak istemişti. Sıcacık koynuna sokulmak istemişti. Ama yatağı ve ev buz gibi bir ıssızlıktaydı. Sinan endişeyle öyle bir fırlamıştı ki dışarı, o hızla Kürt Beyliğine varabilirdi...

Ama kadını, Elfida'sı çok uzağa gitmemişti.

Hanımninesinin evinde, kızgın sıcaklıkta bir sobanın yanı başında uyuyordu. Sinan sadece ninesinin durumuna bakacak ve yola koyulacaktı oysaki... Onu terk ettiğine emin olmuştu oysaki...

Ama karısı onu terk etmemişti. Bir sedirde uzanıyor, uzun ve siyah kirpikleri solgunlaşan yanağını okşuyordu. Genç adam onu sobanın kızgın sıcağından koruyarak önünde diz çökmüştü. Ellerine söz geçirememiş olmalı ki, yanaklarını okşar olmuşlardı. Zarif burnunu, sivri çenesini, çökük yanaklarını ve kabuk bağlamış dudaklarını...

Genç karısı sıçrayarak uyanmıştı. Önce ona uzun uzun bakmış, gerçekliğini teyit etmek için dokunmuştu. "Sensin..." demişti o çatallı sesiyle. Özlem kokuyordu ses tonu... Ama gözleri... Aklı başına geldiği vakit ona bakışı... İşte o zaman kızılca kıyamet kopmuştu. Genç adamın göğsünü yumruklamış, kovmuş, bağırmış, ondan nefret ettiğini söylemişti.

Sinan zorla da olsa ona sarılmaya devam etmişti. Vedalaşmak için onu öpmek istemişti. Çünkü yine gidecekti. Bunu duyan Elfida, ona "Geri dönme!" diye bağırmıştı. "Ben hanımnineyle mutluyum. Sana ihtiyacım yok!" Ve ağlamıştı. Taze bir gelinin terk edilişi gibi... Bir Kürt kızının hırçın öfkesi gibi... Burnu yukarda, omuzları dik, gözleri yaşlı... "Defol!" demişti ona.

O günden beri Sinan yollardaydı. İki koca aydır yollardaydı! Elfida, hanımninesine emanetti. Genç adam ondan mektup dilenir olmuştu. Ondan tatlı söz dilenir olmuştu. Sadece iyileştirdiği insanları, yaralarını kapattığı hayvanları, yeni ürettiği ilaçları anlatıyordu. Komşu teyzenin ölümcül hastalığından bahsediyordu. Tarlada çıkan en sevdiği bitkiden dem vuruyordu. Hanımninesiyle köye gideceğini bile söylüyordu!

"Seni özledim." demiyordu. "Saçlarım uzadı... Kilo verdim... Evimize iyi bakıyorum..." ya da "Ellerim tutmaz oldu... Gözlerim senden öteyi görmez oldu..." diyemi-

yordu. Sinan için için her mektupta bunu arıyordu. Kendi içinde kopan kıyametin yankılarını ondan istiyordu. Ufacık bilgileri bile yudumluyordu.

"Yeni bir kaftan için çarşıya indik." dediğinde onun zayıfladığını ve yeni bir kaftana ihtiyaç duyduğunu anlıyordu mesela.

Başını ellerinin arasında sıkıştırdı. "Ferhat'ı bilir misin Sinan'ım?" dedi Abrek, günlerdir pekiştirdikleri dostluklarını yansıtırcasına. "Bazen insan görünen kayaları deler, sular akıtır da görünmez duvarlara çarpar."

Sinan çaresizce başıyla onayladı. Bir karanlık gece daha onları beklerken, Bey'lerinin haykırışı duyuldu.

Bir köpek daha kellesinden olmuştu.

* * *

Haftalar birbirini kovalarken, Kara Arslan hırs soluyordu. Nefret, öfke ve en çok da hasret...

Kara kış neredeydi hani? Kardelen'i elinden alan o dondurucu soğuk neredeydi?

Güneş şimdi ellerinin arasında kıvranan bu şerefsizin yüzüne mi doğuyordu? Karısı soğuktan donmuşken, karısını beyaz kar yutmuşken... "Hayır!" diye düşündü genç adam. Kardelen'in yanına ölüm yaklaşmamıştı. Yaklaşsa Kara Arslan hissetmez miydi? O kopası burnu, sinsi Kurt hisleri bunu duyumsamaz mıydı? Yaşıyordu Kardelen. Ona yaraşır bir ovada belki... Belki Kara Arslan'ın bir daha uğramayacağı huzurlu bir mahzende...

Acıyla hırlayan adamın kemikleri ellerinin arasında çatırdadı. Adam yalvararak, "Birini görmüşler..." dedi. Öyle bir söyleyişti ki, kurtuluş nidasını andırıyordu. Kurtuluş

mu? Kara Arslan bu adamın artık ayaklı ölü olduğunu ona söylemeliydi. Çünkü o laf ağzından çıktıysa, daha fazlası için kellesinden olacaktı. Boynunu daha sıkı tuttuğunda, dişlerinden tükürük saçarak açıklamaya devam etti adam. "Bir şifacı... Bi... Bir... Bitki avcısı..."

Kelimeleri Kara Arslan'ın gözlerinin ateşiyle kesildi. Yutkundu ve ölümünü dileyen bir mahkûm gibi bekledi. Aslında hiç de o kadar masum ve çaresiz bir adam değildi. Vatan hainiydi. Kaçakçıydı. Rus ajanıydı... Adamın ölmek için bir dolu meziyeti vardı.

Mahkûm ellerinin altında titrerken, Kara Arslan daha da kuvvetle sıktı. "Söyle!" diye bağırdı. "Bahsettiğin o şifacı kim?"

Adam son nefesini verirken ağzı balık gibi açılıp kapanıyordu. Yine Sinan, baş belası Sinan, onun ellerine vurdu! Adamı ölümden kurtardı. "Bey'im, ona müsaade etmezseniz nasıl söylesin?"

Kara Arslan hep yaptığı gibi sabırsızca Sinan'ı iteledi. Cevap bu kadar yakınındayken, onun gevezeliğine tahammül edemezdi. Yeniden avına döndü. Adam bir sürüngen gibi gerisin geri sürünüyordu. Kara Kurt gölgesiyle onu ürküttü. Sonra kuvvetli pençeleri tehditle havalandı. Adam bir çırpıda, can kaygısıyla şakıdı.

"Kör Şifacı! Adı bu... Yanardağın kıyısında yaşar. Ot toplamak için iner sadece kıyılara. Ama şu sıralar yalnız olmadığını işittik."

"Nerede bu şifacı?" diye sordu tehditkâr bir sesle Kara Arslan. Yaşamın ışıltılı varlığı, kalbinde bir filiz yeşertti. Bu filiz, ya kuruyup gidecek ve Kara Kurt'u dönülmez bir gecenin ufkunda kaybedecekti ya da kızıl ateşin sıcağıyla yeniden yaşama döndürecekti.

Gözlerini yumdu genç adam. Çillerini bile özlediği kadını anımsarken, ellerinde yine bir adamın son nefesini verişini hissetti.

* * *

Yaşlı kadın üzerine eğildiği donuk varlığı gözleriyle tarttı. Eğer yanında o beyaz cenneti taşıyor olmasaydı, kadının kör gözleri onu duyumsamazdı. Bu kızda ne vardı da tüm kurtlar bir anda şaha kalkmıştı? Onları dizginlemek hiç bu kadar güç olmamıştı.

Bulanık gören tek gözü ve hassas elleriyle onu inceledi. Bir kız olduğu aşikârdı. Elleri henüz körpeydi. Soğuktan donan bacakları ise dinçti. Ciğerleri, bunca saat soğuğa dayanacak kadar tazeydi. Güçlü bir kızdı. Bir erkek çocuğu kadar güçlüydü. Ama bu güç bile onu hayatta tutmaya yetmeyecek gibiydi.

Yaşlı kadın onu kızağıyla kurtları ve tuhaftır ki o koca atın yardımıyla taşıdı. Sadık at, sahibinin yanından bir saniye ayrılmıyor, burnuyla yokluyor, soluklarıyla onun buz kesmiş bedenini ısıtıyordu.

Yaşlı kadın dinen karın ardından gökyüzüne baktı. Ay, bir inci tanesi gibi gökte sallanıyordu. Kurtlarının neden bu denli huzursuz olduğu anlaşılıyordu.

"Kurt'um..." dediğini işitti kadın, zayıf ve cılız bir sesin. "Kara Kurt'uma iyi bak Akkız..."

Yaşlı kadın homurdandı. Kırbacını havaya doğru şaklattı. Evine bir cenazeyle dönmek istemiyordu.

16. Bölüm

Bir sıcaklıktı. Hayır, bir soğukluk... Teni önce yanıyor, sonra yeniden donuyordu. Sonsuz bir üşümenin ardında gibiydi genç kız.

Gözlerini kırpıştırarak açtı. Cennet'e düşmeyi umdu. Allah, tövbe edenleri affederdi. Kardelen, ölmeden önce şahadet bile getirmişti. Zorlukla gören gözleri odaklanana kadar beyaz bir şerit gördü. Bu beyaz şeridin, Selim'in bahsettiği köprü olup olmadığını merak etti.

Sonra bir ses işitti... Bir köpek uluması mı?.. Hayır, bir at kişnemesi?.. Ah, bir tavuk cıyaklaması?..

Kardelen gözlerini ovalamak için bir elini kaldırmaya çalıştı. Acıyla inlediğinde ise bundan vazgeçti. Bir ses, "Soğuhtan donmah, ateşte yanmahtan beteridir." diye onu azarladı.

Tuhaf bir şiveye sahip, oldukça olgun bir sesti. "Azrail misin sen?" diye sordu Kardelen gayet ciddiyetle. Azrail ona belli ki bir yaşlı kadın suretiyle gelmişti.

"Canını almadım gızım, canına can gattım." dedi kadın. Genç kız anlamsızca gözlerini odada gezdirerek sesin geldiği yönü aradı. Onu bulduğunda ise bir süre nefessiz kaldı.

Beli bükük, elinde tahtadan bir baston olan kadının gözleri beyazdı. Beyaz! Hafif eğimli burnu ve çenesinin altındaki kocaman beniyle, yaklaşık yüz yaşında olmalıydı.

"Be... Ben..." Kardelen titreyen sesine engel olamadı. Kadın bir çeşit kâğıda sürdüğü maddeyi koluna yaklaştırıyordu.

"Korkma..." dedi kadın, kibardan oldukça uzak, emredici bir tonla. Kardelen'in korkusunu zerre umursamadan kolunu çekiştirdi ve elindeki tuhaf renkli maddeyi koluna bağladı.

Ayakları, elleri sargı içindeydi. Bulunduğu oda oldukça soğuk ve rutubetliydi. Yattığı zemin her ne ise oldukça sertti.

"Ü... Üşüyorum..." dedi genç kız, dişlerinin takırdamasına engel olamayarak.

"Az daha üşümelisin." dedi kadın oldukça net bir hitapla. Kardelen bu kadına sinirlenmeye bile ürktü. Ama dilini yine tutamadı.

"Oldukça üşüdüğüme eminim."

Kadının o bembeyaz gözleri kendi gözlerine perçinlendiğinde, Kardelen dilini ısırarak soluğunu tuttu. Kadın o gözlerle görebiliyor muydu? Nasıl direk gözlerinin içine bakıyordu?

"Baygınıken daha zahmetsizidin, çilli horoz."

Kardelen yüzünü buruşturdu. Bu nasıl bir aşağılamaydı? "Bak ihti..." Kadına hakaret etmemek için yine dilini ısırdı. Keza yaralı kolları kadının ellerindeydi. Onunla dilediğini yapabilirdi. "Neden ayaklarımı oynatamıyorum?" dedi lafını değiştirerek. Aşağı eğilemiyordu. Sanki haftalardır uyumuş gibi tüm eklemleri ağrıyordu.

"Çünkü sargıdalar." dedi kadın, ondan yılmış gibi bezgince konuşarak.

"Neden sargıdalar?" diye sordu genç kız. Yaşıyor muydu? Cehennemde miydi? Bedeni yanıyordu ama bu tatlı bir sızıdan başka bir şey değildi.

Kadın onun gözlerinin dönüşünden aklını oynattığını düşünmüş olmalı ki, "Ölmedin ve bir goca tepenin üstündesin. Atın da pekçe, çitlerimi kemirir her gün. Ne yedirdin kısrağa vaktiyle? Havuç bilmez, ot bilmez..."

Kardelen sevinç çığlıkları atmak üzereydi. Yaşıyordu! Akkız da yaşıyordu! Onu terk etmemişti ve ikisi de kurtulmuştu. Kollarını kaldırmaya çalıştığında yeniden sızladı.

"Sen yerinde hiç durmaz mısın be kadın!" diye bağırdı yaşlı kadın. Kardelen bu sözleri işitir işitmez olduğu yerde kaldı. Özlem, öfke, hasret, hepsi birbirine harmanlandı. Önce gülmeye, sonra ağlamaya başladı. Histerik bir krize tutuldu. Kendini durduramıyordu. Ölmek üzereydi. Kocası bir başkasıyla evlenecekti. Zebur'u öldürmüştü. Ağabeyini bilinçsizce öldüren adamın koynuna girmişti ve onu ölümden kendi elleriyle korumuştu. Ona âşık olmuştu!.. Sonra da ondan kaçmıştı!

Kadın söylenerek ona durması gerektiğini söyledi. Kardelen hıçkırıklarını susturamıyordu.

Kadın, "Bah, seni bayıltamam çilli gız. Kendini düşünmüyorsan karnında ki canı düşün..." dediğinde Kardelen bir anda hıçkırdı. Bu ağlama krizinden kaynaklanan bir hıçkırık değildi. Hayret dolu bir hıçkırıktı.

"Karnıma yılan mı girdi?" diye sordu masumca. Karnında neden can taşıyacaktı ki? Yoksa o baygınken, ağzından içeri...

Kadın ona aklını kaybetmiş bir insana bakarmış gibi baktı. "Gafanı da vurmadın ki!"

Kardelen midesinin guruldayışıyla suratını buruşturdu. Sonra adeta tiksintiyle bağırdı. "Karnımdaki kurtlar beni yiyor!"

Kadın bastonuyla onu dürttü. "De sus be! Kıpraşıp durma. Karnında kurt yok senin. Ama kurt gibi sağlam bebeğin var."

Kardelen gözlerini kırpıştırdı. Soluğu ciğerini terk etti. Dili titreyen dudaklarını buldu ve yeniden ağlama krizine girdi. Kadın artık bastonuyla onu dürtmekten vazgeçmiş, dileğini kadar ağlasın diye odunluğuna gitmişti.

Kardelen onun ateşi harmanlayan yüzüne bakarak ağlamaya devam etti. Sakinleştiğinde ise "Ama ben... Yani..." Sesi giderek titriyordu. Bu durum nasıl olurdu? Hanımannesinin anlattıklarına bakılırsa gebe kalması olanaksızdı. "Ben... O günümden geçtim. Ama kocam bana..."

"Kocam..." diye düşündü Kardelen içi titreyerek. "Kara Arslan..." Ona son defa dokunamamıştı bile. Ondan son bir sıcaklık çalamamıştı. Kanlı elleriyle yüzünü okşayamamıştı. Abisinin gölgesiyle onu kollarına alamamıştı. Nasıl gebe kalırdı? Bir bebek! Kara Arslan'a benzeyen, Kardelen'in taşıdığı bir bebek!

"Üstüne görmüşsün..." dedi kadın, çok doğal bir şeyden bahseder gibi. "Olur bazı hatunlara öyle. Dokuz haftalık yüklüsün al gızım."

Dokuz haftalık! Kardelen ağladığı, sızlandığı ve hamile kalamadığı için kendinden nefret ettiği o süre boyunca gebe miydi? Kafasını yukarı kaldırdı. Gözyaşları bu sefer sessizce hasır yastığına sızıyordu.

Bu nasıl bir döngüydü? Kara Arslan'ı sonsuza dek kaybetmişti. Ağabeyini sonsuza dek kaybetmişti. Halkını... Halkını bile sonsuza dek kaybetmişti.

Ama Yaratıcı ona yaşamak için bir gerekçe, bir nefes veriyordu. Bir can... Acıyan elini karnına yasladı. Bir Kurt... Babası gibi güçlü, dondurucu soğuklara ve annesine rağmen hayatta kalan güçlü bir bebek...

Kadın ona, "Kıpırdanma birkaç gün daha..." dedi. Kardelen onun bir şifacı olduğuna kanaat getirdi. Otların keskin kokusu, etraftaki hayvan derileri, kadının nasır bağlamış elleri bunun ispatıydı. Onu can kulağıyla dinledi. Çünkü bu bebeği kendinden çok istiyordu. Ona nasıl bakacağını, nereye gideceğini, ne yapacağını bilmiyordu. Ama Kara Arslan'dan bir parçanın bedeninde var olması fikri... Bu fikri sevmişti. Allah affetsin, ağabeyinin katilinden bir parçayı kendinden çok istiyordu.

"Kanaman vardı öte gün." deyince Kardelen, "Kaç gündür uyuyorum?" diye sordu.

Kadın onun önünde çömeldi ve ağzına ılık bir çorba uzattı. Tahta kaşığı ağzını açtığı an boşattı. Kardelen zorlukla yuttu ve sorusuna cevap bekler gibi gözlerini kadına dikti. Kadın ona bir bebek gibi çorba içirirken, "Beş gece, dört gündüz." dedi.

Kardelen duraksadı. Nasıl bunca zaman uyuyabilmişti? Pencereden dışarı baktı. Tipi durmuştu. Onu yutan kar halen beyaz bir parlaklıkla çitleri ve ağaçları kuşatıyordu. Ama güneş, onunla dalga geçer gibi parlıyordu.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu Kardelen. Aklına yeni gelen bu soruyla olduğu yerde kalakaldı. Kurtların uluyuşunu anımsıyordu. Dışarıdaki köpek ulumalarına oldukça benziyordu... Bir dakika! Bunlar köpek değildi!

"Sendin!.." dedi Kardelen heyecanla. "Sen, kurtlarınla beni almaya geldin."

Kadın onu omzundan iteleyerek uzanmasını sağladı. Kafasının arkasına bir iki tane yün yastık koydu ve çorba içirmeye devam etti. "Sus da doyur şu sübyanı. Yerinden gahma. On gece daha yatman lazım gelir. Berisi, nereden geldiysen oraya git gızım."

Kardelen yutkundu. Gidecek hiçbir yeri yoktu. "On gece..." Onun için artık saat kadar kısa, ömür kadar uzundu.

"Beben sağlammış..." dedi kadın, onun paniğini anlamış gibi sakinleştirici bir sesle. Sonra, "Anası gibi..." diyerek yaşlı yüzüyle gülümsemeye yakın bir ifade takındı.

Kardelen'in kalbi şaha kalktı. Anne... O artık bir anneydi. Bir bebeğin, Kara Arslan'ın bebeğinin annesi olacaktı. Genç kız bir kolunu zorlansa da karnına daha çok sardı. Yaşlı kadın bu sefer güldü.

"Gorkma çilli gız. Kimse almaz gayri bebeni." dedi sırtını okşayarak. Kardelen bundan şüphe duydu. Onu canı pahasına koruyacaktı. O Kardelen'indi. Hayatında ilk kez kendini koşulsuz sevecek bir varlıktı.

Kardelen çorbanın ardından çöken rehavetle uyukladı. Kadın ona bir hikâye anlattı. Bir masala benziyordu sözleri. Sıra sıra, şairleri kıskandıracak sözlerdi bunlar. Kardelen sadece bir kısmını anlıyordu.

Beni candan usandırdı, cefadan yar usanmaz mı?
Felekler yandı ahımdan muradım, Şem'i yanmaz mı?
Kamu bimarına canan devayı dert eder ihsan,
Niçin kılmaz bana derman, meni bimarı sanmaz mı?
Şeb-i hicran yanar canım, döker kan çeşm-i giryanım.
Uyarır halkı efganım, kara bahtım uyanmaz mı?
Gül-i ruhsarına karşu gözümden kanlı akar su,
Habibüm fasl-ı güldür, bu akar sular bulanmaz mı?
Gamım pinhan dutardım ben, dediler yâre kıl rüşen...
Desem ol bir vefa bilmen... İnanır mı? İnanmaz mı?
Değildim ben sana mail, sen ettin aklımı zail,
Bana tan eyleyen gafil, seni görgeç utanmaz mı?

Fuzuli rind-i şeydadır, hemişe halka rüsvadır,

Sorun kim bu ne sevdadır, bu sevdadan usanmaz mı?

Kardelen uykuya daldığında sözler rüyalarına süzüldü. Bir kuş oldu ve göğe uçtu. Kocasının kanlı ellerine yakalandı ve cennet çukurlarına kanatlarını dayadı. Anladı... Ona halen körkütük âşık olduğunu anladı... Gönlüne insan aşkını yerleştiren adam, gönlüne Yaratıcı'nın aşkını yerleştiren adam, şimdi karnında ve kalbinde bir evlat aşkı yeşertmişti.

* * *

Murat, kızgın boğalar gibi ortalıkta dolanan bir diğer askerle uğraşırken, nasıl tekrar bir bütün olacaklarını merak ediyordu. Kara Arslan'a yetişmek, onun izinden gitmek oldukça güçtü. Sinan, Abrek ve Kağan onu kollarken, Alp ve Murat, Astenbul'daki görevlerini tamamlıyordu.

Aslında Alp, pek de görevlerinden haberdar gibi değildi. Öfkeliydi. Saldırgandı. Kendine yakışmayacak kadar yaşamdan uzaktı.

Murat her ne olursa olsun, o sözü söylemek zorundaydı. "Bugün, Bey'imizin yerine orada bulunmalı, Bey'imizin emanetini sağ salim teslim etmeliyiz."

Alp elindeki baltayı kalın kütüğe sapladı ve onu görmezlikten gelerek, bir odun yığınını daha kucakladı. Kucakladığı kalın dalları kütüğün üzerine yerleştirdi ve hırsla kırmaya devam etti. Murat onun darbelerinden kaçınırken, sözlerini yineledi. "Gelmezsen, ben ağabeylik ederim Yiğit Alp."

Alp ona bakmıyordu bile. Dediklerini anlaması olanaksızdı ama öfkeyle hırlayışı, her defasında daha şiddetle dalla-

ıı doğrayışı, ne dediğini tahmin ediyor oluşundandı. Neden ınat ediyordu? Herkesin gördüğü o şeyi, kimden gizliyordu?

Murat sinirle onu iteledi. Elindeki balta yeri boylarken, Alp'i kendine getirmek için defalarca üstüne yürüdü. Genç adam ona karşılık vermiyordu. Murat duymadığını bile bile ona kükrüyordu. "Bir ahmak gibi burada dikileceğine, üzerine düşeni yap!"

Alp onun etrafından dönüp tekrar o lüzumsuz kütüğe doğru yürüdüğünde, Murat onun omzuna atlayarak ikisini de yere serdi. İki koca adam, buz gibi yerlerde debelenirken çamur içinde kaldılar. Nefes nefese boğuşmaya devam ettiler.

Alp, konuşmamaya yemin etmiş bir mahkûm gibi debelenip duruyor, köşeye sıkıştırılan bir köpek yavrusu gibi hırlıyordu. Murat, onun kaçmasına bu defa izin vermeyecekti. Ona bir yumruk attı. Karşılığını vermesini bekledi. Böylece onu çözecekti. Ama Alp, ona karşılık vermiyordu.

Sırık Murat vazgeçmedi. Ona tekrar vurdu. Ve tekrar... Alp'in elleri yakasına yapışmış, onu ne itiyor ne de karşılık veriyordu. Öylece uzanmış, yumruklarını memnuniyetle karşılıyordu. Murat bu sefer onunla konuşmayı umdu. Dudaklarını okuyacağı mesafeye geldiğinde, "Aptal!" diye bağırdı arkadaşına. "Sen kafasız deyyusun tekisin! Madem bu kadar acı çekeceksin, ne diye susuyorsun?"

Alp onu cevaplamadı. Murat canından bezmiş bir edayla onu iteledi ve ayaklandı. Bu sefer kendini izlediğinden emindi. Onu anladığından emindi ve şu sözleri söyledi. "Artık pişman olmaya hakkın yok. Gel ve bir Bey olarak görevini yap. Sen gelsen de gelmesen de ben kararımı verdim. Bu düğün olacak!"

Alp bu sefer hırsla ayaklandı ve Murat'ı yere serdi. Yumrukları sertti ama öfkesi dingindi. Bir tür teslimiyet ve çaresizlik içindeydi. Bunun yankısı dişlerinin arasından çıkan tıslamalarmdaydı.

Murat memnuniyetle gülümsedi. Biri görse, onun deli olduğunu düşünürdü. Ama Sırık Murat, arkadaşını kazandığı için mutluydu. "Gel ve onu al..." dedi Murat, kanlı dudağının acısıyla gülerken. Alp yorgun nefesini salıp yana doğru devrildi. Şimdi ikisi de soğuk zeminde yatıyor, bulanık gökyüzünü inceliyordu.

"Ya da gel ve onu ver..." Bunu söylerken, Alp'in onu görüp görmediğini bilmiyordu. Doğrulduğunda genç adamın gözlerini sıkı sıkıya yumduğunu ve toprağı avuçladığını gördü. "Aptal..." diye mırıldanmadan edemedi tekrar. "Hayatını bir hiç uğruna başkasının ellerine veriyorsun."

* * *

Günler birbirini hızlı hızlı, aynı zamanda ölüm kadar ıstırap verici bir şekilde kovaladı. Doluydu, aynı zamanda bomboş...

Kardelen on günün ardından ayaklanmıştı. Ama kadın ona gitmesi gerektiğini söylemedi. Kardelen de kaldı. Kadın onun iş yapmasına izin vermese de bazen beraber hasır örüyorlar, bazen de kuru otları ayıklıyorlardı.

Çokça yaratılıştan bahsediyorlardı. Kadın, ona "Kimsin, nesin?" diye sormuyordu. Hatta bir kocası olup olmadığını, yüzünün neden bu kadar garip olduğunu da sormuyordu. Sadece onunla sohbet ediyordu. Bu sohbet ki, iki kuşun muhabbetle cıvıldamasına beziyordu. Kardelen, kadının gazellerini sabırsızlıkla bekler olmuştu. Allah'tan bahsederken ki o göz kapaklarının titreyişi, Kardelen'e bir aşığı hatırlatıyordu.

Kadın, "İyilikten ötürü var oldu kâinat." demişti.

Kardelen, "Koca kâinat, yalnızca iyilik için mi var oldu?" diye merakla sormuştu.

Kadın ateşi harlarken o titrek sesiyle cevapladı. "İyiliğin en güzel habercisi bizi arkasında tuttu: 'Onlar ümmetim' dedi. Allah, goca dünyayı, onun yüzü suyu hürmetine var etti. Arz korktu bizden. Dedi ki onu almaya giden üç baş meleğe 'İnsanın şerrinden, Allah'a sığınırım...'"

Kardelen can kulağıyla dinlerken onu, sırtına bir yastık yaslayıp elini karnına koydu. Sanki bebeği bu hikâyeyi çok seviyordu. Kardelen'in tüm sızısı diniyordu. Merakla sordu.

"Kim aldı peki Arz'dan özünü?"

"Kim alacak çilli gız... Azrail aldı elbet." dedi, sahte bir azarla.

"Nasıl aldı?" diye sorusuna devam etti Kardelen.

"Arz ötekilere dediği gibi Azrail'e de dedi ki; 'İnsanın şerrinden Allah'a sığınırım...' Lakin o vakit de Azrail şöyle buyurdu; 'Allah'ın emrini yerine getirememekten, yalnız Allah'a sığınırım.' Allah'tan öte sığınak mı vardı? Arz ar etti. Teslimiyetteydi. Canın emanetçisi de onu teslim alan Ecel Meleğiydi."

Kardelen titredi. Artık insanlığa farklı bir kapıdan bakar olmuştu. Aciz olduğuyla ilgili hissettiği tüm o şeyler gerçekti.

Ateş yoktu. Bulut, güneş, gökyüzü, toprak... Hiçbiri Allah'a ulaşmak için tek bir araç değildi. Hepsi evet... Ama bir tanesi, hayır... Hepsini Yaradan'a şükür edip, onun gücünü takdir etmek yerine, bir tanesini haberci olarak seçmek niyeydi? Doğrudan, el açık ona anlatmak varken, bir kilden, bir ateşten veya bir sudan medet ummak niyeydi?

Bu sorgular günlerce yerini buldu. İki kadın günlerce sohbet arkadaşı oldu. Kardelen örtüsünün asıl manasını bu kadında buldu. Secdenin sebebini yine bu kadından öğrendi. Anlamsız hiçbir varlık yoktu. Karıncanın bile bir manası vardı.

On gün daha misafir etti kadın onu. Kardelen, bir vakit ahırdan eve döndüğünde kadını düşünceli bir halde buldu. Beyaz gözbebeklerini dağlara dikmişti. Üç koca dağ onları ortasına saklamış, gizli bir sığınak haline getirmişti.

"Gitmen lazım geldi artık gızım." dedi kadın. Kardelen itiraz etmek için ağzını açtığında ise, "Kurt seni arar..." dedi. "Ben bir parça ihtiyarım."

Kardelen onun ne demek istediğini anladı. Bir zarar görmek istemiyordu. Kardelen'e bunca zaman iyi niyetiyle bakmıştı, şimdi Kara Kurt'un gazabına uğramak istemiyordu.

Kardelen, kocasının hayaliyle titredi. Onu arıyor muydu?

Gecelerdir rüyasından çıkmadığı, her akşam uyanıp hayaliyle ona sarıldığı yetmiyor muydu?

Onu aramasının sebebi öfke miydi? Yoksa o bitmek tükenmek bilmez intikamı mıydı?

Evlenmiş miydi?

Kardelen, yaşlı kadının şifalı ellerinden öpüp yollara düştü. Kış aldatıcı bir hızla gelmiş ve aynı hızla terk etmişti diyarı. Dağların tepeleri karla kaplıydı elbet ama köyler bahar günü gibi ışıl ışıldı.

Kardelen, şifacı kadının ona verdiği at arabasıyla yolculuğunu sürdürdü. Yüzünü yine sarıp sarmalamıştı. Üstüne kadının ördüğü kalın kaftanı geçirmişti. Onu gören, vebalı olduğunu düşündüğü için dokunmuyordu.

Kardelen birkaç köyde, "Kara Kurt'un kayıp karısı..." sözlerini işitmişti. Hatta şifacı kadınla sütten kazandıkları birkaç akçeyle yiyecek alırken, bir kadının "Güneş gibi kirpikleri varmış... Su gibi gözleri... Sonra lekeli yüzü... Kızıl bir kuş gibiymiş çenesi... Erkek gibi ok tutarmış elleri..." deyişini işitti, bir efsaneyi anlatır gibi. Karanlık Kardelen'i koruduğu için genç kız şanslıydı. Bir satıcı da "Kara Arslan her yerde onu arar durur. Güneş'e meydan okur, der adam. Tövbeler tövbesi, Kara Kurt öfkeden de kudurur, der." derken onu işitti.

Kardelen titredi. Belli ki kini bitmemişti. İntikam yemini taptaze yerindeydi.

Genç kız olmadık bir şeye üzüldü; onu bir kuşa mı benzetiyorlardı? Suratını buruşturdu. İhtiyar da ona çilli horoz diyordu. Kardelen şimdiden onun sohbetini özlemişti.

Yiyeceklerini minik bir bohçaya dolduran genç kız, parasını masaya bıraktı. Kaçarcasına oradan çıktı. Onu yol boyunca sadece bir kadın ve bir erkek çocuk çevirdi. İki vakit de karanlıktı. Yol kusursuzca, karnındaki minik canavarın açlığıyla son buldu.

Kardelen ıslak kirpikleriyle çadırlarına baktı. Çocukluğunun, esaretinin geçtiği yer şimdi ona cennetten farksız geliyordu. Artık kocaman bir kadın olarak açıyordu burada gözlerini. O köşede bir düğüne katılamadığı için ağlayışı, çocuksu bir sıkıntı olarak görünüyordu gözüne.

Hanımannesi tam bu vakit çadırdan çıktığında Kardelen hıçkırığını zorlukla bastırdı. Hanımanne, neredeyse on yaş yaşlanmıştı. Daha önce de seçemeyen gözleri şimdi daha çok çökmüş ve göremez olmuştu. Yerde bir şeyler aradı. Kardelen, "Her zamanki gibi bir şeyini kaybetmiş..." diye acıyla düşündü. Gülümsedi ve ona doğru

yaklaşırken buldu kendini. Akkız bir ağaç kovuğuna çök-müş, Kardelen'in acı selamını izler olmuştu.

Gözüne bir şey ilişti Kardelen'in. Yere eğildi genç kız. Bir toka... Kardelen'in elleriyle yaptığı, eskimiş ve paslan-mış bir toka... "Bunu mu kaybettin hanımanne?" diye sor-du kadının önüne tokayı uzatırken.

Yaşlı kadın, bir hayalete bakar gibi baktı ona. Baktı ve baktı... Elini uzattı... Sanki bir boşluğa dokunmaktan korkuyor gibiydi. Dudaklarının titreyişi Kardelen'in yü-reğini dağladı.

Kadın ona dokunur dokunmaz acı bir çığlık attı. Aynı zamanda sevinç ve hayretti çığlığının yankısı.

"Burada! Kızım burada! Güneş'im, Ateş'im, Kızıl'ım burada!"

Ona sıkıca dolandı. Sanki tutmasa kaçacakmış gibi göğ-süne bastırdı. "Kızıl Kardelen'im burada!"

Çadırların kapıları açıldı. Şafak vakti insanlar döşekle-rinden kalktı. Ketenden geceliklerinin üzerine kaftanını geçirenler etraflarına dolandı. Koca bir çember Kardе-len'i sarmaladı.

Kardelen... Peçeli ve lanetli Kardelen... Güneş'in Öp-tüğü Kız evine dönmüştü...

Çember tam da bu sırada ayrıldı. Gür bir sese büyük bir yol açtı. Adam, "Hanımanne, aklını koru artık! Öldü o! Kay-bolup, gitti!" diye bağırdı. Kardelen, peçe dudaklarını koru-duğu için şanslıydı. Çünkü titremelerine engel olamıyordu.

Hanımannenin kollarından sıyrıldı. Gördüğü adam ba-bası olmalıydı. Ama onun yıllar sonraki hâlinin bir ayna-sı gibiydi. Elleri iki yanına düştü genç kızın. Kalabalıktan uğultulu bir sessizlik yükseldi.

Kardelen ona bakan ama halen varlığına inanmayan babasına titrek gözleriyle baktı. Başını eğdi ve peçesinin ucunu tuttu. Kafasını kaldırdığında peçe yüzünü süpürerek yere düştü.

Halktan nidalar yükseldi. Bu hayretten mi korkudan mı bilemedi Kardelen. Umursamadı da... Çünkü babası, Bey babası, ilk kez dizlerinin üstüne çöktü.

Kardelen koşarak ona destek olmaya çalışsa da babası buna izin vermedi. Onun bacaklarını sarmaladı. Bilmediği bir güce diz kapandı ve dua etti. Kardelen hıçkırıklarını zorlukla bastırdı.

Ona acı bir gerçeği fısıldadı. "Sen Bey'sin baba... Böyle ağlamamalısın."

Babası onu kucağına çekti. Ne Beyliğini umursadı ne de halkının ne düşüneceğini... Onu korkusuzca sarmaladı. Bir erkeğe yakışmayacak kadar gür bir sesle ağladı.

"Kardelen'im..." diye fısıldadı babası. "Kış çiçeğim... Gül kokulu kızım benim. Döndün bana. Bir bahar günü yeniden doğdun ve döndün... Bu aptal adamı affedecek misin? Beni affedecek misin?"

Kardelen şaşkınlıkla babasını kucaklamaya devam etti. Duyduğu ağlama sesi, kesinlikle kendi halkına aitti.

Ancak birisi -Bu, Askal Bey'in karısı Diyana Hanım'dı- "Kimler kapımıza gelmiş hele..." diye ortalığı ayağa kaldırdı, o garip şivesi ve nefret yüklü sesiyle. Sözleri, falcı kadının sözlerinin yankısı gibiydi.

"Çadırlarımıza ölüm getiren kanlı Kardelen değil mi bu? Ne yüzle geldin de çaldın kapımızı? Bey kocan öldürmedi de seni, bize mi sığındın? Yüzümüzü kızarttığın yetmedi mi? Evlatlarımızın hayatını tehlikeye attığın yetmedi mi?"

Kardelen, babasının kollarından sıyrılmaya çalıştı. Oradan kaçacaktı. Buraya gelmesi aptallıktı. Ama Kardelen'in hiç beklemediği bir şey oldu. Babası onu daha öncekinden de sıkı sardı ve onunla beraber ayaklandı. Şimdi koca cüssesiyle bir Bey gibi dikiliyor, gözlerini Diyana Hanım'a dikiyordu. Kardelen, babasının bu bakışını biliyordu. Halk, babasının bu bakışını ondan daha iyi biliyordu.

Yaşlı Bey, kızını arkasına sığdırdı ve bağırdı. Kükreyişi adeta çadırları havalandırdı. Kükreyişi, yakındaki tüm Beyliklerde şahlandı.

"Benim kızıma, Bey kızı Kardelen'e dil uzatacak, onu hor görecek, dışlayacak tek kelimeyi defederim bu ovadan. Ya Hanımınıza baş eğer selam verirsiniz ya da arkanıza bile bakmadan gidersiniz!"

Kardelen derin sessizliğe karşı gözlerini sıkı sıkı yumdu. Babasının sırtındaki kaftana sıkı sıkı tutunmuştu. Babası, onun önünden çekilmeye yeltendi. Kardelen korktu. Ama korkusunu belli etmedi. Bey babası çekildiği an kafasını kaldırdı ve onu kovmalarını, isyan başlatmalarını bekledi.

Halk ona baktı. Çilli yüzüne, çatlamış ellerine, belirgin olmayan ama hafifçe kıvrılan bedenine...

Sonra bir beden öne çıktı. Uzun, geniş omuzlu bir delikanlı... Sarı saçları ağabeyinin izlerini taşıyan, yeşil gözleri daha taşkın... Batıray ağabeyi... Kafası önde selamladı onu.

"Feh'us apşiy" dedi kendi dillerinde onu selamlayarak en küçük ağabeyi.

Kardelen onun gözlerine bakma ihtiyacıyla eğilmemek için çaba gösterdi. Gür tutmaya çalıştığı mağrur sesiyle cevapladı onu; "Ue psou apş'iy"

Ardından birkaç kişi daha öne çıktı. Herkes başını hafifçe eğip, bir Hanım'ı selamlar gibi saygıyla selamlıyordu

onu. Kardelen kızaran yanaklarına inat babasının belindeki güçlü elleriyle eğiliyordu onların selamına. Her defasında daha çok titreyen sesiyle selamlıyordu halkını...

Ama gariptir ki tüm selamlama bittikten sonra şunu söylemek istedi. "Selamun Aleyküm."

Halk sessizdi. Ona şaşkın gözlerle bakıyordu. Kimisi bunun anlamını biliyor, kimisi ise ne demeye çalıştığını çözmeye çalışıyordu.

"Aleyküm Selam." dedi babası, halkını şaşkına uğratarak. "Üşümüşsündür, hanımannen sıcak bir çorba yapsın." Onu Kardelen'in çadırına doğru sürükledi.

Kardelen çadırın perdesi aralandığında yeniden gözlerinin dolduğunu hissetti. Çadırı, bıraktığı gibi duruyordu.

"Ben de bıraktığın haldeyim..." dedi babası. Kardelen nemli gözlerini kaldırdı. Yaşlı Bey, sözlerini şöyle tamamladı.

"Ama sen, bıraktığım Kardelen değilsin." Tebessüm etti. Kardelen de bu tebessüme acı bir tebessümle karşılık verdi.

Artık eski Kardelen değildi. Hiçbir zaman da olamayacaktı.

17. Bölüm

Aradan geçen günler, Kardelen'i külfetli bir yalnızlığa sürüklüyordu. Halkı, artık onun bir büyücü olduğuna inanmıyordu. Sığındığı peçesi düşmüş, herkes gibi bir insan olduğuna kanaat getirilmişti.

Ama bu bazılarının ondan ürkmedikleri anlamına gelmiyordu. O, bir Bey kızıydı. O, Kara Kurt'un kayıp kadınıydı. O, halkının yüz karasıydı...

Lakin babası artık eskisinden daha ilgili bir adamdı. Tüm tabular bir kenara itilmişti. Kardelen bir hanım gibi dilediği önüne seriliyor, dilediği yere gidiyor, dilediğini giyiyor, dilediğini yiyordu.

Erkek kardeşleri temkinle yanaşmıştı ilk anda ona. Yabancı bir yüze bakar gibi, bir gündüz boyunca göz hapsinde tutmuşlardı genç kızı.

Onunla ilk temas kuran en küçük ağabeyi Batıray'dı. Batıray her daim sessiz olandı. Öylesi sessiz ki, çocukken diğer kardeşleri Kardelen'i kovduğunda sesini çıkarmaz, sadece izlerdi. Kardelen eskiden ondan nefret ederdi. Çünkü ne genç kızı görüyor ne de görmezlikten geliyordu. Şimdi ise onu özlediğini fark etti. Her şeye rağmen...

Ona, "Sana çok zarar verdi mi?" diye sormuştu kafasını bile kaldırmadan genç adam. Bir göl kıyısında oturuyordu Kardelen. Küçüklüğünün geçtiği bu yer, artık ona yabancı

geliyordu. Göl küçücük, ova daracık gibi görüyordu gözüne. O, kıyıya taşan bir boğaz görmek istiyordu. O kocaman bir şehrin ve kocaman bir adamın özlemini çekiyordu.

"Bana iyi baktı." diyebildi. Parmağındaki kıymetli yüzüğe hüzünle baktı. Ne diyebilirdi? Kocası, ona öz babasından bile iyi bakmıştı. Kimse onu kabullenmezken, kimse onun avuçlarına özgürlüğü bırakmazken Kara Kurt yüzünü rüzgâra karşı açmış, saçlarını nasırlı parmaklarıyla okşamış, onu acıyan yerlerinden öpmüştü.

Sessizlikle oturmuşlardı ağabeyiyle. Kardelen ona bakmaya cesaret edemiyor, ağabeyi bir erkek gibi başını kaldırıp ona gözlerini dikemiyordu.

Diğerleriyle konuşmak ise halen bir boyun borcu gibiydi. Onlarla iletişim kurmak oldukça güçtü. Hele ki Kuzey ağabeyinden sonra gelen en büyük ağabeyi, bir kin torbası gibiydi. Kardelen'e her baktığında toprağa tükürüyor, ailenin yüz karası olduğunu söylüyordu.

Her şeye rağmen, babasının varlığı ve sevgisi yetiyordu şimdilik Kardelen'e. Ona, "Beni affedecek misin kızım?" diye sormuştu babası. Kardelen ise titrekçe, "Sen beni affettiğin vakit." demişti. Sözünü tutamamıştı genç kız. Geri dönmüştü. Ayrıca bu defa tek de değildi. Kimsenin bilmediği, yalnızca hanımannenin fark ettiği bebeğiyle dönmüştü.

Kardelen dallara tırmanmıyordu artık ya da soğuk sulara adım atmıyordu. O bir hanımdan çok, bir anneydi artık. Kara Arslan'ın bebeğini taşıyan bir anne...

Kardelen özlemle yutkundu ve karanlık geceye karşı gözlerini kırpıştırdı. İçeride uyuyamıyordu. Soğuk olmasına rağmen bunalıyor, ayakları ve elleri yanıyordu. Çadırlar ona Kara Arslan'ı hatırlatıyordu.

Genç kız çarşafına iyice sarındı ve yeniden özlemle yutkundu. Çarşaflar ona Kara Arslan'ı hatırlatıyordu.

Kardelen sırtını bir ağaca dayadığı vakit gözlerinden bir damla yaş süzüldü.

Ağaçlar, toprak, yağmur, yeryüzünün tüm güzellikleri ona kocasını hatırlatıyordu.

En çok da güneş... Güneş ona yeryüzünün en sıcak varlığını hatırlatıyordu. En güçlü ve en güzel... Kardelen'i dokununca yakan, uzaklaşınca donduran...

* * *

"Bey'im!.." diye haykırdı Sinan.

Kara Bey bir kayalık dibine yığılmış, öylece boşluğa bakarken elleri bomboştu... Ümit etmekten nefret ettiği o süre boyunca, kollarında hayal etmişti kızıl şelaleyi. Gözleri gözlerine pekişecek, saçları ellerine dolanacak, Kızıl Kardelen, Kara Kurt'a karışacaktı.

Özür dileyecekti Kara Arslan. Af dilenecekti. Ayaklarına kapanacak, onu evine götürecekti. Su rengi gözler öfkeyle parlayacak, o inatçı burun kalkacak ve Kara Arslan'a, "Ölsem de seninle gelmem!" diyecekti. Kara Bey onu umursamayacak ve omzuna atacaktı.

Akkız'ı Kuzguni'ye bağlayacak, Kardelen'i kucağına oturtacaktı. Artık bir metre uzağına gitmesine bile izin vermeyecekti.

Ama şimdi... Bomboş baktı nefes nefese önünde çırpınan askerine. Bir Amacı, bir gayesi kalmamıştı Kara Arslan'ın. Kör şifacı, ölmüştü. Birileri tarafından da değil üstelik. Eceliyle, tertemiz yatağında ölmüştü yaşlı kadın. Orada bir misafir barındırdığıyla ilgili en ufak bir iz yoktu. Eşkıyalar, Kara Kurt'un zaafını kullanarak onu kandırmıştı.

Sinan, "Bey'im!" diye bağırdı bu defa. Kara Arslan kaşlarını çatarak baktı savaşçıya. Gülümsüyordu Sinan. Gülmek için ne gibi bir sebep bulmuştu? Kara Bey artık gülümsemenin nasıl insanın içinden geldiğini unutmuştu. Karısı mı mektup yazmıştı? O çok istediği gibi, sevgi dolu bir mektup muydu?

Kara Bey onu kıskanıyordu. Hakkı olmadığı halde askerini kıskanıyordu. Kadını hayattaydı. Kadını evindeydi. Kadını güvende ve kolları açık onu bekliyordu.

"O..." dedi Sinan kekeleyerek. Sanki bu sözü söylemek hayatının hem en iyi şeyi hem de en zor şeyi gibi ağzının içinde geveledi. Sonra Kara Arslan'ın duymak için can vereceği o sözleri söyledi.

"Hanım'ım, Bey'im! O... Hayatta. Evine dönmüş. Çadırlara dönmüş!"

Oracığa yığılmak üzereydi Kara Bey. Elleri ve bacakları titreyerek ayaklandı. Sinan'ın gözlerinin içine baktı. "Doğru mu bu?" dedi şaka olmasından korkarak. O korkmazdı! Ama şimdi iliklerine kadar korkuyordu. Sinan'ın o iğrenç espri yeteneğinden ölesiye korkuyordu.

Sinan bağırmak ve kahkaha atmak arasında kalmış bir sesle haykırdı. "Bey'im o hayatta! Ne duruyorsunuz? Size söylüyorum. Kadınınız hayatta! Kağan köy meydanında duymuş. Tüm köylünün dilinde... Kara Kurt'un kadını dirildi diyorlar!"

Kara Bey gerisini dinlemedi. Kuzguni sabırsız bir kişnemeyle ona doğru koşturduğunda, Kara Bey de atı kadar sabırsız bir nida koparark sırtına atladı.

"Herkesi topla!" diye bağırdı, sesinin nasıl çıktığını kestiremeden. "Kız istemeye gidiyoruz!"

Aslında istemeyecekti Kara Arslan. Alacaktı. Kendi kadınını bir barbar gibi omzuna atacak ve kaçıracaktı.

* * *

Düğün hazırlıkları devam ederken, Kardelen gerçek bir hanım gibi işler buyuruyordu. Fazla ayakta kalmamasını tembihleyen hanımannesini dinleyerek, geniş alanın tam ortasında oturuyordu. Evlenen Batıray ağabeyi olduğu için, ona yardımda bulunmak istemişti. Ağabeyinin annesizliğinin sızısını bir nebze azaltmak istemişti. Kardelen'in yası için ertelenen düğün, şimdi onun varlığıyla tam da zamanında gerçekleşiyordu.

Üstüne geçirdiği kalın postu iyice sarındı. Artık daha bol ve kalın giyiniyordu. Gebe olduğunun anlaşılmasından ürküyordu. Olur da Kara Arslan duyar, bebeğini ellerinden alır korkusuyla kimselere söyleyemiyordu.

Kara Arslan...

Acaba onu hiç düşünüyor muydu? Ansızın aklına geliyor, uykularını kaçırıyor muydu? Hiç mi özlemiyordu geçirdikleri sıcacık geceleri? O tatlı sözleri söylerken, dilinden süzülenlerin bir dirhem payı yok muydu kalbinde?

"Hanım'ım üşüyeceksiniz." dedi Asemin, elleriyle üşüyen kollarını ısıtmaya çalışarak. Kardelen tebessüm etmeye çalıştı.

"Üşümüyorum ben. Sen üzerine kalın bir şeyler almalısın. Sabahın ayazı keskin olur."

"Sizin yanınızdan ayrılmayacağım Hanım'ım." dedi genç kız o güzel gülümsemesiyle. Kardelen onun sessiz bir hizmetli olduğunu hatırlıyordu. Şimdi ise herkesten daha çok Kardelen'le konuşuyordu.

Kardelen gün boyunca düğün hazırlıklarıyla uğraştı. Yorgun düşüp kestirmeye karar verdiği sürede ise halk toplanmış, çalgıların sesi ovada yankı buluyordu. Bey'in en küçük oğlu evlendiği için birkaç Çerkes kavmi ve Bey babasının akranı olan köylüler katılmıştı. Kalabalık ve coşku dolu bir düğündü.

Kardelen bir Kafkas kıyafeti olan 'Çare'lerini bürünmüştü, üstünü kalın bir kaftanla kapatsa da... Her genç kadının ve kızın düğünlerde giydiği bu kıyafeti babası giymesini istemişti. Beyaz ve altın rengi olan bu elbise tam bir göz şenliğiydi. Takılan başlık ise göz kamaştırıcıydı. Normalde herkesin yaptığı gibi saçlarını iki yandan örmemiş, başlığın içine saklamıştı ve başlığın örtüsüyle güzelce örtünmüştü. Başta giymemek konusunda ısrarcıydı. Ama babası, annesinin düğünlerinde bu elbiseyi giydiğini söyleyince, Kardelen babasına karşı çıkamamıştı. Karnı henüz belli olmasa da belirsiz bir dolgunluğu vardı. Bu yüzden kaftanını çıkarmaması daha iyi olurdu.

Gece garip bir şekilde ışıklar saçıyordu. Dolunay tepelerinde ılık bir aydınlık yayıyordu. Meşaleler her yeri aydınlatıyordu. Çalgılar yüksek sesle geceyi yarıyor, genç delikanlılar tüm hünerlerini sergiliyordu.

Bu oyunu hep hayranlıkla izlerdi Kardelen. Genç kızlar ve genç delikanlılar iki yana dizilir, bir Hadiyago yardımıyla eşleşirdi. Delikanlılar Hadiyago ile beğendiğini kıza teklif gönderir, genç kız kabul ederse iki deli yürek bir toprakta birleşir ve dans başlardı. Delikanlılar sağ eliyle gösterirdi göğü ve sol eliyle de ürkekçe korurdu kızı... Kız, dimdik ve gururlu dururdu. Bir sülün gibi süzülürken, onu keskin bakışlarla takip eden Kartal'a meydan okurdu.

Kardelen onu oyalayan bu manzaraya bir süre daldı. Kendini orada düşündü. Ürkek ve yaralı... Karşısında bir Kartal değil, bir Kurt olurdu. Dans etmez, bakış atmaz, sahiplenirdi. Kurt istediğinde dişlerini geçirirdi. Böyle oyunlara aldırmazdı... Kardelen nemlenen gözlerini silmek için mendilini çıkardı.

Tam bu sırada bir ıslık duyuldu. Öyle gürültülü bir ıslıktı ki çalınan çalgılar sustu. Dans eden pabuçlar yere sabitlendi. Derin bir sessizlik ovayı yakaladı.

Bir adam çıktı... Bir çeşit kadıya benzeyen, haşmetli ve sakallı bir adam... Gözleri düğünü taramakta, bir haber vermek için sabırsızlanan ağzını açıp kapamaktaydı. En sonunda konuştu adam. "Padişahımızın emri üzerine geldik."

Geldik demişti ama adam tekti. Kardelen doğruldu ve babasının yanına yaklaştı. Korkmamaya çalışsa da kalbi gümbür gümbür atıyordu. Genç kız idam mı edilecekti? Ya da en kötüsü, babası mı idam edilecekti? Kardelen bağırmak ve adamı kovmak istedi. Ama adam sözlerine devam etti.

"Bir barış evliliği için!"

Kardelen oracığa yığılacaktı. Rahatlamış, aynı zamanda kaskatı kesilmişti.

Adam geriye çekildi. Kardelen o zamana kadar meşalelerin yansıttığı koca gölgeleri fark etmemişti. Şimdi adamları arkalarından aydınlatan ateş, gölgelerini çadırlarına düşürüyordu. Bir kâbusun yankısı gibiydi.

Ve Kardelen onu gördü...

Güneş gibi yaktı Kardelen'in gözlerini. Kardelen ona bakarken gözlerini kıstı. Yanaklarından süzülen yaşları aceleyle sildi.

Siyah at, her an kanat açıp göğe uçacakmış gibi sabırsızca öne doğru adımladı. Kardelen'in ötelerde oynayan Akkız'ı kişnedi. Bu sese Kuzguni de cevap verdi.

Bunlar sesli haykırışlardı. Kardelen ise sessiz haykırışlarıyla dünyayı sarsıyordu. O bir rüya değildi. Bir masal prensi, bir efsanevi yaratık değildi. O kocasıydı! Ve buradaydı! Kardelen'i baştan aşağı süzüyor, onu inceliyordu.

Kardelen aklına gelen şeyle kaskatı kesildi. Bir evlilik... Bir evlilik yapmaya gelmişlerdi!

Babası öne doğru adımladı. Kardelen ise onu ilk kez bir adım geçerek, halkını ve babasını geride bıraktı. Bir Hanım gibi çenesini kaldırdı, "Bizde verecek kız yok!" diye güçlü bir sesle bağırdı. Diğer askerlerin gözlerine bakmaya çekinerek- her an ağlayacağını biliyordu- kendi halkında gözlerini gezdirdi. Cesaretine hayret ederek ve içinin kıskançlıkla kavrulmasını umursamayarak kükredi: "Evlenmiş bir adama, bekâr kızlarımızı vermeyiz!"

* * *

Kara Arslan atından güçlükle atladı. Ayaklarının titremesinden korkuyordu. Ellerinin titremesinden daha çok korkuyordu...

Ona baktı. Oradaydı Kardelen... Tam karşısında. Bir bahar çiçeği gibiydi şimdi. Yeniden açmış ve allanmıştı yanakları. İyi beslenmişti ama gözleri solgundu. Güneşin ışığıyla şenlenen göz bebeklerinin ışığı sönmüştü.

Kara Arslan yarmak istedi bu kalabalığı. Ve onu kollarına almak, doyasıya öpmek ve omzuna atarak kimselerin olmadığı bir diyara kaçırmak istedi. Ama sözleri ve o yaralı yaralı bakan gözleri bunları engelledi. Bir oyun oynamak istemişti Kara Arslan. Ancak genç kız bu oyuna,

Kara Bey'i sarsacak kadar kızmış gibi duruyordu. "Biz de evlenmiş bir adama verecek kız yok!" diyordu. Sanki hep buraya aitmiş gibi yörenin ortasında dikiliyor, halkı yerine söz sahibi oluyordu.

Kara Arslan sesinin titremesine engel olarak aynı gür sesle onu selamladı. Elini sol göğsüne dayadı.

"Selamun Aleyküm, karım."

Kardelen'in o güzel gözleri şaşkınlıkla açıldı. Ah, yaşıyordu! Bakıyor, sinirleniyor, konuşuyordu. Kara Arslan bu günü kendi bayramı ilan etti. Tüm açları doyurması gerekirdi, tüm evsizlere ev vermesi gerekirdi. Kadını buradaydı. Ona bakıyordu!

"Ben senin karın değilim!" dedi karısı. O güzel burun havaya kalktı. Saçları halen örtülüydü. Kara Arslan onun halen Allah'a inandığını görünce içi huzurla doldu. Kardelen, öfkesine yenilmeyecek kadar akıllı bir kadındı.

Genç adam öne doğru bir adım attı. Karısı gerilememek için zor duruyor gibiydi. Ama gerilemedi. Ah, o asla geri adım atmazdı! Kara Kurt'un kadını asla geri adım atmazdı...

"Karımsın." dedi Kara Bey ağzını oynatarak.

Bir adım daha attı. Kardelen'in cesaretine hayret eden gözlerle bakan halk bile geriledi. Ama Kardelen ona bakıyordu. Gözlerini kaçırmıyordu. Ah, Kara Arslan'ın gül kokulu kadını! Nasıl da haşin, nasıl da mağrurdu!

Çok acı çekmiş miydi? Çok aç kalmış mıydı? Ona el değmiş miydi?

Kara Bey bu düşünceyle öfkeyle soludu. Kardelen, "Senin karın öldü!" dedi. "Ağabeyiyle beraber öldürdün onu!"

Kara Arslan bu sefer hareket edemedi. Herkes ona bir katil gözüyle bakarken nasıl hareket edebilirdi? Ve Karde-

len'in yanı başına kocaman bir beden ilişti... Onu bileğinden tuttu, arkasına sakladı. Onu bir canavardan sakladı.

Çerkes Beyi'nin öfkeli sesi, "Bizden ne istiyorsun Kara Bey?" dedi. "Oğlumu aldın. Sonra kızımı. Yetmedi mi kan yeminin? Öldürmeden rahat etmeyecek misin?"

Kara Bey sarsıldı. Genç kızın babasından duyduğu bu sözler onu vicdanından yaraladı.

Koskoca adamın gözleri yaşarmış ve elleri titriyordu. Koskoca Bey, Kara Arslan'ın ölüm yemininden korkuyordu.

"Yetmedi mi?" dedi Çerkes Beyi bağırarak. "Onu yıllarca senden ve o eşkıya köpeklerinden sakladım. Ağabeyinin bedelini ödemesin diye gözyaşlarına aldırmadım. Lanetli dediler de kabullenip güzel yüzünü tüm gözlerden sakladım. Ne için? Bunun için mi? Bir gün gelip bir emir üzerine onu benden alıp, sonra öldürmekten beter etmen için mi? Hayır!.."

Halk korkuyla gerilerken ve elleriyle ağızlarını kaparken, Çerkes Beyi kimseyi umursamıyor gibiydi. "Yak çadırlarımızı. Kov bizi. Kabullenme. Tut kılıcını ve bir er gibi dövüş benimle. Al kellemi ve bitsin bu nefretin..."

Kızını arkasına daha çok ittiren adam, onu Kara Arslan'ın görüş alanından çıkardı. "Ama ona dokunma. O masum bir kız çocuğu sadece. Babasının ve ağabeyinin bedelini ödeyen bir kız çocuğu ..."

"O bir kız çocuğu değil..." dedi Kara Bey mağrurca. Elleri karıncalanıyor, vicdanı ve öfkesi birbiriyle pekişiyordu. Karşısındaki adam acı çekiyordu. Acısının adı evlattı, sözleri bu yüzden böylesi keskindi. Ama Kara Bey daha büyük bir acı çekiyordu. Onunkinin adı ise özlemdi...

"O, benim kadınım."

Sonra onlara doğru yürüdü genç adam. Herkes korkuyla bağrışmaya başladığında Çerkes Beyi kılıcını çekmişti. Bir kan gölü bekleniyordu. Kara Kurt'un bir savaş ıslığı bekleniyordu.

Askerleri ise hareketsizce atlarının üzerinden sadece olan biteni izliyordu. Çünkü onlar Kara Arslan'ın ne yapacağını biliyordu.

* * *

Kara Bey, babadan kalma kılıcını çıkardı ve havaya kaldırdı. Kardelen'in babası da bir nida koparark kılıcını havaya kaldırdığında çığlığını susturamadı genç kız. Ama beklenen o çarpışma sesi olmadı. Kara Arslan, Çerkes Beyi'ni geride bıraktı. Havalanan kılıcını Kardelen'in ayaklarının dibine sapladı ve bir dizinin üstüne çöktü. Kafasını önüne eğerek, "Al intikamını..." dedi.

Büyük bir sessizlik onları yuttu. Tek ses Kardelen'in çığlığı sonrası bir uğultu ve nefes alıp verişiydi. Kocası kafasını kaldırdı, o duman karası gözleriyle Kardelen'e baktı. Kardelen ağlamamak için yanaklarının içini ısırdı. Onun yüzünü ellerinin arasına alıp öpmemek için avuçlarını sıktı. Kokusunu duyumsamamak için nefes almayı kesti. Özlem benliğini kavururken, çaresizlik dört bir yanını sardı.

Kocası, "Ya al kellemi ya da gel benimle." dedi.

Kardelen titrek gözlerle babasına şaşkınca baktı önce. Sonra aynı şaşkınlık ve merakla izleyen halkına baktı. Ağabeyleri derin bir öfkeyle bakıyordu önünde diz çöken adama... Kardelen'in, ağabeylerinin Kuzey'in katilini öldürmesini bekliyorlardı sabırsızca.

"Ne duruyorsun!.." diye bağırdı en büyük ağabeyi öfkeyle. "Al şu katilin kellesini, yoksa çekil ben halledeyim!"

Ağabeyinin bu belirgin nefreti birkaç fitili ateşledi. Kağan homurdanarak atından atladı, Sinan okunu yayında gerdi, ağabeyleri ise öfkeyle kılıçlarını kuşanmıştı. Bu kargaşada ne yapacağını bilemeyen Kardelen, "Durun!" diye bağırdı. Düğünün kan gölüne dönmesini istemiyordu.

Kılıca uzanan elleri titriyordu. Kocasına bakamıyordu. Tuttuğu kılıç sanki kendi kadardı. Yerden kaldırırken hiç olmadığı kadar zorlandı. Kağan'ın, "Hanım'ım!" diye bağırdığını işitti. Ama ona bakmadı. Bakamazdı.

"Niye geldin?" diye sordu genç kız sessizce. Alacağı cevap akıbetini belli edecekti.

"Senin için." dedi Kara Arslan, hiç de çekinmeyen bir sesle.

"Ama evlilik?.." diye sordu genç kız, padişahın emrini hatırlayarak.

"Padişah bana, 'Kadınını bul' dedi. Ben de buldum ve onunla yeniden evlenmeden gitmeyi düşünmüyorum."

Kardelen heyecanla terleyen elleriyle kılıca daha da sıkı tutundu. Düşüp bayılmamak için üstün bir çaba sarf ediyordu. Onun için gelmişti! Onunla yeniden evlenmek için!

"Bu... Burada olmasaydım peki?" dedi titreyerek. "Ya... Ölmüş olsaydım."

Kardelen onun gözlerinden büyük bir acının geçtiğini gördü. Bu kılıcı gürültüyle yere düşürmesine sebep olan bir acıydı. Gözlerinden akan yaşa engel olamadı.

"Seni arardım..." dedi kocası, bağırmak ve acı çekmek arası bir sesle. "Ömrümün sonuna kadar seni arardım. Kimseye dokunmazdı ellerim. Gözlerim görmezdi kimseyi. Allah canımı alana kadar seni arardım!"

Kardelen ondan birkaç adım öteye diz çöktü. Ona sarılmamak için büyük bir çaba sarf ediyordu. Ağabeyleri kılıcı düşürdüğünden beri öfkeyle söyleniyordu. Kardelen hiçbirini işitmiyordu. Sadece Kara Arslan ve onun aşkla bakan gözleri vardı.

"Neden yaptın ki?.." dedi genç kız, ağlamaklı bir sesle. "Neden sorgusuzca öldürdün ki ağabeyimi?.. Neden yaptın bunu bize? Şimdi nasıl koşarım kollarına? Şimdi nasıl yeniden senin olurum?"

Kara Bey toprağı avuçladı. Kardelen onun kendiyle savaşını izliyordu. Omuzları kasılıyor, çenesi seğiriyordu. Ya Kardelen'in affını beklemeyecek ve ona zorla, yeniden sahip olacaktı ya da bu köyü yakacaktı sanki.

Kara Arslan kafasını toprağa eğdi ve fısıltıyla, "Affet beni..."Dedi.

Kara Bey! Bir Çerkes topluluğunun önünde af dilendi. İnsanlar şaşkınca soludu. Kardelen elini ağzına kapatarak daha çok ağladı.

"Affet beni Kardelen."

Başını kaldırdı adam. Gözleri kanlanmıştı. Çaresiz bir Kurt'u andırıyordu. Dişisini kaybetmiş ve acı içindeki bir Kurt'u andırıyordu.

"Sen affedene kadar gitmeyeceğim buradan. Ya öldür ya affet beni."

Kardelen babasına baktı. O da bu koca adamın acısına şaşırmış gibiydi. Hanımannesi ise tam tersine tebessüm ediyordu Kardelen'e. Gözleri umutla parlıyor, dudakları, "Affet onu." diyordu. Ağabeyleri sessizleşmişti. Ama en büyük ağabeyi bunu kabullenemiyor gibiydi.

"Ağabeyinin katilinin yatağına mı gireceksin?" diye gürledi.

Kardelen, kocasının ağabeyine öfke saçan gözlerle baktığını gördü. Bu öfke katil sözcüğünden değil, Kardelen'in aşağılanmasından kaynaklanıyordu. Kardelen bunu onun gözlerinde görüyordu. Ağabeyine, "Onun hakkında böyle konuşma!" diyerek hırsla soluduğunda genç kızı doğruladı.

Ağabeyi üzerlerine yürüdü. Hanımanne bu kargaşa da öne çıkarak araya girdi. Herkes bu cesaretli yaşlı kadına hayretle baktı. Kara Arslan ile Kardelen'in önüne siper oldu ve ağabeyine döndü. "Bu yazgı..." dedi, çatallaşmış sesiyle. İtiraz edecekleri elini kaldırarak susturdu.

"Kara Arslan suçsuz." dedi, babasının hatta ağabeylerinin bile öfkesini üstüne alarak. Derin bir sessizlik çöktü ovanın ortasına. Suçsuz...

Kardelen kadar ağabeyleri de sessizleşmiş ve hanımannenin sözlerine kulak kabartmıştı.

"Onun tek suçu, gücü..."

Hanımanne, Abrek'e döndü ve bir onay bekler gibi ona baktı. Abrek kafasını eğerek onu onayladı.

Kardelen bir dizinin üzerinde bile gururla duran kocasına baktı. O kimseye değil, sadece Kardelen'e bakıyordu. Ona gözleriyle yalvarıyordu. Ama ne için?

Hanımanne sözlerine devam etti.

"Onun ve Kuzey Bey'imizin tek suçu, güçtü... İki koca adamdı onlar. İtleri korkutan iki koca yürek. Birine Kurt dediler... Birine Pars... Kurt kolluyordu süsünü, Pars kolluyordu mekânını... İt bu, durur mu? Bulmuştu Kurt'un, Pars'a giden yolunu..."

Kardelen bu hikâyeyi işitirken doğruluğunu teyit ediyordu gece karası gözlerden. Kızıl ışıklar yansıyordu göz bebeklerinden. Ve orada, tam da parıldayan yanında bir sesleniş vardı... O sesleniş ki, pişmanlığın ve adaletsizliğin kesin kanıtıydı.

"Kurt'un atasından geleni, Pars'ın ise Ay Yüzlü'sünü aldılar ellerinden. Birini kırdırdılar ötekine... Haşa, Kurt öldürmezdi intikam yemini gütmediği Pars'ı... Ama Pars, o güneş saçlı delikanlı, o Çerkes Beyi ölmek istedi. Kara yazgı budur ya, Kurt'un ellerinden ölümü buldu. Kurt bilemedi Ay Yüzlü'yü kendinden çok seven bu delikanlıyı... Pars hiç bilemeyecekti kız kardeşini kendinden çok seven bu gözü karayı..."

Suskunluğu Kardelen'in en küçük ağabeyi böldü. "Ne ola peki hanımanne? Kalbine sapladı ya hançeri, kim ola suçlusu?"

Hanımanne çaresizce silkti omuzlarını. "Suçlu burada değil oğul. Onu yıllarca yanlış yerlerde aradınız. Kırdırdılar sizi birbirinize! Bir ödlek gibi saklandılar ve sizi birbirinize kırdırdılar... "

Yaşlı kadın kılıcı yerden aldı. Kardelen ve Kara Arslan'ın ortasına titreyen kollarıyla bıraktı. "Bilirsiniz..." dedi halka seslenerek. "Er kişi kılıcını emanet ettiyse eğer, emanet ettiği kişi onun canından sorumludur." Kardelen'e baktı yaşlı kadın. "Onu öldür ya da burada kalmasına izin ver kızım. Onu öldürürsen eğer, atan da ocağın da yanındadır. Lakin onu öldürmezsen, atan ve ocağın yine yanındadır. Bizde bırakılan kadın, boşanmış kadındır. Yeniden evliliği kabul edene kadar çadırımızdan çıkamazsın."

Kardelen bir süre kılıca dikti gözlerini. Sonra babasına... Sonra ise ona hiç yakışmayacak bir edayla diz çökmüş olan adama... Çadırları ufak geliyordu bu adama. Ovası ufak geliyordu. Toprak, yeryüzü bile ufak geliyordu. Her şeyi ufaltan bu adam, Kardelen'in karşısında gururunu ve hırsını ayaklarının altına alıyor ve diz çöküyordu.

Çalgılar önce titrekçe, sonra güçlükle, en sonunda ise kararlılıkla gürledi. Kimseler oynamadı. Hadiyago bile ortaya gelmeye ürküyor gibiydi. Koca bir çemberin içinde Kara Bey ve Kardelen yer alıyordu. Bakışları göz kapaklarının kırpılışı hariç birbirinden ayrılmıyordu.

Bir tür meydan okumaydı sanki. Bir tür cenk... Onların dansıydı bu. Bir Kurt'un ve bir kış çiçeğinin soğuk ve gürültüsüz dansı... Kara Bey dans etmezdi. Ama Kardelen bu savaşı ilk kez kazanmak için dans edecekti. Kaftanını sıyırdı genç kız. Atalarından kalma gelinliği serdi gözler önüne. Hayranlık dolu bakışlardan habersiz parmak uçlarında süzülmeye başladı.

* * *

Kara Bey şimdi yakmak istiyordu işte bu çadırları. Şimdi ona bakan tüm gözleri oymak istiyordu. Bir keklik gibi beyazlar içinde süzülen kadını, Kara Arslan'ı görünmez bir çembere alıyor ve atalarının dansıyla selamlıyordu. Çok güzeldi. Gözlerin dayanamayacağı, kalbin eriyeceği kadar güzeldi... Ama sadece ona aitti.

Parmak uçlarında toprağı kıpırdatmadan yürürken ve elleri kıvrak bir kuşun kanadı gibi kıvrılırken ona bakıyordu. Başlığının boncuklarıyla şenlenen su rengi gözleriyle ona bakıyordu. Biraz daha olgunlaşmış bedeni, kiraz kırmızısı dudakları, gül taneleri dokunan teniyle ona bakıyordu.

Kara Bey bu dansa icabet etmedi. Ama Abrek'in sözleri dün gibi hafızasında inledi. Onu kendine saklamak istiyordu değil mi? Ve bu çadırlardan ayrılmadan yapması gerekiyordu...

Genç adam, karısı nefes nefese dansına devam ederken onu habersizce belinden kavradı ve omzuna yasladı. Ona doğru hırsla yaklaşan ağabeylerini keskin bir bakışla uzak-

laştırırken, Abrek'in sesi hareketlenen ortamı susturduğunda, Kara Bey çoktan oradan uzaklaşmıştı.

"Âdetlerimiz gereği, Kardelen Hanım artık onundur. Bizlerin de uygun bir düğünle evliliklerine icabet etmemiz gerekir."

Homurtular duydu Kara Bey ve kahkahalar. En gürültülü kahkaha Sinan'dan yükseliyordu. "Biliyordum!" diyordu. "Abrek'i ateş başında can kulağıyla dinlediğinizi biliyordum Bey'im."

Kara Bey gülümsedi. Karnına yediği tekmeyle gülümsemesi homurtuya dönüştü ve çadırların bulunduğu asıl alana geldiğinde, "Çadırın nerede?" diye sordu.

Kardelen aynı homurdanmayla cevap verdi.

"Bırak beni!.." dedi dişlerinin arasından çığlık çığlığa. "O ellerini kendi kılıcınla almadan önce bırak beni."

"Seni bırakacaksam eğer durma al ellerimi..." dedi Kara Bey çaresizce çadırı ararken. "Onlar sensiz zaten bir hiç."

"Ağzın da iyi laf yapıyor." dedi genç kız hırsla. "Ben yokken çokça tekrarlamış olmalısın."

Kara Bey gülümsedi. Ah, gülümsemeyeli ne de uzun zaman olmuştu. Şimdi yanakları bu güzel hisle sızlıyordu. "Evet, tekrarladım..." dedi karnına bir tekme daha yiyen genç adam. Zorlukla soludu ama sözlerini tamamladı. "Rüyalarımda... Seninle..."

Kardelen sessizleşti ve omzunda bir kedi yavrusuna dönüştü. Kara Bey'in ellerinin altındaki teni birkaç kat kumaş ardından bile sıcacık ve yumuşacıktı. Kara Bey arzuyla kavruldu. Ama şimdi, Kardelen'in affını hak etme zamanıydı. Şimdi hiç yapmadığı kadar kur yapma zamanıydı. Ve şimdi, Kara Bey olmaktan çıkıp, Kardelen'in kocası olma zamanıydı.

"Hangisi senin çadırın, gül bahçesi?" diye sordu genç kızın kulağına doğru eğilerek. Kadını kollarının arasında titredi. Kara Bey onu bedenine adeta yapıştırdı, tek koluyla sarmaladı ve öyle yürüdü.

Kadını pes eder gibi üfledi nefesini. "Bu yaptığın ayıp..." dedi önce. "Bizler atalarımızın yanında eşlerimizle böylesi yakınlaşmayız. Onların gözleri önünde bir yerlere kapanmayız. Bu saygısızlık."

Kara Bey onu daha çok kendine bastırdı ve kulaklarına daha çok yanaştı. Fısıltıyla, "Karımı özledim." dedi.

Kardelen bunun üzerine onun ellerini üstünden ittirdi ve kollarından kurtuldu. Sersemlemiş gibiydi. Adımları aksaktı. Şimdi tam da Kurt'un avına düşer gibi çadırına doğru sersemce yürüyordu. Belli ki onu ortalık yerde azarlamak istemiyordu. Ah, ondan nefret ediyorsa bile, halen onun onurunu düşünüyordu. Kara Bey bu güzel kadını hak etmek için ne yapmıştı?

Çadıra adımını attıklarında genç adamın etrafını gül kokusu sarmaladı. "Gül bahçesine özel, gül kokulu çadır..." diye mırıldandı gülümsemesine engel olamayarak.

Kardelen ise bunu işitmeyecek kadar öfkeliydi. Ellerini beline koydu ve hırsla ona döndü. "Evlendin mi?" diye sordu. Kara Bey şaşkınlıkla ona bakakaldı. Ne demek istediğini bir türlü kavrayamadı. Kardelen sinirli bir çocuk gibi çadırda gezindi ve tüm gaz lambalarını yaktı. Çadırın içi kırmızıydı. Ya da ateşin nişanesi bu çadırı kırmızıya boyuyordu. İkisinin gölgesi örtünün üzerine beraberce düştü. Kara Bey bu manzarayı soludu. O yatağa yan yana ne de güzel yakışırlardı. Kocaman ve bomboş bir yataktı. Kara Bey gözlerini kaçırmaktan isteksiz olsa da odayı süzmek zorundaydı. Onun hakkındaki en ufak bilgileri yudumlamak zorundaydı.

Beyaz ve altın sarısı işlemelerle süslenmiş bir örtüye sahipti. Çadırın neredeyse yarısı yataktan ibaretti. Bir sandığı ve köşeye istiflediği silahları vardı. Bir kadındı ve aynı zamanda yenilmez bir savaşçı.

Kara Bey tekrar kadınına baktığında onun halen kendisine sorguyla baktığını gördü. "Seni dinliyorum..." dedi Kardelen sabırsızca.

Kara Bey kafasını yana eğdi. "Kastın buysa, yalnız seninle evliyim."

"Hıh!" dedi genç kız. "Kulaklarımla işitmesem..."

"Ne işittin?" diye sorguladı derhal onu genç adam. Kardelen ise sadece omuz silkti. Esnemeye yakın bir edayla, "Çıksan iyi olur, uyuyacağım." dedi.

Kara Bey irkilerek tebessüm etti. Uyumak ve çadırdan çıkmak mı? O bu an için aylardır bekliyordu. Ona halen sarılamadığı hatırına gelince kavruldu genç adam. Nasıl sahip çıkabilmişti ellerine? Dudaklarına, kalbine nasıl engel olabilmişti? Şimdi bir kora düşmüş ve yanıyordu. Onun için... Kızıl kadını için...

"Buraya gel..." diye seslendi yumuşacık bir sesle.

Kadını onu umursamadı ve arkasını döndü. Omuzları gergin olsa da umarsız gibi davranıyordu. Yatağın yanına gitti ve bir ipi tuttu. "Senin olmayan bir kadının çadırında bulunamazsın." dedi.

Kara Bey neredeyse kahkaha atacaktı. İliğinden kemiğine kadar Kara Bey'e aitti Kardelen. Bunu nasıl inkâr ederdi?

Kara Bey ona doğru bir adım attığında genç kız gözlerini halen ona çevirmemiş ve yatağın etrafında kaçamak adımlar atıyordu. Tuttuğu ipi beraberinde çekmeden önce yatağın tam ortasına oturdu. Kara Bey beyazlar içindeki bu hurileri kıskandıran kadına uzanmadan önce, karısı ipi

çekti. Ve aralarına dantelden bir koza girdi. Kocaman perde yatağı sarmaladı ve kadınını Kara Arslan'dan sakladı.

Oradaydı. Yatağın içinde, kanlı canlı oturuyordu. Gölgesi ve keskin su rengi gözleri örtünün ardından bile belli oluyordu. Ama aralarına bir ağ örmüştü. Onu Kara Kurt'tan koruyan bir ağ...

"Bu mudur yani?" dedi genç adam dalga geçerek.

Kardelen titrediğine emin olduğu ellerini eteğine saklayarak, "Seni kabul etmedim henüz." dedi.

"Seni boşamış değilim Kardelen." Gözlerini görebildiği kadar bedeninde gezdirdi. "Ayrıca ben seni kaçırdım. İstemesen de bana aitsin artık Çerkes kızı." dedi genç adam alayla, ona âdetlerini hatırlatarak.

Örtülerin ardındaki o yüz buruştu. Kara Bey buruşan her bir çizgiden öpmek istedi. Kardelen esnedi. "Bugün çok yoruldum..." diye mırıldandı. "Seninle daha fazla laf dalaşına giremem. Benden uzak dur ve kendine başka bir çadır bul."

"Beni kovarsın sanıyordum. Ama sen şimdiden çadırlarınızdan birini bana vermeye niyetlisin bile. Yufka yürekli karım..." diye mırıldandı adam, örtüye doğru eğilirken. Sırıtıyordu.

Kardelen elini uzatıp onu engellemeye çalıştı. Sanki bir örtüyle ona engel olabilirmiş gibi...

Kara Arslan uzanan ellerine dokundu örtünün ardından. Bir kat ince kumaşla bile dağlandı elleri. Kardelen'in soluk alma sesi kesildi ama soğuk ellerini sıcak ellerinden çekmedi. Kara Bey örtüyü aşmaya çalışarak geçirdi parmaklarını narin parmaklara. Ve kadınına doğru eğildi. "Bir örtü..." diye fısıldadı. "Bir örtü mü kadınım? Koca dünya seni benden sakınamazken, bir örtü mü sakınacak?"

Kardelen soluk soluğa, "U... Uzak durmalısın." dedi. Kelimeleri ses tonuyla ve elini sarmalayan eliyle tutarsızdı. "Seni henüz affetmedim."

"Kardelen..." diye fısıldadı genç adam acı içinde. Karısı sanki bu sözü bekliyormuş gibi gözlerini yumdu ve "Hımm..." dedi. Kara Bey ıstırap içinde gülümsedi.

Tatlı bir isyanla, "Beni affetmenin canı cehenneme..." diye fısıldadı genç adam. "Aylardır, günlerdir, saatlerdir bu anı bekliyorum ben."

Kara Bey, onun da kendisiyle savaştığını görüyordu. Daha fazla zorlamak adına eğildi ve burunları bir örtünün ayrımı kadar yaklaştı. Nefesleri aralarında havalanıyordu. Kara Bey onun güzel yüzünü şimdi daha net seçiyordu. Bir elini elinden çekmeden, diğer eliyle yüzünü kavradı karısının. Onları ayıran örtüye lanet ederek alınlarını birbirine dayadı. "Ölüyorum sandım..." diye kükredi haşin bir sesle. "Ölümden daha zordu Kardelen. Seni özlemek... Yaşarken nefes alamamak gibiydi."

Kardelen yutkundu. Gözlerini sıkı sıkıya yumuyordu. Ona kapılmamak için savaşıyordu. Kara Bey, kadınını zorlamaması gerektiğini biliyordu. Bir süre uzak kalmak istemek, bir süre Kara Bey'e acı çektirmek onun hakkıydı. Ama genç adam, onun yokluğunda yeterince acı çekmişti.

"Yapma bunu bana gül bahçesi..." diye fısıldadı. "Beni gül teninden mahrum etme."

Sessizlikte nefesleri karıştı. Gürültülü ve sığdı. Elleri daha sıkı kavradı birbirini. Örtü aralarında engel olmaktan çok, içlerindeki ateşi daha fazla harmanlıyordu. Kardelen kendine gelmeye çalışır gibi kafasını iki yana salladı. "Olmaz..." diye fısıldadı ellerini onu daha sıkı tutarken. " Seni bu kadar çabuk affedemem."

Kara Bey gülmek istedi. Çocuk kadar saf kalbiyle onu affedeceğini ama bu kadar çabuk olmayacağını söylüyordu. Genç adam iradesiyle savaşarak elini bıraktı ve gülümsedi. Genç kız şaşkınlıkla, aynı zamanda sinirle gözlerini açmıştı. Belli ki bu kadar çabuk teslim olmasını beklemiyordu.

"Tamam, o vakit..." dedi Kara Bey umursamaz bir tavırla. "Ben de affedene kadar beklerim."

Kardelen dişlerini sıktı. Ona epeyce sinirlenmiş olmalıydı. "İyi!" dedi dişlerinin arasından. "Ben de seni ölene kadar affetmem, sen de bana ölene kadar dokunmazsın!"

Kara Bey gülümsememek için dişlerini kastı. "Dokunmayacağım demedim..." dedi örtüyü kaldırarak, onu lambaların ışığına mahsur ederek. İçeri süzüldü. Örtüyü ardında ve ikisini bu dantelden kozanın içinde yalnız bıraktı. Gözlerinin içine bakarak botlarına uzandı.

Kardelen, "Ne yapıyorsun sen?" diye söylense de onu dinlemedi. Kaftanını soğuğa nispeten sıcak olan bu çadırda çıkarmakta mahzur görmedi. Kirli bedenine yüzünü buruşturarak baktı. Kadını onun koktuğunu düşünecekti. Çünkü Kara Bey üç gündür dur durak bilmeden yollardaydı.

Bu ayrıntıyı boş vererek yatağın örtüsünü kaldırmaya çalıştı. Kalın yün döşeği ve aynı kalınlıkta yorganı görünce gülümsedi. Çerkeslerin el işleriyle aralarının bu kadar iyi olduğunu bilseydi, daha önce de bu çadırlarda kalırdı.

Karısını umursamayarak sıcacık yatağa girdi. Gözlerini yummadan önce yanındaki yastığa vurdu, "Hadi, yatalım karım." dedi derin bir huzurla. Günlerdir uyumamıştı. Şu an uyku onun için en son plan olsa da karısı affedene kadar onun suyuna gitmek zorundaydı. Kardelen homurdandı ve ayaklandı. Kara Bey onun bileğini tutamadan genç kız

yataktan atladı. Birkaç adımda silahlarının olduğu bölüme ulaştı. Onu şimdi gerçekten öldüreceğini düşünen genç adam yatağın içinde gerildi. Genç kız elinde koca bir kılıçla döndüğünde ise Kara Arslan'a hiç yakışmayacak bir tedirginlikle yutkundu. Ama Kardelen onu öldürmedi. Kılıcı kaldırdığı gibi tam ortalarına yerleştirdi.

"Bu namus çizgisidir." Dedi, bir emri duyurur gibi. "Bunu asla geçemezsin."

Kara Bey kafasını tekrar gürültüyle yastığa vurdu.

"Öldüreceksin beni kadın!"

Kardelen yaptığı işten memnun, yatağın öteki yanına girdi. Hem de başlığıyla ve elbisesiyle!

"Tahminimce öyle boğulabilirsin." dedi Kara Arslan acı dolu bir sesle. Onu öyle özlemişti ki, kokusunu bu kadar yakından almak bedenine hiç iyi gelmemişti.

"Boğulmam. Daha önce peçeyle yattığım çok oldu. Bir başlık benim için hiçbir şey."

Kara Arslan kaşlarını çatarak gözlerini daha sıkı yumdu. Şimdi onun yatağın içinde kıvrılan bedeninin sıcaklığını hissediyordu. Eteği neredeyse Kara Bey'in bacaklarına değiyordu. Aralarında değil bir kılıç, bir dağ olsa, genç adam onun varlığını hissederdi.

İkisi de çadırın tepesine bakıyordu şimdi. Solukları birbirinin tekrarı gibiydi. Sessizlik boğucu bir havaya yol açıyordu. Öyle boğucu ki, boğazı karıncalanıyordu genç adamın.

"Nerelerdeydin?" diye sordu kafasındakileri kovmak için. "Deştim tüm şehirleri. Tüm mağaraları kurcaladım. Bir çobana, bir krala, bir hancıya bile sordum seni. Yoktun. Kaybolup gittin ellerimden. Seni ebediyen..."

Sustu genç adam. O sözler bu güzel günü hak etmiyordu. Kadını canlıydı ve yanındaydı. En büyük avuntusu buydu.

"Kaybolmak istedim..." diye fısıldadı genç kız. "Ve ölmek istedim."

"Şişt!" diye azarladı kafasını yana doğru çeviren genç adam, kaşlarını çatarak. "Ölüm kelimesi sana yasak karım."

Kardelen halen tavanı seyrediyordu. Yanağından süzülen yaşlar yastığını okşuyordu. Onlara dokunamamak, öperek silememek ne güçtü...

"Önce Allah hayatta tuttu beni... Sonra da sen." dedi karısı teslimiyetle.

Kara Bey zorlukla yutkundu. Onun acı çekmiş olması kalbini dağlıyordu. Ama... Ama içinde filizlenen neşeye engel olamıyordu. Altın kalpli kadın, halen onun için yaşadığını söylüyordu.

"Seni özledim." dedi Kara Bey, bu sözcüğü söyleyebilmenin özgürlüğüyle. "Seni, kendimi unutacak kadar çok özledim."

Kardelen gözlerini yumdu. Sesi mahmur olsa da gözyaşları yastığı hoyrat bir şelale gibi sürekli ıslatıyordu.

"Ben de..." dedi fısıltıyla. Yorgun ve teslimiyet doluydu bu sözcük. Uyuyacakmış gibi başı yana düştü. "Ben de seni özledim Kara Kurt'um."

Uyudu Kardelen. Ve uyur uyumaz aştı o, Kara Kurt'un açmak için öleceği bıçak engelini. Kolları boyuna dolandı ve bir kedi gibi sokuldu kocasına. Kara Bey onu can yakacak kadar sıkıca sardı. Yorganı bir koza gibi etraflarına sardı. Onların girilmez mahzeniydi burası. Onu kokladı. Saçlarını öptü. Ellerini öptü. Çilli yüzünü öptü.

Yüzünü buruşturan genç kız yarı uyur bir vaziyette itiraz etti. "Olmaz..." diye söylendi. "Ben seni henüz affetmedim." Ama nedendir bilinmez boynuna daha çok sokuldu genç

adamın. Ve yumuşacık dudaklarıyla boynunu mühürledi. Kara Bey onu uyandırmaya kıyamıyor ama dokunuşlarına engel olamıyordu. Boynuna buseler kondurarak başlığını çıkardı. Rahatsız edici başlık çıkınca karısından bir mırlama sesi yükseldi. Ona daha çok sokuldu. Kara Bey bu sefer o daracık elbisenin iplerini çözdü ve rahat bir nefes almasını sağladı. Bu elbise onu boğuyor olmalıydı.

Ah, hepsi bir avuç saçmalıktı! Kara Bey onu hissetmeliydi. Örgülü saçlarını bir eliyle teker teker açtı. Kirpiklerini öperken, parmak uçları kıvrımlarını ezbere bilerek ilerledi. Yabancı bir çıkıntı hissetti. Kardelen'e uymayan bir dolgunluk... Kilo aldığını düşünürdü bir başkası. Ama incecik kolları ve incecik bacakları aynıydı. Bu çıkıntı, Kardelen'den bağımsızdı. Kara Bey karnını okşadı genç kızın anlamsızca. Beyni alev almış, genç adama düşünme yetisini kaybettirmişti.

Kardelen gözlerini zorlukla açtı ve onun karnına dokunan elleriyle hızla soludu. "Niye durdun?" diye sordu. Yastığa yayılmış saçları, muhtaç sesiyle bir serap kadar dayanılmazdı. Göremiyormuş gibi ovaladı gözlerini ve tekrar ona baktı.

"Bu... Bu..." diye sordu genç adam titreyen sesiyle. Elleri bile titriyordu. "Bu... Düşündüğüm şey mi?"

Kardelen yeni aklına gelmiş gibi elinin okşadığı karnını gözledi. Kara Bey'in gözlerine yeniden baktığında, göz bebekleri titreşti. Dudak kıvrımını dişledi. Kafasını yukarı aşağı sallayıp, endişeyle bu soruyu onayladı.

Kara Bey şaşkınlık içinde açtığı gözleriyle bir kadınının yüzüne bir karnına baktı. "Bu... Bu..." dedi yine kekeleyerek. "Kardelen, bu!.."

"O, benim bebeğim..." dedi genç kız çatallı sesiyle. "Ve o senin de bebeğin..." dedi yüzünü avuçlayarak.

Kara Bey onun hasret kaldığı dudaklarına ulaştı. Gül şerbetinden damla damla içti. Mükâfatına inanamıyordu. Sevinç naraları atmak geliyordu içinden. Çocuk gibi haykırmak geliyordu.

"Kardelen..." diye soludu dudaklarına doğru. "Benim gül kokulu kadınım. Çocuğumun annesi Kardelen... Dünyam. Güneşim. Ay'ım. Sevgilim."

Kardelen onun saçlarına daha sıkı tutundu. Teslimiyetle fısıldadı. "Arslan."

Kara Bey artık duramazdı. Onun cennetine tutundu. Dokunuşlarıyla bu günü mühürledi. "Seninle yeniden evleneceğim." Dedi, söylediğinin gülünç kısmını hiç umursamadan. "Bir Çerkes damadı gibi evleneceğim seninle. Gelinliğini giyecek ve atınla çıkacaksın bu çadırlardan. Ama önce sevmeliyim seni Kardelen..." Onu yeniden öptü. "Bir koca olacak dokunuşumla, bedenimle sevmeliyim seni..."

Dayanamıyordu. Yüreği ayaklanmış, Kardelen'in minik ellerine doğru uçuşuyordu. "Dilersen ömrümün sonuna kadar burada, bu çadırda kalırım seninle. Kılıcım kılıcındır karım..."

Kardelen "Arslan..." diye fısıldadı bu sözlerin ardından. Onun öpücüklerine hırsla karşılık veriyordu.

"Karım... Kellem, kılıcının ucundadır. Benim sultanım da padişahım da sensin bundan sonra. Öl de öleyim. Öldür de öldüreyim."

"Ölme..." diye fısıldadı karısı, sakallarını dudaklarıyla okşarken. "Benimle kal. Hiç gitme."

"Hiç..." diye fısıldadı Kara Bey. "Kalbin attığı sürece, kalbim atacak."

Kardelen de ona aynı şekilde karşılık verdi. "Kalbin attığı sürece, benim de kalbim atacak."

Kara Bey gözlerine baktı karısının. Kendisinin yankısını gördüğü gözlere derince baktı ve fısıldadı. "Seni seviyorum karım."

Kardelen soluğunu tuttu. Gözleri ışıldadı ve o güzel cennet çukuru meydana çıktı. "Duyamadım." dedi kıkırdayarak.

"Seni seviyorum." diye yineledi adam, onun belini sarmalayarak.

"Duymadım." diye fısıldadı Kardelen, genç adamın çenesini öperken.

"Seni seviyorum!" diye bağırdı genç adam, neredeyse tüm çadırların duyabileceği bir sesle.

Kardelen kahkaha attı ve onun yüzünü ellerinin arasına aldı. Dudaklarına kavurucu bir öpücük kondururken, "Ben de seni seviyorum." diye fısıldadı.

O gün o sessiz ve ıssız çadır, bir Kurt'un ve bir Kardelen'in aşkına şahitlik ediyordu. Hiç olmadığı kadar sıcak, hiç olmadığı kadar sesliydi. Sevgi sözcükleri, tatlı atışmaları, heyecanlı solukları uyuyana kadar sürdü. Bir sarmaşık gibi dolandılar birbirlerine ve aylardır uyuyamadıkları kadar sıcacık bir uyku sarmaladı onlardı.

Şimdi Kara Bey'in sol yanı, üstünde uyuyan Kardelen'in sağ yanında atıyordu. Aynı zamanda Kardelen'in sol yanı, Kara Bey'in sağ yanını doldurmuştu. Bir bedene, iki kalp sığıyordu. Tamamlanıyordu iki deli yürek.

18. Bölüm

Atın sırtında süzülüyordu şimdi. Adına yakışır asaletiyle kaybolurken gözünün önünden, alnına dökülüyordu gelinlere has al örtüsü...

O, böyle güzel bir kıymete yakışırdı. Herkes ona gıptayla bakmalı, "Hanım" demeliydi. Genç adam işitmeyen kulağına rağmen gürültülü bir kalp çarpıntısı yaşadığını biliyordu. Onu hissediyordu. Elleri, gözleri, ciğerleri bile bir kalp gibi atıyordu.

Gidiyordu Ahu...

Murat, Ahu'yu bir başkasına eş ilan etmişti. Bir Bey karısı olmak için gidiyordu Ahu... Güzel elleri kınalanmış, bembeyaz atının yelesini okşuyordu.

Kocası olmak isteyen o şirret adam tutuyordu hayvanın yularını. Ahu'yu dilediği yere götürüyordu. Daha kocası olmamıştı ki! Hakkı mıydı? Ahu'yu sahiplenmek onun hakkı mıydı?

Alp, bir korkak gibi izliyordu bu manzarayı. Sağlam bir kocanın izinden gidiyordu Ahu. Kusursuz kusurunu görmüyordu bile bu aşiret. Onun konuşmayan bir melek olduğunu anlamıştı işte herkes!

Alp bilirdi bir tek... Onun bir melek olduğuna ve dünyaya hediye diye gönderildiğine bir tek Alp inanırdı. Onu bir

tek Alp görürdü. Arada sırada konuşmak için dudaklarını araladığını ama asla ses çıkarmadığını... İnsanları can kulağıyla dinlediğini ve kalbiyle inandığını... Bazı zamanlarda, özellikle Alp konuşmaları kaçırdığı sırada dudaklarını kıpırdatarak genç adama ipuçları verdiğini...

Acıyla yutkundu genç adam. Eli kabzasındaki kılıcındaydı. Eklem yerleri, işlenmiş demiri sıkmaktan uyuşmuştu. İnsanların tekbir getirdiklerini anladı bir vakit. Kalabalığı yaran aşiretin Beylerine kızlarını emanet ederken, Allah'ın emrini veriyorlardı. Alp hayatında ilk defa bu tekbire karşılık vermedi. Gür sesini kendine sakladı ve orada öylece, çaresizce dikildi. Allah'ın izni olur muydu bu evliliğe? Allah, Alp için yaratmıştı sanki Ahu'yu. Gözleri gözlerine kavuşmak için var olmuştu. Elleri ellerini kıymetlendirecek, dilsiz kalbi Alp ile dillenecekti.

Şimdi bütün bunlar bitmişti. Bir başka adamın Ahu'su olmak için yola koyuluyordu. O adamı dinleyecekti. O adama helal sevgisini verecekti. Ceketini giydirecek, eve döndüğünde onu bekleyecekti. Saçlarına dokunacaktı elleri... Gözleri gözlerini okşayacaktı. O adamın olacaktı Ahu, o adamın!

Alp kalabalığı yararak ıslık çaldı. Kimse onun bu sesli ıslığını beklemiyor olmalıydı. Tabi ki Alp duymadığı için ne denli bağırdığının farkında değildi. Ama bu öfke, benliğini kavuruyordu. Safkan atı kimseyi umursamadan, sadece sahibinin bu seslenişine karşılık vererek koşuyordu. Koyu renk yelesi rüzgâra karışıyor, bu anı sabırsızlıkla beklemiş gibi heyecanla kişniyordu. Herkes ona yol verdi. Herkes Alp'in etrafında koca bir oyuk açtı.

Kimisi bakışlarıyla onun neden bu merasimi böldüğünü sorguluyordu. Kimisi sadece ondan korkuyordu.

Alp, yumuşak yüzünün altında keskin bir öfke saklıyordu. Atının yularına tutundu ve üstüne atladı. Kadınların şaşkınlıkla çığlık attığına emindi. Çünkü ağızlarının bu denli açılmasının başka açıklaması olamazdı. Murat'ın yüzü gözünün ucuna ilişti. Kahkaha atıyordu! Alp dişlerini göstererek hırladı. Tüm bu aptal oyunlar onun başının altından çıkmıştı. Murat, Alp'i tanıyordu. Damarına basılana kadar ne denli sessiz kaldığını, sonrasında ise gürültülü bir öfke yaşadığını biliyordu.

Alp hedefini gözüne kestirerek birkaç ev boyu uzaklaşmış olan aşirete doğru atını mahmuzladı. Gökyüzü de Alp'in öfkesine ortaklık ederek bulanmıştı. Yüzüne çarpan ıslaklık yağmur veya kar olmalıydı.

Alp etrafındaki hiçbir şeyi duymadığı gibi, artık hiçbir şeyi de görmüyordu. Gözüne ilişen tek şey O'ydu. Ona ulaşmalıydı. Ulaşacaktı da! Raber denilen, Ahu'suna göz dikmiş soysuz önünü kesmeseydi. Ahu halen arkasında olan bitenden habersiz, kafası önde atını okşuyordu. Mahzundu. Kimsesizdi. Onu kimse Alp'ten alıp götüremezdi.

"Ne istersin Yiğit Alp?" dedi adam, onun hiç de yiğit olmadığını düşünür bir ifadeyle. Alp onun ağzına bakmaktan nefret etse de bu artık bir alışkanlıktı. Aciz bir adam olarak buradaydı ve Ahu'yu almak istiyordu. Sesinin nasıl çıktığını bilmiyordu. Sadece tehditkâr olmasını istiyordu.

"Bana ait olanı istiyorum!"

Raber'in yüzü öfkeyle kızardığında, kendinden emin bir şekilde onu geçti, atını daha da hızlandırdı. Birkaç araba ve birkaç atlı yolundan çekilmek zorunda kaldı. Büyük bir arbede çıktı. Alp kimseyi umursamadı. Sadece O'na gidecekti.

Beyaz atın üstündeki narin bedeni son hızla belinden kavradı. Onun çığlık attığını, karnına yaslanan sırtının titreyişinden hissetti. Ama artık çok geçti. Onu kucakladığı gibi önüne oturttu ve atının yularını daha sıkı çekti. Sinan'ın o aptal isim takma takıntısıyla Beyzade adına sahip olan güçlü atı sahibinin en büyük yandaşıydı. Bu yüzden ağaçlar bulanıklaşmış, yollar birer çizgi gibi önlerinden akıyordu, atı da ona ortaklık ediyordu.

Arkasından gelen toynak titreşimlerini işitiyordu. Kürtler onurları için yaşayan bir milletti. Bu uğurda can almaktan sakınmayacak kadar namuslarına ve kadınlarına düşkünlerdi. Onları gözden kaybedene kadar takip edecek, gelinleri sandıkları Ahu'yu ondan almaya çalışacaklardı. Ama bilmedikleri bir şey vardı. O, Yiğit Alp'ti; katır gibi inadı, keskin duyuları ve sevdikleri uğruna ölüme koşmasıyla tanınan Yiğit Alp...

Onlar ise Yiğit Alp'in bu dünyadaki en değerli varlığına göz koymuşlardı. Ah, ne büyük hata!

Alp, Ahu'nun sessizce ama biraz da korkarak önünde oturduğunu hissediyordu. Beyzade'nin yelelerini tutunmuş elleri titrekti. Hızla nefes alıp veriyordu. Genç kızın minik kalbi, Alp'in kaburgalarında atıyordu. Öylesine şiddetli, öylesine korku dolu... Ama bunun bir dönüşü yoktu. Alp pişmanlık duymayacaktı. Ahu'da ona katlanmak zorundaydı.

Atını sürdü. Onları kimsenin bulamayacağı bir diyar bilmiyordu. Sadece sürüyordu. Bir yer bulabilirdi. Bunca yılını yollarda, seferlerde geçirmiş bir adam olarak bir yer bulmalıydı. Arkasında sesler azaldı. Kimse onları ok yağmuruna tutmadı. Kimse onlara şeytan icadıyla saldırmadı. Bu Kürt Bey'i, Ahu'nun sessiz teslimiyetini kabullenmiş

olmalıydı. Pes etmişti. Alp şansına inanamayarak kafasını gökyüzüne kaldırdı. Atının adımları yavaşladı. Şimdi nemli toprağı döven toynakları etrafa keskin bir çamur kokusu yayıyordu. Burnuna, dudaklarına, yuları tutan ellerine ıslak kar taneleri yağıyordu. Yağmurla karışık olduğu için tutunamıyor, toprağa değdiği anda ıslanıyordu.

Ahu'nun daha çok titrediğini hissetti. Alp de titriyordu. Bunun sebebi soğuk değildi. Bunun sebebi yıllardır kendini koruduğu bedeninin kollarının arasında olmasıydı. Yanlış olduğunu bile bile kafasını eğdi ve onun kendine has kokusunu içine çekti. Bahar günü açan leylaklar gibi genzini kavurdu ve orada tatlı bir sızı bıraktı. Alp gülümsemeye başladı. Kendine engel olamıyordu.

Bir süre sesinin coşkusundan korkarak sessiz kaldı. Ahu onun yaklaştığını anlamış olmalıydı ki omuzlarını kaldırmış, sırtını bir yay gibi dümdüz tutuyordu.

Alp, genç kızın kulağına dudaklarını yanaştırdı. Üşümüş olduğuna emin olduğu örtünün altındaki kulağına sıcak nefesini üfleyerek onun irkilmesine sebep oldu. Omuzları kaskatıydı. Öne doğru kaykılmıştı. Kendini Alp'in sıcaklığından koruyordu.

Alp umursamadı. Ne de olsa artık onun olacaktı. O zaman kimse, Ahu bile onu ellerinden alamazdı.

"Bir handa durmayacağız..." diye fısıldadı Alp, verdiği yeni kararla. Ahu titremeye devam etse de genç adam sözlerine fısıldayarak devam etti. "Yarım günlük bir yol geçireceğiz. Bildiğim bir köy var..."

"Babamın köyü." diye geçirdi içinden ama dile dökemedi. Bir babası olduğunu ve yıllar önce onu bulduğunu; bu adamın korkak bir hasta olduğunu kimseye söyleyemedi. Kulağını kaybetmesine sebep olan adamı, onu terk eden

adamı, bulduğunun ertesi yılı ölen adamı kimseye söyleyemedi... Arkasından koca bir çiftlik bırakmıştı. Kulağının özrü, hayatının özrü olarak...

"Oraya gittiğimizde..." Sesinin düz çıkması için üstün bir çaba sarf etti. Heyecandan elleri terliyordu. "Seni karım yapacağım Ahu Hatun."

Genç kız susuyordu. Dilsiz biri için bu gayet normaldi. Ama onun suskunluğu diliyle değil, bedeniyle oluyordu. Ne heyecanla elini havalandırıp bir cevap arıyor, ne de onu rahat bırakması için debeleniyordu. Atın yelesini tutan elleri sıkılaşmıştı. Tek belirti buydu.

"Bana cevap verecek misin?" diye fısıldadı genç adam. "Eğer benimle gelmek istemezsen..." Sustu. Ne yapacaktı? Onu bırakmaya razı olmazdı ki. Tam bunlarla kaygılanırken, genç kız bu kaygıya izin vermeyerek kafasını yukarı ve aşağı salladı. Alp bunun bir hayal olduğunu sanarak tekrar sordu.

"Yani... Benimle gelmek istiyor musun?"

Nefesini tutarak bekledi. Genç kız kafasını veya ellerini hareket ettirmedi. Öylece atın yelesine tutunmaya devam etti. Alp ısrarcı biri olmak istemiyordu ama kaygılanmadan da edemiyordu. "İstiyor musun?" diye sordu ısrarla. Bu sefer dudakları örtüsünü okşayacak kadar yakındı. Acaba sesi mi çıkmıyordu? Acaba duyamayacağı kadar kısık mı konuşuyordu?

Ahu tereddüt ediyormuş gibi duraksadı. Sonrasında ise kafasını bir kere aşağı doğru salladı ve mahcubiyetle önüne eğdi. Alp sevinçten haykırmak istedi. Onun küçücük bedenini kucaklamak istedi. Ama bunun için bir imam bulmalıydı. Babasının köyünde sevilen bir askere dönüştüğü için bu iş biraz kolay olacaktı.

Alp yol boyunca sessiz kaldı. Ahu da öyle... Bir çeşit teslimiyet içindeydi. Bir ara yorgun düştü. Güzel sırtı genç adamın göğsüne yaslandı. Alp diken üzerinde yaptı bu yolculuğu. Ellerini kendine saklayarak, sabır duaları ederek... Onca yıl beklemiş ve sabretmişti. Ama şu birkaç saatlik bu yol, ona yıllar gibi gelmişti.

Sadece namazını eda etmek için durmuştu. Genç adam, Ahu'nun hep yerde olan yüzüne kızarak kılmıştı namazını. Genç kız da ondan oldukça uzakta, bir ağaç kavuğuna sığınarak...

Köyüne vardıklarında gündüz arşıydı. Kızıla boyanan karlar altındaki köyü, İngilizlerin pek kıymet verdiği o tabloları andırıyordu. Bacalar hafif hafif tütüyor, bir imam camiden evine doğru adımlıyor, görünürde birkaç köpek güneşe karşı havlıyordu. Muhtemelen duyamadığı birkaç çocuk çığırtısı yarıyordu sessiz kış sabahını. Annesine seslenıyordu bir çocuk. Sabahları içtiği o taze sütten istiyordu. Bir at arkasında asılı tahta arabayla sahibinin izinden gidiyordu. Bu köyde hayat akıyordu.

Alp, atın yularını çekerken ciğerleri tazelendi. Yanaklarına memnuniyetle renk geldiğine emindi.

"İmam Efendi!" diye bağırdı. Evine giden adam şaşkınlıkla yerinden sıçradı. Alp dönüp kıymetlisini attan indirmeye yeltendiğinde onun da yanaklarının ve ellerinin kızardığını fark etti. Oldukça üşümüştü. Ama genç kız halinden hoşnutmuş gibi tebessüm ediyordu. Alp, kaburgasına dar gelen yüreğiyle kızı belinden tutarak nazikçe kar tanelerinin üzerine indirdi. Onun elini tutmak istiyordu. Ya da sarılarak onu ısıtmak, sıcak bir sobanın ardında ona sokulmak...

Ama şimdi ona dokunmamak için ellerini kışlık ceketinin cebine sıkıştırdı. Kafasıyla imam efendiyi işaret ederek

yanında yürümesini istedi. Dile dökmek istemiyordu. Konuşmak onların gözleriyle kurduğu iletişimi bozacak gibiydi. Ya da Alp itiraz etmesinden korkuyordu.

Genç kız neyse ki zarif adımlarıyla onu takip etti. Üşümüş ellerini kaftanının içine sokmuş, ovuşturuyordu. Alp, imama bir şey demeden adam onu tanıdı ve kafasını oldukça eğerek onu gururla selamladı. Alp de bu selama elini göğsüne koyarak cevap verdi.

"Hayrola Bey'im..." dedi adam, soğuktan buharlaşan nefesiyle. Kelimeleri sökmek Alp için kış aylarında daha zordu. "Bize haber etmediniz. Bilseydik sizin için hazırlık görürdük."

Bu köyün insanları oldukça cömertti. Onun bir Osmanlı yaveri olduğunu ve Kara Arslan'ın has adamı olduğunu biliyorlardı ve her geldiğinde genç adam için kuzular çeviriyor, ziyafetler hazırlıyorlardı. Alp oldukça mahcup düşüyordu.

Alp birkaç adım yanındaki küçük bedenin farkındalığıyla tebessüm etti. "Hayırlı bir iş için geldim." dedi, sesindeki sahiplenmeyi saklayamayarak. İmam tam da o sıra göz ucuyla Ahu'ya baktı. Bey'ine saygısızlık yapmamak ve hatun kişiyi rahatsız etmemek için derhal gözlerini kaçırdı. Başka bir soru sormadan eliyle caminin bacası tüten sıcaklığına çağırdı. Cami her daim sıcaktı. Olur da bir evsizin yolu düşer diye, köy halkı orayı daima sıcak bırakırdı.

İçerinin sıcaklığına girdiklerinde Ahu iç çekerek memnuniyetini belirtti. Alp suratını buruşturdu. Kafasızlığı genç kızın üşütmesine sebep olacaktı. Omuzlarına attığı sıcak kürkü genç kızın omuzlarına yolculuk sırasında geçirmişti ama bu yeterli değildi. Ona gözleriyle sobanın yanını işaret etti. El dokuma kilimlerle kapatılan caminin yerleri de sıcaktı. Genç kız çok üşümüş olmalıydı, Alp'in

lafını ikiletmeden sobanın yanına, yere oturdu. Alp kabanıyla onun ayaklarını örttüğünde genç kızın kendine şaşkınlıkla baktığını fark etti.

Onu orada bırakarak imam efendiyi de ardına takarak dışarı çıktı ve olan biten her şeyi anlattı.

* * *

Kara Bey uyandığında eli derhal sol yanını buldu. Oradaki sıcaklığı teyit etmek için yokladı. Ama yoktu!

Hırsla doğruldu. Üşüyen bedenini umursamadan hızlıca giyindi. Böylesi derin bir uykuya daldığı için kendine söylenmeden edemedi.

Çadırın içinde gözlerini gezdirdi. Hiçbir iz bulamayınca henüz doğmamış güne adımını attı. Gümüşi bir mavilik gökyüzünü aydınlatmaya hazırdı. Kara Bey ise kendi aydınlığını bulamadan günün aydınlanacağına inanmıyordu. Bağırmamak, tüm çadırları talan edip onu bulmamak için yumruklarını sıktı.

O vakit yeri adımlamış ayak izlerini gördü. Kadınına ait olacak kadar ufak ve tazeydi... Takip etti. Elinden başka ne gelirdi? O Kardelen'le ilgili her şeyde böylesi bir teslimiyetteydi.

Çamurlu yolu aşındırırken havanın keskin soğuğuna karşı kaşlarını çattı. Kadının üstünü sıkı giydiğini umdu. Yoksa Kara Arslan'ın elinden çekeceği vardı. Ki artık sadece kadını değil, çocuğu da söz konusuydu.

Kara Bey'in çatık kaşları yumuşadı ve gülümsedi. Onun ve Kardelen'in çocuğu... Karnında Kara Bey'e ait bir parça taşıyordu. Bir müttefik...

Dalların hemen yanı başında bir kadın görünce kaşları çatıldı. Yaklaştığında bunun hanımanne olduğuna kanaat

getirdi. Kadın onu gördü ve başıyla selam verdi. Ve sanki bir emaneti teslim ediyormuş gibi oradan uzaklaştı. Kara Bey bunu garipsedi ama merakına yenilerek dalların arasına girdi. İçgüdüsüne güvenmese şimdiye hançerini çekerdi.

Dalların ardında bir mağara, mağaranın içinden ise buharlı dumanlar yükseliyordu. Kara Bey tahmin ettiği görüntüye kendini hazırlayarak, adımlarını güçlü tutmaya çalışarak yaklaştı. Mağaranın içine girdiği an soluğu kesildi. Buharın izleri görüntüyü bulanıklaştırsa da yalnızca uzaklarda yanan bir dal mum, bu güzelliğe şahitlik ediyordu.

Beyaz bir iç elbiseyle yıkanan karısı, ıslak saçları ve nemli teniyle Kara Bey'in ölüm fermanını imzalıyordu. Doğrulduğunda ve taş zemine oturduğunda ise genç adam oraya yığılmak üzereydi. Saçları belinin ortasında ipekten bir hasır gibi kıvrılıyordu. Belirginleşen kıvrımları ıstırap vericiydi. Hele ellerini kaldırıp saçlarını savuruşu...

Genç adam derince bir iç çekmiş olmalıydı, çünkü Kardelen aniden suya daldı ve ondan saklandı. "Kim var orada?" diye bağırdı. Karanlık Kara Bey'i gizliyordu.

Adam onu korkutmak istemediği için aceleyle giydiği gömleğini ve hançerini çıkararak suya daldı. Kardelen gelenin kim olduğunu anlamış olmalıydı ki sessizleşti. Köşesine çekildi ve tedirgince bekledi.

Kara Bey yüzerek yanına doğru ilerledi...

* * *

"Bir günah kadar korkunç, bir melek kadar güzel..." diye düşündü genç kız. Gür saçları alnına dökülmüş, kaslı bedeni ıslanmış ve mağrur gözleri gözlerine perçinlenmişti. Kardelen o korunaksız köşesinde avlanmayı bekledi. Dünün itirafıyla halen sersemdi. Âşık olduğu adam

onu seviyordu. Onun için deli oluyordu. Onu özlüyor, onsuz yaşayamıyordu!

Genç kız gülmemek için dudaklarını ısırdı. Gerçi kocası ona böyle bakarken gülmesi olanaksızdı. Sanki günlerdir susuzdu ve Kardelen bir damla suydu.

Yakınına gelir gelmez elleri genç kızı kayalık duvarın ve bedeninin ortasına sıkıştıracak şekilde iki yanına yerleşti. Çenesi çoktan alnına dayanmıştı. "Korkuttun beni." dedi mağaranın içinde yankılanan sesiyle.

Kardelen yutkundu. Bu korkudan değil, adamın kokusunun verdiği dayanılmaz karıncalanmadandı.

"Neden korktun ki?"

"Beni yine bıraktığını sandım." dedi adam kederle. Kardelen işte o vakit çözüldü. Adamın çenesini avuçladı ve onu kendine bakmaya zorladı.

"Seni asla bırakmayacağım." dedi ciddiyetle. Kara Bey ona bakıyordu. Sanki bu sözlerine inanmak istiyormuş gibi... Sanki bu sözlerin gerçekliğini teyit etmek istermiş gibi...

"Yemin olsun Kara Arslan..." dedi genç kız, onu inandırmaya çalışarak. "Doğacak evladımın üzerine yemin olsun. Ucunda ölüm olsa da bırakmam seni."

Kara Bey onu öperek susturdu. "Ölüm deme..." dedi ıstırapla. "Ölüm deme..." Kardelen kollarını boynuna doladı.

"Beni herkes bıraktı Kardelen..." dedi adam, ilk kez muhtaç bir sesle. "Belki istemeden yaptılar bunu... Babam, annem, kız kardeşim..." Kardelen kaskatı kesilen omuzlarını elleriyle okşadı. Ona teselli vermek istedi. "Ben korkunç ve yalnız bir adamdım sadece. İnsanların büyüttüğü kadar güçlü bir adam değildim ben. Merhametin ne olduğunu unutan, ona aslında muhtaç olan kimsesiz bir adamdım ben..."

Güzel kara gözlerini kaldırdı ve Kardelen'in yüreğini yaraladı. Gözlerinde otuzlu yaşlarının başında bir savaşçı değil de on iki yaşında toy bir delikanlı vardı.

"Sen öyle aniden, öyle güzel girdin ki hayatıma... Sersemledim. Seni mutfağımda gördüm, odamda, kimseyi almadığım o ıssız odamda... Hiçbir şeyim yokken bir anda doldurdun o boşluğu. Beceriksizdim. Sevgisiz ve merhametsizdim." Kardelen'in titreyen ellerini dudaklarına götürdü ve öptü. "Bu ufacık avuçlarınla bana neler verdin, bilemezsin."

Gözlerinin içine baktı. "İnsanların sana yakıştırdığı o saçmalıklara inandırdım seni. Çünkü korktum. Güzelliğini bilirsen eğer, kendini bana layık görmezsin diye..."

Kardelen, "Ama..." diye itiraz edecekti ki adam ona bir buse kondurarak susturdu.

"Bırak konuşayım, yoksa kendimi asla affetmeyeceğim. Seni gördüğüm o ilk anda... Peçeni düşürdüğüm, tüm güzelliğini gözler önüne serdiğim o anda... Hissettiğim tek şey korku değildi. Sahiplenmeydi Kardelen. Bir su gibiydin. Duruydun, güzeldin ve benimdin. Babanın seni niye sakladığını anladığımı sandım. Bir baba, güzel bir kızı eşkıyalardan ve benim gibi adamlardan ancak böyle saklayabilirdi. Ama sen... Tüm o saklı köşelerinle, içimi yakan kızıl saçlarınla, güllerin dokunduğu teninle benimdin artık."

Yüzünü avuçladı genç adam. Dışarıdan süzen hafif gümüşi ışıkla onu huşuyla süzdü. Kardelen adamın gözlerindeki hayranlıkla suya düşmemek için omuzlarına tutundu. "Çok güzeldin... Ve benimdin."

Ona bunu anlatmak istercesine dudaklarına defalarca buseler kondurdu. Bir eliyle saçlarını avuçladı. Diğer elini sahiplenircesine beline doladı ve bacaklarıyla onu sarmaladı.

Öpüşüne aynı derinlikle karşılık verdi Kardelen. "Ben de..." dedi, ne diyeceğini bilemeyerek. "Ben de seni gördüğümde bunları hissettim. Seni hoş buldum kocam."

Kara Bey bir kahkaha patlattığında, Kardelen beceriksiz iltifatından dolayı kızararak geri çekildi.

"Seni yıkayayım..." dedi kızararak. Hatasını telafi edebilirdi. Hem onunla ilgilenmeyi özlemişti.

Kara Bey bir erkek çocuğu gibi onayladı ama onu bırakmadı. Köşeye oturdu. Kardelen'in kendi için getirdiği sabunu ona uzattı ve ellerini genç kızın beline koyarak onu yıkamasını bekledi. Kardelen kıkırdadı. Onu ne de çok özlemişti. Yıkama bahanesiyle özlem duyduğu bedenini sevdi. Boynunu yıkadığında ise eline değen kolyeyle kaşlarını çattı. Onu ömrü boyunca hiç çıkarmayacak mıydı?

"Bu... Kimin?" diye sordu Kardelen, ilgisizmiş gibi davranarak.

"Babamın." dedi kocası, onun yüz ifadesini inceleyerek. Kardelen mahcupça kızardı. Zamanında kolyeyi kıskanması saçmalıktı.

Kocası, onu şaşırtarak kolyenin zincirini tuttu ve boynunda çıkardı. "Onu hiç çıkarmadım..." dedi. Kardelen onu dikkatle incelerken, adam Kardelen'in saçlarını bir omzuna topladı. "İntikamımın ve geldiğim yerin sembolüydü bu. O boynumu yaktıkça, neden var olduğum aklıma gelecekti."

Kolyeyi genç kızın boyuna taktı ve Kardelen'in gerdanına sıcak bir öpücük kondurdu. "Şimdi en değerli varlığım, en değerlime emanet. O benim babamdan kalan tek anım. İntikamım da geleceğim de senin ellerinde karım. Ben, senin ellerindeyim."

Kardelen ağlamayacaktı. Bunca zaman ağladığı yetmez miydi? Ama ağlıyordu işte. Şimdi, mutluluktan... Bu adama

duyduğu aşktan... Bu adamın kendi yüzünden çektiği eziyetlerden... Bu adamın kimsesizliğinden...

"Kocam..." dedi, onun başını göğsüne yaslarken. "Kıymetlim, Kara'm... Ben varım artık. Yemin olsun gitmem bir yere. Bırakmam seni. Emanetin emanetlerin en güzeli... Önce Allah'a, sonra bana emanetsin..."

Kara Bey ona iyice sokuldu. Güçlü bir adama yakışmayacak ama Kardelen'in yüreğini eritecek bir muhtaçlıkla sokuldu. Kardelen ona takılmak istedi. "Bu da demektir ki, artık burada yaşayacaksın. Öyle mi?"

Kara Bey gerildi. İtiraf edemese de o bir Bey'di. Kimse onu çadırlarda oturup, kadınının halkıyla geçinmesini bekleyemezdi. Ama adam ihtiyatla, "Evet..." dedi. "Eğer sen istersen." Sesindeki yalvarışı işiten genç kız artık sırıtıyordu. Kendini ne kadar zorladığı açıktı. O asla bu çadırlara sıkışamazdı.

Onu rahatlatmak istedi. "Ben burada kalmak istemiyorum."

Adam doğruldu. Gözlerinde şaşkınlıktan izler vardı.

"Astenbul'un o güzel denizini istiyorum. Ya da komşularımın hoş sohbetini... Bana benzeyen yarenlerle dertleşmek istiyorum... Sonra kusursuz hizmetlilerimle didişmeyi... Ayrıca bahçemi unutmayalım. Oraya bu bahar bir sürü çiçek ekmek istiyorum. Ve yazları çiftliğe gitmek, orada at sürmek..."

Kara Bey sözünü coşkulu bir öpücükle kesti. "Ne istersen!" diye bağırdı dudaklarının arasına. "Ne dilersen karım."

Kardelen kahkaha attı. "Aptal adam! Ben yalnızca seni ve seninle hayatıma gelen her şeyi istiyorum."

Kara Bey şimdi şaşkın şaşkın gülüyordu. Öpülesi çukurlarına sular damlıyordu. "Seni seviyorum kadın!" dedi yeniden.

Kardelen bir kahkaha daha kopardı. "Alıştın bakıyorum." dedi onu sinirlendirmeyi umarak. Kocası ise sinirlenmek yerine onun tüm yüzünü öpücüklere boğdu.

Kardelen, "Gün ayacak. Namaz..." dedi isteksiz bir itirazla. Kocası bu lafını adeta dudaklarıyla ödüllendirdi. Ama hınzır sesi hiç de onayına göre değildi. "Gün aymadan önce epeyce bir zamanımız var karım." diye fısıldadı.

* * *

Hoca ağzını oynatarak o bilindik sözleri söylerken, Ahu'nun tek yapabildiği ellerinin terini dizlerine silmek oldu. Üşümenin verdiği uyuşukluk hali bu heyecanla son bulmuş, kemiklerine kadar ısınmaya başlamıştı. Ne oluyordu? Bu niye oluyordu? Bir karar vermişti ve ölümüne gidiyordu. Evleneceği Bey'in karısı olacak, çakır gözlü savaşçıyı ardında bırakacaktı. Gözlerine bir kere bile bakmayan savaşçıyı...

Ama şimdi buradaydı. Kendini sevmediğini düşündüğü çakır gözlü savaşçının hemen yanında... Dizlerinin arasında ufacık bir mesafe vardı. Ve duyan kulakları, "Hanım kişiyi eş olarak kabul ettin mi?" sözlerini işitti.

Sonra o ses... Genç kızlığının aynası, kalbinin giriş kapısı, ruhunun feryat figan bağırması... " Ettim!" dedi. Ahu ölecekti. Bu heyecan ve rüyalardan çıkıp gelen bu an onu öldürecekti. Neyse ki o üç tekrara dayanabildi.

Sonra hoca ona döndü. Yüzünde anlayışlı bir ifade olan imam efendi ona sordu. "Er kişiyi kocan olarak Kabul ettin mi?"

Kocan! Kelime dağ oldu ve büyüdü genç kızın kalbinde. Kocan! Onun kocası olacaktı Yiğit Alp.

Kocan! Kıyamet kopar mıydı acep şimdi? Güneş doğar mıydı batıdan?

İmam efendi ısrarla sordu. Sanki onun konuşmasını bekliyordu. Alp homurdandı. Ahu ona kızdığını düşünerek savaşçının yüzüne baktı. Ama Yiğit Alp ona kızmıyordu. Israrla konuşmasını bekleyen imama kızıyordu.

"Ona biraz zaman ver." diyordu. Konuşamadığını ve ellerini hareket ettirmesi için zaman gerektiğini düşünüyordu. Belli ki genç kızın vereceği cevaptan da korkuyordu. Alnından çenesine yol çizen soğuk terler bunun ispatıydı.

Bu güzel adam Ahu'yla neden evlenmek istiyordu? Ahu'nun hayal dünyası bile bunu almıyordu. Ama korktu. İmam efendinin bu soruyu tekrar sormamasından korktu. Elleriyle yapacağı işareti anlamamasından korktu. Bu yüzden döndürebildiği kadar dilini döndürerek, "Ettim." dedi. İki adamdan da ani bir soluk alma sesi yükseldi. Ona bakan Alp'in yanında kaskatı kesildiğini duyumsadı. Yüzünün kızarışını umursamadan şaşkın imamın bir sonraki sorularına da aynı hızla cevap verdi. Dili biraz yorulmuştu ve terlemişti. Ama değmişti. Artık Yiğit Alp'in karısıydı.

İmam Efendi ve şahitler onları bu çiftlik evinde bırakarak gittiğinde ise Ahu halen ortadaki minderde oturuyordu. Kafasını yerden kaldıramıyordu. Yolculuk onu epey yormuştu. Susamış, acıkmış ve uykuluydu. Ama direndi. Çünkü kalktığı an ne yapacağını, nasıl davranacağını kestiremiyordu. Kafasının içinde ki o ses tekrar tekrar bağırıyordu. "Onun karısı oldun!"

Nedeni, ne içini önemsizdi. Onu sevip sevmediği de...

Ama Yiğit Alp içeri girdiğinde genç kız paniklemeden edemedi. Belki de sırf Bey'ine söz verdiği için Ahu'yla evlenmişti. Belki de genç kızın uzaklara gitmesi Bey'ini sinirlendirecek diye böyle bir karar vermişti. Bu yüzden Ahu ne olduğunu unutmamalı ve kalkıp hizmet görmeliydi.

Doğruldu ve etrafını yokladı. Ona bakan adama bakamıyordu. Mutfak olduğuna inandığı yere doğru hızla yürüdü. Gözleri neden yanıyordu? Bu son düşüncesi çok mantıklı olduğu için mi? Ne yani? Adam ona âşık mı olacaktı? Bu güzel gözlü, becerikli ve yiğit adam?..

Tezgâha ellerini yaslamış ne yapacağını düşünürken arkasından yanaşan bedeni hissetmedi. Bu yüzden kulağına fısıldanan, "Ahu..." kelimesi onu yerinden sıçrattı. Ama arkasına dönmedi. Tezgâha yaslanarak adamın kendine, bu evliliğin sadece korumak amaçlı olduğunu söylemesini bekledi. Ama adam orada öylece dikildi. Ahu'nun solukları sıklaşana, keskin kokusunu duyumsayana kadar... Adam yeniden "Ahu..." diye fısıldadı.

Ona dönmesini mi istiyordu? Neden adını bir tür şiir gibi okuyordu? Ahu tırnaklarını tezgâha daha sert geçirdi ve ağlamamak için direndi. Ona dokunmak istiyordu. Rüyalarındaki gibi onu kucaklamak istiyordu. Artık helal değil miydi? Dokunabilirdi... Ama genç kız direndi. Gururunu hiçe sayamazdı.

O an bir şey oldu. Öyle bir şey ki Ahu'nun yüreği şahlandı ve dörtnala koştu.

Adamdan bir iç çekiş yükseldi. Bir tür teslimiyet sesi... Ve kocaman kolları onun incecik beline dolandı ve onu sıkıca göğsüne yasladı. Burnunu boynuna iliştirip genç kıza bir sarmaşık gibi dolandı. Ahu'nun ayakları havada, elleri çaresizce ne yapacağını bilemeyerek iki yanındaydı. Ona

sarılıyordu! Ağlamaya başladı genç kız. Bu hayal değildi. Buradaydı ve ona sarılıyordu. Onu istiyor muydu? O da Ahu gibi rüyalarında ona sarıldığını görüyor muydu?

Genç adam, Ahu'nun ağladığını hissetmiş olmalı ki onu aniden bıraktı ve yüzünü çevirdi. Adamın gözlerindeki nem Ahu'nun daha çok ağlamasına sebep oldu. Alp titrek elleriyle yüzünü kavradı ve yanaklarını hızla sildi. "Ağlama..." dedi yalvararak. "Özür dilerim. Korkuttum. Sen istemediğin sürece sana dokunmayacağım. Ağlama Ahu gözlüm... "

Ahu onun çaresizce kırışan kaşlarıyla ve kızaran gözleriyle bile ne denli yakışıklı olduğuna inanamadı. Sıcak ellerinin hissi cennet tadındaydı. Adamın daha fazla acı çekmesine dayanamadı ve boynuna atladı. Kafasını o hep koklamak istediği boyun girintisine soktu. Bir bebek gibi kocaman kollarına sokuldu.

Adamın şaşırdığını biliyordu. Elleri havada asılı kalmış, nefesi kesilmişti. Ahu boyun girintisinde konuşmaya yeltendi. Çenesi nikâhta yorulsa da bunu söylemek istedi. "A... A... " Dönmeyen diline kızarak burnunu adamın boynuna sürttü ve yeniden denedi. "A ... Alp..."

Adamın hiç nefes almadığını hissetti. Kaskatı kesilmişti. Duymadığını bilse de bunu söylemeye devam etti. Onun adını söylemek güzeldi. "A... Alp..."

Adam bu ikinci seslenişin üzerine onu öyle bir kucakladı ki, Ahu nefes alamadı. Anlamış olmalıydı. Onun konuştuğunu ve adını söylediğini... Adamın kollarında bir o yana bir bu yana dönüyordu. Mengene gibi yapışan kolları aralarından hava bile geçirmiyordu. Adam onu taşıdı. Ahu buna itiraz edemedi. Bir kapıdan, sonra uzunca bir koridordan ve en sonunda bir kapıdan daha geçtiler. Adam onu kucağından hiç indirmedi. Bir yere oturdu-

ğunda ise kızı kucağına bir bebek gibi oturttu. Genç kızın boyun girintisine sığınan yüzünü zorlukla meydana çıkardı. Ahu ona bakamıyordu. Alp ise çenesini avuçlayarak gözlerine bakmaya zorluyordu. "Bana bak..." diye fısıldadı burunlarını birbirine sürterken. Ahu bu yakın temasla öylesi utandı ki ayak parmakları kıvrıldı. Boynundan yukarı sıcak bir ateş yükseliyordu.

Gözlerini kaldırdığında bu ateş, som gümüş rengi gözlerle kora dönüştü. Adam ona öyle bir bakıyordu ki, bu Ahu'nun ağzını kurutuyordu. "Bu durumdan..." dedi adam tereddütle. Sanki alacağı cevaba ürküyordu. "Yani benimle... Benimle evlendiğin için..." Adamın kızardığına ilk kez tanık olan Ahu gülmemek için yanaklarının içini ısırdı.

Genç adam bir çırpıda sordu. "Benimle evlendiğine memnun musun?"

Kim derdi ki kendine güvenen, nice genç kızın kalbini yakan ve kararlı Yiğit Alp tedirgin olacak? Tedirgindi işte. Yüzü kızarıyor, gözleri tereddütle genç kızın gözlerini tarıyordu. Ona böyle yakından bakmak, hep böyle bir his miydi? Merak ettiği som gümüşleri, hep gök rengiyle mi çevrelenirdi? Sonra kirpikleri... Sarı ve kahvenin harmanı, bir gümüşe nasıl bu kadar yakışabilirdi? Gür sakalları, güzelim çehresini nasıl böyle acımasız ve dayanılmaz kılabilirdi?

Buradaydı işte. Birkaç santim ötesinde. O güzelim çehresiyle imkânsızlıkların, imkânı gibiydi. Ahu gülümseyerek kafasıyla onaylarken buldu kendini. Adam kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı ve yeniden sordu. "Memnun musun?"

Genç kız elini havaya kaldırdı. Ama adam ellerini tutarak onu engelledi. Sıcak ve kocaman elleri ellerini kavurdu. "Sesini..." dedi adam soluk soluğa. "Sesini duymak istiyorum."

Duymayacaktı ama onun konuşmasını istiyordu. Duymaması engel değildi ya da Ahu'nun beceriksiz kelimeleri... Sadece sesinin dünyaya ulaşmasına razıydı adam; dillenmesine ve genç kızın dudaklarına yerleşmesine.

Ahu kızardı yeniden. Komik olduğuna inandığı için çok sık konuşmak istemiyordu. Ayrıca yorucu olduğu için de bunu tekrarlamak istemiyordu. Ama Alp'in sesini duymak istemesi... İşte bu içine ılık bir yaz esintisi gibi aktı. "E... Evet..." dedi titrekçe.

Adam onun yüzünü avuçladı ve alınlarını birbirine dayadı. Acı çekiyormuş gibiydi. "Neden?.." diye sordu ıstırapla. "Sana bunu kim yaptı? Bu güzel yüze ve bu güzel sese..." Duymadan güzel olduğuna inanmıştı. Ahu bu adamı daha ne kadar sevebilirdi? "Söyle bana Ahu. Söyle alayım kellesini, sereyim ayaklarının altına. Koparayım o işe yaramaz dilini, köpeklerime yem edeyim. Onu doğduğuna pişman edeyim... Söyle bana zümrüt gözlüm..."

Ahu terlemeye başladı. Kalbi tekliyordu. Adamın elinden kurtulmak istedi. Bu onun için bir utançtı. Yüzü kızardı. Kaçmaya çalıştı ama adam izin vermedi. Onu sıkıca belinden tuttu ve diğer eliyle kendine bakmaya zorladı. "Ahu..." dedi yalvarırcasına. "Saklama benden Ahu'm. Söyle... Kara Bey'imden öte bilen yok derdini... Ben senin kocanım bundan sonra. De bana. De ki koruyayım seni. De ki alayım öcünü."

Ahu ellerini adamın omzuna yapıştırarak ve başını göğsüne yaslayarak ağlamaya başladı. Sarsılarak ağlıyordu. Yıllardır kaçtığı bu utanç şimdi sevdiği adam tarafından deşiliyordu. Kara Bey kimselere söylemeyeceğine ant içmişti. Bu yüzden Ahu ömrü boyunca bu yükten arınarak yaşayacaktı. Ama şimdi, sevdiği adama söyleyecekti. Bu onun hakkıydı. Kocasının hakkıydı...

Geri çekildi ve elleriyle kararlı bir şekilde, "Annem..." dedi.

Adamın önce ağzı açıldı. Sonra şaşkınlıkla gözleri büyüdü. En sonunda Ahu'ya yatağın üstüne bırakarak doğruldu. "O kadını öldüreceğim!" diye ayaklandı.

Ahu onun elini tuttu ve yalvararak çekiştirdi. Adamın hiddetli solukları hizmetlilerin yakıp gittiği şöminenin ateşiyle harmanlanıyor, bir cehennem gibi büyüyordu. Alp onu incitmemek için direnmedi. Ahu bunu fırsat bilerek ellerini bıraktı ve hızla işaret diliyle konuşmaya başladı.

"O... O, evliydi. Zengin bir adamla... Ben çocukken evlendi üçüncü kocasıyla. İlki babamdı. O, annemi severdi. Anadan doğma ağrazdı ama merhametliydi. Bana çok iyi baktı. Hasta yatağında ölene kadar 'Ahu Gözlüm' diye sevdi beni. Sonra annem, babam öldüğünde ikinci kocasıyla evlendi. O iyi değildi. Beni döverdi ve annem buna izin verirdi. Çünkü adamın onu terk etmesinden korkuyordu. Ama adam onu terk etti." Ahu yorulan kollarını bir saniye bile dinlendirmeden devam etti. Hırıldamaktan ciğerlerindeki soluk kesilmişti.

"Ama adam kumar düşkünüydü. Babamdan kalan evimiz elimizden gittiğinde, annem bir süre ev hizmetlisi görevine girdi. Beni de yanına aldı. O zamanlar aklım almayacak kadar küçüktüm. Ama bir gün ben... Ben evin Bey'i ile annemi..."

Elini boğazına attı ve durdu genç kız. Çaresizce ve ağlayarak devam ettiğinde Yiğit Alp onun yanaklarını silmeye başladı. Onu yatağa zorla oturttu ve can gözüyle izlemeye devam etti. Bir hareketini bile kaçırmak istemiyormuş gibi gözlerini kırpmıyordu.

"O zamanlar konuşabiliyordum. Nasıl bir sesim olduğunu bile hatırlamıyorum şimdi. Anneme sorduğumda susmamı söyledi. Evin Beyi'nin bu günahı duyulursa annem ve o adam asılırdı. Ben de sustum. Ama annem bu günaha devam etti. Bir gün... Çocuk aklımla onu tehdit ettim. Söyleyeceğim dedim. Anneme kıyamıyordum ama midem kabul etmiyordu artık. Beni hiçe sayıyorlardı. Odamıza geliyor ve ben bu iğrençliğe..."

Ahu yeni bir hıçkırık dalgasına tutuldu.

"Annem bana bir ceza verdi. Bu ceza, beni sessiz bırakacaktı. Hem de ömrüm boyunca... Bense kaçtım. Kimselere söylemedim ve kaçtım. Kara Bey gibi vicdanlı bir adam ise, Allah'ın bana bir lütfuydu..."

Ahu durgunlaştı ve gözyaşlarını sildi. Biri ona deli diyebilirdi ama şimdi gülümsüyordu.

"Annem öldü. Hem de hastalanarak. Bunu bana Kara Bey'im söyledi. O kadına dokunmamak için ant içen Bey'im... Sonra... Sonra bir gün seni gördüm. Baba bildiğim Bey'imin yanında oturuyordun ve öyle güzeldin ki..."

Alp ona gülümsedi. Ellerini alıp öptü ve aynı işaret diliyle Ahu'ya cevap verdi.

"Senin kadar değil..."

Ahu kafasını yere eğdi ve suskunlaştı. Ardından cesaretini toplayarak durgun elleriyle işaret etti. "Ama sen... Sen beni görmedin."

Alp itiraz ederek onun ellerine dokundu ve kendine bakmasına sağladı. "Seni gördüm!" dedi ısrarla gözlerini göstererek. "Duydum." dedi kulaklarını göstererek. "Ve hissettim." dedi bu sefer kalbine dokunarak. "Sen hep oradaydın. Kafamı çevirdiğim yerde. Büyüyordun. Güzelleşiyordun ve ben... Masum bir kıza aç bir kurt gibi bakan ben!.." Kafasını iki yana salladı. "Senin günahına giriyordum."

Ahu hızlanan kalbine elini dayadı ve duyduklarının hayal olmamasını umdu. Bu adam ona bakmıştı. Ona kendisinin baktığı gibi bakmıştı! Alp hızla kafasını kaldırdı ve kızgın gözlerle ona baktı. Bu sefer konuşuyordu. "Sen de onca yıllık sabrımı taşırdın! Ne demek başka biriyle evlenmek?"

Ahu kaşlarını kaldırdı. Alp ise homurdanmaya devam ediyordu. "Sessiz sedasız gözlüyordum işte seni. Koruyor kolluyor ama uzak duruyordum. Ama o Raber iti!"

Ahu elleriyle onun dudaklarını kapattı. Adam ise ona hiddetle bakmaya devam ediyordu. Elini kaldırdı ve Raber'in boynunu kesmek istediğini ima ederek boynundan geçirdi. Ahu'nun avuç içlerine sıcacık bir öpücük kondurdu. Ahu kıkırdadı. Sahiplenişi ve kıskanışı genç kızı yeniden utandırmıştı.

Alp, aklına yeni gelmiş gibi kendine saydırdı ve doğruldu. Kapıdan çıktı. Epeyce bir süre bekleyen Ahu tedirgindi. Ama sonra adam onca takırtının sebebini anlaşılır kılarak elinde bir tepsiyle içeri girdi. İçerisinde çeşit çeşit yemeklerin bulunduğu, oldukça bol bir sofraydı bu. Ahu yemeklerin nereden geldiğini sormadı. Öyle acıkmıştı ki bunu soramadı bile.

Alp sofrayı kurduğunda, genç kıza hiç sormadan onu kolundan tutup aşağı çekti ve başında bir kukumav kuşu gibi dikildi. "Ye!" dedi. Ahu yine kızardı. Bu adamın her sahiplenişi ve ilgi gösterisinde böyle kızaracak mıydı?

Yemeklerini Alp'in karışmaları ve zorla yemek yedirmeleriyle tamamladıklarında adam ona izin vermeden sofrayı kaldırdı. Elinde bir tasla geri döndü. Abdest aldığını belirtircesine yüzü ve alnı ıslaktı. Dumanı tüten suyu yatağın yanına koydu ve Ahu'ya baktı. Ne?.. Onu mu çağırıyordu?

Ahu tedirginlikle doğruldu ve yanaştı. Adam onu yine kolundan tutarak bir mindere oturttu ve başında bekledi. Ahu ne yapmak istediğini anlayınca adeta renk değiştirdi. Abdest almasını istiyordu. Namaz vakti değildi. Sabah'ın ışıkları yeni göğü yıkıyordu ve Alp abdest almasını istiyordu!

Genç kız titreyerek ve adamın bakışlarından sakınarak abdestini almaya başladı. Ayaklarını yıkamaya yeltendiğinde, adam ellerini uzattı ve ufak ayaklarını koca elleriyle kavradı. Suyu üzerine dökerek güzelce ovaladı. Sünnetin gerekçesini yerine getirdiğini anlayan Ahu heyecanla soluklandı. Bu gerçekten olacak mıydı?

Alp, hayatı hep hizmet etmekle geçen bir hizmetçi gibi suyu taşıdı. Havlu getirdi. Seccadelerini serdi ve önlü arkalı namaz kılmaya başladılar. Ahu olanlara inanamıyordu ama bir ritüeli gerçekleştirdiği bilerek sessiz kalıyordu.

Namazlarını tamamladıklarında ise artık korkuyordu. Onun kendinden daha cüsseli olduğunun farkındaydı. Zerre bilgisi olmadığı, sadece şakalaşan yaşlı kadınlardan işittiği bu olaydan korkuyordu. Bir kadın ona, "Sen bir parçacık bir şeysin. İlerde evlenince adam senin belini kırar." demişti. Ahu'nun ödü kopmuştu. Asla evlenmek istemeyeceğini söyleyerek ve ağlayarak kaçmıştı.

Şimdi mutfağa kaçsa çok göze batar mıydı? Belki de o yemek artıklarını toparlamalıydı. Ya da büyük şömineye odun atmalı, mutfak sobasını yakmalıydı. Evet, evet. Ev oldukça soğuktu. Kesinlikle bunu yapmalıydı.

Genç kız hiçbir beyanda bulunmadan oradan kaçmaya yeltendi. Arkasını döndü ve henüz namazlığını katlayan adamdan kaçmak için sessizce bir adım attı. İkinci adımında beline dolanan kollar buna izin vermedi. Onu sıkıca kendine bastırdı ve kokladı. "Nereye?" diye sordu muzip bir ses tonuyla. "Benden kaçıyor musun ahu gözlüm?"

Ahu'nun gözleri bu fısıltılı sesle ve iltifatla kapandı. Adamın bir sözü onu yumuşacık ve uysal yapıvermişti. Genç adam da bunu fark etmiş olmalı ki onu kucaklarken, kulağına fısıldamaya devam etti. "Ben bu anı kaç asırdır bekliyorum biliyor musun sen? Şimdi kollarımdan kaçmana izin verir miyim sanıyorsun?"

Ahu titrek kirpiklerini açtı ve adamın konuşurken oynayan ademelmasını izledi. Gömleğinin yakasına tutunan elleri buz kesmişti. "Ko... Kork..."

Alp, devamını getirmesine ve yorulmasına izin vermedi.

"Biliyorum..." diye fısıldadı dudaklarına doğru. "Ben de korkuyorum. Yıllardır sakındığım o ten, şimdi benim. Beni kavurmasından, yok etmesinden, öldürmesinden korkuyorum. Kalbim dayanmayacak diye korkuyorum. Ellerim tutmaz olacak, soluğum ciğerlerimi kavuracak diye korkuyorum..."

Alp onu yatağa yatırdı ama asla kollarını gevşetmedi. Ahu kaskatı olsa da sözleri onu her defasında daha çok çözüyordu.

"Dudakların ölüm fermanım olarak Ahu Hatun. Ama ben, senin dudaklarında ölümü bile arzuluyorum."

Bu sözleri onun dudaklarında son buldu. Ahu ondan tiksinmesinden korkarak geri çekilmeye çalıştı. Dilinin yarası onu tiksindirecekti! Ama adam onu öyle nazik, öyle sevgiyle öpüyordu ki genç kız teslim olana kadar buna devam etti. Ahu teslim olduğunda ağlıyordu. Ama bu hissettiği, duyguların yoğunluğundandı. Yıllarca hasretini çektiği adam şimdi kocasıydı. Tenleri ve ruhları birbirlerine dolanana kadar öptü. Saçlarındaki örtü yere düştüğünde saçlarındaki kaşlı toka da yeri boyladı ve saçları aralarında bir perde gibi havalandı. Alp her telini ayrı ayrı sevdi ve kok-

ladı. "Öyle güzelsin ki..." diye fısıldadı dudaklarına doğru. "Bunca yıl, bu güzelliğe nasıl dayanmışım?"

Ahu kollarını adamın boynuna doladı ve onu susturdu. Yoksa ölecekti. Bu sözler ve kavurucu elleri onu öldürecekti.

Alp, "Benimsin artık Ahu'm." dedi, onun adını bile kesin bir suretle sahiplenerek. "Kimseler alamaz seni. Benimsin. Yalnızca benim..."

Ve onu kendinin kıldı. Dili olmayan bir kıza dil, sözü olmayan bir kıza söz oldu. Kullanılmaktan nasır bağlamış ellerini kıymetli bir prensese aitmiş gibi tek tek öptü. Ayaklarına inci taneleriymiş gibi kıymet verdi. Ona hem hırçın hem de oldukça yumuşak bir adam dokunuşlarıyla dokundu.

Ve evliliklerini taçlandırırken kulağına yanaşıp fısıldadı. "Seni seviyorum Ahu. Seni hep sevdim."

Düşünemeyen ama bu sözlerin heyecanıyla kendinden geçen genç kız ellerinde kalkacak dermanı bulamadığı için dilini bugün hiç olmadığı kadar yordu. "Be... Ben de." dedi kekeleyerek. "S... Seni... Sev... Seviyorum."

19. Bölüm

Kardelen daha ne kadar mutlu olabileceğini kestiremiyordu. Elini tutan kocaman ama sıcacık ele baktı. Çadırlarının yolunu tutarken sırıtmadan edemedi. Beraber namaz kıldıkları vakitten hemen sonra hava çok da soğuk olmamasına rağmen kocası çadırlara gitmiş, onun için kalın bir kaban getirerek onu sarmalamıştı. Kardelen bu süre zarfında sadece sırıtıyordu. Adamın alışamadığı aşırı ilgisinin keyfini sürüyordu.

"Höst!" diye bağırdı Sinan'ın gür sesi ağaçların ötesinden. Kardelen yerinden sıçradı. "Koltuk altın sökülmüş Çerkes Beyi! Gel de onu kafa derinle tamir edeyim!"

Kardelen'in çocukluğundan tanıdığı o ürkünç ses, yani büyük ağabeyi Ayberg, Sinan'a kılıç çınlamasıyla cevap verdi. Hırıltılı sesler, birkaç kılıcın birbirini döverken çıkardığı keskin metal sesi... Kardelen şaşkınlıkla Kara Arslan'a baktı.

Adam istifini bozmuyor, sadece Kardelen'in önündeki dal parçalarını çekiyordu.

"Öldürecekler birbirlerini!" dedi Kardelen, panikle kocasının elinden kurtulmak isterken. Adam onun elini sıkı sıkı tuttu ve o katlanılmaz sakinliğiyle, "Yer belirliyorlar..." dedi.

Genç kız kaşlarını çatarak anlamaya çalıştı. Bir yandan da Kara Bey'i seslere doğru çekiştiriyordu.

"İt dalaşı." dedi Kara Bey, kahkaha atmak istermiş gibi. O sırada önlerindeki koca ağaç yığınını geçmiş, çadırların oldukça yakınında olan bir açıklığa varmışlardı. Savaşçılar ter ve kir içindeydi; ağabeylerinin de onlardan farkı yoktu. Adamlar çetin bir savaşın ortasındaymış gibi hırsla kılıç sallıyordu. Kardelen toprağı kontrol etti. Allah'a şükür ki kan izleri yoktu.

"Durun!" diye bağırdı, kocasının sıkı kollarından kurtulmaya çalışarak. Genç adam onu karnından kucakladı ve buna izin vermedi. Adamlar onu duymadı.

"Bırak dalaşsınlar..." dedi kocası kulağına doğru. "İki taraf da böyle bir barışı bozmak istemez karım. Bırak ter akıtsınlar. Birbirlerinin kanlarını akıtmaktan iyidir."

Kardelen onun sesiyle bir nebze sakinleşmeye başladı. Ki ağabeyleri ve savaşçılar da birbirlerine ölümcül darbeler vermek yerine, sadece ter döküyor gibiydi. Ama öfkeleri, bir boğanın toprağı deşmesi kadar belirgindi.

Ağabeyi de "Dikkat et de kellemden deriyi alayım derken canını almasın bir Çerkes Beyi!" dedi, Sinan'a meydan okuyarak.

Kardelen, Kağan'ın çıplak elle ortanca ağabeyiyle boğuştuğunu gördüğünde gülmeden edemedi. Çünkü tek çabalayan ağabeyiydi. O biraz sıskaydı ve böyle şeylere pek meraklı değildi. Açıkçası bu ailede Kuzey ve Ayberg ağabeyinden başka kılıç tutmayı bilen tek kişi Kardelen'di. Diğer ağabeyleri bu gibi şeylerde onlar kadar başarılı değildi.

"Ho, ho..." dedi Sinan, kolaylıkla ağabeyinin kılıcını savuştururken. "Duydun mu Çakı Kağan? Canımdan olacakmışım. Kim yapacak bunu? O narin ellerin mi Çerkes Beyi? Sen onlarla ancak tavuk yolarsın."

Ağabeyinin yüzü öfkeyle kızardı. Kardelen müdahale etmek zorunda kalmamayı diledi çünkü birbirlerini fena kışkırtıyorlardı.

Kağan muhtemelen bir yerden bulduğu koca ayvayı ısırırken tek eliyle de zayıf ağabeyini engellerken şu sözleri söyledi. "Acıktım."

Kardelen kahkaha atmamak için dudaklarını ısırdı. Ama Sinan koca kahkahasını koy vermişti. Onların kılıç cengi devam ederken ortanca ağabeyi pes etmiş ve yere serilmişti. "Gidelim de hanımanne şu ayının karnını doyursun." dedi kıpkırmızı olan köse yüzüyle. Sesinde teslimiyet vardı. "Ayrıca bunca çaba beni de acıktırdı. Hem ben bu dövüşe niye tutuştuğumuzu bile hatırlamıyorum."

Sinan yemek lafını duyunca önüne buğday atılmış martı gibi kafasını dikti. "Abrek!.." diye bağırdı Kağan'ın rolünü üstlenmiş, bir ağaç dibine tünemiş olan Çerkes askere. Ağzını şapırdatarak sordu. "Sizde şöyle... Imımm." sanki tadını alıyormuş gibi çenesini kastı. "Et var mı et? Ya da tavuk? Ya da kuzu? Dana da olabilir..."

Abrek yüzüne yalancı bir ifade takınarak kafasını eğdi ve iki yana salladı. "Biz ot yiyoruz Sinan. En sağlıklısı buymuş dediler. Atalarımız böyle beslenmemizi uygun görmüş."

Kardelen tabi ki de bunun bir şaka olduğunu biliyordu. Çerkes yemekleri zengin bir sofraya ve her çeşit et yemeğine ortaklık ederdi.

Sinan, ağabeyini ittirerek kılıcından uzaklaştırdı ve adeta evladını karıncalar yemiş bir kuş gibi ağzını defalarca açıp kapattı. "Et..." dedi adeta soluk alamayarak. "Et yemiyor musun? Vallahi de Çerkes Oğlan? Et yenmez mi Çerkes Oğlan? Ölünür etsiz be, Çerkes Oğlan!"

Acıyla saçmalıyordu. Kardelen, Abrek'in, ortanca ağabeyinin hatta büyük ağabeyinin bile güldüğüne yemin edebilirdi. Tabi büyük ağabeyi tekrar toparlandı ve yüzünü astı. O kolay kolay, belki de asla onları kabullenmeyecekti

"Bak..." diye fısıldadı kocası, onu sıkıca sarmalayarak. "İtler, arasında birliğe vardı."

"Ne?" diye bağırdı Sinan ona gülen adamlara. "Ben bir haftadır sadece bir kuzu devirdim. Siz bunun acısını bilir misin bre deyyuslar?"

Adamlar artık sesli gülüyordu. Ayberg ağabeyinin, hatta Kağan'ın bile dudakları kıvrılmıştı. Kardelen kocasının gülümsediğinin bilinciyle ona döndü ve cennet çukurlarına parmak uçlarıyla dokundu. Onların oradan hiç silinmesini istemiyordu.

"Bey'im?" dedi Abrek'in tedirgin sesi. Tüm kahkahalar sustu. Bütün başlar onlara döndü. Kardelen, ağabeylerinden utanarak kocasından kaçmaya çalıştı ama adam inatçı bir katır gibi elini bırakmıyordu. Ağabeylerinin onlara baktığını bilinciyle Kardelen daha çok kızarıyordu. Onlarda böyle yakınlaşmalar ayıptı. Bir çeşit saygı gösterisiyle erkeğine ailenin yanında dokunamaz, onun adını bile yüksek sesle zikredemezdi.

Tabi bu inatçı kocasını kapsamıyordu. Adam onu her an kaçıp gidecek bir keklik gibi avuçlarında tutuyordu.

"Birkaç güne dönüyoruz..." dedi kocası, müjdeli bir haber verir gibi. "Hanımınızı da alıp evimize dönüyoruz."

Kardelen memnuniyetle kızardı. Ait olduğu yeri artık biliyor ve orada olmayı özlüyordu. Ahu'yu bile deli gibi özlemişti!

"Bey'im!" dedi Sinan, yüzünde koca bir sırıtışla. "Düğün edecek misiniz? Gerçi Hanımımızı çoktan kaçırdınız ama..."

Kara Arslan gururla omuzlarını kaldırdı. Kardelen ise ağabeylerinin bakışları altında yer yarılsa da içine girsem, diye düşündü. Dün geceye rağmen yeniden bir düğün oldukça komik olurdu.

"Kadınımı, kadınımın âdetlerine ve geleneklerine göre almaya niyetliyim. O ne isterse öyle olacak."

Kardelen kısık bir sesle, "Ben düğün istemiyorum..." dedi. Ayberg ağabeyinin şahin gibi gözlerini üzerinde hissetti. Kafasını bir cesaret kaldırdı ve ağabeylerine baktı. "Ben zaten bir düğün yaptım. Sizlerin de olduğu, kocaman ve gösterişli bir düğündü. Şimdi sadece evime gitmek istiyorum."

Gerçi büyük ağabeyi gelmemişti. Onların kalbini kırmak istemiyordu ama durum buydu. Kardelen yeniden evlenmek istemiyordu. O zaten evliydi.

"Bir kere döndün..." dedi Ayberg ağabeyi dişlerinin arasından. "Bu bizde boşanmış bir kadın olarak görülmeni sağlar kardeşim. Senin hakkın olan düğünü ve çeyizi daha önce vermedik. Ama bu sefer sessiz sedasız gitmene izin vermeyeceğiz."

Kardelen onun sesindeki yumuşamayı duyunca hayretle soludu. Elleri heyecanla titredi. Ağabeyi onu sahipleniyor muydu?

"Ayrıca kocan olacak olan adama kök söktürmeden kardeşimizi vermeyiz. Kuzey ağabeyimiz olsa, bunu böyle olmasını isterdi. Sen onun da bizimde tek kız kardeşimizsin. Sana yakışan bir şekilde gitmelisin. Bunu sana borçluyuz."

Ağabeyi, kocasını kabullenmiyordu ama Kardelen'e sahip çıkıyordu. Kardelen yanındaki bedene göz ucuyla, tedirgince baktı. Kocası sessizdi. En çok da bu Kardelen'i şaşırttı. Ağabeyinin ahkâm kesmesine izin veriyordu. Kardelen ona baktı. Omuzları gerilmiş, çenesi kasılmıştı ama belli ki sadece Kardelen için sessiz kalıyordu.

Kardelen boğaz temizleme sesleriyle irkildi. Tüm bu adamlar onun kocasına hülyalı bakışlar attığını görmüştü! Yüzü kızaran Kardelen kafasını önüne eğdi, yanaklarının içini ısırdı.

Bu adama her geçen gün daha fazla âşık oluğu artık bir sır değildi.

* * *

Orada birkaç günleri daha oldu. Bu süre zarfında ağabeyleri, kocasını çadırından uzak tuttu. Bu uzak tutma çabaları geleneklere göreydi. Yani ağabeyleri kocasını ava çıkarmış, yöreyi gezdirmiş ve denemişti. Tüm sınavları gözü kapalı geçtiği kulağına çalınıyordu genç kızın. Kardelen garip bir şekilde, ağabeylerinin bu koca Bey'e saygı duymaya başladığını, aralarına aldığını işitmişti. Her gece ateş başında oturup Osmanlının tarihini ve gidişatını konuşuyorlardı. Kardelen'in yüreği gururla kabarıyordu. Büyük ağabeyi her ne kadar kin tutmaya devam etse de bunlara Kardelen için sessiz kalıyordu. Düğün hazırlıkları görülürken Kardelen sadece kocasını özlüyordu. Tüm ritüellerin erkenden bitmesini istiyordu.

Bir sabah Sinan'ın sözlerini işittiğinde şok geçirmişti. Kara Arslan bir ateş başında uyuklarken ve Kardelen gecenin bir yarısı onu görmek için çadırından kaytarırken, " Bey'im, Alp evlenmiş!" diye konuşmuştu, hanımının onları dinlediğinden bihaber. Kara Bey hızla doğrulmuş, "Kimle?" diye sormuştu hırsla. Sesindeki öfke katışıksızdı. O da Ahu'ya, Kardelen kadar kıyamıyordu.

"O... O, Kürt Bey'i Raber'in gelinini kaçırmış! Ahu'yu kaçırmış Bey'im! "

Kardelen, "Nee?" diye bağırışına engel olamamıştı. Sonra kocasının ve Sinan'ın şaşkın bakışlarını umursamadan gülmeye başlamıştı. "Bundan güzel haber olamaz!" demişti bir sevinç nidası koparark.

"Bundan güzel manzara olamaz!" demişti kocası onun şen kahkahasını bölerek ve Kardelen'i utandırarak. Çünkü gözleri gözlerinde geziyor, Sinan'ın varlığını umursamıyordu. Kardelen'in içinden bir sıcaklık akmıştı bu bakışlarla.

Hanımanne, "Kardelen!" diye bağırana kadar genç kız o kara gözlere kilitlendi. Sonra panikle çadırına geri kaçıştı. Yüzü sanki aylardır o adamın kollarında olmamış gibi özlemle yanıyordu.

Sık nefesiyle, "Su..." dedi hanımanneye çadıra girer girmez. "Su içmeye çıktım hanımanne."

Hanımanne ona inanmadığını belirten bir bakış attı. Yalandan bir kalaylamayla, "Yarın düğünün var güzel kızım. Dikkat et de kurtlar kapmasın seni düğünden önce." dedi çadırının perdesini örterek.

Kardelen iç çekerek sırt üstü yatağa atladı. "Keşke..."

Hanımanne, "Kardelen!" diye onu uyardı. Kardelen onu umursamadan örtünün altına ilişti. Yastığını bir kurt kürküymüş gibi kucakladı ve burnunu dayadı. Onun evcil Kurt'u...

Özlem dolu dakikaların ardından dalmak üzereydi ki bir el ağzına kapandı ve onun soluğunu gırtlağına tıkadı. Genç kız panikle üstündeki bedeni tekmeledi. Adam güçlüydü ve bu tekmeleri kolayca engelledi. Ellerini başının üstünde sabitleyip, kocaman bedenini Kardelen'in bedenine bastırıyordu. Bir yandan da uyurken taktığı kurdelesini çekiştiriyordu. Kardelen kendine dokunmaya kalkan bu adamın ellerini koparacaktı. Adam örtünün altına girmeye ve bacaklarıyla onu zapt etmeye çalıştı.

Adam burnunu gerdanına dayadığında Kardelen o tanıdık hisle gözlerini kapadı. Adamın sıcak solukları önce boynunu yıkadı, sonra kulaklarına dayandı.

"Benim, karım..." dedi nefes nefese sesiyle. "Kocan."

Kardelen sakinleşince ağzına kapattığı elini geri çekti. "Aklını mı kaçırdın?" diye bağırdı. Adam onun ağzını yeniden kapattı.

"Biraz daha bağır karım. Karşı köyün köpeği uyanmadı!"

Kardelen kızgınlıkla elini dudaklarından çekti. "Aklımı oynatmamı mı istiyorsun? Ya kalbine bir hançer geçirseydim?" Genç adamın gülümsediğini hissetti.

"Alışkınım hançerinin izine karım. Katlanırdım."

Kardelen gözlerini devirdi. "Koskoca Kara Arslan'a, hançerimin bağımlılık yapacağını kim bilebilirdi?"

Kocası şen bir kahkaha attı. Sonra Kardelen'in gerdanına bir buse kondurarak onu susturdu. "Bana bağımlılık yapan sensin kadın. İki gün değil, iki asır gibi geliyor sana dokunmadığım şu zaman. Zehirli masallarından anlattın, bin bir gecene mahkûm ettin beni. Yularımı o ufacık ellerine aldın... Koskoca adamı, sadece senin yaptın."

Kardelen onun bu sitemkâr sözlerine yeniden gözlerini devirdi. Bir yandan da öpücüklerine ve boynunda gezinen ellerine direnmeye çalışıyordu. Ama Allah biliyor, direnmek istemiyordu. O da kocasını deliler gibi özlemişti.

"Yarın evimize dönüyoruz..." dedi adam, memnun olduğunu belirten bir tınıyla. "Günlerce, aylarca, hatta yıllarca ellerimdesin karım."

Kardelen korkması gerektiğini, adamın ciddi olduğunu biliyordu. Ama gariptir ki korkmuyordu. Kara Arslan'ı bir hamlede sırt üstü devirdi ve adamın yakalarını tuttu. Onun

şaşkın yüzüne bakarak gülümsedi ve onu öptü! Kardelen'den beklenmeyen bir taşkınlıkla, acısını çıkararak öptü. Sonra da "Günlerce, aylarca, yıllarca; hatta ebediyette bile benimsin." dedi.

Kara Bey şaşırmış olmalıydı. Ama yüz ifadesi derhal karşı konulamaz bir hale dönüştü ve Kardelen'i sarmalayıp yatağa sıkıştırdı. "Sen ne zaman böyle arsız bir kadın oldun?" diye onu yalandan kalayladı.

Kardelen sesini olduğundan daha masum tutarak, "Kara Kurt'un bir parçasını içimde taşıdığımdan beri." dedi. Adam onun sözlerini dudaklarıyla mühürledi. Bir eliyle karnını okşayarak bebeğini selamladı. Ve yine o söylemekten usanmadığı, Kardelen'inde duymaktan asla usanmayacağı kelimeleri söyledi.

"Seni seviyorum karım."

"Seni seviyorum kocam."

* * *

Uyandıklarında hanımannenin çığlığını işitti Kardelen. Gölden henüz dönmüşler gibi ıslak saçları sırtını dövdü ve uyku mahmuru gözlerini kaşıdı. Kadının neden böyle bağırdığını bilmiyordu. Ta ki yanından uzanan kocaman bir el onu yatağa geri çekene kadar... Kocası yanı başındaydı ve ıslak saçları, nemli sırtıyla üstü çıplaktı!

Kardelen de bir çığlık kopardı ve erkeğini koca yorganlarla örttü. Yahu bu adam kış günü neden üstüne bir şey giymiyordu?

Hanımanne zangır zangır titrer bir vaziyette ve elindeki mendille gözlerini kapatırken, "Kardelen!" diye bağırdı.

Kardelen süklüm püklüm yataktan doğruldu ve yatak perdesini örterek kocasını gözlerden sakındı. Adam muh-

temelen uyanmıştı ama inatla yataktan çıkmıyordu. Gerçi bu durumda çıkmaması daha iyiydi.

"Yarım saat içinde hazır olun." dedi hanımanne, burnundan soluyarak. Gerçi sesinde saklı bir neşe vardı. Kardelen bunu seziyordu. "Düğününüz var."

Kardelen bu sözün üstüne adeta tutuştu. Hanımanne çıkar çıkmaz üstünü giyinmeye ve aynı zamanda Bey'ini giydirmeye girişti. Büyük ağabeyinin kalıbı Kara Arslan'a uymamıştı. Ama babasının Kafkaslara özgü damatlığı ona bir parça oturmuştu. Tabi bu süre zarfında sanki birkaç saate düğünleri olmayacakmış gibi kocası onu öpüyor, kucaklıyor ve şakalaşıyordu. Hangi gelin damadını kendi elleriyle giydirirdi?

O gün gökyüzü aydınlıktı. İzlemek için toplanan halk oldukça kalabalıktı. Kara Arslan'ı duyan tüm köyler, çadırlarına akın etmişti. Kardelen de annesinin gelinliğini giymişti. Açıkçası artık karnının belli olmasından da utanmıyordu. Bunu istiyordu. Çünkü bu, Kara Arslan'ın çocuğuydu.

Birçok gösteri oldu. Sanki insanlar Osmanlı Beyi'ne geleneklerini sergiliyordu. Kafkas dansları toprağı havalandırıyor, çalgılar göğü deliyordu. Onlardan oynamalarını istediklerinde kocası Kardelen'e baktı. Bakışlarından çaresizlik vardı. Belli ki oynamak istemiyor ama onu memnun edememekten ürküyordu. Kardelen gülümseyerek ona güven verdi.

Sinan bir süre sonra çalgıları susturdu ve Abrek'e meydan okudu. Hayır, bir kılıç cengi değildi bu defa ki. Elleri boş, omuzları dikti. Onları uzaktan izleyen Kağan ise her ne kadar belli etmese de Sinan'la gururlanıyor gibiydi. Ve bu sefer toprağı döverek, dizlerini yere vurarak, ellerini iki

yana savurarak oynadı Sinan. Karısına dönebilmenin keyfinde gibiydi. Gariptir ki Abrek ve küçük ağabeyi de ona eşlik etti. Ve diğer ağabeyleri... Büyük ağabeyi inat etse de Abrek'i asla kıramıyor gibiydi. Ve Kardelen'e bakıp, meydana çıktı. Yakışıklı adamlardı. Biraz inatçı, biraz hoyrat ama çok güzel adamlardı... Tıpkı Bey babaları gibi...

Kardelen gözlerinden akan yaşa engel olamadı. Çünkü dans etmekten çekinen kocası da Abrek'in ısrarlarına karşı ayaklandı ve bu erkek dansını sergiledi. İnsanlar gözlerini dikerek daha sonra asla şahit olamayacakları bu manzarayı izledi. Kara Kurt sevincini sergiliyor, bunu Çerkes halkıyla paylaşıyordu.

Dizini toprağa vururken sanki yer sallandı. Elini göğe kaldırırken sanki gök yarıldı. Kuzguni renkli saçları rüzgârla havalanırken, Kardelen'in yüreği şaha kalktı.

Ağabeyleri oradaydı. Babası oradaydı. Kocası oradaydı... Gözyaşlarını silip kafasını gökyüzüne kaldırdı Kardelen. Orada olmayan ama hep kalbinde olan adama seslendi.

"Ağabey... Biliyorum. Görüyorsun. Burada olmanı isterdim. Bu birliği sen sağladın. Bak, ben mutluyum. Biliyorum, artık sen de mutlusun. Ay Yüzlü'nü kucaklamış, bizi bekliyorsun."

* * *

Yol, geçen defakinden daha kısa sürdü. Kardelen anladı ki kocası ilk yolculuğunda onu rahat ettirmek için uğraşmıştı. Onu korumak ve dinlendirmek için... Yolları artık ezberleyen genç kızın itirazlarına rağmen yine oldukça konakladılar. Savaşçılardan birkaç adım arkada yolculuk yaptılar. Kara Bey onu sık sık kucağında yolculuk yapması için zorladı. Bahane olarak çocuğunun rahat-

sız olacağını söylüyor ve Kardelen'in gündüz uykularına kucak geriyordu. Genç kız itiraf edemese de onun kucağı kuş tüyü yastıktan daha rahattı.

Genç adam her durduklarında ona keklik, yabani güvercin veya yakında bir göl varsa balık avladı. Yediğinden emin olarak başında dikildi ve Kardelen ağzına lokma alana kadar ağzına lokma almadı. Konakladıkları yerler oralardı. O hırçın Kardelen'i ilk kez tanıdığı, ilk kez dokunduğu, ilk kez gördüğü yerlerdi. Ona âşık olduğu yerlerdi... Bir ağaç kavuğunda kucakladı yine onu. Bir göl kıyısında yıkadı yorgun bacaklarını. Bir çadır kurdurdu ve koynunda uyuttu karısını. Sinan'ın her durduklarında homurdanmalarını duymazdan geldi. Abrek'in sızlanmaları umurunda değildi. Kağan ise öfkesiyle ağaç kabuğu bile kemirebilirdi. Bebeğini taşıyan karısı rahat etmeliydi.

Gemiye bindiklerinde Sinan yerinde duramayan bir çocuk gibi volta atıyordu. Kardelen, ona sakin olmasını, karısının da onu beklediğini söylüyordu. Sinan, "Tek bir mektup almadım Hanım'ım, özleme dair..." derken sesi mahcuptu. "Onu kaybetmekten korkuyorum."

Kardelen gülümseyerek, "Eğer gitmek isteseydi, hanımnineye değil köyüne giderdi." diye güvence verdi.

Sinan bir parça rahatlasa da geminin zeminini aşındırmaya devam etti. Hepsi tükenmişti. Uzun ve huzurlu bir dinlenmeyi hak ediyorlardı. Sonra ise... Sonra çok işleri vardı.

* * *

Solukları titredi adamın. Gördüğü manzara kalbine bir mızrak gibi saplandı. Güzeller güzeli karısı ellerini çamura bulamış, o kille yapılan karışımlarından biriyle uğraşıyordu. Bunda tuhaf bir şey yoktu. Ama kadını, burnuna ve du-

daklarına bulaşan kıl parçalarıyla bir yığın adamın içinde bir köpeği tedavi ediyordu!

"Elfida!" diye bağırdı Sinan, kalabalığı yararak. Kadın ellerinin çamurunu bu sefer de çenesine bulaştırarak döndü. Sesin geldiği yöne bakmak ister gibi o güzel gözlerini kıstı. "Ya Allah!" Bu kadın o yokken daha da güzelleşmişti!

Onu gören Elfida'nın ağzı hayretle açıldı. Adamlar, hele şükür kadınının etrafından uzaklaştı, çünkü Sinan onlara doğru ilerliyordu. Üstü başı toprak içindeydi. Belinde bir kılıç, sırtında da kıymetli okları vardı. Yüzündeki ifade ise... Yerini işaretleyen bir kurttan farksızdı.

Kadın elini bu sefer de üstündeki dökümlü elbiseye sildi. Yeterince kirli ve yeterince güzel değilmiş gibi daha da karşı konulamaz oldu. "Burada ne halt ediyorsun?" diye bağırdı genç adam onun dibinde biterek. İnsanlar onun ses tonundan ürkerek kaçıştı.

Kadın inanamıyormuş gibi bakmaya devam etti ona. O güzel ağzı açılıp kapanıyor, bir kuşun kanadı gibi çırpınan göğsü hızla inip kalkıyordu. Elini uzattı... Bir hayale dokunurmuş gibi oldukça uzayan sakallarına dokundu. Sinan'ın burun delikleri onun özlem duyduğu kokusuyla genişledi.

Elfida, "Sen... Geri döndün." dedi.

Sinan her ne kadar onu deli gibi öpmek istese de kendini yine bağırırken buldu. "Geri döndüm ve seni bir avuç delikanlının ortasında, çamur içinde buldum!" Abartıyor olabilirdi ama kıskançlık çoktan gözünü kör etmişti.

Elfida düşünüyormuş gibi etrafına baktı. Sonra yerde ayağını bağladığı için rahatlayan hayvana göz gezdirdi. Kaşları çatıldığında ise Sinan nefesini ciğerlerine çekti. İşte şimdi özlediği kadını görmek üzereydi.

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye bağırdı Sinan'a o hırçın sesiyle. "Ayrıca bana hesap sormaya hakkın var mı senin?"

Sinan gülmek istedi. Bunu özlemişti. Onunla kavga etmek, bir çeşit kur yapmak gibiydi. Burnunun dibine sokuldu ve "Var!" diye tısladı.

Elfida hırsla geri çekilip elini havada savurdu. Çamur bileklerine kadar aktı. "Ben seni tanımıyorum artık. Bunca zaman her neredeysen oraya dön!" diye bağırdı.

Kocasını ardında bırakarak o koca çamur kovasını kaldırıp taşımaya ve uzaklaşmaya başladı. Burnundan soluyan Sinan peşi sıra koştu ve bileğini kavradı. Onu kendine çekip sözlerini geri almasını isteyecekti ama kova ikisinin arasına şiddetle boşaldığında çamur her tarafa saçıldı. Karısı şaşkınlıkla ve öfkeyle bir çığlık attı.

"Sen cidden tam bir yabani, görgüsüz, deli..."

Hakaretlerini daha fazla dinlemek istemeyen Sinan- veya evde dinlemek isteyen Sinan- onu kolundan tutup sırtına attı. Kızın çığlıklarını ve tepinmelerini umursamadan, göz göre göre onu evlerine kaçırdı.

İçeri girer girmez aşağı indirdiği karısı onu yumruklamaya başladı. "Sen kimsin ki? Bana bunu yapmaya hakkın yok! Aylarca gelmeyip, beni bir anda terk edip..." Sesi gitgide çatlıyordu. Göğsünü yumruklayan elleri acıyor olmalıydı ama kadının umurunda değil gibiydi. "Beni burada bir başıma bırakıp..." Sinan onun sesindeki acıya dayanamadı. Ellerine de kıyamadı. Onları sıkı sıkı tuttu ve göğsüne bastırdı.

Karısı kafasını göğsüne yaslayarak boğuk bir sesle mırıldandı; "Bekledim... Hep bekledim... Bir gün... Geleceğini biliyordum."

Sinan kendine söverek onu kucakladı. Kollarını beline doladı ve bunca zamanın acısını çıkarır gibi sarmaladı. Yere oturdu. Çamurla kaplanan zemini umursamadı. Onu da kucağına oturttu ve daha çok sarıldı. "Özür dilerim..." dedi kendi çatlayan sesiyle. "Özür dilerim..." Hiçbir özür, onun acısının yanından geçemezdi. Hiçbir kavuşma, genç adamın içindeki tarifi imkânsız özlemi gideremezdi. "Seni özledim..." dedi onun yanaklarını avuçlayarak. Ağlayan yüzüne dişlerini sıkarak baktı. "Özür dilerim Elfida'm. Seni köpekler gibi özledim. Ağlama."

Kadın hıçkırarak onun yakasını tuttu. Dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı ve onu öpmesini bekledi. Sinan öleceğini sandı. Affı da nefreti kadar güzel olan kadın... Onu su içer gibi öptü. Üstündeki kirli kıyafetleri çekiştirerek sarmaladı. Çamurla kaplı elleri sakalında ve saçlarında dolandı. Yüzleri, elleri, bedenleri çamur ile kaplandı. Umursamadı genç adam. Ellerinin izini bırakmayı sevdi. Genç kızın ellerinin çamurlu izini, kendi üzerinde sevdi.

"Dağ keçisi..." diye mırıldandı dudaklarına doğru.

"Yabani..." dedi kadın saçlarını avuçlarken.

"Senin yabanin." dedi adam tebessümünü öperek.

"Seni özledim" dedi Elfida yüreğine elini götürerek. "Seni, ta kalbimden özledim."

* * *

Eve yakınlaştıklarında Kardelen'in yerinde duramadığını sezdi Kara Bey. Neredeyse bir kuş gibi sıçrayıp duruyor, Astenbul'un her köşesini ezbere biliyormuş gibi parmağıyla gösterip ismini söylüyordu. "Buraları özlemişim..." dedi heyecanla. "Buralara çok alışmışım kocam." Kara Bey onu bir geziye çıkarmayı planlayarak tebessüm etti.

"Buralar sensiz renksizdi gül bahçesi. Onlar da sana çok alışmış olmalı." Kendine engel olamıyordu artık, engel olmasına da gerek yoktu. Kara Bey ilk kez taşkınca yaşıyordu. Eliyle belini sarmalayıp arabada yanına yanaştırdı. Kardelen onu azarlıyormuş gibi görünmeye çalışsa da yolculuğun mahmurluğuyla göğsüne tünedi.

Bir süre sonra eve vardıklarında bir kız çocuğu gibi arabadan atlamak üzereydi, tabi Kara Arslan bağırana kadar. "Kardelen!"

Kardelen olduğu yerde suçlu bir çocuk gibi beklese de Kara Bey'e parmaklarını uzatarak onu derhal arabadan indirmesini ister gibi baktı. Kara Bey onun bu sevimliliğine daha fazla dayanamadı ve kucaklayarak arabadan indirdi. Daha arabacıya "Eyvallah" demeden karısı ceylan gibi sekerek eve doğru yol aldı.

Kadının içeri girmesinin hemen ardından evde bir bağırtı duyuldu. İlk başta Kara Bey yine korktu çünkü karısının merdivenlerden düştüğünü sandı. Son hızla eve daldığında ise, kadını koca bir hizmetli çemberinin içinde bularak rahatladı. Bu çığlıklar hanımteyzeye aitti. Kardelen'i kucaklamış, öz kızı gibi sarmalıyor ve ağlıyordu.

"Melek yüzlü kızım benim. Bahtsız ama güzel Hanım'ım..." diye ağıtlar yakıyordu. Muhtemelen onun ölümden dönmesi yaşlı kadını şok etmişti.

Erkek çalışanlar da pek farklı değildi. Hepsinin ağzı açık, gözleri kanlıydı. Kapıdan bir çocuk girdiğinde Kara Bey ilk kez kendi evinde kenara itildi. Selim son hızla Hanım'ına doğru koştu ve boynuna atladı. Kara Bey, Kardelen'in acı çekmesinden korkarak, "Yavaş çocuk..." diye mırıldandı.

Çocuk ise onu duymadı bile. "Cennette değilsin..." dedi ağlayarak. "Geri geldin. Gittin sandım. O'na gittin sandım."

Kardelen gözyaşlarıyla Selim'i kucaklarken artık boğazı düğümlenen Kara Bey'e nemli bir gülümsemeyle baktı.

"İşte..." dedi Kara Bey. "İşte benim kadınım. Ve benim işte yuvam..." Bu kadın sadece kendini büyülememişti. O güzel kalbiyle herkesi kendine hayran bırakmıştı. Şu ufacık çocuk bile, onun sevgisiyle mest olmuştu. Kara Bey'in mest olduğu gibi... Taştan ve buz gibi hanı, sıcacık bir eve çevirmişti.

Açık kapıdan yine bir rüzgâr estiğinde Kara Bey bu sefer kim geldi diye bakacakken, aslında bunun bir kişi olmadığını anladı. Çünkü rüzgârla beraber şiddetli bir gaklama sesi geldi. Etrafa birkaç tüy uçuştu. Gözlerini bir kere kırptı genç adam. Ve Hercai'yi Kardelen'in boynunda buldu. Omzuna konmuş, kafasını sevgiyle örtüsüne sürtüyordu. Kardelen bir ağlama krizine daha girdiğinde Kara Bey sabrının sınırıyla nefesini üfledi. Bu kadın ne çok ağlıyordu? Kara Arslan'a, onu bir daha ağlatmayacağıyla ilgili sözlerini sürekli yediriyordu.

Sanki bu bir kavuşma senfonisiymiş gibi kapıdan Aybüke girdi. Murat ve Selma Hatun onu takip etti. Salon koca bir curcunaya ortaklık ediyordu. Kimileri Ahu ile Alp'in çalkantılı kaçışını abartıyla anlatıyor, kimileri idam edilecek olan Binbaşı'yla ilgili haberler veriyordu. İdam için, Kara Arslan'ın dönmesi bekleniyordu.

Kapı yine açıldığında kimsenin beklemediği davetsiz misafirler geldi. Onlara haber uçuran Kara Bey bu durumdan haberdardı ancak karısına büyük bir sürpriz olacaktı.

Kapıdan giren Alp, "Selamun Aleyküm." dediğinde Kardelen bir sevinç nidası kopardı. Kara Bey yerinden hırsla doğrulduğunda bunu hayret nidasına döndürdü çünkü Alp, sıkı bir yumruğu hak etmişti.

"Er kişi gibi istedin de vermedik mi bre deyyus? Kız kaçırmak da nedir? Hele ki Kara Arslan'dan."

Alp eğilip bükülmeye başladı. Kara Bey, Ahu'ya kıyamadığı için ona döndüğünde yüzüne bir gülümseme yapıştırdı. "Hoş geldin gelinim." dedi tüm salonu tebessüme boğarak.

Bocalayan Alp, "Bu kadar memnunsanız niye ben bu yumruğu yedim Bey'im?" diye homurdanıyordu. Kara Bey kükreyince sessizleşti ve Murat'ın sorgulama köşesine çekildi.

Ahu, Kardelen'in yanına giderken elleri titriyordu. Konuşmak istiyormuş gibiydi. Biraz zorlansa da şu kelimeyi söyleyebildi. "Ha... Hanım'ım..."

Herkes şaşkınlık içinde soluğunu tuttu. Kardelen yine ağlayarak Ahu'ya doğru koştu.

Birbirlerini kucaklayan kadınların ikisi de yerde diz çöktü. "Haberinizi aldığımda inanamadım..." dedi heyecanlı elleriyle Ahu. "Yaşıyor olduğunuza inanamadım."

"Buradayım..." dedi yüzünü avuçlayan Kardelen. "Ölmedim. Seni bırakmadım... Hem artık Alp'in var senin."

Ahu kızardı ve kafasını eğdi. Yüzünde Kara Bey'in daha önce görmediği bir ışıltı vardı. Selma Hatun'a baktı... Sonra karısına. Sevilen kadınlar hep mi böyle gülümserdi?

Aybüke'ye baktığında Kara Bey bile sessizleşti. Onun bir paşayla evleneceğini işitmişti. Kağan ise... Bu umurunda değil gibi davranıyordu. Kara Bey, Kağan'ı tanıyordu. O yaşamak için fazla ölü bir adamdı. Bu yüzden Aybüke'ye asla bir şans tanımayacaktı.

Kağan ve Abrek bugün aralarında yoktu. Kağan yine gizli mahzeninde olmalıydı. Abrek ise bir süre Padişah'ın emrinde çalışmak üzere saraya gitmişti. Bu emirler, Kara Bey'den bile gizlenecek türdeydi.

Sinan'ın ve Elfida'nın nihayet gelişleri duyuldu. Ama kapının arkasında bir ordu savaşa girmiş gibi söylenmeler ve tartışma sesleri geliyordu. Rüstem Efendi kapıyı aniden açtığında "Yabani!" nidası salonda yankılandı. Kendilerini tartışmaya kaptırmışlardı.

"Cadı!" dedi Sinan, burnunu ona kaldırarak.

"Duygusuz katır!" diye dişlerinin arasından hırladı ellerini beline koyan Elfida.

"Asıl duygusuz sensin!" diye savunmaya geçti Sinan. "Bir mektup ulan! Konu komşuyu anlatmayan, kocana yazılacak bir mektup!"

Kollarını bağlayan ve arkasına dönen Elfida, "Taze karısını bırakan, aylar sonra anca eve uğrayan, bir veda bile etmeyen kocaya mektup mu?" dedi küskünlükle. Gözlerinin nemlendiğini ve sesinin çatladığını fark etti Kara Bey. Bunu Sinan da fark etmiş olmalıydı ki, "Dağ çiçeğim..." dedi yalvaran sesiyle.

Tabi sözü bir anda kesildi. Çünkü Murat şiddetle öksürerek onları susturmuştu. Onların selamlaşmasını da izleyen Kara Bey artık bağırmak üzereydi. Yatağına gitmek istiyordu. Karısını kollarında istiyordu. Tabi öncesinde sıcak bir hamam keyfi istiyordu.

Bu yüzden dayanamadı ve gürültülü bir nefes saldı. Askerler onu duymazlıktan geldiğinde kaşlarını çattı. Kardelen onun sarsılmaz hâkimiyetini derinden sarsmıştı.

Ayaklandı ve askerlerinin sohbet ettiği o koca salonun divanına yürüdü. Ellerini arkasında bağladı. Önlerinde dikildi. Kaşlarını kaldırdı. "Sizin gitme vaktiniz gelmedi mi?" dedi.

Askerler onu gördükleri an ayaklandı. Her biri hanımına seslendi. Ahu ve Alp evleri yerleşene kadar Kara Bey'in

misafirhanesinde kalacaktı. Bu yüzden hepsinin bu gece sıcak bir yatağı vardı.

Alp, Ahu'ya baktı ve gülümsedi. Bu kadarı yetti. Kız ayaklandı ve kocasının yanında kendine yer etti. Murat, "Avrad-ül âlâ!" dedi abartılı bir ilgiyle ve Selma kıkırdayarak kocasının yanında yer etti.

Sinan ise... "Hadi çingene, gidiyoruz." dedi, Elfida'yı bir sinir topuna çevirerek.

"Çingeneler yesin başını!" diyen Elfida homurdandı ve ayaklandı. Kardelen'e, "Bol bol kuş üzümü yemelisin ve süt içmelisin." diye tembihler verdi. Kara Bey bunları aklına not etti. Aşçıya tembihlemeliydi.

Gürültülü kalabalık uzaklaştığında, huzurlu bir sessizlik onları kuşattı. Kara Bey hiçbir soru veya hiçbir cevap beklemeden kadınına ilerledi. Onu kucakladı. Kadın buna artık alıştığı için kollarını boyuna doladı. Kara Bey onu hamamlarına taşıdı. Yolculuğun kirini ve yorgunluğunu üzerinden atmak için elleriyle yıkadı. Yumuşacık yataklarına yatırdı. Kendi de boylu boyunca yanına uzandı. Üzerlerine sıcak tutacak yün yorganı çekti. Kendini mahmurca izleyen karısını çekti ve kollarını bedenine doladı.

Güzel olan buydu. Bir kadın, bir evlat ve sıcacık bir yuva... Güzel olan her şey artık Kara Arslan'a aitti. Gözlerini yumdu ve fısıldadı.

"Şükür..."

Kadını da yorgunlukla solmuş sesiyle ona eşlik etti.

"Şükür..."

* * *

Altı ay sonra...

Kara Bey kükrüyordu. Kardelen çığlık attıkça, Kara Bey kükrüyordu.

"Bitmedi mi halen?" diye soruyordu ovuşturduğu elleriyle kapıda bekleyen Selma Hatun'a. Kadın korkudan yeşile çalan rengiyle ona bir dakika önce yaptığı gibi olumsuz bir baş işareti yapıyordu.

Genç adam duramadı. Tüm merdiveni indi, dışarı çıkmalıydı. Ama sonra kapı ağzına yanaştığı an yeni bir çığlık koptu. Kara Bey tekrar geri çıktı o koca merdivenleri. Adeta uçmuş ve koca tahta kapının önüne konmuştu.

"Ne oluyor?" diye sordu öfkeden titreyen sesiyle. "Ona ne oluyor?"

Ödü kopuyordu. Kardelen'in bağırmasına ve ağlamasına tahammül edemiyordu.

"Bu... Bu normal Bey'im." dedi Selam Hatun, hiç de normal olmayan bir sesle. Kara Bey karar verdi.

"İçeri gireceğim."

Hanımteyze ve Selma Hatun aynı anda itirazlar etmeye başladı. Kara Bey kafasını duvara yaslayarak seslerin kesilmesini bekledi. Kadını her çığlık attığında duvarlardan toz kalkana kadar yumrukluyordu.

Kardelen bu sefer tarifi imkânsız bir çığlık daha kopardığında Kara Bey, "Yeter!" diye bağırdı ve kadınları iteleyerek içeri girdi. Gözlerini kan bürümüş bir kurt gibi dişisini aradı.

Onu kanlar içinde bir yatağın içine çökmüş halde bulduğunda neredeyse dizlerinin üstüne çökecekti. Titrek bacaklarına emir vererek yanaştı. Birileri bağırıyordu. Bir de... Bir de çocuk çığlığı yankılanıyordu. Ama Kara Bey sadece Kardelen'in kanla yıkanmış ve ufacık kalmış bedenini görebiliyordu.

Neden varis diye tutturmuştu ki? Neden onun narin bedeninin bunu kaldırabileceğini düşünmüştü? Varsın soyu devam etmesin, kadını iyi olsundu.

Dizlerinin üstüne, Kardelen'in hemen yanına çöktü. "Karım..." diye seslendi solgun yüzünü avuçlarken. Kardelen'in bitkinlikle kırpılan gözlerini gördüğün neredeyse bağırarak şükürler edecekti.

Genç kız, o kimselerde olmayan, yalnızca Kara Arslan'ın kadınında olan su rengi gözlerini açtı. Ona baktı. Nemli ve umutlu gözlerle ona baktı.

"O... Güzel mi?" diye sordu solgun sesiyle. Kara Bey anlamadı. Kardelen onun arkasına bakıp yeniden sordu; "O... Güzel mi?" Kara Bey bu sefer odada yankılanan bebek ağlayışını kavradı.

Elfida, temizlediği ve beyaz bir beze sardığı ufacık varlığı Kardelen'in kollarına bıraktı. Kara Bey bir bebeği olacağını biliyordu ama bu hisse karşı kendini hazırlayamamıştı.

Kadınının kollarında güzeller güzeli bir varlık vardı. Örtüyü kaldırdığı an siyahın kızıldan çaldığı ışıklarla parlayan bir tutam saçı gördü. Ufacık bir yüz, aynı ufaklıkta bir burun ve kusursuz yüzüne serpiştirilmiş kahverengi çiller...

Genç adamın kalbi ağrıdı. Bu görüntüye hiçbir er kişi hazır olamazdı. Kardelen onu kucakladı ve doyurmak için uğraştı. Kara Bey bu manzarayı saatlerce izleyebilirdi.

Orada beceriksiz bir çocuk gibi dikildi ve izlemeye devam etti. Kadını çocuk her mırladığında ona kahkahalar atarak bakıyordu. Her kahkahası genç adamın yüreğine gül şerbeti serpiyordu. Etrafı bir ışık demeti sarmış da kimse bu kozanın içine giremiyormuş gibiydi... Sanki onlara özel bir cennette gibiydi...

"Oğlumuz..." diye fısıldadı Kardelen, Kara Bey'e bakarak. Onu kucağında tüm kötülüklerden korurmuş gibi sarıyordu. "O... Senin kadar güzel." dedi genç kadın, sıcacık tebessümüyle.

Kara Bey yanan boğazını temizledi ve elini arkadan bağladı. "Annesi kadar güzel..." diyerek cevapladı. "Oğlumuz... Yani, Kuzey."

Kardelen ona şaşkınlıkla karışık bir minnetle bakıyordu. Kara Bey bu bakış için şehir kurar, o şehrin ismini Kızıl Kardelen ilan ederdi. Tüm aç çocukları doyurur, tüm bahçelere çiçekler eker, tüm gökyüzünü Kardelen'e armağan ederdi.

Kara Bey bu bakış için ölürdü.

Öldürürdü.

* * *

İki yıl sonra Kardelen ikinci bir çocuk istediğinde ve onun acısını hatırladığında, Kara Bey bu kadını öldürmemek için sabır dileniyordu. Canının hiç kıymeti yoktu. Neredeyse kansız kalacaktı. Elfida, ona haftalarca gizli saklı kan nakli yapmıştı. Duyulsa hepsi kellesinden olurdu. Tüm bu tehlikeye rağmen Kardelen ne yaptı etti, Kara Bey'i ikinci bir bebeğe ikna etti.

İlki kadar zorlu olmadığı için tüm ev halkı şanslıydı. Çünkü Kara Bey'in evde estireceği bir terörü daha kimse kaldıramazdı. Çıraklar, hizmetçiler, seyisler hepsi Hanımlarının sağ salim bebeğini dünyaya getirmesini için dualar etti. Açları doyurdu. Sadaka verdi.

Bu kadın etrafındaki bütün insanları büyülemiş ve kendini sevdirmişti.

İkinci bebek de sağ salim dünyaya geldi...

Bir kız çocuğu... Kardelen'in yanan saçlarını andıran kızıllarıyla ve koyu mavi gözleriyle güzeller güzeli bir Ay Parçası. Onun adını da Kardelen verdi. Kara Bey'in gözlerinin içine bakarak, "O da bizim Ay Yüzlü'müz..." dedi. "Mahinur'umuz."

20. Bölüm

Ekim, 1853

"Koşma!" diye bağırdı Kardelen. Sonra sesine yazık ettiğini düşündü. Bu yaramaz kız ne zaman onun sözünü dinlerdi ki? Bir yerini incitmesinden, yine yara bere içinde eve dönmesinden ürküyordu. Şu dönemler daha tahammülsüz olan kocası, kızının diz kapaklarındaki yaraları görünce neredeyse evi ayağa kaldırıyordu.

Kızı, tepesinde uçuşan kuşlarla aynı hızda koşmaya çalışıp koca bahçeyi aşındırırken ve Kardelen'in kıymetle yetiştirdiği çiçekleri ezerken oldukça heyecanlı duruyordu. Kardelen, Hercai'nin yavrularına bakarken acıyla gülümsedi. Sadık kuşunun özlemi içinde hep yer edecekti. Yuvasını ve yavrularını Kardelen'e bırakıp, bu dünyayı terk etmişti.

Kızı bahçede Hercai için yaptığı küçücük mezarla ve yavrular için inşa ettiği kuş evleriyle, bu yırtıcı hayvanları sahiplendiğini adeta herkese duyurmuştu.

Hatta kendine bir lakap bile edinmişti. "Şahin bekçisi." Bunu ona sürekli kavga ettiği ağabeyi söylüyor, onu sinir ediyordu.

Kara Bey, "Sence de fazla birilerine benzemiyor mu?" diye sordu ve koca ellerini karnına doladı. Kardelen zamanla birazcık daha dolgunlaştığını kabul ediyordu. Ama kocası... Gitgide büyüyen bir yanardağ gibi heybetini sürekli katlayarak büyütüyordu.

"Hiç de bile!" diye söylendi Kardelen, eğlendiğini belli etmemeye çalışarak. Çünkü Allah biliyor ya, saçları ve gözleri dâhil her şeyi ona benziyordu.

Kocasının kollarında dönerek onun hafifçe aralarına beyazlar bulaşan sakallarını okşadı. Yaşlanmak herkese iyi gelmezdi. Hastalık ve güçsüzlük insanları tüketirdi. Ama Kara Arslan'a yaş, sadece güç ve güzellik katıyordu.

Kardelen çamurun içinde zıplayan kızını görünce sinirli bir soluk çekti. "Sakin ol..." dedi kulağına fısıldayan kocası. "O da senin gibi güzelce büyüyecek ve başımıza türlü belalar açabilecek."

"Neden Efsa gibi veya Asya gibi sakin bir kız çocuğu değil ki? Kendini yaralamaktan ve sapanla kuş avlamaktan hiç bıkmıyor." dedi kocasının kollarına sığınan Kardelen. Kızı için içinde tarifi imkânsız bir endişe vardı. Sanki her an babasının yanında kılıç bileyecek ve seferlere çıkacak gibiydi.

"Senin kızından hanım olmasını bekleyemezsin..." dedi kocasının haylaz sesi. Bir yandan da Kardelen'i güldürmek için karnını dürtüyordu. Kahkahasını tutmaya çalışan Kardelen söylenerek ellerinden kaçındı. Bu sırada kapıdan sinsi bir kurt gibi giren küçük delikanlıyı gördü. Yüzü güneşin yanıklarıyla daha da esmerleşmiş, mercan mavi gözleri yorgunlukla kızarmıştı. Genç kadın elini öfkeyle beline atarak bağırdı; "Sence de fazla uzun sürmedi mi delikanlı?"

Güzel oğlu yerinden sıçradı. Adeta bir Serasker emri almış gibi hazır komutaya geçti ve annesine büyümüş gözlerle baktı. Kardelen ona doğru öfkeyle yaklaştığında kocasının güldüğünü gördü ve bu öfkesini daha da körükledi.

"Onları sen böyle alıştırıyorsun Arslan. Şunun haline bak! Sanki Bey oğlu değil de sokak kedisi..."

"He heyt!" dedi Kara Arslan kahkahaları arasında. "Kara Kurt'un oğluna kedi demek ha? Tez getirin şu kadını bana!"

Oğlu sırıtmamak için dişlerini dudağına geçirmişti. Kardelen alaycı kocasını boş verdi ve eteğini tutarak oğlunun yüzüne bulaşan çamurları silmeye başladı. "Bu eziyeti neden kendine yaparsın ki?" diye söylenmeye devam etti.

"Efe'yi bu defa yendim." dedi oğlu, sırıtarak ve gururla omuzlarını kaldırarak. Kardelen teslim olarak gülümsemeye başladı. Oğlunun babasınınkinin kopyası saçlarını elleriyle düzeltti.

"Sen zaten güçlüsün oğlum. Sadece yaşın küçük." dedi.

"Efe de küçük. Ama Sinan amcam onun en güçlü olduğunu söylüyor."

Kardelen homurdandı. O Sinan ve sivri çenesi!

"Tabi ki de kendi oğluyla övünüyor. O bir baba. Ama sen benim kıymetlimsin oğlum. Mektebinde yeterince yoruluyorsun. Bu tür cenklere girmene gerek yok."

Oğlunun beyninin, bileğinden daha hızlı çalıştığını kabullenmesi gerekiyordu. Ama hırslı oğlu, ikisini de istiyordu.

Kardelen doğrularak onu götürmeye girişirken duvarın üstüne tırmanan bir siluet gözlerine ilişti. Kızı kaçma girişime henüz başvurmuştu ki Kara Arslan kollarını uzatarak onun minik ama haylaz bedenini aşağı indirdi. Bir kızıl şelale gibi sallanan saçları yüzünü ve çığlığını gizledi. "Hayta!" diye söylenen kocası halen gülümsüyordu. Kardelen bu bir avuç deliyle ne yapacağını düşünürken gözlerini devirdi.

Kızının ve oğlunun ellerini sıkı sıkı tutarken, bir takım devlet sorunu yüzünden saraya giden kocasına bir veda busesi vermek üzere döndü.

Bu buse, kapılarının ansızın vurulmasıyla bölündü. "Padişah'tan emir getirdim! Destur isterim Bey'im." diye bağıran haberciye koca kapı açıldı.

İçeri giren adam oldukça koşuşturmuş gibiydi. Gözleri endişeyle büyümüştü. Kara Bey'e ve Kardelen'e selam verip, Kardelen'in hayatına bir fitil atan o sözleri söyledi.

"Rusya verilen sürede Eflak ve Boğdan'dan çekilmedi Bey'im. Halk ayaklandı. Savaş ilan edildi."

Kardelen kocasına baktı. Kara Bey ona bakıyor ama onu görmüyor gibiydi. Kan görüyordu. Vatan ve bayrak görüyordu. Kardelen, onun şehitliği arzuladığını buram buram kokluyordu.

Bunca zaman eşkıyalarla ve dış güçlerle savaştığı gibi, meydanlarda da savaşacaktı.

Ona bakan Kardelen, güçlü ve korkusuz bir savaşçı görüyordu.

Kocasının gözlerinde ölümü görüyordu.

Bu bir tür yemin gibiydi...

Bir tür... Veda gibi...

* * *

Kadınlar kocalarını savaşa uğurlamak için bu mahşer meydanındaydı. Belliydi, kimisi sıkı sıkı sarılmak istiyordu yaverine, kimisi onun peşine takılıp ölüm meydanında olmak...

Aybüke sadece bakabiliyordu. Yüzüne örttüğü çit onu gizliyordu. Bir paşa karısının yeri, kocasının yanıydı. Her ne kadar ölüm döşeğinde yaşlı bir adam olsa da... Ama Aybüke işte buradaydı. Günlerce, haftalarca, hatta yıllarca beklediği ama asla ona gelmeyen adam için... Onu bir başkasına gözü kapalı bırakan adam için...

Ahu, çevrilen çitlerin arka tarafında bu gösteri şölenine dönen alanda kocasını bekliyordu. Kardelen hemen yanı başındaydı. Elfida ise çitin diğer tarafında, ailesiyle beraber ellerini dua eder gibi açmıştı. Bu bir tür veda, bir tür yakarmaydı. Belki kocanın geri dönmesi için, belki de vatanını koruyan kocasının bir kazançla geri dönmesi içindi... Diğer kadınların yaptığı gibi orada omuzları gururla dimdik duruyordu.

Aybüke bunu bile iliklerine kadar kıskanarak gözleri kapattı. Kusursuz kıyafeti üstüne ağır geliyordu. Ellerindeki ve gerdanındaki pahalı takılar da öyle... Kendini, bir tür anlaşma karşılığı verildiği bu yaşlı paşanın süs köpeği gibi hissediyordu.

Tekbir sesleri yükseldiğinde gözlerini açmak zorunda hissetti. En önde yeni Binbaşı olmak üzere tüm kıdemli askerler yürüyüşe geçmişti. Hepsi gemilerine atlayıp vatan için savaşmak uğruna ant içmiş ölüm melekleri gibiydi.

Birçoğu bu düz çizgiyi bozdu ve annesine, kadınına, çocuklarına selam verdi. Sırayla tüm birlikler geçiş yaptı. Kürt Beyi'nin büyük oğlu Raber -bir paşa kızıyla evlenmişti ve Alp'i affetmişti- en önde olmak üzere tüm Kürt Beyliği, iri atlarıyla geçiş yaptı. Hemen ardından Çerkes Beyi Ayberg'in başını çektiği birçok Çerkes genci beyaz ve sarı atlarıyla boy gösterdi. Herkes kendi yöresinin atıyla, kıyafetleriyle, hünerleriyle er meydanında boy gösterdi.

En sonunda Aybüke, Kara Bey'in haşmetli atını ve ardı sıra gelen askerleri gördüğünde gözlerini sıkı sıkı yumdu. Halk onun için gürültülü bir tezahürat yapmaya, dualar etmeye başladı. Ardı sıra gelen atlılar ürkütücü olduğu kadar güvenilirdi de...

Alp, Sinan, Abrek, küçük Selim, Murat ve o... Aybüke peçesine düşen yaşı engelleyemedi.

Öyle güzel, öyle ürkütücü, öyle Aybüke'nindi ki... Değildi. Aybüke'nin değildi ama genç kız onunmuş gibi hissediyordu.

Ellerini bile hareket ettirmek için Aybüke'ye ihtiyaç duyan bir yaşlı koca mı, yoksa gözleriyle bile Aybüke'de saltanatını ilan eden bu savaşçı mı? Cevap açıktı. Aybüke'nin dokunulmamış kalbi ve teni Kağan'dan başkasına ait olamazdı. Ucunda kız kurusu olarak ölmek olsa bile...

Atların yeri sallayan adımları yaklaştıkça Aybüke nefesini tuttu. Önce Alp, Bey'inden izin istedi. Ahu'ya kırk metre öteden belli olan aşk dolu bakışlar attı. Onların birbirlerine yaklaşma anını izleyen Aybüke oraya yığılabilirdi. Çünkü Alp sahra çölünde bir viraneydi sanki, Ahu da bir yudum su...

Atıyla kadınına yaklaştı. Bir gelenek olarak kadınının elindeki mendili aldı ve kalbinin tam üzerine iliştirdi. Sinan, Alp'ten farklı olarak kadınıyla vedalaşmak istemiyor gibiydi. Sanki ona döndüğü an koca adam atın üzerinden atlayacak ve ona doğru koşacaktı. Onların haşin, aynı zamanda doludizgin aşkı dillere destan olmuştu. Elfida'nın ağabeyleri de oradaki askerler arasında yerini almış olmasa, Elfida'yı kimseyi umursamadan kucaklayacağını düşünüyordu. Ama bir damat olarak ağırdan alıyordu.

Kara Bey... O, Kardelen'e bakmıyordu bile. Onların vedası yoktu. Çünkü eğer bakarsa, Kardelen'in peşine takılacağını biliyordu. Bu herkes tarafından beklenilen anı uzattı. Atını sürdü. Kadınını birkaç adım boyu geçti. İnsanlar nefeslerini tutup kadınının ona dua etmesini ve emanetini vermesini bekledi. Kara Bey emaneti istemediğini belirtircesine harekete geçince Kardelen bağırdı.

"Kara Kurt!"

Kara Bey dişlerini kasarak ona döndü. Gözleri birer kan çanağıydı. Gören tüm gözler bu manzaradan ürktü. Ama Kardelen hiçbir korku belirtisi göstermeden çitlerin üzerinden atladı ve cebinden bir çeşit siyah kumaş çıkardı. Aybüke geç de olsa bunun bir peçe olduğunu fark etti.

"Onu bana geri getir." dedi Kardelen, herkesin duyabileceği bir sesle.

Kara Bey bir süre duraksadı. Bu kargaşada herkesin bu kadar sessizleşmesi nasıl da olağan dışıydı.

Sonra bir hayret nidası böldü bu gaddar sessizliği.

Kara Bey... Hani şu kesin çizgileri olan adam... Buz dağı... Eşkıyaların korkulu rüyası... Kadınların dönüp bir daha bakamadığı adam... Kadınını bunca hengâmeyi umursamadan atının üstüne, kucaklarına çekti ve alnına mührünü bıraktı. Kardelen'in hıçkırıkları göğü yardı. Çocuklarının sessiz gözyaşları ona eşlik etti. Kızlarının şahin ordusu göğü yarıyor, adeta Kara Bey'e veda ediyordu.

Kara Bey gözlerini sıkı sıkı yumdu ve ona bir şey fısıldadı. Alnına dudaklarını dokundurdu. Bu bir mühürdü. Şehit düşerse eğer, Kardelen bu halka emanetti. Onu kendinin kılmış ve halkının kıymetlisi ilan etmişti.

Aybüke ağlama krizini eşiğinden geçti ve hıçkırmaya başladı. Çünkü Kağan oradaydı. Bir yanardağ gibi doludizgin ve öfke yüklüydü. Her daim Aybüke'ye gösterdiği öfke...

Aybüke ona evleneceğini söylediğinde, "En doğrusu." demişti adam ona. "Sizin gibi bir Hanım, ancak saraylara yaraşır."

Aybüke dayanamadı ve aşındırdı insan yığınını. Adamlar kadınlarını bırakmış, atlarının yularını sıkı sıkıya tu-

tuyordu. Gidiyorlardı. Ve Aybüke son bir veda, son bir bakış istiyordu.

"Çakı!" diye bağırdı kendine engel olamayarak. Bu aslında bir skandaldı, rezaletti. Evli bir kadın, bir paşa karısı, yabancı bir adama sesleniyordu. Kellesinden olacaksa bile olsundu. Aybüke onun kendisine bakması için yeniden bağırdı. "Çakı!"

Çakı ona baktı. O güzelim gözleri ve yaralı yüzüyle... Onun susmasını istiyormuş, kendini gizlemesini istiyormuş gibi baktı. Aybüke peçesini tuttuğunda kafasını olumsuz anlamda iki yana salladı. Aybüke ağlayarak elini peçesinden çekti.

Kağan ise Aybüke gibi bir veda istemiyordu. Yüzünü bile görmek istemiyordu. İnsanlar Kara Bey'in kargaşasından onları fark etmemişti bile. Şanslıydı Aybüke. O ihtiyarın sessiz ve saf karısı olmaya devam edebilirdi. Ne şans ama!

Arkasını dönmek üzere olan genç kız, kısık bir ıslık sesi duydu. Gözleri bu çağrıya karşılık vererek havalandı.

Adam ona baktı... Kağan, ancak bir sevgilinin ona bakabileceği gibi baktı ve gülümsedi. Çakı Kağan! Ona gülümsedi!

Aybüke elini kalbine doğru attı ve oradan bir çaput çıkardı. Yılların izlerini taşıyan, kadınsı bir çabayla işlenmiş bir mendil. Aybüke'nin mendili...

Dudaklarını kıpırdatarak, "Allah'a emanet." dedi adam ve gitti.

Aybüke olduğu yere çökerek onu Allah'a emanet etti. Belki bu dünyada değil ama ahirette onunla buluşmayı diledi.

SON SÖZ

Kafasını kaşındıran bereyi çekiştirdi genç kız. Ve gerdanına biraz daha kömür tozu sürdü. Hapşırma hissi burnunu yine gıdıklasa da direndi. Sırlı aynada kendine baktı ve halinden memnun bir edayla sırıttı. Kılıcını üniformasının üzerine astı. Omzunda takılı olan armaları yeniden kontrol etti ve koşarak evden çıktı.

Babasının onun için yetiştirdiği kısrağına atladı. Yelesini sevgiyle okşadı ve ona "Selamun Aleyküm." diye fısıldadı. Kısrağı sanki anlıyormuş gibi kişneyerek onu selamdı. Atını mahmuzlayan genç kız eğitim alanına gitti.

Bugün "Onunla" talim yapacaktı. Bu fikirle yerinden oynayan kalbi hazırlıksızdı. Aslından dünden beri defalarca o sahneyi gözünde canlandırmıştı. Önceki gibi olmayacaktı. Beceriksizce düşmeyecek ya da kendini rezil edecek sakarlıklar yapmayacaktı.

Nefes nefese atından aşağı atladı. Bugün tüfek eğitimi yerine, o çok sevdiği kılıç eğitimini alacaktı. Hem de o çok sevdiği hocasından...

Mahinur, bir kız çocuğu gibi iç çekmemek için kendini cimcikledi ve dumanlı bakışları olan hocasına doğru ilerledi. Ancak bir anda irkilerek durmak zorunda kaldı. Çünkü ağabeyi de oradaydı!

Hani yarın gelecekti? Hani o sıkıcı kitaplarıyla, o sıkıcı arkadaşlarıyla bir araştırmaya girişmişti? Evet, ağabeyi tam

bir "Bilmiş"ti. Eline kılıç almayan, düzenli kıyafetinden ödün vermeyen ama oldukça yakışıklı bir bilmiş. Kızların her etkinlikte Mahinur'a daha yakın oturmasını sağlayan kibirli bir Bey oğlu...

Yakışıklı ağabeyi, yine aynı derecede yakışıklı olan ama ağzını açtığı an bu cazibeyi kaybeden Efe ağabeyiyle sohbet ediyordu. Onlar ayrılmaz ikili gibiydi. Ve ebedi rakip... Bu rakipliğin bir sebebi de...

"Aslanım!" diye bağıran Safa ağabeyi yanlarına doğru koşturdu. Ağabeyine erkekçe bir selam verdi ve kahkahalar havada uçuştu. Mahinur onları buruk bir tebessümle izledi. Safa, Alp amcasının büyük oğluydu. Efe ağabeyi de Sinan amcasının... Ve bu üçlü aynı yaştaydı. Birbirlerinden oldukça zıt ama diğerlerine göre oldukça yakışıklı olan üç erkek... Bir de Tankurt ağabeyi vardı, Murat amcasının en büyük oğlu... Tabi o şu an ortalarda görünmeyen, Padişah'ın gizli adamlarından biriydi.

Ağabeyi, Mahinur'u yanıltmadı ve Safa ağabeyine, "Efsa'nın okulu nasıl gidiyor?" diye sordu. Efsa, Mahinur'un en iyi arkadaşı ve Alp amcasının kızıydı. O, Elfida Hatun'dan eğitim alıyor ve baytar olmak istiyordu. Bunda garip bir taraf yoktu. Çünkü Sinan amcasının ve Elfida yengesinin kızı Asya da hekim olmak istiyordu... Onlar bağırsak kurcalamayı seviyor olabilirdi ama Mahinur bunu ince aletlerle değil, kılıcıyla yapmayı tercih ederdi.

Garip olan ise Efsa'nın erkekleri bir peri kızı gibi büyülemesi ve ağabeyinin de bu büyüye tutulmasıydı.

Safa ağabeyi yakışıklı yüzünü buruşturdu. Kusursuz erkeğin tasviri gibiydi.

"Annem onun uygulamalı derslerine yardım ediyor. İnanın, bazen eve girmeye korkuyorum. Bir gün misafir odasının tam ortasında kurbağa bağırsağı buldum!"

Efe ağabeyi iğrenirmiş gibi dilini dışarı çıkardı. Belli ki kendi de bu dertten mustaripti. Kuzey ağabeyi ise bunu hoş bulmuş gibi kahkaha atıyordu.

Aman ne güzel!

Efsa'nın o aptal karın deşme yeteneklerine saygısı vardı ama Mahinur'un muhteşem kılıç yeteneğini kabullenmiyordu! Onu zorla dikiş kursuna gönderiyordu! Tabi şu an bile onu dikiş kursunda biliyordu.

Efe ağabeyi, "Ee, o zaman iki yıla mezun olur?" diye sorduğunda Kuzey ağabeyinin burnundan soluduğunu sezdi Mahinur ve garip bir hava soludu. Efe ağabeyi de mi? Gözleri büyüdü genç kızın. Tabi ya... Onlar ezeli rakipler olarak muhtemelen aynı kızdan da hoşlanırdı. Aman, bir puan daha Efsa'ya!

Mahinur bu süre boyunca bir köşede kılıç bileyen suratsız ama yakışıklı hocasını unutmuştu. Adam, "Çocuklar!" diye bağırdığında onun kalın sesiyle irkildi. "Alp Bey'imiz teşrif etti. Hizaya girin."

Mahinur yutkunarak erkeklerin önce sıraya dizilmesini, sonra onlarla sohbet etmek için geldiği anlaşılan Alp amcasının etrafında çember kurduklarını gördü. Oldukça kalabalık olan bu erkek ordusunun arasına sessizce karışarak, en arkaya oturdu ve dinlemeye başladı. Alp amcasının güzel sohbeti bir yudum kahve gibiydi. Tazeleyici ve aydınlatıcı... Mahinur onun gibi bir adam olmazsa asla evlenmeyeceğine karar verdi.

Bir dakika... Hocası dışında! Suratsız ama oldukça becerikli olan Kürt Beyi dışında hiçbir erkeği değerlendirmezdi.

Sohbeti dinlemek için kulak kabartı genç kız. Sonra bunun bir sohbet değil, ders verici bir anı olduğunu anladı ve yüzü sarardı. Alp amcası yine aynı hikâyeyi anlatıyordu. Ve yüzü... Özlemle kasılmıştı.

"Akdeniz'imize ve Karadeniz'imize bulaştı o kirli gemileri!" diye kükrediğinde kalabalıktan gürültülü bir nefret nidası koptu. Mahinur ise elini kalbine koyup orayı ovdu. Kafasını çevirdi ancak gördüğü manzara daha çok canını yaktı. Ağabeyi dirseklerini dizine dayamış, bakır rengi saçlarını avuçlarken bu hikâyeyi dinliyordu. Kafasını eğdiği için yakışıklı yüzü saklıydı. Ama Mahinur onun kaşlarının çatıldığını biliyordu.

Amcası devam etti.

"Bir er meydanıydı. Erlerin arasında dolanan tilkiler... Kan gövdeyi götürürken, şeytan icadı her yerde patladı. Kimisinin bacağı kayıp... Kimisinin kolu yok... Kimisi henüz on beşinde!"

Sesi çatladı Alp amcasının. Ama bunu her anlattığında olduğunu gibi ellerini saygıyla dizine dayamıştı. Anlatıyordu çünkü bu anıların yok olmasını asla istemiyordu. Mahinur da yok olmasını istemiyordu. Bu yüzden kalbinin sızısını umursamadı ve dinledi...

"Kürt'ü, Türk'ü, Çerkes'i, Alevi'si, Sünni'si! Osmanlının toprağından kim ekmek yiyorsa oradaydı. Omuz omuzaydı. Kardeş kanı gibi kanları yan yana aktı. Kardeşler, yan yana düşman kanını akıttı. O soysuzların gözleri topraklarındaydı. Gözleri kadınlarında, çocuklarında, lokmalarındaydı. Namus bu! Atalık bu! Can bu ya, kılıç kesti kemiği. Ok girdi hainin sinesine. Bilek geçti bileğe ve kocaman bir zincirle korudular balkanları..."

Sessizleşti amcası. Mahinur'un gözyaşları ise tetikteydi. Hikâyenin burası... Çok canını yakıyordu.

"Bir Bey!" diye bağırdı Yiğit Alp güçlü sesiyle. "O Bey ki en önde... Belinde bileylenmiş kılıcı; kalbinde kadınının, çocuklarının, vatanının aşkı."

Sonra "Kara Arslan!" diye bağırdı, sanki o adamı, arkadaşını, Mahinur'un babasını çağırır gibi. "Güçlü yüzbaşı... Siyasetin oyunlarına bulaşmamış, bileğiyle savaşmış bir asker... Arkasına beni kattı." dedi amcası sinesine vurarak. "Arkasına Bodur Sinan'ı, arkasına Çakı Kağan'ı, arkasına Sırık Murat'ı, arkasına ölen Selim'imizi kattı. Bir Türk kadar toprağımıza âşık Çerkes Oğlan'ı kattı. Onu seven ya da onun gücüne saygı duyan herkesi kattı. Kürt Bey'i Raber'i, onun tüm halkını kattı. Kadının ağabeylerini, ağabeylerinin de akranlarını kattı. Arkasına henüz mektebini bile bitirmemiş çocuk bile katıldı... Ayaklarında yırtık çarıkları, üstlerinde anasının yamadığı gömleğiyle ufacık delikanlılar katıldı... Yarımız Akdeniz, diğer yarımız Karadeniz'e aktı... Dört yandan kuşatmıştı kâfirler topraklarımızı..."

Duraksadı amcası ve kafasını kaldırdı. Onu gördü. Mahinur'u... Ve erkek kılığında olmasına rağmen onu tanıdı. Bu nemli gözlerinden anlaşılıyordu. Ama sesini çıkarmadı. Sadece dümdüz ona bakıyordu.

"Ben işitmedim ama her yerde bombalar patlıyordu." dedi o iç titreten merhametli sesiyle. "Gördüm ama... Kanı gördüm. Ateşi, yangını gördüm. Namussuzca saldıranları gördüm. Kara Arslan'ın inatla eline almadığı silahı ve onu koruyan okçuyu gördüm!"

Mahinur gözünden damlayan yaşa engel olamadı. "Evet..." dedi Alp amcası herkesin gözüne bir bir bakarak. "Bir koruyucu. Allah tarafından gönderilmiş bir lütuf... Hainler ansızın saldırmışlardı gemilerimize. Koskoca donanmayı denize dökmek için... Kılıçtan geçirdi Kara Arslan her kelleyi. Ona uzanan namlular, korucuyu oklar tarafından önlendi. Bilekleri onun oklarıyla delindi. Ama şeytanla baş etmek..."

Alp kafasını iki yana salladı. "O, bu zamanların adamı değildi. O, bu dünyanın adamı değildi. Çünkü kirli oyunları, entrikaları, sırtından vurmaları bilmezdi o. Bir kılıcı vardı, bir de onuru... Sonradan... Bir de kadını oldu."

* * *

10 yıl önce...
Kasım 1853, Karadeniz / Sinop açıkları

Gül... Gül kokusu nereden geliyordu? Bu kanın, bu kıyametin içinde. Kara Arslan ellerine bulaşan kanı zırhına sildi ve Alp'e bağırdı. "Gül kokusu!"

Savaşçı onu duymuyordu. Elini alnına dayamış yaklaşan bir başka gemiyi gözlüyordu. Öleceklerdi. Bu şeytan icatlarıyla baş etmeleri olanaksızdı ama Kara Arslan mümkün olduğunda kâfir öldürmek niyetindeydi. Ama şimdi... Onun kokusunu alıyordu. İki yıldır görmediği kadınının... Karadeniz'deki donanma için, yüzünü bile göremeden yeniden terk ettiği kadının... Akdeniz açıklarından dönüp, Karadeniz'deki askerlerin başına geçirildiğinde, onu bir daha asla görmeyeceğini bildiği kadının...

"Gül kokusu alıyorum!" diye bağırdı. Adamlar onun delirdiğini düşünürmüş gibi baktı. Belki de deliriyordu. Ya da ölüyordu... Ölümden önce burnuna sevdiği kokunun çalınacağını söylerdi hanımnine. Azrail ona kadınının kokusuyla mı geliyordu?

Etrafta gezdirdi bakışlarını. Soğuk bir sis dumanından ve yanan geminin koyu renk isinden başka bir şey yoktu. İnsanlar birbirine karışmış, ölü bedenler ayaklar altında eziliyordu. Bir top daha atıldı ve gemi sallandı. "Allahu Ekber!" nidaları yükseldi. Kimse korkmuyordu. Herkes

teslimiyetle ve şehadet şerbetinden içecekleri için sabırsızlanmaktaydı.

Kara Arslan ise havayı koklamaya devam ediyordu. Çünkü düşman gemisi yanaştıkça koku da yakınlaşıyordu. Bir top daha atıldı. Bununla birlikte gemilerinin batmasına yetecek kadar koca bir oyukla açıldı. Yalnızca birkaç dakika sonra Karadeniz'in hırçın dalgaları onları yutacaktı. Kara Bey öleceğine değil, ter dökmeden ve vatanı için son bir çaba gösteremeden öleceğine üzülüyordu. Bu savaşı kazanmayı ve atalarından kalan toprakları bir avuç kâfirin eline vermemeyi istiyordu. Bunun için Allah'a her gece yalvarmıştı.

Ayaklarına soğuk sular ilişti. Henüz hissettiği kar, Karadeniz'i adeta bir buz kütlesine döndürmüştü. Ayakları derhal hissizleşse de emirler vermekten ve donanmayı yönetmekten vazgeçmedi. Saçlarından akan karlar boynunu ve yüzünü yıkadı.

Dizlerine kadar suya battığında ve gemi salladığında sırtına bir beden ilişti. Sıcacık bir beden... Ve bir koku...

Kara Bey dönmeye ürkerek, "Diğerleriyle beraber savaş asker! Gerekirse vatan için öl!" diye bağırdı.

Korktuğu başına geldi. Kardelen'in sesi, "Benim vatanım sensin kocam." dedi.

Kara Arslan öfkeyle kükremek istedi. Acıyla inlemek ve özlemle onu kucaklamak istedi. Bir savaş gemisinin içinde, binlerce askerin arasında, şu ölüm anında karısı buradaydı. Peçesiyle, o küçük ama güçlü oklarıyla, güzel kokusuyla...

Kara Bey hızla arkasını döndü ve onu gelen atışlardan korudu. Yakınlarına gelen birkaç geminin açtığı ateş, daha boğulmadan birçok askerin ölümüne sebep oldu. Omzunda keskin bir acı hisseden Kara Bey bunu umursamadı. Nereye gitmeliydi? Bu koca deniz tuzağında kadınını nereye

saklamalıydı ki korumalıydı? O yaşamalıydı. Çocuklarına bakmalı ve onları büyütmeliydi...

Onu kendiyle beraber güvertenin gizli bir köşesine çekti ve yüzünü kendine çevirdi. Ah, o okyanusları kıskandıran gözleri ışıl ışıldı. Korkuyor gibi değildi. Cesur ve güçlü kadını onu gördüğü için memnun gibiydi.

"Aklını kaçırmışsın sen!" diye bağırdı, onun peçesini açan Kara Bey onun dudaklarına dudaklarını dayarken. Yanan gözlerine engel olamıyordu. "Burada olduğuna inanamıyorum. Bunu yaptığına inanamıyorum."

Kardelen onu öyle bir kucakladı ki genç adam nefes alamadı. Ama umursamadı. Onun gül ve şimdi içinde bulundukları gibi tuzlu su kokusunu ciğerlerine çekti.

"Öleceksin!.." diye hırladı dişlerinin arasından acıyla Kara Bey.

"Öleceğiz..." dedi karısı, buna teslim olmuş gibi.

"Bunu istemezdim. Böyle olsun istemezdim..."

Kara Bey acıdan saçmalıyordu ama umurunda değildi. Bu güzel gözler nasıl ölecekti? Yüzünü avuçladı. Kirpiklerini, soğuktan çatlamış yanaklarını, dudaklarını öptü. "Ölmene izin vermeyeceğim." dedi çaresizce.

Kanadı olsa uçardı. Kulacı olsa, koca Karadeniz'i yüzer ve onu bu ölüm denizinden kurtarırdı. Ya da kendi işe yaramaz bedenini yarar ve ona sıcak bir sığınak yapardı...

Gemi yeniden salladı ve dengede duramayacakları kadar yattı. Kara Bey, kadınını kucakladı. Çaresizce bakındı. Yoktu! Bir kurtuluş, kadını için bir kapı yoktu.

Burada ölmek kendisi için bir cennet mertebesiydi. Kadını için de öyle... Ama Kara Bey onun ölümüne şahit olmaya dayanamazdı. Daha kızı büyüyecekti. Daha oğlu

evlenecekti. Daha onlara Kara Bey'in veremediği sevgiyi verecekti...

Gemi battı ve soğuk sular onları yutmaya başladı. Kara Bey çabalayarak Kardelen'i kafasının üstünde tutmaya çalıştı. Hain kolları ve yaralı omzu isyan etmeye başladı. Ama umursamadı. Sanki onun ölümüne şahit olmayınca kendi ölümü daha acısız olacaktı.

Hırçın Kardelen durmadı. Tıpkı adı gibi soğuk suları yardı ve ona uzandı. Onu yukarı çekti. Dudaklarına, sıcaklığına doğru... Sıcacık nefesini ciğerlerine üfledi. Titriyordu ama ağlamıyordu. Kızgın gibiydi. Güzel kaşları çatılmıştı. "Korkak Kurt!" diye bağırdı ona. "Bunu bana yapma..."

İşte şimdi ağlamaya başladı. Elleriyle kulaç atıyor ve ikisini de yüzdürmeye çalışıyordu. Kara Bey'in yaralı omzu iyice hissizleşmişti. Kadının elleri de onu korurken attığı oklardan olsa gerek pe, iyi durumda değildi.

Koruyucu meleği...

Soğuk kalbini bir Kardelen gibi delmiş ve onu sıcacık, güzel kalbine ortak etmişti.

Soğuk sular onları dondurmaya başladı. Kadını, bir deniz perisi gibi bacaklarını ve kollarını ona doladı.

Kara Bey ona veremediği hayata yandı. Onun hak ettiği daha bir dolu iltifat vardı. Onun hak ettiği takılar, onun hak ettiği güzel kıyafetler, onun hak ettiği sevgi dolu bir dünya...

Kara Bey, onun için bir şehir kurmak isterdi. Kimsenin ona ve kendisine ilişemediği, çirkin duyguların asla baş göstermediği, yalnızca Kara ve Kardelen yasalarının geçerli olduğu bir şehir...

Onun su rengi gözlerine baktı ve son bakışı olmamasını diledi. Allah'tan, cennette onu diledi.

"Seni... Seviyorum Çerkes kızı." dedi Kara Arslan, hayatında ilk kez gözyaşı dökerken...

"Seni seviyorum Kara Kurt." dedi Kardelen, sonlarını bir öpücükle kıymetlendirirken. Yüzmeyi bıraktı genç karısı. Belli ki minik kolları pes etmişti. Karadeniz'in hırçın suları onları yutmadan önce, Kardelen ona gülümsedi...

* * *

"Öldüler mi?" diye sordu toy öğrencilerden biri. Bunu Alp'e iki kere sorması gerekti, çünkü çok hızlı konuşuyordu. Alp bu çocuğun oldukça hareketli olduğuna kanaat getirdi.

Kuzey, babasını andıran keskin gözlerini ona diktiğinde Yiğit Alp bir süre kilitlendi. Alp, o gemiden kurtulduğu için kendini suçlu hissetti... Sinan, Kağan ve Abrek zafer için Balkanlarda kan dökerken, Alp o hain pusuda Kara Arslan'la birlikteydi.

Serin sular onu yutmadan önce, Ahu için ve evlatları için tırmandığı o tahta parçasında günler geçirmişti. Sefillikle geçen günlerin ardından kurtarıldığında ve geri döndüğünde ise gerçek gün gibi yüzüne çarpmıştı.

Kara Arslan ve Kardelen artık yoktu. Abrek ve Kürt Beylerinin ortanca oğlu artık yoktu. Kardelen'in küçük ağabeyi de yoktu...

Savaş gazisi olan Kağan'ın ise bir ayağı diz kapağından kopmuştu ve savaş zaferle sonuçlanmıştı. Meydanlarda kazanılan ama kâğıt üzerinde kaybedilen bir zaferle...

Kağan ayaklandığı an yaptığı ilk iş herkesi şaşırtmak olmuştu. Oldukça yaşlı ve erkekliğini çoktan kaybetmiş bir adama verilen Aybüke'yi, kocasının ölümü üzerine Padişah'tan istedi. Padişah onurlu bir gaziye yeğenini memnuniyetle verdi. Herkesin tek bir kanaati oldu. Kağan'ın sakatlığı ve ölümle burun buruna gelişi kalbini yerine getirmişti.

Ahu'nun söylediğine göre o hasta haliyle günlerce Aybüke'nin kapısında yatmış, ondan af dilenmişti. Aybüke de onun haline dayanamamış ve tedavi sürecinde başından ayrılmamıştı.

Şimdi ona bakan bu genç topluluğun içinde tabi ki onların güzel kızı Dilruba yoktu. O ufaklık bir bilgi küpü olsa da erkeklerin işlerini sevmezdi. On yaşındaki bir kıza oranla oldukça farklı düşüncelere sahipti.

Ama Sinan'ın büyük oğlu Efe ve ortanca oğlu Selim vardı bu gençlerin içinde. Güzel bir hanım kıza dönüşen kızları Asya ise annesiyle beraber hekimlik dersleri almaktaydı. Küçük ikiz kardeşlerini düşünmek bile istemiyordu Alp. O aileye ziyarete gidildiğinde, duymayan bir adamın bile başı ağrıyabilirdi.

Kendi haylaz oğlu Safa ise bir dosttan beklenildiği gibi Kuzey'in yanından tek saniye bile ayrılmıyordu. Kızı Efsa ise... Alp o kızın annesine benzeyen güzelliğiyle ve asaletiyle nasıl baş edeceğini bilmiyordu. Kapılarına dayanan paşa oğulları ve yabancı uyruklu damat adayları, Safa ve Alp'in sabrıyla oynuyordu.

Alp sonra iki güzel çocukta gözlerini gezdirdi. Kuzey ve Mahinur... İkisi de her şeye rağmen omuzları dik ve güçlü çocuklardı. Tıpkı babaları gibi... Tıpkı anneleri gibi...

"Onları birbirlerine kenetlenmiş halde görmüş, benimle beraber kurtulan bir deniz subayı." dedi Alp derin bir nefes verirken. Mahinur'un gözyaşları canını yaktı.

"Bir karı kocanın bu denli güçlü olması, bir Çerkes kızının bir Osmanlı Beyi'ne bu denli bağlı olması dolandı yıllarca dillere... Kardelen Hatun, tüm o tabuları yıktı. Tüm o kör nefreti ve sadakatsizliği yok etti. Yaşadığı vatan için, aşkı için, evlatları için intikam dolu bir erkeği bile dize geti-

ren kalbiyle savaştı. Kara Kurt'un dişine yakışan bir ölümle, kocasının kollarında şehitlik mertebesine ulaştı."

Alp ayaklandı. Ölenlerin halen yaşamaya devam ettiğini gördü. Şu an hocalık yapan Kürt Beyliğinin en küçük oğlu Hazar'da Kara Bey'i gördü. Gözlerinde yenilginin ve hırsın gölgesini taşıyan Kuzey'de Kağan'ı gördü. Mahinur'da Kardelen'i, Efe'de Sinan'ı, Safa'da kendi gençliğini, bir zamanlar hizmetli olan Selim'de hain bir kurşunla kaybettikleri silah arkadaşı Selim'i gördü...

Bu gençlerde azmi, tutkuyu, vatanı, sevgiyi ve özlemi gördü.

Anladı ki...

Bir Kara Arslan ölür, bin tanesi doğardı!

SON

Yazar'dan Okur'a...

Kızıl Kardelen'deki karakterler ve olay kurgusu -tarihi gerçeklikleri dışında- tamamen hayal ürünümdür.

Bazı kurumlar ve kişiler gerçekliği korumak için kullanılmıştır. Kara Arslan ve Kardelen, o tarihlerde yaşamamış ama benim sayfalarımda hayat bulmuş insanlardır. Askerleri, yaşantıları ve rütbeleri de öyle...

Kurguda seçtiğim tüm ırklar ve tarihler bilinçlidir. Bu kurgu için tarihin o dönemini araştırarak yola başlamıştım. Ne gariptir ki, Batılılaşma eğilimlerinin izlerini taşıyan Osmanlı'nın o dönemi, yani Abdülmecid dönemi, kurguma birebir uyuyordu.

Abdülmecid Han'ın barış evliliklerini desteklediğini, ırklar arası birliktelikler için adım attığını okuduğumda, bu benim ellerime bırakılan bir nimet gibiydi.

Hikâye, Çerkeslerin büyük göçünden yirmi beş yıl önce geçiyor. Yine araştırmalarım dahilinde, henüz baskıdan tek tük kurtulan birkaç kavmin, Akdeniz kıyısına yerleştiğini okudum. Bu belki kaderdi, belki tevafuk... Bilmiyorum ama Allah, bana bu yolda yardımcı oluyordu.

Çünkü ben Çerkeslerin âdetlerini, geleneklerini çok seven ve araştıran bir insandım. Bu yüzden daha derin bir araştırmaya girerken, karakterler yerini buldu.

Çerkeslerin 18. yüzyıl sonundan 19. yüzyıl ortalarına kadar İslamiyet'le yeni yeni tanıştığını öğrendim. Tabi ki Çerkesler oldukça hoşgörülü ve zeki bir ırktı. Hep tek tanrıya inanırlardı, ancak ona ateş ve güneş yoluyla seslenmeye çalışırlardı.

Kardelen'in halkı ise, Müslümanla tanışmayan o ufak kesimlerden biriydi. Yabancı bir devlette barınmaya çalışan, yabancı bir din ve kültürden kaçınan bir kavimdi.

Ve birçok kaynakta geçtiği üzere Kürt Beyliklerinde olduğu gibi Çerkeslerin arasında da isyanlar baş gösterdi.

Çoğu genç kandırıldı. Kimliğini gizleyen iyi isyancılar olduğu gibi, eşkıyalar da onların yakasına yapışmıştı. Tüm bunlarla beraber Osmanlı Batılılaşmaya başlamış, iç huzursuzluk baş göstermişti. Diğer devletlerin "Hasta Adam" görüşü ise yangını körüklemişti.

Ben tam da bu dönemde, birbirine kenetlenebilen atalarımızın izlerini size yansıtmak istedim. Doğu kökenli bir kız çocuğu olarak atalarımdan böyle efsaneler dinledim. Büyük büyük dedemi, Kurtuluş Savaşında kaybetmiş bir ailenin çocuğuydum. O bir Kürt'tü ve Türkçe bilmiyordu.

Ama bir isim zikredildiği için, ardına bile bakmadan savaşa koşmuştu:

"Allah!"

Veda...

Benim hoyrat, aynı zamanda yumuşak kalpli karakterlerim...

Bu bir veda değil... Bu, yeni bir başlangıcın temeli...

Taşkınlıklarınızı, beni gülümsetmenizi, ağlatmanızı, hatta bazı geceler benimle dertleşmenizi özleyeceğim.

Siz, bana bir deli gibi bakmayan benim yegâne varlıklarımsınız. Hepinizi, başka karakterlerimde yeşerteceğim.

Sizi bu sayfalara emanet ediyor ve ölümsüzleştiriyorum.

Sayfalar, işlenmiş ağaçlardır. Sizleri bu dünyaya ekiyorum...

Ki toy yüreklerde hayat bulup, yeşerin...

Selam ve dua ile...

YAYIN LİSTESİ

MEHMET ALİ BULUT KİTAPLIĞI

Ahkamsız Hükümler	Mehmet Ali Bulut
Can Boğazdan Çıkar	Mehmet Ali Bulut
Derviş ve Sinha	Mehmet Ali Bulut
Elfabe	Mehmet Ali Bulut
Ey Rabbim Dualarımı Kabul Eyle	Mehmet Ali Bulut
Fardipli Sinha	Mehmet Ali Bulut
Gizemli Sorular	Mehmet Ali Bulut
Ruhun Deşifresi	Mehmet Ali Bulut
Sofrabaşı Sağlık Sohbetleri	Mehmet Ali Bulut

BİYOGRAFİK ROMAN- SAHABE HAYATLARI

Ebu Zer	Hasan Basri Bilgin
Hz. Safvan Bin Muattal	Hasan Basri Bilgin
Hz. Hatice	Nurdan Damla
Hz. Zeyneb	Nurdan Damla
Hz. Ali	Mithat Bala
Hz. Ebu Bekir	Mithat Bala
Sebe Kraliçesi Belkıs	Nurdan Damla
Herkesin Hocası Erbakan	Ekrem Kızıltaş

ROMAN - DENEME

Asrın İhaneti	Safiye Çetinkaya
Aşk-ı Lâl	Sebahattin Ceylaner
Aşk-ı Leyla	Barış Cem Kaya
Aşk-ı Rana	Güney Utkun
Aşkın Peşinde	Zekeriya Efiloğlu

Değerli Okurumuz,

İş dünyası, kişisel gelişim, yönetim, başarı-motivasyon, üretim, pazarlama, insan kaynakları, eğitim, edebiyat, tarih, maneviyat, sağlık ve çocuk konularıyla ilgili yayınlarımızı:

- Size en yakın kitapçınızdan, www.hayatyayinlari.com adresimizde satış noktaları bölümündeki kitabevlerinden alabilirsiniz.
- 0212 613 11 00 - 0530 290 99 78 nolu telefondan sipariş edebilirsiniz.

Yayınlarımızla ilgili görüş ve düşüncelerinizi

twitter.com/hayatyayinlari veya

facebook.com/hayatyayinlari adresimize iletmeniz bizlere ışık tutacaktır.

Kitap ihtiyaçlarınızı Hayat Yayın Grubu ile temin edebilir, varsa kitap çalışmalarınız bizimle paylaşarak hayata katabilirsiniz.

İlginize teşekkür ederiz.

Saygılarımızla,

Hayat Yayınları